

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STEALING SUNSHINE

CHERRY PEAK BOOK FOUR

HANNAH COWAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÜNEŞ IŞIĞINI ÇALMAK

KİRAZ ZİRVESİ

KİTAP 4

HANNAH COWAN

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Yazan:

Hannah Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43 Sonsöz](#)
[Sonsöz —](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

STEALING SUNSHINE

A C H E R R Y P E A K N O V E L

H A N N A H C O W A N

Bu kitabın bazı bölümleri kurgudur. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Hayal gücüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2024, Yazar: Hannah Cowan

Bu kitabın veya bölümlerinin herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için yayıncıya başvurunuz.

Birinci Baskı

Kapak tasarımı: Mary @booksnmoods Düzenleyen

ve prova eden: Sandra @oneloveediting

Bölüm Arası İç İllüstrasyonu: Madalyn McDermot @mads_forbooks

AYRICA HANNAH TARAFINDAN

Swift Hat Trick üçlemesi

Periyotlar
Arası Şanslı Vuruş
Keyifli Kanca
Fazla
Mesai Vital
Blindside

En Büyük Aşk serisi

Onun En Büyük Hatası
Onun En Büyük Macerası
Onun En Büyük İlham
Perisi
Onun En Büyük
Hazinesi Onların En
Büyük Gücü

Cherry Peak serisi

Strung Along
Catching Sparks
Chasing Home
Stealing Sunshine

Aşık Amatörler düeti

Oyuncuyu
Arzulamak
Oyuncuyu
Evcilleştirmek

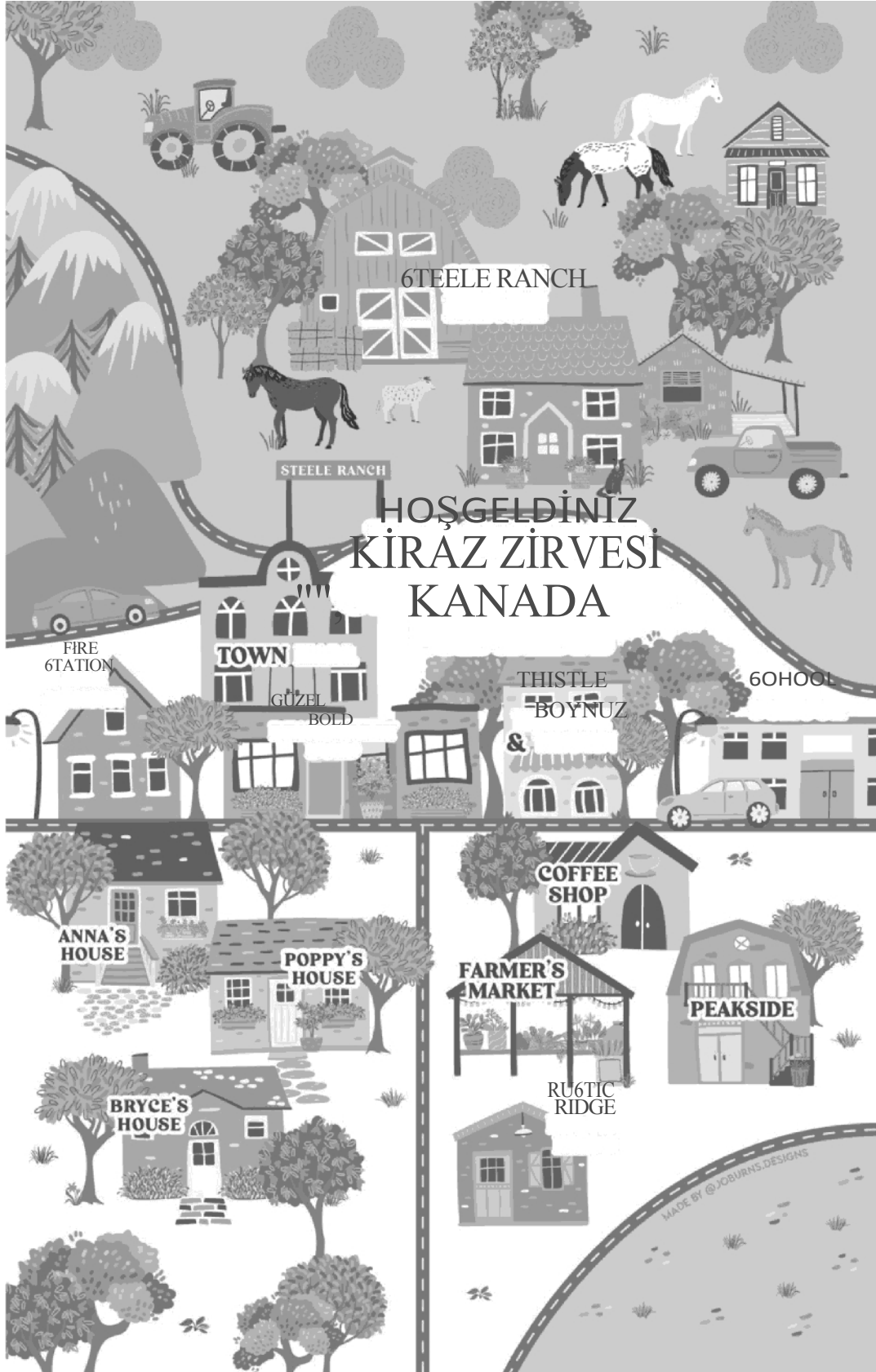
Facebook grubuma katılın ve hiçbir duyuruyu kaçırmayın!

[Hannah'nın Fıstıkları](#)

PLAYLIST j

PSİKO - Hardy	3:19
Öp Öp - Madeline Merlo Karıştır -	3:12
Gracie Abrams	2:51
She's So Mean - Matchbox Twenty	3:52
Intoxicated - Warren Zeiders	3:40
Femininomenon - Chappel Roan Barn	3:29
This Way - Lady Gaga	4:20
Aşk Şarkılarından Nefret Ediyorum -	3:11
Kelsea Ballerini never til now - Ashley	2:54
Cooke, Brett Young	3:42
BANKALAR - Jordan Davis, NEEDTOBREATHE	4:28
The Only Exception - Paramore Better	3:29
Than Words - One Direction Cool Girl -	3:19
Tove Lo	3:21
Sin So Sweet - Warren Zeigers	3:14
Somebody - Dagny	

Ateşleri kalın buz duvarlarının ardında yanan bizler için.

1

BRYCE

"OW! Kahretsin. Siktir. Biraz daha nazik olamaz mısın?"

Dövme tabancasının ucunu en iyi arkadaşımın kış yanağının alt tarafına daha sert bastırmayı düşünüyorum, sonra bu fikirden vazgeçiyorum.

"Buraya dövme yaptırmaya karar veren sensin," diye mırıldanıyorum. "Bu kadar acıtacağını bilmiyordum!"

"Sadece iki harf ve bir nokta. Kabullen artık."

Arkadaş grubumuzun bir diğer önemli üyesi Anna, bariz bir ilgiyle hem bana hem de Poppy'ye yaklaşıyor. Bakir bir cildi var, tamamen mürekkeplenmemiş ve bunu onun için değiştirmek için can atsam da, zorlamakla da ilgilenmiyorum.

"Gerçekten o kadar acı veriyor mu, yoksa biraz hassas mı davranıyorsun?" Anna soruyor

Onu.

Başını yana çeviren Poppy arkadaşımıza ters ters bakıyor. "Peki ya "Kışına dövme mi yaptırdın, Annalise?"

Deri masanın üzerine en ufak bir güvensizlik belirtisi göstermeden uzandı, bu tamamen onun karakterine uygun bir hareketti. Sundress'inin etekleri tüm kışının üzerine doğru kıvrılmış, sıcak pembe bir tanga bodrumumdaki boktan ışıkların altında parlıyor.

Anna gülümsüyor, oturduğu saklama kutusuna yaslanırken başını sallıyor.

"Brody baş harflerinin orada olmasını biraz fazla istiyor sanırım." "Dövmeyi değiştirmek için çok geç değil, Poppy," diye hatırlatıyorum ona, yarı umuyorum.

"Kes şunu, Ice. Değiştirmeyeceğim."

"Kışındaki baş harflerini hak ettiğini söyleyemezsin bana." "Teknik olarak, onlar onun baş harfleri değil," diye karşı çıkıyor.

Öfkelendim. "Öyle de olabilir."

S.D. benden derisine işlememi istediği harfler. Erkek arkadaşına ilk tanıştıklarında taktığı lakap olan Sir Douchelot'a karşılık gelen kalıcı bir işaret.

"Bence çok romantik," diyor Anna.

Mürekkebi temizlemek için *S'yi* bir kağıt havluyla siliyorum. "Garrison'ın burada Poppy'nin baş harflerini kışına yazdırdığını göremiyorum."

"Ona mesaj atıp gelmesini istememi ister misin? İkimiz de beş saniye içinde burada olacağını biliyoruz. Muhtemelen çoktan dışarıda beni bekliyordur," diyor Poppy.

Taburemdeki pozisyonumu yeniden ayarlayarak tabancayı tekrar kavramadan önce parmaklarımı uzatıyorum ve iğneyi derisine geri getiriyorum. Sürenin dolması çabuk oluyor ve sonra tekrar deriyi siliyorum.

"Tek söylediğim bunun kıymetini bilse iyi olur. Birkaç gün boyunca oturmak ve sopa kullanmak canını yakacak. Bu bölgeyi sürekli gereceksin."

Anna, "Belki de o süre boyunca stüdyoya gitmekten kaçınmalısın, babalık," diye teşvik ediyor.

Poppy uyarılarımızı dikkate almıyor. "Acı yoksa kazanç da yok, çocuklar."

Direk stüdyosu Beautifully Bold onun tüm hayatı. Şu anda ayaklarından çok direğin üzerinde. Hiçbir şey ve hiç kimse onu bundan alıkoyamaz.

"Keyfin bilir," diye homurdandım.

"Yani ..." Poppy başlıyor, tabancanın iğnesi hassas bir noktadan geçerken hafifçe kıpırdanıyor. "Bu bodrumdan ne zaman çıkıp kendine ait bir stüdyoya gireceksin?"

"Burada mutluyum."

"Burada mı? Bir zindanda bedavaya dövme yaptırmaktan mutlu musun?" diye soruyor bana seslenerek.

"Burası zindan değil."

"Burası bir zindan, Bryce. Ve yaptığın iş için insanlardan ücret almalısın. İnanılmazsın," diyor Anna, o yumuşak bakışıyla beni izlerken.

Gece geç saatlere kadar süren dövme çalışmalarımı kendime saklamaya devam ederken derim rahatsızlıkla geriliyor. Gecenin bir yarısı dövme yaptıracak kadar çaresiz olanlara dövme yaptığım için beni yargılamazlar ama henüz bunu onlara anlatmaya hazır değilim. Son bir yıldır hazır değildim.

"Poppy'nin kışına iki harf dövme yapıyorum."

"Yani? Bunun bir şeyi kanıtlaması mı gerekiyor?" Poppy soruyor.

"Kendimi rahatlatmak için dövme yapıyorum. Cherry Peak'te istikrarlı bir iş fikri değil." "Benim kuaför salonum da öyle," diyor Anna.

Poppy boğazından bir ses çıkarıyor. "Ya da direkt stüdyom."

Bunlar doğru ifadeler. Ama bu şu anda onları dikkate almak istediğim anlamına gelmiyor. Bir dövme dükkânı açma düşüncesi beni endişelendiriyor. Cherry Peak gibi küçük bir kasabada, ne yaparsanız yapın ya da ne söylerseniz söyleyin yargılama her zaman var. Yıllar geçtikçe daha iyi hale geldi, ancak her gün sokaklara doluşan buruşuk pisliklerin sayısı göz önüne alındığında, bunun tamamen değişeceğine inanmak zor.

Poppy'nin bir direk stüdyosu açtığı için pis bir ucube gibi muamele görmesini izledim ve cildimdeki mürekkep için fazlasıyla kirli bakışlar aldım. Onların fikirleri benim için önemli değil, ancak burada gerçek bir işyeri açacak olsaydım önemli olurdu.

Biri beni kızdırdığında ağzımı kapalı tutma konusunda korkunç bir beceriksizliğim olduğundan bahsetmiyorum bile. Sivri çıkışlarım ve orta parmaklarımla bu kasabada kendime düşmanlar edindim. Potansiyel bir dükkân, kendimi ne kadar çabuk sıcak suya soktuğumla bir hafta sürmezdi. En azından beni arayanlar artık tam olarak kim olduğumu biliyor ve işimi şikayet etmeyecek kadar seviyor. Camıma bir tuğla düşmesi kulağa acı verici geliyor.

İğnenin son bir kez kaymasıyla *D* harfini bitiriyorum ve tabancayı kapatmadan önce onu ve dövmenin geri kalanını silip temizliyorum. El yazısı temiz ve kesin. Hatta çok güzel. Masadan uzaklaşıyorum ve en sevdiğim merhemi alıp kabarık derinin üzerine sürüyorum.

"Bunu örtmemi ister misin? Yoksa eve gelir gelmez sürdüğüm her şeyi soyup atacak mısın?" diye soruyorum.

Poppy kollarını önüne doğru uzatıyor ve inliyor. "Madem benim için bu kadar endişeleniyorsun, şu lanet örtüyü tak, ben de birkaç gün bırakacağıma söz vereyim."

"Çok cömertsin." Dövmesini yapışkan bir filmle kaplıyorum ve kalçasının iç kısmını çimdikliyorum. "İşin bitti. Ve daha önce de söylediğim gibi, birkaç gün oturmak acıtacak, o yüzden sakın ol."

Anna kıkırdıyor. "Bu daha çok Garrison'a vermen gereken bir uyarı gibi görünüyor."

Tiksintiyle burnumu kırıştırıyorum. "Pas."

Poppy masadan kayıyor ve yumuşatılmış ahşap bir kirişe dayadığım aynaya doğru ilerlemeden önce elbisesini düzeltiyor.

Güzel. Belki de zindan o kadar da uzak değildir.

Poppy elbisesini sıkıca kavrayarak kışını tekrar ortaya çıkarmak için kıvrır ve kaldırır. Gözleri aynada görünen baş harflere takılıyor.

hafifçe eğiliyor. Bir tepki vermesi için yüzünü izliyorum, küçük bir parçam dövme işim söz konusu olduğunda her zaman övgüye aç.

"Evet. Bunu gördüğünde altına sıçacak," diyor aynada kışını sallayarak. "Mükemmel."

İltifatını kabul ediyorum ve kendini kontrol etmeye devam etmesi için onu yalnız bırakıyorum. Temizlikle meşgulken, önceki kiracının burada bıraktığı küçük tezgahın üzerindeki hoparlöründen çalan müziğe kulak veriyorum ve irkilmemle savaşıyorum.

Country müzik alçak sesle ve yavaşça çalıyor, sözler dayanamadığım bir şekilde söyleniyor. Neredeyse kara tahtaya çivi çakmak gibi ama bunu hayatım boyunca kendime sakladım. Özellikle de Anna önümüzdeki yaz bir country süperstarıyla evlenmeye karar verdiğinden beri.

"Seni bir şeyler almaya ikna edemeyeceğimize emin misin Anna?" Poppy yanıma gelip soruyor, elbisesi yine kalçalarında sallanıyor.

"Bir gün, belki," diye yanıtlıyor

Anna. Poppy esniyor. "Sıkıcı."

"Sana bir içki ısmarlarsam, şu Anna dövmesi meselesini unutabilir miyiz?"

"Ne tür bir içki olduğuna bağlı." "Kalbin ne isterse, bebek keki."

Anna diğer tarafıma geçip masadaki merhemleri ve sargıları topluyor ve onları aldığım yere geri koyuyor.

Masayı dezenfekte ettikten sonra, derme çatma istasyonumu hızla aşağı indiriyorum. Ben çalışırken iki kadın oyalanıyor ve kasabadaki tek bar olan Peakside'da bu akşam için yaptıkları planlardan bahsediyorlar. Her cumartesi, kalabalık bir grup olarak bir masa çalar ve kapanışa kadar orada kalırız.

Gerçi son birkaç yıldır giderek daha azımız o kadar uzun kalıyoruz. Anna ve Brody evleniyorlar ve sabaha kadar barda takılmaktan daha iyi yapacak işleri var ve Poppy ve Garrison sevişmeden birkaç saatten fazla dayanamıyorlar, bu yüzden erken çıkıyorlar.

Kasabanın ağzını nadiren oynatan güneşli kovboyu Johnny bile artık geç saatlere kadar kalmakla ilgilenmiyor. Aurora'yı bulup onu kendisine bir şans vermeye ikna ettiğinden beri. O zamandan beri Aurora'ya kilitlenmiştir.

Aşırı alıngan ve zaman zaman iğrenç derecede mutlu çiftlerin arkadaş grubumuzu sarmasını izlediğimiz uzun bir yıl oldu. Biz artık

Eskiden olduğumuz gibi ve etrafta kalan son bekar insanlardan biri olarak, her hafta sonu onlarla dışarı çıkmak yorucu olmaya başladı.

Onlar adına mutluyum. Gerçekten. Bu sadece benim flört hayatımdaki eksikliği biraz daha belirgin hale getiriyor.

"Bu gece kim sürüyor?" Yukarı çıktığımızda Poppy sordu.

Merdivenler eski ve gıcırtilı, bir korku filminde içine şeytan girmiş bir rahibeden kaçarken çılgılık atan bir sarışının olduğu türden. Bodrumun ışığını her zaman açık bırakıyorum. Elektrik faturamı sikeyim. Paranormal olan her şeye inanan biri olarak, ışığı kapatamayacak kadar pısırtığım. Özellikle de bu ürkütücü merdivenlerden çıkarken.

"Anna," dedim.

Merdivenlerin başında durdu ve bana baktı. "Neden hep ben?"

"Çünkü dünyanın en kötü kış sürücüsü olduğunu düşünürsek, yaz aylarında senden faydalanmak zorundayız," diyorum.

Kapıyı kalçamla çarptıktan sonra, Poppy için birkaç ağrı kesici almak üzere küçük banyoma doğru ilerliyorum.

"Kıçın için. Bu gece oturacağız ve cildin hala oldukça çiğ olacak," diyorum ve ilaçları düz bir avuçla ona uzatıyorum.

"Teşekkürler, Ice." Mutfığa girmeden önce onları benden hevesle alıyor.

Hapları yutmasına yardımcı olması için içeriden yarı sarhoş Fanta şişelerinden birini aldığı anda buzdolabım her zamanki gibi doluydu - ve bundan kastım bomboş olmasıydı.

"Bu gece ikimizin de araba kullanacağını sanmıyorum. Haklıydın, Poppy. Garrison kaşlarını çatmış Brody'nin kamyonetine yaslanıyor," diye sesleniyor Anna oturma odasından.

Döndüğümde onu, sokakta yanıp sönen farların parıltısıyla aydınlanan ön pencereyden dışarı bakarken buluyorum. İki adama gözlerimi deviriyorum.

Sanırsın ikisi de daha önce Poppy ya da Anna'dan ayrılmak zorunda kalmamış. Ne kadar yapışkan olabilirsin ki?

"Üzgünüm Bryce. İster inanın ister inanmayın, ona bizimle orada buluşmasını söyledim," diyor Poppy, onu gördüğü için ne kadar mutlu olduğunu gizleyemese de. "O iğrenç arabada benim için yer olduğu sürece fark etmez. lanet kamyon."

Anna'nın nefesi kesildi, kafası geriye savruldu, gözleri büyüdü. "Brody'nin bunu söylediğini duymasına izin verme. O kamyonu bir çocuk gibi görüyor."

"Tebrikler. Gözlerini senden almış," diye mırıldandıktan sonra bir çift siyah bot bulup ayaklarımı içine sokuyorum.

Diğer ikisi de nihayet camdan sıyrılıp beni takip ediyor ve beş dakika sonra hepimiz kamyonun içine doluyoruz.

Garrison'ın Poppy'nin dizini sıkarken arka koltuktan gelen kirli fısıltılarını duymazdan geliyorum ve camdan dışarı bakmak için dönüyorum.

Yakında kokteyli tek başıma içmek için gizlice kaçabileceğim ve birkaç mübarek dakika boyunca kaderimin bekarlık olduğunu sürekli hatırlatmayacağım.

2

DAISY

Kardeşim tarafından ^{hiç} bu hafta sonu olduğu kadar KÜÇÜMSENMEMİşTİM.

Neden onunla ve kız arkadaşıyla kalmanın işe yarayacağını düşündüm bilmiyorum. Geçtiğimiz yıl onlarla yaşadığım her karşılaşmada sadece üçüncü tekerlik yapıp onların özensiz öpüşme seslerini dinlediğim için değil.

Johnny benim ikizim ve dolayısıyla en iyi arkadaşım. Ama hâlâ iğrenç biri. Ama artık duş almadığı ya da sessizlikte yüksek sesle geğirdiği için değil, kız arkadaşına neredeyse delirme noktasına gelecek kadar takıntılı bir sapık olduğu için.

Yine de Aurora onun için iyi bir eř.

Birbirlerinin tamamen zıttı olabilirler ama Aurora onun ayaklarının yere basmasını sağlıyor ve onu hiç görmediğim kadar mutlu ediyor. Bu yüzden, son birkaç hafta ve öngörülebilir gelecekte kendime ait bir yer bulana kadar onlarla kalmamı teklif ettiğinde, cömertliklerini geri çevirmek istemediğim için kabul ettim.

Bu benim ilk hatamdı.

Hayır, teşekkür ederim demeli ve kendime ait bir yer arayışında acele etmeliydim çünkü şimdi

Yatağımın hemen arkasındaki odadan bir inilti daha geliyor ve yastığın kenarlarını kulaklarıma daha sıkı bastırıyorum. Kardeşimin o seslerden bir tane daha çıkarmasını duymadan önce kendimi boğmayı düşünürken nefesim yüzüme sıcak bir şekilde çarpıyor.

"Duvarlar kâğıttan mı yapılmış?" Kendi kendime fısıldıyorum.

Öyle olsalar hiç şaşırmazdım. Bu kulübe taşak gibi eski. Johnny neredeyse tamamını yeniledi, ormanda ürkütücü bir kulübe yerine bir ev gibi hissettirmek için odadan odaya taşıdı.

Kaldığım misafir odası gün ışığında aydınlık, yumuşak yeşiller ve bejlerle boyanmış, panjurlu bir penceresi ve tül perdeleri var. Yatağım yumuşak ve minderli, kalın bir yorgan var, bu da acımasız klimanın ısırığını fark ettirmiyor. Her zaman üşürüm ve bu battaniyeyle bile donmamak için çoraplarımı iki katına çıkarıyorum.

Ay ışığı perdelerin arasından odaya süzülüyor ve odanın istediğim kadar karanlık olmasını engelliyor, ben de bunu sabahın ikisini geçmesine rağmen neden hala uyanık olduğumun çetelesine ekliyorum.

Cherry Peak'e yerleşene kadar annemlerin evine taşınmaktan başka seçeneğim kalmadığı için minnettar olmalıyım ama şu an itibariyle kendimi huysuz hissediyorum. Uykusuzluk, stres ve yaltaklanma her zamanki güneşli ruh halimi fırtınalı bir ruh haline dönüştürdü.

İç çekerek yan masadan telefonumu alıyorum ve açtığımda parlaklıktan irkiliyorum. Gözlerimi korumak zorunda kalmayana kadar düşürdükten sonra, iki saat önce diğer en iyi arkadaşımla yaptığım konuşmayı açıyorum. İkiz olmayan.

Kiki: İyi uykular, bebeğim. Bir teknede yalnız olduğunuzu hayal edin. Ben: Oh mükemmel. Çünkü ikimiz de denizde olmayı ne kadar sevdiğimi biliyoruz.

Su, değil mi?

Tam tersi.

Su kütlelerinden çok korkarım. Göl ya da okyanus fark etmez, tüm vücudum titrer. Annem beni her banyoya soktuğunda çılgılık atmayı bırakmam beş yaşıma kadar sürdü. Okyanusun beni gölden daha çok korkuttuğunu itiraf etmeliyim ki bu çok mantıklı. Okyanusa girmememiz gerekiyor, *nokta*.

Kiki: Ukala.

Ben: Teknede yalnız olmak beni kardeşimin kız arkadaşıyla seks yaptığını duymaktan daha çok korkutuyor.

Kiki: Geri tepti o zaman. Oops. Ben:

Şimdi yine midem bulanıyor.

Kiki: İyi geceler, Didi *öpücük emoji*

Duvara bir çarpma sesi geliyor ve nefesimi keserek yataktan fırlıyorum. Yastığımı odanın öbür ucuna fırlatıyorum ve hızla koridora çıkıyorum. Aurora'dan bu kadar hoşlanmasaydım yumruğumu kapıya vurur ve onlara sessiz olmalarını söylerdim ama onu utandırmak istemiyorum.

İkisi de bu gece Peakside'daydı ve geç saatlere kadar eve gelmediler, ikisinin de sesi kıkırdayan sarhoşlar gibi geliyordu. Gecelerinin burada geçeceğini bilmeli ve daha erken ayrılmalıydım.

Ayakkabılarla uğraşmadan ön kapının kilidini açtım ve dışarı çıktım. Veranda mükemmel bir şekilde zımparalanmıştı, bu yüzden çoraplarımın ayaklarımı kesmesinden endişe etmeden köşedeki sallanan sandalyeye doğru yürüyorum.

Uzun bir nefes vererek oturuyorum ve gözlerimi kapatıp kendimi birkaç dakikalığına sessizliğe bırakıyorum. Ev Steele Çiftliği arazisi üzerine inşa edilmiş ama oradaki gürültünün taşınmasına izin vermeyecek kadar çiftlikten uzakta. Ayrıca sığır gibi kokmuyor.

Çiftliği hiç sevmemişimdir. Ya da hayvanları, bu konuda. Kardeşim onları ve çiftliği ikimize de yetecek kadar seviyor. Oraya sadece onu görmek için gidiyorum, gençliğinden beri orada çalıştığını düşünürsek.

O tarafa dönmeyeli aylar oldu. Bu yaz Calgary Üniversitesi'nden öğretmenlik diplomamı alarak mezun olduktan sonra, yeni bir odaklanma ve azimle eve döndüm. Kalmak için burada olduğumu bilerek bu sefer kasaba tabelasını geçmek farklıydı.

Calgary'ye geri dönmeden önce onları yeterince görememe korkusuyla ailemle mümkün olduğunca çok zaman geçirmek için acele etmedim. Her şey biraz daha sakinleşti ve kendimi daha istikrarlı hissediyorum. İki hafta sonra yeni işime başlayacak olmanın verdiği gerginliğe rağmen.

K-12 Cherry Peak Devlet Okulu'na gittim ve şimdi ikinci sınıf öğretmek için buradayım.

Verandanın kapısının gıcırdayarak açılmasıyla tek gözümü açıyorum. Kardeşim bana yumuşak bir gülümseme sunuyor ve gelip parmaklığa yaslanıyor. Saçları dağınık ve üzerinde Aurora'ya ait olduğundan emin olduğum bir çift flanel pantolon ve tüylü terlikler var.

"Neden uyumuyorsun?" Gözümü tekrar kapatarak usulca soruyorum.

"Sen neden uyumuyorsun?"

"Touché."

"Odamızın önünden geçerken oldukça yüksek sesle tepiniyordun," diyor ve kelimelerindeki en ufak bir sürçmeyi fark ediyorum.

"Özür dilerim. Bunu yaptığımı fark etmemiştim." "Hayır, fark etmediğim için özür dilerim..."

"Şu anda yalnız yaşamadığını hatırlamadığın için mi?" Onun yerine ben bitiriyorum. "Evet. Bunu."

"Sorun değil. Burası senin evin. Sadece yorgunum."

"Benim yüzümden. Özür dilerim Daisy. Rory de öyle."

"Sorun değil, gerçekten. Buraya geldiğimden beri sakinleştim. Ama sanırım kalacak başka bir yer bulacağım. Umarım yakında arayışında daha şanslı olurum."

Veranda onun ağırlığıyla gıcırıyor ve yer değiştirdiğini varsayıyorum. "Burada olduğun kısa süre boyunca benim anlayışlı olamamam yüzünden dışarı çıkmaya zorlanmıyorsun. Kendimi kontrol altında tutacağım. Seni burada istiyorum Daisy. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim. Ama kendimi bir baş belası gibi hissetmek istemiyorum. Bana öyle hissettirdiğini de söylemiyorum. Tek başıma böyle hissediyorum. Sen ve Rory kendinize ait bir alanı hak ediyorsunuz. Bunu bölmek istemiyorum. Zaten öyleydim," diyorum.

Bir yıldır birlikte olabilirler ama her nasılsa hâlâ balayı evresindeler.

Gözlerimi açıyorum, kaşlarını çatıyor ve ona güven verici bir şekilde gülümsüyorum. Kulübenin etrafındaki tarlalarda cırcır böcekleri cıvıldıyor ve burada sadece bir ay geçirdikten sonra birdenbire buranın getirdiği huzuru özlemeye başladım. Bu geceki olaylara rağmen, kardeşimin sahip olduğu bu araziye gerçekten seviyorum.

Johnny Rory'yle tanışmadan önce birkaç kez, hatta ondan sonra da birkaç gece burada kalmıştım ama burada yaşamak . . . bu rastgele bir yatıya kalmadan tamamen farklı.

"Başka bir yerde kalmanı istemiyorum," diye itiraf ediyor Johnny, beni kalmaya ikna etmeye çalışırken neredeyse somurtuyor.

"Önce başka bir yer bulmalıyım. Ve bu kasabada yaşayacak bir yer bulmak imkânsız."

İç çekmeden önce dudağını kemiriyor ve "Rory'nin eski evine ne dersin?" diye soruyor.

"Perili olan mı?"

"Perili değil," diyor Rory, üzerinde ipek bir şort ve kocaman bir sweatshirt'le verandaya çıkarken. Kollarını kavuşturup utangaç bir ifadeyle bana bakıyor. "Eğer orada kalmak istersen, sahibiyle konuşabilirim. Artık onarılmış ve yaşanabilir durumda."

"Benim sayemde," diye övünüyor Johnny, bir kolunu kızın omuzlarına koyup onu kendine çekerken göğsü kabarıyor.

Kaşlarımı çattım. "En sevdiğin konunun kendin olduğunun farkında mısın?"

"Doğru değil. Benim en sevdiğim konu Rory," diye mırıldanıyor ve ona bir öpücük konduruyor.
yanağım alev alev yanıyor.

Gözlerimi dizlerime indirmeden önce paylaştıkları bakışı izlerken içimde keskin bir his var. Paylaştıkları sevgi ve bağın getirdiği bir kıskançlık bu. Daha önce hiç bu kadar güçlüsüyle karşılaşmamıştım. Sadece

hayal ettim. Girdiğim her ilişkinin son ilişkim olmasını diledim, ama her biri sona erdiğinde kalbim kırıldı.

"Teklifin için minnettarım Rory, ama hayaletlerden çok korkarım. Ve o ev tüylerimi diken diken ediyor. Kötü türden."

Johnny, "Bryce'ın inandığının aksine, hayaletli değil," diyor.

Doğru. Bryce, sonuncusu hariç her Cadılar Bayramı'nda Hayalet Avcısı gibi giyinen kadın. Kardeşim ve Aurora'nın arkadaşlarından biri olan Bryce her zaman etrafımızdadır. Johnny'nin ikiz kardeşi olmama rağmen bana katlanamıyor.

Onu kırmak için ne yapmış ya da söylemiş olabileceğimi düşünerek çok fazla gece geçirdim ama hiçbir şey bulamadım. Bir araya getirdiğim kadarıyla benden hoşlanmıyor.

"Bryce uykumda ruhumu kapmak için bir iblis çağırırdı," diyorum ayağa kalkarak. Eylül ayına yaklaştığımız için geceleri hava daha serin oluyor ve geceliğimin içinde az giyinmişim.

"Buna cesaret edemez. Onunkini seninkine değişirim," diyor Johnny ve bir kolunu bana dolayarak Rory ile benim aramda sıkışmasını sağlıyor. "Eğer başka bir yerde kalmak istediğin konusunda ciddiysen, etrafa sorarım, tamam mı? Bir yolunu buluruz."

Başımı salladım ve karnını okşadım. "Teşekkür ederim."

"Seni rahatsız ettiysem özür dilerim Daisy," diye özür diliyor Aurora, sesinden utandığı belli oluyor.

Başımı sallıyorum ve elini uzatıp nazikçe sıkıyorum. "Özür dileme. Mutlu bir çiftle yaşamının getirdiği bir şey bu."

Kabul etmekte isteksiz görünüyor ama daha fazla zorlamıyor. Rory içine kapanık biri ama o da hepimiz gibi derin duygulara sahip. Ben de kardeşimin yaptığı gibi duygularımı koluma takıyorum.

"Daha iyisini yapacağız," diyor.

"Teşekkür ederim. Ben bir bardak su alıp yatağıma döneceğim."

Ayağa kalkıp verandanın kapısına uzanırken ağabeyim beni gözünün önünden ayırmıyor. Benim ve iki ablam için biraz fazla endişelenme eğilimi var. Beş kadınlı bir ailede tek erkek olmanın getirdiği bir şey bu, o yüzden onu bu konuda çok sık rahatsız etmiyorum.

Sadece dayanılmaz bir korumacılığa yöneldiğinde.

"İyi geceler çocuklar," diyorum içeri adım atmadan önce.

Onlar bana iyi geceler dilerken verandanın kapısı kapanıyor. Mutfığa gidip bir bardağa iki kez musluk suyu dolduruyorum ve sonra yatağına dönüyorum.

Yorganın altına uzanıp pencereden dışarı bakıyorum ve keşke yıldızların altında uyumayı tercih etseydim diyorum.

3

BRYCE

Elimin arkasındaki yeni mürekkep lekesinin etrafındaki boş deriyi ^{kaşıyorum} ve annemin sözleri karşısında gözlerimin dolmasını engellemek için gözlerimi zorluyorum.

Her zamanki gibi diz hizasında, pudra pembesi, A kesim bir elbise ve ona uygun topuklu ayakkabılar giymiş. Platin sarısı saçlarını, kıyafetiyle aynı pembe renkte sipariş ettiği pırlanta işlemeli kelebek tokalarla yüzünden ayırmış. Kasaba ofisine bir adım attığımda ondan yayılan eski para kokusunu alabiliyordum.

Yıllarımı bu kokuyu temizleyerek ve dövme tabancasının her iğnesiyle kanımdan çıkararak geçirdiğim için bu kokuyu tanımak çok kolay.

Babam Cherry Peak'in belediye başkanı ama böyle kokmalarının nedeni bu değil. Burası bu unvanla şöhret, zenginlik ya da cazibe bulabileceğiniz bir kasaba değil.

Onların eski parası, büyük-büyük-büyük-büyük olasılıkla daha da büyük-büyükannem ve büyükbabamın Montreal'in yarısını, özellikle de annemin büyüdüğü Westmount'u, bir somun ekmeğin iki sent, bir Summitt manzarasının on dolar olduğu zamanlarda satın aldıkları nesillerden geliyor.

Babam burada, Alberta'da kendi aile servetinin içinde doğmuş ama anneminki onunkinin yanında beş kuruş gibi kalıyor. Evlendiklerinde, parmaklarını bile kıpırdatmalarına gerek kalmadan patron oldular.

Ailemle finansal detaylara hiç girmedim, ancak ailemin adının onlarca yıl boyunca fonlarının tükenmeyeceğini anlayacak kadar çok şey biliyorum.

Aman ne güzel.

"Çok kaba olduğunu söyledi Bryce," diyor annem, geçen hafta beni çıkmaya zorladığı adam hakkında konuşmaya devam ederek.

Alberta'da geçirdiği yirmi yıldan ve Quebec'te geçirdiği birkaç aydan sonra Fransız aksanı azalmış olmalı ama hâlâ gürültülü ve gururlu. Duygularının onu ele geçirdiği böyle anlarda daha da kalınlaşıyor.

Ailemin onaylamamasına rağmen hiç aksanım yok. Bunu sağlamak için çok çalıştım. Büyürken özel Fransızca dersleri almak zorunda kalmasaydım, dil öğrenme zahmetine de girmezdim.

Ofis koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Ayrıca onunla ve kardeşiyle çıkmamı ve onlara hemen sekiz kişilik bir aile kurmamı istediğini söyledi."

"Oh ... ve sen kardeşinin kabul edilebilir bir seçenek olduğunu düşünmedin mi?"

Fotoğrafını görmek istedin mi?" diye sorarak sorunun üzerinden atlıyor. "Hayır.

Kardeşinin fotoğrafını istemedim. Ben gerçekten de iki erkekle evlenmek için doğru kişi mi? Ve bir değil beş çocuk doğuracak? Böyle bir şey asla olmayacak."

Bakışlarını sıkılaştırıyor ve ben de azarlamasına hazırlanıyorum. "Bu kadar seçici olmamalısın, Bryce. Daha uzun süre yirmili yaşlarında olmayacaksın. O sayıya ulaştığında bir erkek bulmanın ne kadar zorlaştığını biliyor musun?"

"Daha yeni yirmi sekizime bastım."

"Yani bunun sadece iki yıl daha süreceğini mi düşünüyorsun? Yardım etmeye çalışıyorum, hayatım. Sonsuza kadar yalnız kalmanı istemiyorum," diye yatıştırıyor, yanaklarındaki botoks gülümsemesinin ben çocukken olduğu gibi yayılmasını engelliyor. "Ben yirmi sekiz yaşıma geldiğimde sen çoktan doğmuştun."

"Pekâlâ. İyi olacağım."

Alaycı bir tavırla burnunu yukarı çevirdi. "Tabii ki olacaksın. Sen bir Lemieux'sun."

"O zaman annemin bana randevu ayarlamasına ihtiyacım olmadığını anlıyorsun."

"Hayır. Hayır, bunu anlamıyorum. Size yardım etmeye çalışıyorum, *ma belle*." "*J'veux pas ton aide*."

Başını sallıyor, saçları savruluyor. "Saçmalama. Jean'a Çarşamba öğleden sonra hamur işleri için onunla evde buluşacağınızı söyleyeceğim. Aşçıya sizin için bir sofraya hazırlatacağım."

Bugün sadece Cuma, ama Çarşamba hâlâ çok erken. Başka bir randevuya gitmekle kalmayıp bunu ailemin evinde yapma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Anne-"

"Hayır. Bu konuda benimle daha fazla tartışmayacaksın," diye tersliyor, aksanı bazı kelimeleri birbirine yapıştıracak kadar kalınlaşıyor.

Ellerimi ofis masasının altında kenetliyorum ve öfkemi yutuyorum. "Peki."

Sırıttıyor, kaplamalar göz kamaştırıyor. Ellerini bir kez çırpıyor ve masanın üzerine eğilip beni iki yanağımdan öpüyor.

"İşte benim kızım. Çok düşünceli, hmm?"

Dudaklarımı sakarin bir gülümsemeyle araladım. "Ben her zaman öyleyim, anne."

Omzuma hafifçe vurarak mutlu bir şekilde mırıldandı. Pahalı parfümü yüzüme çarpıyor ve öksürmemek için boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum.

"Buraya sadece bunun için mi geldin?" Geri çekilip ondan uzaklaşarak soruyorum. "Sanki buraya başka bir şey için gelebilirmişim gibi. Baban, ailemdeki tek

Burayı seven biziz." Burnu kırışıyor, üst dudağı kalkıyor. "Bu kıyafetler içinde olgun görünüyorsun."

"Olgun derken altmış beş yaşından bahsediyorsan," diye kestirip atıyorum.

Kıyafetleri hatırlatınca, yüksek yakalı bluzumun boğazımı kesen boynunu çekiştiriyorum. Kollar da bileklerimden yaka gibi kıvrılıyor ve ellerimden çeneme kadar tenimin her santimini gizliyor. Dövmelerim cızırtılı kumaşın altında boğulmaya terk ediliyor. Aileme göre onlar "işyeri için çok uygunsuz". Giymek zorunda kaldığım bol eteğin neredeyse yerde sürüklenmesinden nefret ederek ayak bileklerimi çapraz yapıyorum.

Annem masanın diğer tarafından bana uzun uzun bakıyor ve başını sallayarak onaylıyor. "Profesyonel görünüyorsun. Giydiğin o küçük etek ve gömleklerden çok daha iyi, değil mi?"

"Hmm," diye yankılanıyorum.

Masanın altında siyah botlarımın olduğunu bilseydi, yüzündeki cılayı kaybederdi.

"Belki iş dışında da böyle giyinmeye başlarsın. Bunu çok isterim. Seni böyle muhafazakâr ve saygılı kıyafetler içinde görmek Jean üzerinde çok güzel bir etki bırakır."

"Bugün çok varsayımca hissediyorsun anne."

"Varsaymak mı? *Hayır, ma belle*. Umutluyum."

"Tamam. Burada işimi bitirmem gerekiyor, o yüzden ..." Çıkışa doğru el sallıyorum.

Çantasının askısını sıkıca kavırıyor. "Tabii ki. Burada işini bitir ve beni ara ki Çarşamba günüyle ilgili detayları konuşabilelim."

"Tamam."

"Görüşürüz sevgilim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne."

Son bir kez gülümseyip dışarı çıkmadan önce tırnaklarını masaya geçiriyor ve ofisi bir kez daha mutlu bir sessizlik içinde bırakıyor.

Geldiğinden beri ilk kez tam bir nefes alıyorum ve başımı arkaya yaslıyorum. Niyeti hiçbir zaman zalimce olmadı. Sadece dar görüşlüydü. Biseksüelliğim, ailem bir yana, kimse için bir sır değil ama sürekli olarak erkeklerin boğazıma tıklılması son birkaç aydır uğraştığım bir şeydi.

Bir erkekle çıkmam ailemin anlayabileceği bir şey. Bu onlar için rahat bir durum. Benim bir kadınla birlikte olmamı anlamaları daha zor.

Annem beni çevresi ve aile bağları sayesinde tanıdığı başka bir adamla bu lanet randevulardan birine her ayarladığında, ona mizah yapıyorum. Asla bundan fazlası olmayacak. Aklımı iyi kullanırım ve bir ilişkide ne istediğimi bilirim.

Bu asla bir erkek olmayacak.

Telefonumun masamda çalmasını dört gözle bekliyorum.

Babalık: Acil durum mesajını aldın mı?

Poppy'nin mesajı ilk bakışta kafa karıştırıcı, ama ekranımdaki düzinelerce mesajı fark edince, bir şeylerin ters gitmiş olmasını bekleyerek onları açıyorum.

Grup sohbeti son birkaç dakika içinde gönderilen mesajlarla dolup taşmış. Geçen gece susmadıklarında susturmuştum, o yüzden annem buradayken hiçbir şey duymamış olmam mantıklı.

Bu akşam saat 6'da Peakeside'da acil toplantı var. Herkes

Garrison: Ben hala Toronto'dayım.

Anna: B+ Orada olacağım!

Şimdi evden çıkıyorum. Seni özledim bebeğim.

Johnny: WBU Bryce?

Bryce? Üzgünüm, i'den kurtuldum.

Johnny: Seni de özledim baba

O Garrison içindi Johnny. Seni geçen hafta sonu gördüm.

Ve?

Garrison: Kapa çeneni, Johnny.

Garrison: Seni daha çok özledim, tatlım.

Bana çenemi kapatmamı söylüyorsun ama bana tatlım mı diyorsun? Burada karışık sinyaller var millet.

Oraya gitmeden önce bize bunun ne hakkında olduğunu söyler misin, Johnny?

İce nerede? Sanki ofis meşgul. Şimdi gidiyorum. TTYL xx

Son mesajına gözlerimi deviriyorum. Burası hiç meşgul olmaz. Günün çoğunu bilgisayarda Solitaire oynayarak geçiriyorum.

Ben: Orada olacağım. Bir ya da on içkiye ihtiyacım var.

KAY!

Anna: Yakında görüşürüz, I c e

Mesaj geldikten sonra telefonumu kilitliyor ve eve gitmeden önce çantama atıyorum.

İki buçuk saat sonra, Peakside'dan bir blok ötedeyken gökyüzü açılıyor ve üzerime yağmur yağmaya başlıyor. Ben küfredip adımlarımı hızlandırırken gök gürültüsü gürliyor.

Arabayla gitmek çok daha kolay olurdu ama vücut ağırlığım kadar votka içmeyi planladığımı bildiğimden, sonrasında arabam için endişelenmek istemedim. Şimdi, keşke evden çıktığım anda yağmur kokusunu aldığımda aklımı kullansaydım diyorum.

Bara ulaştığımda sıılsıklam olmuşum. Kot eteğim kalçalarımaya sürünüyor ve gömleğim göğsümü emiyor. İçinde su var

Botlarım ve makyajımın bulaştığından eminim.

Ağır ahşap kapıyı açmadan önce "Mükemmel amına koyayım," diye mırıldanıyorum.

En sevmediğim müzik türü çalıyor, Brody her konuştuğunda her gün duyduğum country tınıları hoparlörlerden yayılıyor. Çift taraflı barın önündeki arkadaşlarımın masası dışında içerisi boş.

Botlarım yerde gıcırdayarak geçerken barmen, nam-ı diğer eski kız arkadaşımın annesi bana ters ters bakıyor. O ve kızı bok listemde olmasaydı, bıraktığım dağınıklık için kendimi suçlu hissederdim.

Tuvalet tabelası tam önümde duruyor. Bir süre sonra, kimse beni fark etmeden önce kadınlar tuvaletine giriyorum ve aynadaki görüntüm karşısında yüzümü buruşturuyorum.

Hızlıca hareket ediyorum, saçlarımı lavaboda sıkıyorum ve bulaşmış maskarayı temizlemek için gözlerimin altına kağıt havlu koyuyorum. Parmaklarımla ıslak saçlarımı tarıyorum ve kurumaya başladıktan hemen sonra kabarmaya başlayınca ofluyorum. Tezgâhın üzerine eğilip başparmağımın göz kaleminin izinin belirlediği şakağımı ovduktan sonra göğsüme bakıyorum ve beyaz yerine siyah bir gömlek giydiğim için şükrediyorum.

Bir sifon sesi geliyor ve ardından kabin kapılarından biri açılmadan önce tıkırdıyor.

Küçük bir nefesle aynadan arkama bakıyorum. "Bryce?"

Sesi duyunca boğazım tıkanıyor ve yansımalarımızda Daisy Mitchell'ın gözleriyle karşılaştığımda acı verecek kadar sıkılıyor. Bakışlarımı daraltırken kulaklarımı statik elektrik dolduruyor.

Saçları koyu, parlak bir kırmızı renkte ve delici mavi gözleri tek bir bakışla gezegenleri değiştirebilecek kadar yoğun. Uzun ve ince, dar, keskin bir çenesi ve yüzlerce kez sakızda baloncuklar üflediğini gördüğüm dolgun dudakları var.

Bacakları kilometrelerce uzun ve bir çift beyaz şortun içinde, attığı her adımda kışının yanaklarının altını ortaya çıkarması gerektiğini biliyorum. Belini kavrayan tişörtünün önündeki yazıyı okuduğumda yanağımı dilimle ısıırıyorum. *Senin için fazla iyi.*

Neredeyse gülecektim.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi şeker gibi tatlı ve saf.

Yutkunuyorum, lavaboya bakıyorum ama bir yandan da onu izliyorum.

"İyiyim.

Sadece gidiyorum."

Yanımdaki ikinci lavaboya doğru yürüyor ve musluğu açıyor. Vites değiştirme şekli garip, huysuz. Böyle hissetmesine ben sebep oldum.

"Yağmura mı yakalandın?" "Evet."

"Kardeşim de bu gece gelmeni istedi mi?" "Tabii ki."

Avuçlarına sabun fişkırtıyor ve köpürtmeye başlıyor. Musluk akmaya devam ediyor ve ben alışkanlıkla kapatmak için elimi uzatıyorum. Tekrar konuşmadan önce aramızda bir sessizlik oluyor.

"Bu toplantının ne hakkında olduğunu bildiğime dair bir his var içimde-"

"Burada işim bitti," diye mırıldanıyorum, aynada ona son bir kez bakmak için gözlerimi yukarı kaldırıyorum.

"Oh. Tamam." Dişlerini dişlerine geçirirken yüz ifadesi kapanıyor. dudak.

Aptalca bir şey söylememek için çenemi kapalı tutuyorum ve yırtıp açar ve yine de konuşur.

Daisy Mitchell'in üzerimde böyle bir etkisi var. Tanıştığımız andan itibaren, nedenine dair tek bir sebep olmaksızın her şey ve her şey hakkında gevezelik etmek için sinir bozucu bir dürtüm var.

Önemli değil.

Şu anda bunu irdelleyecek havada değilim. O haklı zaten. Benim için fazla iyi.

4

DAISY

Şehirdeki insanlar Bryce' a buz kraliçesi diyor. En iyi arkadaşları bile ona Buz ismini takmış. Çok da haksız sayılmazlar.

Çatık kaşları kesecek kadar keskin ve sözleri hedefini asla ıskalamayan soğuk, iyi nişan alınmış mermiler gibi. Yine de bunların hiçbirisi umurumda değil gibi görünüyor.

Beni korkutmuyorlar. *O* da beni korkutmuyor.

Ellerimi kurulamak için kullandığım kâğıt havluyu toparlayıp çöpe atıyorum ve onu banyodan çıkarken takip ediyorum.

Johnny bu gece tüm arkadaşlarını Peakside'a benim yüzümden davet etti, her ne kadar bunu henüz kabul etmese de. Geçen hafta verandada yaptığımız konuşmadan sonra bir yandan ayaklarıyla oturma odasındaki halıyı delik deşik ederken bir yandan da volta atıyor ve onun yerine birlikte kalabileceğim olası herkesi sıralıyor. Tatlı bir jest ama gerek yok.

Kendi başıma bir yer bulabilirim. Sadece biraz daha uzun sürebilir.

Peakside hala yarım saat önce geldiğim kadar boş, ama bu sefer çift taraflı barın önünden geçerken durup bir bira sipariş ediyorum. Bryce'la karşılaşmamdan sonra biraz yıpranmış durumdayım ve bir içkinin bunu atlatmama yardımcı olacağını umuyorum.

Gözleri buzul suyuyla aynı tonda ve teni benimkinden bir ton daha soluk olan siyah saçlı kadın dikkatimi çekmeyi asla başaramadı. *Bak ama dokunma* tarzında muhteşem biri. Derisinin altına gömülü buz sarkıtları var, sizi delip geçmeyi bekliyorlar, ama bunun tehlikesi neredeyse heyecan verici.

Hiçbir zaman bir adrenalin bağımlısı olmadım, ama bir şey -ya da bir ilgimi çektiğinde, sonuçları ortaya çıkmadan önce ne kadar ileri gidebileceğimi test etmekten kendimi alamıyorum. Bu, ikizimle paylaştığım bir kişilik özelliği.

Uzun boyun için ödeme yaptıktan sonra masaya doğru ilerliyorum. Tıka basa dolu, her iki bankta da üç kişi oturuyor ve iki sandalye var.

diğer masalardan çekilip masanın kenarına yerleştirilmiş. Fazladan bir sandalye var ve Poppy'nin kardeşi Darren'a ters ters bakmıyor olsaydı Bryce'ın oturduğu sandalyenin yanında olmasına gülerdim.

Darren, kardeşim ve Aurora'nın yanındaki bankın dış tarafında oturuyor ve sanki o yeri bilerek çalmış gibi sırtarak ona bakıyor.

"Uyuşmuş bir kışa sahip olmanın tadını çıkar Bryce," diyor, ses tonunda parlak bir kazı var. Dişlerini göstermeden önce yavaş ve hırçın bir hareketle dudaklarını yalıyor.

"Mikro almanın tadını çıkar,
Darren." "Hayır, benim bir-"

"O cümleyi bitirme!" Poppy çığlık atıyor, ellerini kulaklarına götürüyor. "Kimse senin sikişinin büyüklüğünü duymak istemiyor, Darren."

Boş sandalyeyi Bryce'tan daha uzağa çekiyorum ve oturmadan önce biramı masaya koyuyorum. O tepki vermiyor, ben de her şeyi bırakıp diğerlerine odaklanıyorum.

"Daisy!" Johnny elini masaya vurarak haykırıyor. "Onur konuğumuz."

"Şimdi ne oldum?"

Rory bana sempatik bir şekilde gülümsüyor. "Onunla konuşmaya çalıştım Daisy, ama kardeşini tanıyorsun."

"Tanıyorum," diye kabul ediyorum.

Sonra Johnny tüm masaya hitap ediyor. "Hepinizin bildiği gibi, ikizim kalmak için şehre döndü ve taşınmak istiyor."

"Evinden taşınmak mı?" Brody soruyor.

Country müzik yıldızı bankta arkasına yaslanıyor, kolu nişanlısının omuzlarındaki daimi yerinde. Anna onun bedenine yaslanıyor, Johnny'nin devam etmesini beklerken gözleri masanın etrafında zıplıyor. Çift, Cherry Peak'te uzun süre anlatılacak bir aşk hikâyesi. Kara kara düşünen bir kovboy ve onu hak etmeyen bir adamla yaşadığı geçmişten kaçan kasabanın yeni kızı.

"Evet," diye cevaplıyor Johnny.

"Rory'nin eski kiralık evini düşündün mü?" Anna bana soruyor.

Başımı sallıyorum ve bacak bacak üstüne atıyorum. "O korku dolu eve adımımı atmam."

"Seni suçlamıyorum. Yemin ederim, bir keresinde üst kattaki pencerede bir kadın görmüştüm," diyor Poppy ürpererek.

Rory homurdanıyor. "Hayır, görmedin."

Anna, Johnny'yi işaret etmeden önce, "Orada nasıl bu kadar uzun süre yaşadığını hâlâ anlamıyorum," diyor. "Ve ona nasıl izin verdiğini de bilmiyorum."

Kardeşim ellerini havaya kaldırdı. "Hey, bana ateş etme. Onu oradan çıkarmaya çalıştım ama kadınının nasıl olduğunu bilirsin."

"Nasıl yani?" Rory kaşlarını kaldırarak ona sorar.

Sırıtarak eğilip Rory'nin kulağına bir şeyler fısıldıyor ve bir süre sonra Rory'nin yanakları kıpkırmızı oluyor. Gözlerinin buluşma şekline usulca gülümsüyorum ve az önce ona söylediği şüphesiz edepsiz sözlerle rağmen, yardım edemiyorum ama onlar için gerçekten çok mutlu hissediyorum.

"Yanımda böyle mi konuşacaksın? Gerçekten mi?" Darren yüzünü tiksintiyle buruşturarak ağlıyor.

Bryce ona bakıyor ve açıkça "Yerimi çalmamalıydın" diyor. "Koltuğumu çalmamalıydın," diye yankılanıyor tiz bir sesle.

"Olgun."

Darren onu tersler ve bardağından uzun bir yudum alır. Aralarındaki dinamik ilginç. Geçmişte birkaç kez fark etmişim ama çoğunlukla geçerken fark etmişim. Yakından izleme fırsatı bulunca, onun Poppy'yle, benim de Johnny'yle olan ağabey-kardeş ilişkime benzer bir ilişki paylaştıklarını görmek daha kolay oldu.

"Neyse, sizi neden buraya çağırdığıma dönelim," diyor Johnny, herkesi geri yönlendirerek. "Daisy için boş odası olan var mı?"

Soruyu ağzından kaçırduğında midem sinirle ve biraz da utançla doluyor. Bryce dışında herkes dönüp bana bakıyor ve ben de ilgilenilmesi gereken bir çocuk gibi hissetmeme rağmen cesur bir yüz ifadesi takınıyorum.

"Kendi evimi bulabilecek kapasitedeyim. Kimsenin beni barındırmak zorunda hissetmesini istemiyorum," diye ekliyorum, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

"Saçmalık!" Johnny ilan ediyor.

Gözlerine bakıyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. "Johnny."

Başını salladığında biraz azarlanmış görünüyor. "Kız kardeşimin birkaç hafta sizinle kalmasına izin verecek biri varsa, ikimiz de memnun oluruz."

"Onu kovdun mu?" Darren ona sorar.

"Hayır. Ama bizim evde pek iyi uyuyamıyor."

Poppy kahkahasını gizlemeye çalışıyor ama kapalı dudaklarından öksürüğe benzer bir ses çıktığında başarısız oluyor. "Demek ikiniz sikişerek onu bütün gece ayakta tutunuz."

"Gülme Poppy," diye mırıldanıyor Aurora, yanakları hâlâ o koyu kırmızı renkte.

Poppy saçlarını omuzlarının arkasına atıyor ve masanın üzerinde öne doğru eğiliyor. "Oh, güleceğim. Bana ve Garrison'a o kadar bok atıyorsunuz ama bu çok iyi."

Brody, "Bunu duymak için burada olmaması bir lütuf," diye belirtiyor.

Johnny huffs. "Eminim Poppy eve gelir gelmez ona her şeyin özetini anlatacaktır."

"Tabii ki anlatacağım."

Sonraki birkaç dakika boyunca kardeşime sataşmaya devam ediyorlar ve ben de sessizce arkama yaslanarak onlara izin veriyorum. Hepsi gerçekten iyi insanlar. Alberta'nın sunabileceği en iyi insanlar. Ama gerçekte *benim insanlarım* değiller. Kardeşimin olduğu gibi değiller.

Gözlerimi masadan ayırıp yanımdaki kadının çapraz, çıplak bacaklarına dikiyorum. Elindekini diğerinin altında zıplatıyor ve ben onu ayaklarından baldırlarına kadar saran siyah kovboy çizmelerine odaklanıyorum. Koyu renk kot eteği kalçasının ortasına kadar yükselmiş ve oturur pozisyondayken bile siyah bant tişörtü, sıkı karnının bir santimini ortaya çıkaracak kadar kısa kesilmiş.

Çekiciliği ortada, ama gözlerimi daha da yukarı kaldırdığımda, şu anda bana bakma şekli de öyle, soğuk bir kızgınlık ve keskin bir merak ısırtığı.

Kasıldığında ve gözlerini kaçırdığında bir özür boğazımda düğümleniyor. Uzun, sessiz bir nefes veriyorum ve tekrar masaya bakıyorum.

"Sana yardım etmeyi çok isterdim Daisy, ama Calgary'den buraya tekrar gelmek istemiyorsan, ben ve Garrison yokuz," diyor Poppy.

Sonra Darren konuşuyor. "Ofisimde bir çekyat var ama oldukça boktan."

"Fazladan iki odamız var," diye söze giriyor

Anna. Umut göğsümde kabarıyor. "Gerçekten mi?"

Brody birasını bitiriyor ve masadaki nachos tepsisine uzanıyor. "Çiftliğe doğru gidiyoruz. Ana ve misafir evlerini geçtik. Dükkânın aşağısında."

Steele Çiftliği'nde yaşamak. Umudum sönüyor.

"Teklifin için minnettarım ama çiftlikte yaşamak *bana* göre değil," diyorum, ifademin ardından gelen suçluluk duygusunu bir kenara iterek.

Brody umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. "Herkesi göre değil." "Peki ya sen Ice?" Poppy soruyor.

Ona bakıyorum, dudaklarının zar zor seğirmesini analiz etmeye çalışıyorum. Bryce yanımda duruşunu düzeltiyor, bacağı artık zıplamıyor. "Peki ya ben?"

"Fazladan bir odanız var, değil mi?"

Anna, Poppy ve Bryce arasında bakışmadan önce nefes nefese kaldı. "Evet! Doğru. Ne için kullandığını söylemiştin? Kıyafetlerin için mi?"

Bryce'a bir kez daha bakmaya cesaret edemiyorum. Tekrar yer değiştirdiğinde, bu kez iki ayağını da yere koyduğunda bile.

"Bana bu iyiliği yapar mısın, Bryce? Lütfen?" Johnny soruyor, heyecanı her kelimeyle birlikte artıyor.

Gözlerinin ağırlığını yüzümde hissettiğimde ona bakıyorum. Mavinin canlılığı bu kadar yakından ve banyonun donuk, sarı ışıkları olmadan bile ürkütücü.

"Sadece birkaç hafta sürecek," diyorum usulca.

Dili yanağının iç kısmına bastırıyor. Herkes bizi izliyor, tek bir kelime bile konuşulmuyor. Ürkütücü ve sinirlerim amansızlaştığında ön kolumu kaşıyorum. Bu kadınla ilgili bir şey sistemimi şok ediyor. Beni utandırıyor, neredeyse.

Belki de Brody ve Anna'nın teklifini kabul etmeliyim.

"Oh, Tanrı aşkına. Sadece evet de Bryce," diye mırıldanıyor Poppy, sessizliği bozan ilk kişi olarak.

Bryce'ın burun delikleri onun kısa kokusuyla alevlenir. "İyi."

Dudaklarımı bükerek ona minnettar bir gülümseme sunuyorum. Gözlerini bara doğru çevirmeden önce karşılık vermiyor. Sonra kalkıp herkesten uzaklaşıyor.

Rahatsızlık içimi kemiriyor ama görmezden geliyorum. Ben huzur içinde uyuyabildiğim sürece Bryce benden istediği kadar nefret edebilir. Ayrıca, sadece en fazla iki hafta sürecek. Bir gün bile fazla değil. O zamana kadar anlaşılabiriz.

"Üzgünüm Daisy. Kişisel alanını ciddiye alır," diye açıklıyor Poppy. "Sorun değil. Anlıyorum."

"Onunla konuşacağım. Onu düzeltirim," diyor Johnny.

Poppy kırmızı içeceğindeki küçük pipeti çeviriyor. "Hayır, ben yaparım. İyi tanımadığı insanlara pek sıcak davranmaz."

Bu bir yalan. Kardeşim ve kız arkadaşından tam tersini duydum. Eğer durum böyle olsaydı, Bryce hem Aurora'yı hem de Anna'yı kasabaya taşındıklarında olduğu kadar kolay kabul etmezdi. Evet, korumacı ve

acımasızca açık sözlü. Bu çok açık. Ama kaba mı? Özüne kadar mı? Buna hala karar verilmedi.

Görünüşe göre ben onun her zamanki davranışlarının bir istisnasıyım ve nedenini bilmek isteyecek kadar meraklıyım. Birkaç kez gördüğüm gibi değer verdiği kişilere karşı sıcak davranabiliyor ve ben de neden kardeşimin ve diğer herkesin olduğu gibi o kategoriye sokulamayacak biri olarak görüldüğümü bilmek istiyorum.

"Herkesi teşekkür ederim. Bana yardım ettiğiniz için minnettarım. Brody ve Anna, bana bir yer teklif ettiğiniz için de."

"Ne zaman isterseniz. Mitchell'lara karşı zaafımız var," diyor Anna göz kırparak.

"Sığır kokusuna ya da gün doğmadan uyandırılmaya aldırmasaydım, hiç düşünmeden taşınırdım."

"Sana katılıyorum Daisy. Hafta sonları misafir evinde kaldığımızda kulak tıkacı takmaya başladım," diyor Poppy.

Brody gülüyor. "Bir süre sonra alışıyorsun."

"Sadece sen istersen." Poppy içkisini bitiriyor ve Anna'nın omzunu sıvazlıyor. "Bryce'a bakmaya gidiyorum."

"Gelmemi ister misin?" Anna

sorar. "Hayır. Ben hallederim.

Sadece çıkmama izin ver."

Brody ve Anna, Poppy'nin dışarı çıkmasına izin verecek kadar uzun bir süre sonra kabinden çıkıp tekrar içeri giriyorlar. Poppy'nin barın biz masadakilere görünmeyen tarafına doğru yönelmesini izliyorum ve sonra bakışlarımı kaçırıyorum.

Bryce'ı bu kadar üzdüğü için kendimi kötü hissediyorum ama kardeşimi geri çevirebilirdi. İçimden bir ses Bryce'ın akran baskısının tuzağına düşecek biri olmadığını söylüyor.

Peki neden sadece hayır demedi?

5

BRYCE

Poppy'nin barda yanımdaki tabureye kaydığını hissettiğimde üç votka shot içmiştim. En iyi arkadaşıma bakmadan önce Vic'in annesinin yerine geceyi devralan barmene el sallıyorum.

Yumuşak, endişeli bir ifadeyle beni izliyor ve ben de ona ofluyorum. "Her ne söylemeyi planlıyorsan, söyleme."

"Tek kelime etmeyecektim," diye yalan söylüyor. "Ve bir kadeh daha içmeyecektim."

Barmen bir kadeh daha uzatıyor, ben de alıyorum ve hiç ürkmeden geri içiyorum. Çok fena yanıyor ama en iyi kısmı da bu. Benim hevesime kıkırdıyor, ben de ona ters ters bakıyorum.

"Bir su alabilir miyim lütfen?" Poppy o kaybolmadan önce sorar.

"Elbette."

Siyah boyalı tırnaklarımı bara vuruyor, vücut ağırlığımı ona yaslıyorum. "Su mu?"

"Senin için, pislik."

"Su istemiyorum."

"Ben de yarın akşamdan kalma bir halde uyanmanı istemiyorum ama işte buradayız."

"Şikâyetlerimi kendime saklayacağım."

İç geçiriyor, bir elini omzuma koyarak beni döndürüyor ve yüz yüze gelmemizi sağlıyor. "Odanı teklif ettiğim için özür dilerim. Bu yüzden mi şu anda böylesin?"

"Misafir evinde kalabilirdi. Neredeyse orada değilsin."

Burası Garrison'la birlikte hafta sonları şehre geldiklerinde kaldıkları yer. Ama son zamanlarda çiftlikte orayı kullanacak kadar uzun kalmıyorlardı. Bay Süslü Pantolon CEO'su onu bitmek tükenmek bilmeyen seyahatlerinde dünyanın dört bir yanına fırlatıp dururken olmaz.

Kaşlarını çatıyor, kaşlarını çatıyor. "Bana kızgın mısın?"

Barmenin kahverengi saçlarını fark ediyorum ve "Bir şişe alabilir miyim?" diye bağıriyorum. "Su!" Poppy ekliyor.

Onu sert bir bakışın altında kıştırarak elini omzumdan çekmeye çalışıyorum. "Şu anda bana annelik yapma. İçkiyle baş edebilirim."

"Bunu biliyorum. On dört yaşımızdan beri seninle içiyorum, pembe Sour Puss'u ailemin garajına gizlice sokuyoruz. Bu onunla ilgili değil."

Karpuz aromalı zehirden bahsedilmesi midemi bulandırıyor. Barmen #2 ona bir bardak su uzatıyor ve ben ona suyu bir yere atmasını söyleyemeden o bardağı doğrudan önüme itiyor.

Gözlerini bana ve henüz almak için kıpırdamadığım su bardağına dikmiş, ben bardağı ağzıma götürüp içene kadar gözlerini kaçırmıyor. Aradığım tat bu değil ve o bana tekrar annelik yapamadan bir shot daha sipariş ediyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin, Poppy? Bekleyebilirsin. Şu anda ilgilenmiyorum."

"Tam olarak ne hakkında konuşmak istediğimi düşünüyorsun? Misafirhaneyi yeterince kullanmadığımla ilgili hislerin mi yoksa Daisy'ye bunu önermediğim gerçeği mi? Çünkü eğer birinci seçenekse, o zaman bu konuya şimdi ve burada girmeme konusunda haklısın. Ama ikinci seçenek? Bu artık araştırmak için yeterince merak ettiğim bir şey. Onu sen de benim kadar iyi duydun. Steele Çiftliği'nde kalmakla ilgilenmiyor ve son kontrol ettiğimde konuk evi çiftliğin tam ortasındaydı."

"Benim evimden daha güzel," diye mırıldanıyorum, söylediği diğer her şeyi görmezden gelerek. Gecenin son kadehine uzanıyorum ve geri uzatıyorum.

"Bunu umursayacağını sanmıyorum."

Yanıt olarak homurdanıyorum, votkanın etkileri dünyayı biraz daha yumuşak hale getirmeye başlıyor. Ya da daha yumuşak? Daha mı sert? Kim bilir.

"Tamam."

"Onun seninle kalmasını istememenin bir nedeni var mı, bunu önerenin ben olmam dışında?"

"Senin önerdiğin umurumda değil, baba."

Yüzümü öne çevirdiğimde bana yaslanıyor, yanağı omzumda. "Ne olmuş yani? Kanepeye birkaç tane fazla kırlent ekleyeceğinden mi endişelendin? Ya da sen yokken çılgın partiler düzenleyeceğinden ve rastgele kişilere bedava dövme teklif edeceğinden mi? Hadi ama Ice. O Johnny'nin ikizi ve tanıdığım en tatlı insanlardan biri. Fazla endişelenmene gerek olacağını sanmıyorum."

"Ne söylememi istiyorsun bilmiyorum. Olan oldu zaten. Ben istesem de istemesem de kalacak," diyorum, sesim biraz bozuk çıkıyor.

"Kalmasını istemiyorsun o zaman?"

"Beni analiz etmeyi bırak," diye çıkışıyorum, tabureden tökezleyerek kalkıyorum. "Bu iş bitti. Bitti."

Bana destek olmak için uzandı. Elini tokatlayarak uzaklaştırdım ve geri çekildim. "Nefes almama izin ver," diye yalvarıyorum.

Şaşkınlığı çok açık. Benim de kafam karışık. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Ne onunla, ne de başkasıyla. Daisy Mitchell'la olan sorunlarım sadece bana ait. Onlarla er ya da geç başa çıkacağım.

"Pekâlâ Ice. En azından seni eve bırakayım mı?"

"Hayır. Kendi başıma iyiyim." Dışarıda muhtemelen hâlâ yağmur yağıyordur ama siktir et. "Eve gidince mesaj atarım."

"Eğer eminsen..." Sözüünü kesiyor, arkasından masanın görebildiğimiz kısmına bakıyor.

O dikkat etmezken onu orada bırakıyorum. Dışarı kaçmak kolay. Henüz takılıp düşecek kadar sarhoş değilim ama merdivenlerden inerken kendimi parmaklıklara yaslıyorum.

"Bryce! Bir saniye bekle!"

Ağzım kurudu. Kaldırımda donuyorum, yağmur saçlarıma ve yüzüme yağıyor, kıyafetlerimi ıslatıyor. Sokak boş, sessiz ve yağmur birikintileriyle ıslak.

"Kahretsin. Şemsiyen var mı? Eve yürüyerek mi gidiyorsun?"

Daisy başıboş gezer. Son üç, neredeyse dört yıldır bunu öğrendim. Kiminle konuştuğunun bir önemi yok gibi görünüyor, eğer dakikada bir mil konuşmak istiyorsa, konuşacaktır.

"Seni eve bırakayım."

"Hayır, teşekkürler" ona söylediğim ilk sözler. "En azından ceketimi al. Arabamda."

"Neden buraya geldin?"

Sarı yüksek topuklu Converse'lerinin ahşap merdivenlere çarparken çıkardığı sesi tanıyorum. Üzerinde beyaz papatyalar ve siyah yıldızlar olanlardan.

"Numaranın bende olmadığını fark ettim. Ya da evin nerede olduğunu bilmiyorum. Taşınmadan önce görmeme gerek yok ama bunu ne zaman yapabileceğimi bilmem gerekiyor."

Soğuk yağmur yanaklarımı dondururken tüylerim diken diken oluyor. Titriyorum. "Poppy sana numaramı verebilir. Ve ne zaman istersen taşınabilirsin."

"Belki başka bir gün kahvaltıda buluşup detayları konuşabiliriz?"

Bu gerçekten samimi bir teklif. Geri çevirmek için kalpsiz bir sürtük olmam gerekir.

"Ben kahvaltı yapmam."

Ne?

"Ah."

"Yani, kahvalty sevmiyorum. Belli ki kahvaltı yapıyorum."

"Aslında kahvaltı hazırlamayı seviyorum. Pişirmesi en kolay öğndr. Krep, tost ya da yumurta ile yanlış yapmak zordur. Nasıl hissettiğine bağlı olarak belki bir smoothie de olabilir. Bir poşet donmuş meyveyi biraz sütle birlikte blender'a atarsınız ve hazırsınızdır."

Dönüp binaya doğru bakıyorum. Birden likör kanımı ateşe veriyor ve göğsümün derinliklerinde yanıyorum.

Barın tentesinin altından çıktı ve yağmurun altında alt basamakta oyalanıyor. Saçları sıırılsıklam, omuzlarına dklyor ve kalın teller gömleğine kırmızı renkli su damlatarak onu lekeliyor. Onun kızıl saçlı olmadığını hep biliyordum. Boyaların arasında beliren siyah kökler onu ele veriyor.

Minik burnunun ucundaki pembelik endişe verici. Burada durup benimle konuşurken hastalanabilir. Johnny bunu yaşamama izin vermezdi.

"Islanıyorsun," diye geveledim.

Bana gülümsediğinde yuvarlak yanakları kıvrılıyor, küçük bir kakhaha kaçıyor. "Sorun değil. Sorun değil."

"İçeri gir. Yarın sana mesaj atarım. Kahvaltı yok ama ne zaman taşınacağını söyleyeceğim."

"Tamam. Bu işe yarar." "Harika."

Arkamı dönüyorum ve kaldırımdan aşağı inmeye başlıyorum. şimdi gitmezsem eve tek başıma dönemeyecek kadar sarhoş olacağım.

"Bryce!" diye bağırıyor ve ben otomatik olarak durup bekliyorum. "Eve sağ salim git."

Gm.

Zayıf bir el sallayışla oradan ayrılıyorum. Midemdeki hareket ićkiden olmalı. Ondan değil.

Yağmur on dakika önce durdu.

Dudaklarım muhtemelen morarmıştır ama kalkmıyorum. Kaldırım kıçıma sertçe çarpıyor ve botlarımın içi su dolu. Tenimin altında hissettiğim sıcaklığa rağmen üşüyorum.

Victoria'nın eski evi arkamda, Poppy, Anna ve benim birkaç yıl önce inadına pembeye boyadığımız çit yine kahverengi. Çimler aşırı büyümüş, en uzun parçaların arasından yabancı otlar çıkıyor. Bu evden en az artık içinde yaşamayan kadın kadar nefret ediyorum.

Bir süre önce gitti. Benim yerime seçtiği adamla bir yerlere gitti. Artık onu sevmiyorum, ama bıraktığı yara hala orada, sadece izi kaldı.

Bir kadınla olan ilk ve tek uzun süreli ilişkim bir erkek tarafından köklerinden koparıldı. Bu, erkeklerle ilgili her şeye duyduğum rahatsızlığın başlangıcı değildi, ama derinlere yerleşmiş bir nefreti ateşledi. Hiçbir işe yaramayan, beyinleri boktan, lanet olası pislikler gençliğimden beri bana baş ağrısından başka bir şey getirmedi.

Mükemmel bir dünyada, bir parmak şıklatmamla yeryüzünden yok olurlardı. Ama dünya mükemmel olmaktan çok uzak ve şimdi tüm arkadaşlarım bana sonsuza dek acı çektirecek birilerini buldular. Önce Anna, sonra Poppy. Aurora buraya taşındı ve birkaç hafta içinde Johnny'nin kurbanı oldu. Ve şimdi, sadece ben varım.

Ben ve şu anda beni almak için yolda ilerleyen, katlanabildiğim tek erkek.

Darren Huntsly iyi bir adam. Poppy ve ben çocukken oyun alanında yanımıza yaklaşmaya çalışan sınıf arkadaşlarını yumrukladığından beri bunu biliyorum. Kendim için koyduğum her kural bana bunun için aptal olduğumu söylese de onu hem kardeşim hem de en iyi arkadaşım olarak kabul ettim.

Victoria beni aldattığında ve ilişkimizde bir erkek olmadan birlikte mutlu olamayacağımıza beni ikna etmek için elinden geleni yaptığında, işleri berbat ettikten sonra karakoldan ilk aradığım kişi Darren oldu.

Telefonu kapatmamızdan birkaç saniye sonra beni suç mahallinden götüren memurla telefonda konuşuyor ve hücrede bir saat bile geçirmeden serbest bırakılmamı sağlamaya çalışıyordu. Tabii ki Poppy bu detayı bilmiyor. Ona göre karakoldan ilk aradığım kişi oydu.

Kendimi bu kaldırıma park etmiş halde bulduğumda içgüdüsel olarak onu aradım, eve tek başıma yürümeyi göze alamayacak kadar sarhoştum.

Siyah şık bir arabası var ve çok pahalı. Eğer yağmur yağmıyorsa, rüzgârı tenimde hissedebilmek için tavanı indirmeme izin vermesi için onu zorluyorum. Koltukları bile pahalı, koyu kahverengi deri, soğutmalı, ısıtmalı ve uzun sürüşler için masajlı.

Bu arabayla evlenirdim. Evet, evlenirdim.

Farlar üstümden geçerken mavi renkte yanıyor ve sonra caddeyi aydınlatıyor. Ayağa kalkmaya çalışmadan önce arabayı park etmesini bekliyorum.

Bir arabanın kapısı çarptı. "Tanrım, Bryce. Hasta olacaksın."

"Evet, baba. Hastalanacağım."

Hareket etmeden önce bir kolunu ortama dolayarak beni tutuyor. Beni ayaklarımdan kaldırıp yolcu kapısına taşıırken ona yaslanıyorum ve itirazlarımı gizliyorum.

"Seni takip edecektim ama Poppy seni r a h a t bırakmamı söyledi.

Açıkçası onu dinlemeliydim," diyor.

Gözlerimi deviriyorum ve kapı açıldığında kendimi koltuğa bırakıyorum. Emniyet kemerini takmama yardım etmek için uzanıyor ama elini itiyorum.

"O haklıydı. Seni ben çağırdım, değil mi?" İç çekip geri çekiliyor. "Evet, aradın."

Kapı kapanıyor ve ben gözlerimi kapatıp başımı arkaya yaslıyorum. Her zaman sürdüğü kolonya gibi kokuyor ama beni rahatsız etmiyor. Muhtemelen onun için aldığım içindir.

O yanıma geçip emniyet kemerini takarken gözlerimi kapalı tutuyorum. Radyo o kadar sessizleşiyor ki, "Neyin var senin?" diye sormadan önce çalan şarkıyı zar zor duyabiliyorum.

"Senin de değil, D. Şu anda değil."

"Gecenin bir yarısı seni almam için beni aradın, vücudunda böyle bir etkisi olduğunu bildiğin halde lanet olası votkayla sarhoş oldun ve sorunun ne olduğunu sormamı istemiyor musun?"

Bir elimi yüzümden aşağı kaydırıp ona bakıyorum. Konuşmamı bekliyor, iki kaşı beklentiyle kalkmış ve dudakları hafifçe ayrılmış, sanki hazırda bir çürütücü yanıtı varmış gibi.

"Evimi hiç tanımadığım biriyle paylaşmak istemiyorum."

Kelimeler yapış yapış geliyor ve sesleri aynı. Normal bir günde acınası bir yalancıym, ama etki altındayken

gölünç.

"Bunun aynı evi paylaşacağın kişiyle bir ilgisi olmadığına emin misin?

Daisy-"

"Evet, Daisy'nin ne olduğunu biliyorum Darren," diye tıslıyorum o sözünü bitiremeden. "Sadece beni eve götür, lütfen."

"Bunu yüksek sesle söylemenin faydası olabilir, Ry. Herkesin bir araya gelmesi an meselesi. Kız kardeşimin şimdiden bir fikri var."

Gerildim ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Yaşamak istiyorsan kimseye söyleme."

"Öyle bir planım yok. Sadece diyorum ki, belki sen olmasaydın bu ruh haline girmezdin-"

Elimi uzatıp sakalındaki kılları çekiştiriyorum. Küfredip beni ittiğinde sırtarak kollarımı kavuşturuyorum.

"Beni eve götür, D."

Götürüyor ve Cherry Peak büyüklüğündeki bir kasabada on dakika içinde yatağıma sokuluyorum. Hemen sildiğim alnıma bir öpücük kondurup gidiyor, giderken de kapıyı kilitliyor.

Yatmadan önce düşündüğüm son şey *votkayı becermek*.

6

DAISY

"Yani benim yerime Bryce Lemieux ile kalmayı mı tercih ediyorsun? Burada alınmamaya çalışıyorum ama kahretsin."

Kristen -bana göre Kiki- bacaklarını önüne atıyor ve iç çekiyor. Futbol sahasında yanımda yatıyor, ikimiz de gökyüzündeki bulutlara bakıyoruz. Sırtımızın altındaki çimler kalın, kasabadaki rekreasyon merkezini işleten yaşlı adam tarafından mükemmel bir şekilde tımar edilmiş. Cherry Peak tasarım olarak küçük olabilir ama ihtiyaçlardan yoksun değil.

Başlangıç olarak bir itfaiye istasyonu, belediye binası, küçük bir RCMP ofisi ve yerel bir süpermarket var. Kahve dükkanı, lokanta, bar, Poppy'nin direk stüdyosu ve Anna'nın salonunu da eklediğimde burada ihtiyacım olan şeylere sahip olmadığımı hiç hissetmedim.

Bir üniversite ya da düzgün bir kiralık ev dışında.

Futbol sahası bugün boş ama uzun süre öyle kalmayacak. Gelecek hafta okul başladığında her şey biraz daha çılgınlaşacak. Özellikle de benim hayatım.

"Seninle yaşamayı tercih ettiğimi biliyorsun. Ama bunu dünyadaki tüm sevgimle söylüyorum, eviniz biraz ... biraz ... kenarları pürüzlü," diyorum dikkatlice.

Başını o kadar hızlı yana savuruyor ki sarı buklelerinden biri yüzüme çarpıyor. Bakışları zayıf, her şeyden çok gösteriş için.

"Bu çok kaba."

"Sevgiyle söyledim. En azından perili evden daha iyi." "Daha önce 'alınma' dememin ardındaki tüm mantık buydu. ciddi bir hakaret."

Gülüyorum. "Evet, haklısın. Üzgünüm ama sen bile evinin biraz sevgiye ihtiyacı olduğunu kabul edebilirsin."

Sevgi ve bir buldozer.

Kasabadaki tek apartman iki katlı ve içinde sekiz adet tek yatak odalı kiralık daire bulunuyor. Uzun zaman önce inşa edildiğinden beri güncellenmemiştir ve ucuz olmasının bir nedeni vardır. Ama Cherry Peak'te, bu kadar

Kira yerine satın almayı planlamıyorsanız konut konusunda seçici olun. Burada yaşayan insanların çoğu nesillerdir burada ikamet ediyor ve ya mülklerini devretmişler ya da yeni bir şey inşa edecek paraları var.

"Bu tam bir klasik, Didi. Bilirsin, *orijinal*."

"Aslında bir çöplük."

"Daisy!" diye azarlıyor ve kolumu itiyor. "En azından benim bir yerim var."

"Bu konuda seninle tartışamam."

"Ee, Bryce?"

Bryce'la en son konuştuğum anın anıları canlanınca irkiliyorum. Onunla kalacağım için fazlasıyla gerginim ama bu, bu işi yürütmek için elimden geleni yapmayacağım anlamına gelmiyor. Diğer tek seçeneğim annemlerin yanına geri taşınmak.

"Evet," diyorum.

"Ee? Ne zaman taşıniyorsun?"

Kristen gözlerini benden ayırmıyor, bu durumla ilgilendiğı her halinden belli. Bunun için onu suçlamıyorum da. Önümüzdeki birkaç hafta ilginç geçecek.

"Bana mesaj atıp bilgi vereceğini söyledi."

"Pekâlâ. Getirecek çok fazla eşyanız yok gibi. Calgary'deki tüm mobilyalarınız kiralamanıza dahildi, değil mi?"

Başımı salladım. "Sadece kıyafetlerimi, ayakkabılarımı ve banyo malzemelerimi alacağım. Bunun gibi şeyler."

"Belli ki sana yardım edeceğim."

Dudaklarım kıvrılıp sırıtıyor. "Belli ki."

"Oradayken büyük kötü buz kraliçesini yoklayacağım. Seni uykunda buzdan bir heykele dönüştürmeyeceğinden emin ol."

"Sanırım beni heykele dönüştürme zahmetine girmeden önce dondurup paramparça eder."

Bir kahkaha atıyor ve ellerini karnının üzerinde kavuşturarak tekrar gökyüzüne bakıyor. "Eğer mutsuz olacaksan orada kalmadığından emin ol. Bir yerlerde acı çekmeni izlemeden önce kardeşinin evi için sana ağır hizmet tipi kulak tıkaçları alacağım."

"Teşekkürler, Kiki. Ama o kadar kötü olacağını sanmıyorum. İkimiz de gün boyunca çalışıyor olacağız ve ben başka bir en iyi arkadaş falan aramıyorum. Sorun olmaz."

"Ne iş yapıyor ki? Sen biliyor musun?"

"Sanırım kasaba ofisinde çalışıyor. Babası belediye başkanı."

Bir duraklama. "Kaybı için üzgünüm o zaman. O adam arzulanan çok şey bırakıyor."

"Gerçekten mi? Onunla hiç tanışmadım."

"Onunla sadece bir kez karşılaştım ama pek de iyi bir izlenim bıraktığı söylenemez."

Öfkelendim, sinirlerim gerildi. "Harika."

"Ama onun ailesini görmek zorunda kalacak değilsin. Oda arkadaşlığından fazlasını planlamıyorsanız tabii," diye dalga geçiyor ve şeytani bir sırıtışla bana bakıyor.

"Çöpçatanlık yapmaya başlama. Az önce beni buzdan bir heykele dönüştürmesinden bahsediyordun."

"Sadece şaka yapıyordum."

Ellerimin üzerinde doğrulup, yeşil gözlü bakışlarıyla karşılaşmadan önce önümüzde uzanan kale direklerine bakıyorum. "Oda arkadaşından başka bir şey aramıyorum."

"Boo. Asla aramazsın."

"Bunun için minnettar olmalısın. Bu, beni kimseyle paylaşmak zorunda olmadığın anlamına geliyor."

"Seni aşık görmek çok da kötü bir değiş tokuş olmazdı," diyor.

"Bekar olmaktan memnunum."

"Şimdilik," diye şarkı söylüyor, oturuyor ve bacaklarını vücuduna doğru çekiyor. "Kimsenin olmaması seni hiç yalnız hissettirmiyor mu?"

Sesindeki duygu karşısında yüz ifademi yumuşatıyorum. "Sen hissediyor musun?" "Dürüst olmak gerekirse, evet. İstedğim sadece bir erkek arkadaşımın olması değil.

Aşk, sanırım. Birine duygusal olarak bağlanmak. Bu mantıklı mı?"

"Elbette mantıklı. Sanırım hepimiz bunu istiyoruz." "Sen bile mi?"

Nefes vererek öne eğildim ve yerden bir avuç ot kopardım. "Ben bile. Sadece şu anda bunu bulmaya öncelik vermek istemiyorum. Her şey olup biterken olmaz. Yeni işime hazırlanmaya çalışmakla ve bu oda arkadaşı meselesiyle o kadar meşgulüm ki, bırakın başka bir insanı, başka bir şeyle bile başa çıkamıyorum."

"Anlıyorum, Didi."

"İlgilendiğin için teşekkür ederim" dediğimde bana yaslandı.

"Kapa çeneni. Seni her zaman önemseyeceğim. Beni geride bırakıp dört yıllığına Calgary'ye taşındığında bile."

"Bunun için beni asla tamamen affetmeyeceksin, değil mi?" "Hayır," diye yanıtlıyor, p'yi patlatarak.
"Artık buradayım."
"Temelli."
"Temelli," diye söz veriyorum.

İKİ GÜN SONRA, Pazartesi sabahımı annemlerin evinde geçiriyor, Bryce'ın evine gitmeden önce kalan eşyalarımı topluyordum. Mesajı daha dün gelmişti ve hayal gücüne çok şey bıraksa da, taşınmadan önce hiç vakit kaybetmemeye karar verdim.

Merhaba. Ben Bryce. Pazartesi uygun. Kilit kodu 1031. Yatak odanın kapısını açık bırakmışım. Benimki kapalı. 4:30'a kadar çalışıyorum.

Evinin adresini ayrı bir mesajla gönderdi ve ben de hemen toparlanmaya başlamadan önce ona teşekkür ettim. Ailemin oturma odasındaki iki bavul ve Johnny'ninkine ek olarak, dizüstü bilgisayarım ve okul için hazırladığım tüm evraklar ve ders planları dışında yanıma almaya karar verdiğim tek şey bu.

Johnny bir yerlerde surat asıyor, onun evinden taşındığım için benden daha fazla üzgün. Zaten orada çok uzun süre kalmayı planlamıyordum ama keşke biraz daha kalabilseydim. Kimse beni ikizim kadar anlayamaz.

"Bunu son kez soruyorum ama burada kalmak istemediğine emin misin Daisy?" Annem koltukta oturduğu yerden kaşlarını çatarak bana bakıyor. "İstememenin bir nedeni var mı?"

Annem de annem de son birkaç gündür beni bu sorularla bombardımana tutuyor, ama birinin incelikten yoksun olduğu yerde diğeri yok.

"Eğer bir nedeni olsaydı, eminim bize söyledirdi. Değil mi bebeğim?" Annem soruyor, bir gençlik terapisti olarak yaşam boyu edindiği deneyim, sorularını ifade etme biçiminde kendini gösteriyor.

Karısının bizi her zaman anlamadığı bir şekilde anlamasının bazen annemi sinirlendirdiğini söyleyebilirim, ama bunu asla büyük bir mesele haline getirmiyor. Ve

Bazı durumlarla başa çıkmanın tam olarak doğru yolunu bilmediği için ona yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissettirmemek için elimden geleni yapıyorum.

Saç bağımlı sıkıyorum ve ayakkabılarımı giyiyorum. "Sadece başka bir şey için hazırım. Artık evimdeyim ve Calgary'de olduğum yerden geriye gitmek istemiyorum."

"Olmazsın. Yetişkinlerin ihtiyaç duymaları halinde istedikleri zaman ailelerinin evine geri dönmeleri son derece sağlıklı bir şey," diye savunuyor annem.

"Jen," diyor annem uzun bir nefes vererek. Şimdi bana odaklanarak bavulumun etrafından dolaşıyor. "Kararını destekliyoruz Daisy."

Annem koltuktan kalkıyor ve bana doğru koşuyor. Kollarına girdiğimde başımı yarım düzine kez öpüyor. "Tabii ki seni destekliyoruz. Ama bu fikri sevdiğim anlamına gelmiyor."

"Ben artık çocuk değilim. Hiçbirimiz değiliz," diye fısıldıyorum.

Kolları bana daha sıkı sarılıyor. "Biliyorum. Sana zaten milyonlarca kez veda ettim ve sadece bir kez daha veda etmek zorunda kalmadan önce biraz daha uzun olmasını umdum."

Tüm argümanlarımın ölmesine izin verdim.

Yıllardır evden taşınmış olmamın ya da döndüğümünden beri onlarla değil de Johnny ile kalmamın bir önemi yok. Bryce'ın evinden bu eve gitmek için harcayacağım birkaç dakika anlamsız bir gerçek.

Annemler bir süredir evlerinde çocuksuzlar ve sanırım sadece bizi özleyiyorlar. Biz büyük, yakın bir aileyiz ve şimdi ev boş ve sessiz.

"Bu hafta en sevdiğin yemeği pişireceğiz. Buna ne dersin? Okulun ilk gününden önce bize yeni sınıfın ve nasıl hissettiğin hakkında her şeyi anlatabilirsin," diyor annem.

Annem geri çekiliyor ama beni tamamen bırakmıyor, ellerini kollarımda tutuyor. "Bu arada bu bir soru değildi. Bu bir çağrı."

"İyi ki evet diyecektim o zaman," diye takılıyorum.

"Bebeğimizin gitmesine izin ver ki buradan çıkabilsin. Onu bu şekilde tutarak yanında tutamazsın," diyor annem.

Avucunu annemin elinin üzerine kapatıyor ve yavaşça kolumdan çekiyor. Parmağındaki alyans göğsümün kabarmasına neden oluyor, içimi şiddetli bir mutluluk duygusu dolduruyor. Sanki hiç evlenmemişler gibi geliyor ve yemin ederim her geçen gün daha da aşık görünüyorlar.

"Teşekkürler anne. Yakında döneceğim. Söz veriyorum."

Annem kaşları çatılmış bir halde odaya bakıyor. "Bavullarını kamyonu taşımaya yardım edeceğiz. Kardeşin nerede?"

"Johnny! Buraya gel, bok suratlı!" Bağırıyorum.

"Hadi ama, bunu ben de yapabilirdim," diye mırıldandı annem.

Omuz silkerek, ilk valizimin sapını kaldırmak için etraflarımdan dolaşıyorum. "Bir yerlerde saklanıp surat asıyordur."

Annem onu aramak için ortadan kaybolmadan önce "Muhtemelen arka bahçededir," diye homurdanıyor.

O gittikten sonra annem yaklaşıyor ve beni sıkıca kollarının arasına alıyor. Bavulumun sapını bırakıyorum ve onun parfümünü içime çekip gözlerimi kapatıyorum.

Annemle paylaştığım bağ, korumak için dünyanın öbür ucuna bile gidebileceğim bir şey. Annem inanılmaz bir anne ama ruhumun derinliklerinde hissettiğim bir şekilde beni her zaman kucakladı. Belki de bu onun danışmanlık deneyiminden ya da bundan daha büyük bir şeyden kaynaklanıyor; asla bilemeyeceğim.

İdol olarak gördüğüm iki harika kadın tarafından yetiştirildiğim için yeterince şanslıydım. Ama on altıncı yaş günümde ilk olarak annemle oturup lezbiyen olduğumu açıkladım. Neden ikisine birlikte gitmediğime dair bir açıklamam yok ama beni en iyi annemin anlayacağını düşünmüştüm. O da beklediğim tepkiyi verdi ve bana öyle sıkı sarıldı ki kemiklerimin yuvalarından çıkacağını sandım. Beş dakika sonra annem de bize katıldı ve bana, onlarla bir parçamı paylaşacak kadar rahat hissettiğim için ne kadar mutlu olduklarını söylediler. Onlara destekleri için ne kadar minnettar olduğumu daha önce söylediğimi sanmıyorum.

"Daisy, lütfen anneme evimden neden taşındığın konusunu açmamasını söyle!" Johnny bağırıyor, bize doğru gelirken ayak sesleri yerde ağırlaşıyor. "Beni utandırıyor!"

Ben gözlerimi devirip bavullarımı ön kapıya doğru sürüklerken annem eliyle gülüyor. Johnny oflayarak beliriyor ve bavuluma uzun uzun bakıyor.

"Bana oflayıp puflama," diyorum. "Sen de hiçbir şeyden utanma."

"İstersem oflarım. Şimdi, hadi, sen beni kovmadan önce Ice'a ağabeylik konuşmamı yapmak için zamana ihtiyacım var."

"Ağabeylik konuşması mı? Buna neden ihtiyacı olsun ki?" Annem gözlerini kısarak soruyor. "O senin arkadaşlarından biri değil mi?"

Johnny bir elini havada sallıyor. "Öyle, ama bu hâlâ eski moda bir konuşmaya ihtiyacı olmadığı anlamına gelmiyor."

"Oh, lütfen. Başlama," diye uyarıyorum.

İkinci valizi alıp kapının önünde durduğum yere doğru yuvarlıyor. "Neye başlamayayım?"

"Ona bu konuşmayı yapma Johnny. Ben ciddiylim."

"Ne konuşması?" Annem kapıyı açmak için yaklaşıyor. Annem ona nazikçe gülümsüyor. "Bana öyle bakma Rachel. Ne hakkında konuşuyoruz?"

"Konuşma, Jen," diyor annem.

"Ah." Annem birkaç kez göz kırpmıyor. "Ah."

"Çenenin kapalı tutacaksın, Johnny. Ben ciddiylim," diye tehdit ediyorum.

Beni omuz silkiyor ve bavulu merdivenlerden aşağı çekmeden önce verandanın kapısını iterek açıyor. Tekerlekler çimentoya çarptığında irkiliyorum ama ısıklık çalmaya başladığında peşinden koşuyorum ve aynı şeyi yanımda taşıdığım bavula yapıyorum.

"Masum numarası yapma Jonathan. Bu işi benim için zorlaştırmayacaksın. Anladın mı?"

Kamyonetin kilidini açarak bagaj kapağını indiriyor ve ilk valizi yatağa atmaya başlıyor. "Bunu nasıl garipleştirebilirim ki?"

Ellerimi kalçalarımın altına koydum ve olabildiğince korkutucu görünmeye çalıştım. İkizimle kıyaslandığında bu pek mümkün değil. O bir mamut, Steele Çiftliği'ndeki katırların inatçılığına sahip. Vücudunu bana doğru kaydırarak kalçasını bagaj kapağının kenarına dayıyor ve başını eğiyor.

"Eğer dişlerini biraz sıkarsan ve ölümcül bakışların üzerinde biraz *daha* çalışırsan, yeni oda arkadaşına bir şans verebilirsin," diyor, hayatımızda milyonuncu kez benimle dalga geçerek.

"Çok sinir bozucusun. Kanka konuşmalarını kendine sakla lütfen. En azından beni biraz sevmesini sağlayana kadar. Eğer oraya gidip şimdiden ağzını bozarsan, benden olduğundan daha fazla nefret edecek."

Gözlerindeki mizah kayboluyor. "Senden nefret etmiyor, D."

Boğazımdan inanmayan bir ses çıkarıyorum. "*Nefret* belki güçlü bir kelime. Ama benden hiç hoşlanmıyor. Ve bu iyi, ama lütfen bunu daha da kötüleştirme."

"Belki de bu ona yapmam gereken başka bir konuşmadır," diye mırıldandı.

"Tek bir tane bile vermiyorsun. Ben ciddiym. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum." Bavulu benden alıyor ve bagaj kapağını çarparak kapatmadan önce yatağa koyuyor. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa bana haber vereceksin, değil mi?"

"Elbette."

Başını sallayarak bana doğru uzandı ve sarılmak için beni kendine çekti. "O iyi bir insan, D. Kenarları sert ama değer verdiklerine karşı çok iyi. İyi olacaksın."

"İlk kez bir oda arkadaşım olmuyor, J. İyi olacak. Ve umarım kısa sürer."

Annelerimize dönmeden önce onu bir kez sıkıyorum. Kaldırımında birlikte duruyorlar, elleri birbirine bağlı ve yüzlerinde nazik ifadeler var. Annem konuşmadan önce gözlüklerini burnuna doğru düzeltiyor.

"Yerleştğinde bizi ara."

"Ya da geri gel," diyor annem kayıtsızca.

Gülümseyerek arabama doğru ilerliyorum.

"Arayacağım."

"Dizginleri biraz gevşetin, sizi helikopter anneler," diye sesleniyor Johnny.

Annem ona ters ters bakmakta tereddüt etmiyor ve ben arabama atlayıp Johnny'yi Bryce'ın evine kadar takip etmek için beklemeden önce yüksek sesle kahkahalar atmasına neden oluyor. Bir vuruş sonra, gitmiştik.

7

BRYCE

AILEM ARABAMDAN NEFRET EDİYOR. Küçük bir elektrikli araba kullanmaktansa kurşun geçirmez camları ve zorlu arazilerde kullanılabilecek lastikleri olan, benzin tüketen bir SUV kullanmamı tercih ederler. Korumacı ve yargılayıcı olmak onların sevgi dilleridir. Bunu daha çocukken anladım ve o zamandan beri isyan ediyorum. Bir çarpışmada büyük olasılıkla sert bir tortilla kabuğu gibi çatırdayacak küçük siyah bir araba satın almak onları çılgına çevirdi ve onları biraz terlerken izlemek hoşuma gidiyor. *Bunun* benim sevgi dilim olduğuna eminim.

Evimin önündeki kaldırıma yanaştığımda, zaten içeride olduğunu bildiğim insanlara katılmamak için gereğinden fazla oyalanıyorum. Arabamın önündeki eski kamyon Johnny'nin, sokağın karşısındaki zarif mavi kamyon Daisy'ninki olduğunu hemen anlıyorum ama önündeki aracı tanımıyorum. Ya da birinin parlak kırmızı bir yangın musluğunun önüne park edecek kadar nasıl kör olabileceğini anlamıyorum. Bir RC görürse çekilir ama bu beni ilgilendirmez.

Ben yokken evimde bu kadar çok insanın olması rahatsız edici ama ya buna alışırım ya da içimi kemirmesine izin veririm.

Siktir et.

Arabadan iniyorum ve kaldırıma çıkmadan önce iki kez kilitliyorum. Kolu çevirip içeri doğru ilerlediğimde ön kapı kilitli değildi.

"Belki ondan bana bedava dövme yapmasını isteyebilirsin. Poppy'ye bir tane vermişti ama sorduğumda bana susmamı söyledi," diye bağıyor Johnny, sesi sanki koridorun sonundaki odalardan birindeymiş gibi hafifçe kısık.

Kapıyı kapatıp botlarımı çıkarırken kimseyi görmüyorum, bu yüzden kaslarım hafifçe gevşiyor. Her yerde bir sürü kutu yok ve anlayabildiğim kadarıyla tüm eşyalarım hâlâ yerli yerinde. Siyah kanepemin üzerinde renkli yastıklar yok ve geçen gece internetten sipariş ettiğim kafatası şeklindeki mum hâlâ şöminenin üzerinde duruyor.

Mutfığa girip tezgahlarda yeni bir şey var mı diye bakıyorum ama içinde tek bir muz olan meyve kasesi dışında hiçbir şey yok. Mutfaktan çıkıp seslerin karıştığı koridora doğru ilerlerken içimi merak kaplıyor.

"Kıyafetlerimi açmıyorsun, Johnny." "Neden?"

Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Git tamponlarımı lavabonun altına koy o zaman." Ağır bir iç çekiş. "Peki."

Koridorda, açık yatak odası kapısından birkaç adım ötede bekliyorum. Bir dolap çarptı ve sonra Daisy'ye ya da ağabeyine ait olmayan bir ses belirdi.

"Kıyafetlerine yardım etmeme izin var mı, yoksa tampon görevinde de mi ben varım?"

Kristen Newberry, Daisy'nin en iyi arkadaşı, çok iyi tanıdığım biri değil ama yine de sesini tanıyorum. Lokantada ve Johnny'nin her zaman beni getirdiği aile barbekülerinde duymuştum.

O benim evimde bir yabancı, ama Daisy de öyle değil mi?

Boynumu uzatarak boş odaya giriyorum ve oradaki insanlara ilk bakışımı atıyorum. İlk gördüğüm Kristen. Yatağa uzanmış, dün gece yıkadığım yorganı kırııştırıyor. Yanında iki bavul var ama sadece biri açık, içindeki giysiler görünüyor.

Gözlerimin bavulun sol tarafındaki sıcak pembe külot ve çıplak sütyen yığımına takılmasını engellemek neredeyse imkânsız. Hepsi orada. Herkesin görebileceği kadar açık ve özgür.

Boğazımı temizliyorum ve Daisy şifonyerin önündeki yerinden döndüğünde ona bakıyorum. Gülümsemesi geniş ve içten, iki kez yutkunuyorum.

"Merhaba Bryce!"

Tekrar yutkunuyorum. "Oda iyi mi?"

"Bu harika bir şey. Bu kadar geniş olmasını beklemiyordum" diyor. "Evet. Burası oldukça büyük."

"Tanrım, Brycie. Neden hâlâ onu giyiyorsun? Beni korkutuyorsun," diyor Johnny, ebeveyn banyosundan çıkarken.

Daisy ona kısık gözlerle bakar. "Johnny! Bu çok kaba." "Doğru," diye mırıldanıyorum.

Yüksek yakalı düğmeli bluz ve ayak bileklerime kadar inen kalem etek, iş üniformasından çok bir hapisane tulumunu andırıyor. Her gün

onları yırtıp bir tarlada yakmamak gittikçe zorlaşıyor gibi görünüyor.

"Kıyafetler rahatsız görünüyor." Daisy şifonyerin çekmecesini kaydırarak kapatıyor ve yaklaşıyor.

Kristen bana bakıyor, gözlerinde ince, hesapçı bir parıltı var. Beni rahatsız edecek kadar değil, bu yüzden olmasına izin veriyorum. Eğer o da benim gibiyse, en iyi arkadaşıyla ilgili bir uyarı göndermeye çalışıyor.

Başkalarının arkadaşlarıma saygılı davranmasını sağlamak için onlara dik dik bakmaktan çok daha kötü şeyler yaptım. Çabasını takdir edebilirim. Ne kadar zayıf olsa da.

Daisy yatağın yanında durdu ve bir elini şiltenin üzerine koydu. Beş parlak, sarı tırnak tavandaki ışığın altında parlıyor. İkizi de onu takip ediyor ama yatağın yanında durmuyor. Bana doğru geliyor ve kocaman elini başımın üstünde gezdirmeden önce düzleştiriyor.

Kolunun alt tarafını çimdikliyorum ve elini geri çekmeden önce domuz gibi ciyaklıyor. "Bunu bir daha yapma yoksa uykunda saçlarını kazırım."

"Bunu yaparsan Aurora seninle bir daha konuşmaz," diye kibirli bir ses tonuyla karşılık veriyor. "Saçımı çok sever."

"Bunu aşacaktır."

Kristen ona, "Kel bir kafaya uygun bir yüzün yok," diyor.

Daisy şaşkınlığını gizleyemez. "Yanılmıyor. Riske atma."

"Biliyor musun? Ben gidiyorum. Önce tampon görevindeyim, sonra da bu mu? Eve, kadınının yanına gitmeliyim," der.

Daisy gülümseyerek, "Yakında uğrayacak mısın?" diye sorar.

"Elbette, D. Ne zaman istersen." Yan gözle bana bakıyor. "Bryce sürpriz ziyaretlerimi sorun etmez, değil mi?"

Kaşlarım seğiriyor. "Evet desem bile fark etmez." "Harika.

Bunu onay olarak kabul ediyorum. Beni geçirir misin?" diye soruyor.

Bir kez daha, bana gerçekten sormuyor, bu yüzden sadece başımı sallıyorum ve onu odadan dışarı çıkarıyorum. Daisy bizi durdurmadan önce üç adım bile atmamıştık.

"Ben de geliyorum!"

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Johnny'nin ona başını salladığını ve onu hafifçe yatak odasına doğru ittiğini görüyorum.

"Hayır, sen Kiki'yle bavulunu boşalt. Yarın beni ara. Seni seviyorum."

Onun başını öpüyor ve sonra beni öne doğru itiyor. Başımı eğip ikisini izliyorum, bunun neyle ilgili olduğunu merak ediyorum.

"Johnny," diyor Daisy, adı bariz bir uyarıyla söylenmiş.

"Bunların hepsi tanga mı, Didi?" Kristen yüksek sesle soruyor. "Ooh, askısız bir sütyen. Ve bir-"

Daisy bir iç çeker ve gider. "Evet, anladım. İç çamaşırlarımı karıştırmayı bırak."

"İç çamaşırları mı? Ne kadar mütevazısın."

Koridorda ilerlemeye devam ederken Johnny yanıma yerleşiyor. O konuşmak için bekledikçe merakım daha da artıyor.

"Klozet kapağıma falan mı işedin? Ne y i n var senin?" Girişe vardığımızda soruyorum.

"Ben köpek değilim, Bryce."

"Duruma göre değişir."

Kahkahası her şeyden çok homurtuya benziyor. "Pekala. Senden hoşlandığımı biliyorsun, Bryce. Yoksa Poppy'nin Daisy'nin burada kalmasını önermesine izin vermezdim."

Duvara yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum ve başımı sallıyorum.

"Pekâlâ." "Buradayken ona karşı nazik ol. Buz kraliçesi rolünü biraz bırak."

"Buz kraliçesi mi?"

"Evet, buz kraliçesi. Bir kadına daha fazla gülümsemesi gerektiğini söylemekten daha iyi biliyorum, ama sadece ... onun yanında biraz ısın. Arada bir sohbet etmeye çalışın. Onu tanımaya çalış."

"Burada iyi olacak, Johnny. Sana söz veriyorum."

Ağzının kenarı yukarı kalktı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Şimdi gerçekten üstümü değiştirmek istiyorum."

"Evet, seni suçlamıyorum. Böyle görünürken seninle ciddi bir konuşma yapmak zor."

Dudaklarım kaşlarımı çatarak düzleşti. "Ne gibi?"

"Gömleğinin düğmeleri öyle iliklenmiş ki seni boğmadığına şaşırdım. Bu boku daha ne kadar giymek zorundasın?"

"Bilmiyorum. Şimdiye kadar alışmış olurum sanıyordum ama sanırım her geçen gün daha da kaşınıyor."

Bileğimdeki sıkı kelepçenin altından bir tırnağımı kaydırarak derimi kazıyorum. Elimin arkasındaki dövme biraz iyileşmiş ve vücudumun geri kalanına göre daha az kaşınıyor.

"Takmasan olmaz mı? Ailen ne yapacak? Seni kovarlar mı?"

"Savaşlarımı seçiyorum."

Ve şu anda annemi bu tanışma randevusu saçmalığından kurtarmaya odaklanmam gerekiyor.

"En azından botları sakladığını gördüğüme sevindim. Belki Daisy'ye bir çift giydirebilirsin. Uzun zamandır deniyorum ama şansım yaver gitmedi," diyor ve bana bir kez daha sırtarak yanımdan geçip kapıya doğru ilerliyor.

Botları içeride değil ve dışarıda aramasam da kapının diğer tarafında olduklarına bahse girerim. Bazen sinir bozucu tavırlarına rağmen düzgün yetiştirilmişti. Yerdeki kirli kovboy çizimleri bana felç geçirtebilirdi.

"Kız kardeşin el boyaması Converse giyiyor. Bir çift çizme giyeceğinden bile şüpheliyim," diyorum.

"Denemeye değer. Tekrar teşekkürler, Bryce. Onu yanına alman benim için çok anlamlı. Kendi alanını sevdiğini biliyorum."

"Bana teşekkür etmeyi bırak."

Kıkırdıyor ve kapının kolunu tutuyor. "Tamamdır. Yakında görüşürüz, eminim."

"Güle güle, Johnny."

"Güle güle, Brycie."

O gittikten sonra bluzumun üst iki düğmesini açıp mutfığa gidiyorum. Buzdolabındaki Fanta kutuları koleksiyonum hoş bir manzara oluşturuyor ve açmadan önce bir tane kapıyorum.

Bütün gün saçımı topladığım için ağrıyan kafatasımdaki lastiği çekip çıkarıyorum ve anında gelen rahatlamayla inliyorum.

"Rahatsız mı ediyorum?"

Elimdeki soğuk kutuyu sıkıca tutuyorum ve Daisy'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bir ayağı mutfakta, diğeri hâlâ salonda, bana katılmakta gözle görülür bir tereddüt yaşıyor. Yüz ifadesi bile gergin, dudakları kıvrık ve gözleri umutlu.

"İçeri gelebilirsin," diyorum.

İhtiyacı olmayan daveti kabul ediyor ve elimdeki içkiye bakıyor. Dönüp ona buzdolabından bir kutu çekerken ağzımın kenarı hafifçe seğiriyor. Yüzümü dikkatle boş bırakarak ona uzatıyorum.

"Teşekkür ederim. Fanta'ya bayılırım."

Yalan gibi geliyor ama tam olarak söyleyemiyorum. "Crush tarzı bir kız olacağını düşünmüştüm." "Portakallı mı kremalı mı?"

Bileklerimi çaprazlıyorum ve tırnağımı kutuma vuruyorum. "Kremalı soda." "Bunu detaylandırmak ister misin?"

"Hayır."

Işıltılı tırnağını konserve kutusunun tırnağının altından geçiriyor ve yumuşak bir gülümsemeyle açıyor. "Ne tür bir gazoz seveceğini düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Pepsi gibi sıkıcı bir şey mi?"

Burnu kırıyıyor. "Hayır. Daha çok ekşi elma gibi. Sadece şu süslü cam şişelerden birinde bulunan bir tat."

Ona göz kırpıyorum, yanağımı dilimle ısıyorum. "Alınmalı mıyım?" "Sen söyle," diye takılıyor içkisinden bir yudum almadan önce. "Ben pek fazla şeyden alınmam."

"Senin sırrın ne?"

Duraksıyorum. Daisy ile konuşmanın her zaman kolay olacağını biliyordum ve burada durduğumuz her geçen dakika haklılığım kanıtlanıyor. Onun yakınlığında sınırlarım yumuşuyor ve bu çok tehlikeli. Bu yüzden diş ağrısına neden olan tatlılığıyla herhangi bir zarar verme şansı bulmadan önce onları tekrar keskinleştiriyorum.

"Bu umursamamak değil Daisy. Bir ara sen de denemelisin."

Sert ses tonum karşısında irkilmedi bile. "Bu sıkıcı değil mi? Belki bazı şeylerden rahatsız olmamak daha kolaydır ama ben umursamayı seviyorum."

"Sen kaybedersin o zaman." İçkimi bitiriyorum ve kutuyu buzdolabının yanındaki mavi çöp kutusuna atıyorum. "Çok fazla kuralım yok, ama kendime saklamayı seviyorum. Bazen arkadaşlarım geliyor ve eminim biliyorsundur, gürültü yapabiliyorlar. Sadece tek bir banyo var, o yüzden sabahları duşları çabuk alın. Hafta içi sekizden dört buçuğa kadar çalışıyorum ve hafta sonları izinliyim. Buzdolabında çok fazla yiyecek yok-"

"Kendi yiyeceklerimi alabilirim. Kira ve fatura payımı ve bunların ne zamana kadar ödenmesini istediğinizi gösteren bir liste verin. Ben beleşçi değilim, Bryce. Kendimden sonra temizlik yapmak ve başkalarına saygılı olmak benim için doğal bir şey" diyor, kutusunu göğsüne bastırarak.

"Pekâlâ. O zaman sorun yok."

"İyiyiz," diye kabul ediyor.

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirerek başımı sallıyorum ve odaya göz gezdiriyorum. "Şifre seni istediğin zaman eve sokacak ama anahtar istersen bir tane yaptırabilirim. Anahtarı olan diğer iki kişi Poppy ve Anna."

"Annenle babanda yok mu?"

Gülüyorum. "Hayır. Ve bu iyi bir şey."

Dudakları iki kez aralanır, sanki ne söyleyeceğini düşünmeye çalışıyormuş gibi, sonunda sorar: "Annemlerin gelmesinde bir sakınca var mı? Onlar biraz Sadece beni sık sık görmek istiyorlar. Eğer senin için sorun yoksa her zaman onların evine gidebilirim."

"Başımızın üstünde yerleri var. Tüm Mitchell'lar öyle."

"Teşekkür ederim." Gülümsemesi odayı ısıtıyor ve göğsüme vuruyor. "Gidip iş kıyafetlerini çıkarmana izin vereceğim. Bavulları açmam gerekiyor."

"Kristen kalıp sana yardım etmek istemedi mi?" Başka bir şey söylemeden onu orada bırakmadan önce soruyorum.

Hay sikeyim. İşte tam da bundan bahsediyordum.

"Önce seninle konuşmak için biraz yalnız kalmak istedim."

"Biri sana bir şey sorduğunda her zaman bu kadar açık sözlü müsün? Birbirimizi çok az tanıyoruz."

Yumuşak bir şekilde gülüyor ve bana doğru rahat bir adımla ilerliyor. Elinin koluma ilk dokunuşu boğazımı yapış yapış yapıyor. Sıcak ve nazik. Sakin ve yakıcı.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Ama yine de bunu değiştirmek için heyecanlıyım."

Sert bir kolla ve dokunuşunun tenime işleyen sıcaklığıyla beni mutfakta ayakta bırakıyor. Bu kez buzdolabına uzandığımda, elimde tuttuğum bir bira.

8

BRYCE

Annenizin sizin için seçtiği bir adamla randevu ayarlamaktan daha saçma olan ^{TEK} şey, onun sizi alması ve bunun için sizi ailenizin evine götürmesidir.

Sadece rastgele insanların nerede yaşadığını bilmesinden hoşlanmıyorum, aynı zamanda bu adamın en başından beri yakınımda olmasını istemediğimde bundan gerçekten nefret ediyorum.

Ailemin evi şehrin yaklaşık on beş dakika kuzeyinde, fahiş fiyatlara inşa edilmiş tasarım evlerden oluşan küçük bir toplulukta. Tüm topluluğun içinden geçen golf sahasına ve Darren'ın yıllar önce yüzdüğüne bahse girdiğim insan yapımı bir bataklığa bakıyor. HOA ücretleri iğrenç ve onlarla birlikte gelen kurallar da bir o kadar kötü ama ailem orada yaşamayı seviyor.

Cherry Peak'in belediye başkanının kasabada yaşamıyor olmasını hep ironik bulmuştumdur, ama bu kimsenin umurunda değil.

Spor arabanın içi havasız ve rahatsız ama Jean dışarı çıktığında derin bir nefes alıyorum ve omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmını silkeliyorum. Benim tarafıma doğru ilerliyor, ben de o benim yerime geçmeden kapıyı açıyorum.

Annemin bugün bana ayarladığı adam uzun boylu, sırık gibi, klasik yakışıklı yüz hatları, sıkıcı kahverengi gözleri ve temiz traşlı çenesiyle dikkat çekiyor. Beyaz gömleğinin ve ona uygun keten pantolonunun hatları net ve mükemmel ütülenmiş.

Ayağında kahverengi mokasen ayakkabılar var.

Mokasen.

Birkaç dakika içinde onu nasıl terk edeceğimden çok, annemin bu adamdan hoşlanacağını bir saniyenin yarısı kadar bile olsa nasıl düşündüğü konusunda endişeliyim.

Jean kapının kenarını kavırıyor ve ben dışarı çıkmadan önce açabildiği kadar açıyor. Bana uzattığı eli savuşturup kot eteğimi kalçalarımın altına doğru çekerken botlarım araba yolunu aşındırıyor.

"En azından evin ön kapısını senin için açabilir miyim?" diye soruyor, yarı alaycı, yarı yalvaran bir sesle.

Arabamın kapısını kapatıp telefonundaki bir uygulamayı kullanarak her ikisini de kilitlerken oyalanıyorum. "Kendi kapılarımı kendim açmayı severim."

"Biz bir randevudayız. Senin için her zaman kapıyı açacağım."

Fransız aksanı o kadar kalın ki bana annemi hatırlatıyor. "Hayır, teşekkürler," diyorum eve doğru yürümeye başlamadan önce.

Kavisli araba yolunun kenarlarını kaplayan çalılardan gelen çiçek kokusu her zaman bunaltıcı olmuştur. Annemi hayatımda bir kez bile onları sularken görmedim ve göreceğimden de şüpheliyim.

Jean hızla bana yetişiyor ve buraya gelirken yapmaya çalıştığı gibi ellerinden birini tutmadan önce ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Annen bana nazik jestlerden hoşlanmadığını söylemişti. Yalan söylediğini sanıyordum," diye açıklıyor.

"Annem pek çok konuda yalan söyler Jean, ama bu onlardan biri değildi."

"Gerçek jestleri inkar etmek kabalıktır." "Kaba olmadığımı hiç söylemedim."

Dilini damağına yapıştırdı. "Bu yalan olurdu."

Hareket etmeyi bırakıyorum, evin içine açılan devasa çift kapıya giden beton merdivenlerin önünde duruyorum. Merdivenlerin iki yanındaki uzun sütunlar kalın ve yuvarlak, evin bu tarafına bakan ve annemle babamın odasına bağlanan balkonu destekliyor. Bir an için annemin yukarıda olduğunu düşünsem, sonraki sözlerimle uğraşmazdım, ama bahse girerim ön kapının diğer tarafında, içeri girmemizi bekliyor ve izliyordur.

Bürokrat özentisiyle yüzleşmek için döndüğümde ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve ifademi sert tutuyorum.

"Dinle Jean. Buraya gelmemin tek nedeni annemi bir süreliğine rahatlatmak. Benimle çıkmaya zorlanmayı hak edecek ne yaptın bilmiyorum, ama her ne yaptıysan, eminim bunu sürdürmen için yeterince korkunç değildi. Önümüzdeki bir saat boyunca oturup kabalığımın şikayet edeceksen gidebilirsin. Bu randevuyu bitirsek de bitirmesek de ben geldim ve o bunu bir kazanç olarak kabul edecek."

Birkaç dakika bana bakıyor, boğazını temizlemeden önce gözlerinde şaşkınlık ve neredeyse biraz mizah beliriyor.

"Gitmiyorum."

Omuz silkiyorum. "Senin cenazen."

Ön kapı açılıyor ve bir süre sonra annemin yüzü beliriyor. Kalın ve kusursuz makyajıyla Jean'e gülümsüyor ve pırlanta yüzüklerle dolu eliyle içeri girmemizi işaret ediyor.

Sıkıca kıvrılmış ve kafatasının dibinde karmaşık bir topuzla tutturulmuş saçları ve daha genç bir versiyonu gibi görünmesini sağlayan makyajıyla, bu sabah hazırlanmak için ne kadar zaman harcadığını merak ediyorum.

"Jean! Seni tekrar görmek ne güzel," diye karşılıyor, sesi yüksek ve neşeli.

Jean elimi tutuyor ve çekmeye çalıştığımda elimi sıkıca kavıyor, ona tatlı tatlı gülümsüyor. "Teşekkür ederim, Bayan Lemieux. Eviniz *muhteşem*."

Annem ona daha önce aynı şekilde tanık olmadığım bir gururla bakıyor. Böyle aptalca şeyleri kıskanmaktan yoruldum. Başından savması kolay.

Bana sert bir bakış fırlatıyor, "*Bak! Terbiyeli biri*" diyen bir bakış. "Çok hoşsun Jean. İçeri gel, içeri gel. Arka verandada çay ve bisküvi var."

"Çaydan nefret ederim," diyorum.

"Kahve o zaman," diye itiyor düz dudaklarının arasından. Jean bana bakıyor. "Gidelim mi?"

Dikkat çekmeden telefonumu kontrol etmek için dikkatlice cebimi yokluyorum ve ardından onaylarcasına mırıldanıyorum. "Önce tuvaleti kullanmam gerek."

"Jean'i arka bahçeye götüreceğim. Yolu hatırlıyor musun Bryce?" Annem soruyor.

Gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. "Evet, hatırlıyorum."

Annem daha fazla onaylamaya gerek duymadan Jean'in diğer elini tutuyor ve onu kapıdan geçirip evin içine doğru yönlendirmeye başlıyor. Beni bırakmak zorunda kalıyor ve ilk koridordan aşağı dönmeden önce parmaklarımı uzatıyorum.

Girişe on beş adım kala telefonumu çıkarıp bir mesaj gönderiyorum.

SOS. Ne yapacağını biliyorsun.

Banyoya giriyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Cevap gelmeden önce ekranda yazı balonları beliriyor.

Darren: Yine mi?

Oflayarak tuvalet kapağını ayak parmağımın ucuyla kaldırıyorum ve çarparak kapanmasına izin veriyorum.

Annemin beni takip ettiğini düşünmeden edemiyorum.

Ben: Makosen ayakkabı giyiyor.

İğrenç. Tamamdır. On dakika mı? Ben:

Ben hallederim. Teşekkür ederim.

Telefonumu cebime koyup sifonu çekmeden ve ellerimi yıkamadan önce bir nefes alıyorum. Çıktığımda kapının diğer tarafında kimse yoktu ve anında rahatladım.

Evde botlarımın yere vuruşundan başka ses yok. Muhtemelen onları kapıda çıkarmalıydım ama annemin pırıl pırıl zeminine çamur bulaştırma ihtimali beni çok fazla heyecanlandırıyor.

"Bryce?"

Babamın sesiyle duruyorum ve uzun bir nefes alıyorum. "Evde olduğunu bilmiyordum."

"Geldiğime sevindim."

Yüzüme doğru geliyor ve beni kucaklamak için kendine çekmeden önce derin mavi gözleriyle beni inceliyor. Çoğunlukla rahattı. Hatta bu jeste karşılık veriyorum.

"Seni burada görmekten memnun olmadığımdan değil, ama neden evdesin? Burada olacağını bilmiyordum" diyor.

"Annem sana söylemedi

mi?" "Neyi söylemedi?"

Kollarını bırakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Randevum var."

Yüz ifadesi düzeldi. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. Belki anneme tüm bu korkunç potansiyel eşleşmelere bir son vermesini söyler.

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun?"

"Annen sadece biriyle birlikte olmanı istiyor," diye açıklıyor.

Sözlerimi söylemeden önce dudaklarımı yalıyorum. "O zaman ona kriterlerini genişletmesini söyle. Artık finansçı kardeşler yok. Birkaç yarışma kraliçesini de dahil ederse memnun olurum."

"Bunlar aynı madalyonun iki yüzü değil mi?"

"Olabilir. Ama en azından hangi cinsiyetten biriyle evlenmemi tercih ettiğini açıkça göstermemiş olur," diye mırıldanıyorum.

Babam uzanıyor ve başparmağını alnımın kenarlarında gezdiriyor. O her zaman daha sevecen biri olmuştur, ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Annem küçüklüğümden beri bana sarılmadı. Nasıl olduğunu hatırladığından bile şüpheliyim. Babamın kucaklayıcı olması, benimle arkadaşlık etmekten o kadar da hoşlandığı anlamına gelmiyor, bu yüzden gerçekten de boş bir şefkat olmadan da yapabilirim.

"Onun nasıl olduğunu bilirsin Bryce," diyor geri çekilerek.

Kovulduğumu fark ediyorum ve dışlerimi sıkarak arka bahçeye doğru giderken yanından geçiyorum. Beyaz duvarlarda ve raflarda aile fotoğraflarının olmaması beni üzmeli ama artık üzmüyor. Benim evimde onların hiçbir fotoğrafı yok, neden onlarınkinde de olsun ki?

Babamın bakışlarının sırtımdaki ağırlığının inanılmaz derecede farkındayım, ta ki ben dönene ve o gidene kadar. Peşimden gelmiyor. Hiç takip etmedi. Annem ikimize karşı da acımasız olabiliyor ama nedense orada durup bunun olmasına izin vermeyen tek kişi benim. Bu hep böyleydi. Bazen bunun için babama kızıyorum.

Veranda kapılarının benim tarafımdan bakıldığında, Jean ve annemin verandadaki masada oturduklarını görebiliyorum, aralarında bir çaydanlık ve bir kule dolusu süslü püslü hamur işi duruyor. Jean'in önündeki çay fincanı büyük olasılıkla ağzına kadar çay ve balla dolu. Muhtemelen krema da vardır. Burnumu kırıştırıp onlara katılıyorum.

"Annen bana hisse senetlerine olan tutkundan bahsetmişti. Bu doğru mu?" Annem fincanı ağzına götürmüş soruyor.

"Ah, evet. Bu benim için yeni bir hobi. Zaman öldürmek için bir şey."

Kapıların yanında duruyorum, henüz dışarı çıktığımı anlamalarına izin vermiyorum. Bu konuşma tam da onların yapacağını düşündüğüm bir konuşmaydı.

"Sanırım kariyerinle ilgili pek bir şey yapmıyorsun, değil mi?"

Jean ona utangaç bir şekilde gülümsüyor. "En sevdiğim şeylere zaman ayırıyorum."

Yanaklarının yumuşak bir pembeyle renklenmesi onlara doğru ilerlememe neden oluyor, izlemeyi bıraktım. Onları flört etmeye devam ederken görmek isteyeceğim son şey.

Lanet olsun.

"Bensiz başladınız," diye açıkça belirtiyorum.

İkisi de bana dönüyor ve annem fincanını da alarak hemen ayağa kalkıyor. Jean ayağa fırlıyor ve masadan kendisine en yakın sandalyeyi çekiyor.

"Sadece seni bekliyordum," diyor.

İsteksizce koltuğa oturuyorum ve ondan önce itiyorum. "Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Jean bana borsaya olan ilgisinden bahsediyordu. Hiç yatırım yapmayı düşündün mü Bryce?" Annem işaret ederek soruyor.

Jean'in bekleyen bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Hayır. Sayılardan hep nefret etmişimdir."

"Oh. Peki, sorun değil. Herkes için değil," diyor biraz fazla hızlı bir şekilde, yüzü biraz yorgunlaşıyor.

"Tek hobim dövme yapmak. Hiç dövmen var mı?"

Yüzü kızarıyor. "Hayır. Aslında yok."

"Ne yazık."

İkimiz de konuşmadıkça hava garipleşiyor ve sanırım sessizlikten, konuşmaktan daha çok keyif alıyorum. Annem çay fincanıyla oynuyor, bir tırnağı kenarına vuruyor. Bakışları yüzümde sıcak ve öfkeli, ama görmezden geliyorum.

"Bryce'ın sanata ilgisi var," diyerek dövmelere olan sevgimi daha uygun bir şeye dönüştürmeye çalışıyor. "Bu konuda ortak bir noktanız var mı?"

Jean'in gözleri parlıyor, yanaklarına renk geliyor. "Evet, sanırım olabilir. Ne tür-"

Banyodan çıktıktan sonra zilimi açık unuttuğum için çalmaya başlıyor ve onu yarıda kesiyor. Cebimden çıkarıp cevap verirken özür dilermiş gibi yapıyorum.

"Alo?"

"O kadar kötü mü gidiyor? Hâlâ bunun sadece bir dolaştırıcı olduğunu söyleyebilirsin," diyor Darren, sesi kulağımda tanıdık bir rahatlık yaratıyor.

"Oh, kahretsin. Gerçekten mi? O iyi mi?" diye soruyorum.

Ben konuşurken Jean bakışlarını benden ayırmıyor, merakı keskin. Annem bunu yutmuyor. Yese endişelenirdim, bana ayarladığı son üç erkeğe de bunu yaptığımı düşünürsek. Ama Jean'in önünde bu konuda hiçbir şey söylemeyecek.

"Bana bir gün bedava bebek bakıcılığı borçlusun, Rye," diyor Darren.

"Evet, bir araca ihtiyacım var. Ailemin evindeyim. Yakında görüşürüz." Telefonu kapattıktan sonra Jean'in bekleyen bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bir işim çıktı. Gitmem gerekiyor."

"Seninle dışarıda bekleyeyim," diye teklif ediyor, çoktan ayağa kalkmış. "Sorun değil. Arkadaşa ihtiyacım yok."

"Seninle dışarıda bekleyecek, Bryce," diyor annem. Dişlerimi sıkarak bir kez başımı sallıyorum. "Peki."

Ondan bir an önce uzaklaşmak için hızla hareket ediyorum. Jean peşimden geliyor, bana bir santim bile yer bırakmıyor. Darren'ın buraya gelmesi on beş dakika sürer ve bu on dört dakika çok fazla.

"Sormamın sakıncası yoksa, ne oldu?" diye soruyor.

"En iyi arkadaşımın kızıyla ilgili bir şey," diye yalan söyleyerek avlu kapısından içeri giriyorum. Kapıyı elimden çekip benim için tutuyor.

"O iyi mi?"

"Evet."

"Gerçekten o kadar kötü müyüm?"

Bu soru beni o kadar şaşırtıyor ki başımı çevirip ona bakıyorum. İçimde suçluluk duygusu seğiriyor.

"Sorun sen değilsin."

"Hayır mı?"

"Gerçekten mi? Ben biseksüelim, Jean. Ve erkeklerle çıkmaya uzun zaman önce tövbe ettim. Sen ve ben mi? Yürütemeyiz. Eminim sen de şimdiye kadar bunu anlamışsındır."

Bir dakika boyunca cevap vermedi. Yine de benim için ön kapıyı açıyor ve ben dışarı çıkana kadar bekliyor. Davranışları kusursuz ama ne yazık ki bu yeterli değil.

"Bana anlattıklarından annenin haberi var mı?" diye soruyor nazikçe. "Sence bunun bir önemi var mı?"

Bir duraklama daha. "Özür dilerim.

Bilmiyordum." "Nasıl bilebilirdin ki?"

"Yine de sizi rahatsız bir duruma soktuğum için özür dilerim. Niyetim bu değildi."

Başımı kaldırıp ona baktım ve samimi ifadesini yakaladım. "Teşekkür ederim."

"Şimdi seninle birlikte arabayı bekleyebilir miyim? Belki bu sırada hobilerin hakkında konuşabiliriz?"

"Hobilerimi mi öğrenmek istiyorsun?" Başını salladı. "Evet."

Pes ediyorum. Ve sonraki on üç dakika boyunca, bir yabancıya kendimle ilgili daha önce hiç olmadığı kadar çok şey anlattım.

9

DAISY

BEN MERAKLI BIRI DEĞİLİM.

Aslında, bu bir yalan. Kesinlikle öyleyim. Ama kendimi savunmam gerekirse, Bryce gibi ele avuca sığmayan birinin evini gözetlemek için ilk fırsatı değerlendirmeyecek tek bir kişiyle tanışmayı çok isterdim. Bu, yüzümün önünde kızarmış bir turşu sallandırmak ve kuduz bir hayvan gibi dişlerimi ona geçirmememi beklemek gibi bir şey.

Son iki gündür kendimi tuttum ama Bryce'ın bu evden daha pahalı olduğuna emin olduğum bir spor arabanın yolcu tarafına geçmesini izledikten sonra iki saat boyunca oturma odasında oturdum ve sonunda pes edip kapalı yatak odasının kapısına koştum.

Kapı kolu avucumda serin ve hafifçe çevirdiğimde kilidin devreye girdiğini hissetmiyorum. Benden uzak durma konusunda ne kadar kararlı olduğunu düşünürsek, bu şaşırtıcı. Yanağımı dilimle kapatıyorum ve hareketsiz kalarak vicdanımın beni yakalamasını bekliyorum.

Gelmiyor ve bunu Bryce'ın odasına itilmeden önce büyük bir işaret olarak kabul ediyorum.

Burada kaldığım son iki gün garip geçti. İlk gece mutfakta yaptığımız tek konuşmadan sonra pek konuşmadık. Bryce işten eve geliyor ve doğrudan odasına gidiyor. Hatta her gece odamın kapısını açık bırakmaya başladım, belki içeri girer de bir merhaba der diye.

Burada yaşamamın biraz tuhaf olacağını biliyordum, ancak uzun zamandır hiç olmadığım kadar birebir iletişime ihtiyaç duyuyorum. Calgary'deyken her zaman görüp konuşabileceğim insanlar, dersten sonra ya da hafta sonları gidip takılabileceğim yerler vardı. Cherry Peak'te ailem olduğunu biliyorum ama tek arkadaşlarımdan annelerim olmasını istemiyorum.

Belki Bryce'ın odasına bir göz atmak onunla ne hakkında konuşacağım konusunda bana bir fikir verebilir. Ona katılmayı teklif edebileceğim bir hobi ya da birlikte izleyebileceğimiz favori bir program. Seçici değilim. Aksine, çok çaresizim.

Onunla konuşamazsam, burada kalmama izin verdiği için ona ne kadar minnettar olduğumu nasıl gösterebilirim?

Nefes nefese onun odasına giriyorum ve karanlığa göz kırpiyorum. Pencereleere karartma perdeleri çekilmiş, içeriye bir parça bile güneş ışığı sızılmıyor. Bir elimi duvara vurup ışığı yakıyorum.

"Vay canına. Tamam."

Tam Bryce'a göre.

Odanın ortasına siyah keçe yatak başlığı ve uyumlu nevresimleriyle devasa bir yatak yerleştirilmiş. Komodinler, duvara dayalı ince masa ve asılı düz ekranın altındaki şifonyerler de sürpriz bir şekilde *siyah*. Yatağının her iki yanındaki soğuk ahşap zemini kaplayan iki kalın, koyu mor halı, komodinlerdeki abajurlarla eşleşiyor.

Mor patlamalarını not ediyorum ve içeriye doğru adım atıyorum. Zemin ayaklarımın altında gıcırıyor ve bunu da not ediyorum. Her ihtimale karşı...

Akordeon dolap kapakları kapalı ve ben de öyle tutuyorum. Meraklı biriyim ama sürüngen değilim.

Yutkunarak avucumu şifonyerinin üstünde gezdiriyorum ve toz olmadığını fark ediyorum. Yatağının üzerindeki siyah kollu, örümcek görünümlü aydınlatma armatürü bile temiz görünüyor, sanki her gün odasının her santimetresinin tozunu alıyor. Bunu anlayamıyorum ama yalan söylemeyeceğim ve etkilenmediğimi de söyleyemeyeceğim.

Dolap kapaklarının yanındaki çamaşır sepeti katlanmış kıyafetlerle dolu, yani en azından ortak bir noktamız var. Hepsini kaldırmayı düşünmeden önce üç sepet temiz, katlanmış çamaşırım olacak.

Duvarlarda yarım düzine resim asılı, her biri siyah mürekkeple süslenmiş bir vücut parçasına odaklanmış. Yatağının üstündeki iki kalça onun. Sadece bir kez şahsen görmüş olsam bile dövmeleri her yerde tanıyabilirdim. İkiz yılanlar etin etrafında kıvrılmış, dişleri keskin ve damlayan iki şeftalinin etine gömülmüş. Ağzlarının etrafında biriken meyve suyu neredeyse uygunsuz ve sanırım amaç da buydu.

Gözlerimi farklı portreler arasında gezdiriyor, her birini hafızama kazımaya, kategorize etmeye çalışıyorum. Parmaklarının her birinin dokumasında siyah harfler, üzerinde tarih ve saat olan bir ayak bileği parçası, bir ... bir dizi meme? Gözlerimi kırpıştırarak fotoğrafa doğru bir adım atıyorum ve dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmasına izin veriyorum.

Etraflarını saran mürekkep dikkatimi çekiyor ve başka bir yere bakamayana kadar orada tutuyor.

Tam göğüs parçası her bir göğsün kabarıklıklarını kaplar ve aralarında bir boğa kafatası bulunur. Küçük yapraklı çimen ve uzun çiçekler etrafı sarıyor.

Boynuzları göğüslerinin etrafından aşağıya doğru iniyor. *Ev* kelimesi sanki gizlenmek istenmiş gibi tasarımın her tarafına yayılmış. Aniden aşırı ıslanan ağzımı kurulamak için yutkunuyorum ve dudağımı ısıriyorum.

Her bir meme ucundan geçen çift çember görüntüyü bir şekilde tamamlıyor. Bir parçam göğüslerin üzerinde mürekkep bulmayı bekliyordu ama çıplaktılar.

Daha önce hiç çekici bulmadığım siyah mücevherlerle süslenmiş allık pembesi meme uçlarıyla çıplak ve diri. Şu ana kadar.

Belki de Bryce'ın odasında böylesine açık ve gururlu bir sanat eseri bulduğuma şaşırmamalıyım. O, bu parçalarını herhangi biriyle paylaşacak birine benzemiyor ve şimdi keskin bir suçluluk dalgasıyla vuruluyorum. Kapının kapalı olmasının bir nedeni vardı ve az önce onun ruhuna niyetlendiğimden daha fazla baktım.

Hareket ettiğimin farkına varmadan odadan geri çıktım. Yüzümü buruşturarak kapıyı arkamdan gereğinden fazla bir güçle kapattım ve ellerimi saçlarımda ve yüzümde gezdirdim, her santimim utançtan yanıyordu.

Kuyruğumu kıştırarak odama doğru ilerliyorum. Kristen beni Bryce'ın odasından yaramaz bir çocuk gibi çıkarken görse altına sıçardı ama elimde değil. Bu ya-

Dışarıda kapanan bir kapı beni donduruyor. Bryce'ın sesinin zengin notaları peşi sıra geliyor ve nefes almayı kesiyorum, kaslarım sıkıca kilitleniyor.

"İstersen içeri gelebilirsin, D," diye teklif ediyor.

"Teşekkürler ama Sasha'yla buluşmam gerekiyor ve senin de biraz yalnız kalmaya ihtiyacın var."

Darren'ı o kadar iyi tanımamasına rağmen sesini tanımak kolay. Heteroseksüel kadınları vahşileştirdiğine bahse girebileceğim o derin ve karanlık tınılardan birine sahip.

Bryce cevap veriyor, sesi artık kızgın geliyor. "Gelmemi ister misin? Beni gördükten sonra hemen sinirlenecektir."

"Evet, kızımmla birlikte."

"Abbie söz sahibi olursa olmaz. O beni seviyor." "İzin verirsen sevebilir."

Bir alay. "Bu çocukça bir şey, Darren. Biraz daha büyüdüğünde ve parıltılar ve ucuz dudak parlaticıları gibi kokmadığında onun en sevdiği teyzesi olacağım."

Güldüğümü zorlukla saklayabiliyorum.

"Pekala, Rye. Ama senin yerine Poppy'yi seçtiğinde sakın alınma. Ucuz dudak parlaticısı kokusunu seviyor."

"Abbie'yi seviyorum. Götlük yapma. Çocuklarla aram pek iyi değil.
Beni bu konuda rahat bırak."

İkisini de duyamadığım bir an oluyor ve odama doğru iki adım atmaya başlıyorum. Neredeyse varmışım ki ön kapı açıldı ve Bryce seslendi.

"Bana sonra
mesaj at." "Peki,
hanımefendi."

Gıcırdıyorum ve hava değişmeden saniyeler önce kapıma uzanıyorum. Hava serinliyor, keskinleşiyor. Kendimi toparlayarak gülümsüyorum ve Bryce'a bakmak için başımı çeviriyorum.

"Merhaba."

Koridorun sonunda duruyor ve beni izliyor. Sessiz ama onun adına konuşan gözleriyle beni inceliyor, kaşları düşük.

"Merhaba."

"Günün nasıl geçti?"

Soru karşısında ağzı buruşuyor, gözlerinde tedirginlik var. Bir an için bana gerçek ve prova edilmemiş bir şey söyleyecek mi diye merak ediyorum ama hayal kırıklığı bir an sonra yüzüme çarpıyor.

"Harika bir gündü."

Yanımdan geçip gidiyor ama o geçmeden ben uzanıyorum. Parmaklarım onunkilerin üzerinde kayıyor, sonra ısırılma riskini göze alarak parmaklarını kavriyorum. Başını bana doğru çeviriyor, omuzlarının sıkı sıkıya kıvrılmasına rağmen ağzı şaşkınlıkla aralanıyor. Uzun birkaç saniye boyunca ikimiz de konuşmuyoruz. Benimkilerdeki sıcak parmaklar küçük ve güçlü, esniyor ve nemleniyor.

"Kızgın görünüyorsun Bryce," diyorum usulca, temkinli bir şekilde. "Harika değil."

Elini benimkinden çekip kurtarıyor ve beni geride kalan boşluğa tutunurken bırakıyor. "Kalpten bir konuşma yapmak ister misin?"

Omzumu duvara yaslayıp çenemi eğerek kendimi toparlıyorum. "Ben hazırım."

"Seni tanımıyorum."

"Tanıyabilirsin."

Buz mavisi gözlerini bana dikmeden önce tavana bakıyor. Hafifçe körelmişler, artık kesecek kadar keskin değiller, sadece gerekirse kazıyacaklar.

"Önce bir içkiye ihtiyacım var."

Topuklarının üzerinde dönerek beni koridorda bırakıyor. Hızla peşinden gidiyorum, kafasını deşme şansımı kaçırmak istemiyorum. Buzdolabından iki bira alıp açtığında mutfakta bir çınlama oluyor ve bana doğru bir bakış bile atmadan bir tane uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum şişeyi kabul ederken. "Hiç görücü usulü bir randevuya çıktın mı?"

Ağzımdan kaçan soru beni şaşırtıyor ama bunu açık bir ifadeyle gizliyorum. "Hayır."

"Şanslısın."

"Orada mıydın? Tanışma randevusunda mı?"

Birasından uzun bir yudum aldıktan sonra boğazından alçak bir uğultu geliyor. "Bir oğundan biri. Görünüşü göre annemin onlara karşı bir tutkusu var."

"Anladığım kadarıyla bu seferki kötüydü?"

Şişesini tezgâhın üzerine koyup vücudunun iki yanından kavrarken yüz ifadesinde küçük bir mizah titreşimi dolaşıyor. Hareket, bacaklarını açarken dar siyah kot eteğini germeye zorluyor. Kırpılmış gömleği göğsünü sımsıkı sarıyor ve ben yatak odasındaki fotoğraftaki piercinglere dair bir ipucu aramamaya odaklanıyorum.

"Annem burnumun dibine yeterince sosyetik, finans düşkünü oğlan sokarsa bir aydınlanma yaşıyacağımı ve aniden biriyle çıkmak isteyeceğimi umuyor," diye açıklıyor.

"Yanılıyor mu?"

"Evet. Öyle de denebilir."

Sinirlerimi yutuyorum ve mutfak masasına koymadan önce şişemden bir yudum alıyorum. Burası sıcak ve aniden bir pencere a abilmeyi diliyorum. Buradaki tek pencerenin onun hemen arkasında olması çok kötü.

"Onunla bu konuda konuştun mu? Kesmesini söyledin mi?"

Ne aptalca bir soru.

Bryce dudaklarını ıslatıyor ve parmaklarını tezgâhın kenarına vuruyor. "Beni ve duygularımı dinlemek annemin uzmanlık alanı değil. Ona göre kadınlara olan tutkum geçecek. Bu *evreyi* atlattığımda, bana fırlattığı erkeklerden biri için hazır olacağım."

"Kahretsin. Özür dilerim."

Annemin benim hayatım ve planlarım hakkında böyle hissettiğini hayal bile edemiyorum. Kardeşlerim ve ben bu konuda şanslıydık. Hiçbir zaman tam bir evliliğimiz olmadı.

Hayatımızın her alanında destek. Bazen herkesin aynı şekilde büyümediğini hatırlamak zor oluyor.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Özüme cevap vermeye fırsat bulamadan teklif ediyorum.

Tezgâhtan uzaklaşıyor ve kırılmış gömleğinin eteklerini çekiştiriyor. Önündeki bant tanıdığım bir bant değil. Müzik söz konusu olduğunda risk alan biri değilim.

"Kimsenin yapabileceği bir şey yok. O pes edene kadar buna katlanmaya devam edeceğim."

"Bu senin için adil değil."

Tek kaşını alnına kaldırarak, "Bana hayatın adil olduğuna inandığını söyleme Daisy," der.

"Hayır, inanmıyorum. Ama bu, önümüze çıkan tüm boktan şeylere boyun eğip kabullenmemiz gerektiği anlamına gelmiyor," diyorum, ayak parmaklarımın üzerinde öne doğru yükselerek. "Özellikle de aile söz konusu olduğunda."

"Bunu sana söylediğim için üzgünüm günışığım ama annemin bu işin peşini bırakması için senin ya da benim yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Belki birkaç saat sonra, onun sözlerini ciddiye almadığım ve bu işi olurluna bıraktığım için pişman olacağım. Birbirimizle konuşmamaya ve garip bir sessizlik içinde birlikte yaşamaya geri döneceğiz. Ama şimdilik kendime engel olamıyorum. Bundan sonra olacaklar için tek açıklamam bu.

Biramı masadan alıp iki yudum içtikten sonra köpüklü tadına bakıp ağzımdan geçiriyorum: "Ya artık bekâr olmasaydın? O zaman durur mu?"

10

BRYCE

Daisy'ye uzun süre konuşmadan bakıyorum. Beynim birkaç cevapla çalkalanıp duruyor ama hepsi de anlamlandırılmayacak kadar karışık.

Aşk hayatımdaki eksiklik göz önüne alındığında, bu cepten çıkan bir öneri. Ondan başka biri sorsaydı gücenirdim. Kadın kışından ısırılrsa bile birini bilerek gücendirmenin ne demek olduğunu bilemez.

Boğazımı temizledikten sonra "Belki," diyebildim.

"Denemeye var mısın?"

"Nereden bir kız arkadaş bulmamı önerirsin? Süpermarketten mi?" Sertçe soruyorum.

Dudaklarını kıpırdatıyor, gözlerini mutfakta gezdirdikten sonra tekrar bana diyor. Gözlerindeki parıltı beni daha dik durmaya itiyor, göğsümde gergin bir his büyüyor.

"Peki ya ben? Yapabilir miyim?"

Nefesim kesildi. Belki tükürürüm.

Ağzını açıyor ama bir sonraki cümlesini söylemeye fırsat bulamadan ondan uzaklaşıyorum. Öksürüğümü yatıştırmak umuduyla avucumu göğsüme vuruyorum ama bu sadece daha da kötüleştiriyor.

"İç şunu," diye emrediyor biramı suratıma dayamadan önce.

İçkiyi alıp içiyorum, mutfak tezgahının üzerine püskürtmek yerine yutmaya odaklanıyorum. Bana ne kadar yakın olduğunu fark ettiğimde ellerim bardağın etrafında terliyor.

Meyveli parfüm etrafımdaki havada dönüyor ve kendime rağmen onu içime çekiyorum. Sıcak, vücudunun sıcaklığı beni her zaman olduğu gibi çekici hissettiren bir kucaklamaya çekmeye çalışıyor. Her zaman olduğu gibi.

Bu düşünce beni ondan uzaklaştırıyor. Aramızda boşluk olduğu için, artık öksürmeden, uzun, Daisy'nin ıslatmadığı nefesler alıyorum. Yaklaşmaya çalışmıyor ve ben de duygularını incitip incitmediğimi teyit etmek için ona bakmaktan kaçınıyorum.

"Benimle çıkmak istemiyorsun," diyorum ona açıkça, ona bakmak yerine odanın karşısındaki duvara bakarak.

"Neden?"

Çok meraklı biri. Bu onun kişiliğinin ilk tanıştığımızda fark ettiğim bir parçası.

"Neden yapasın ki?"

"Touché." Gülüşü yumuşak ve gergin. "Ben daha çok sahte anlamda düşünüyordum."

Bunun üzerine başımı iki yana salladım. Şaşkınlığıma aldırıyor ve onun yerine bir omzumu itiyor. İlgisiz görünerek bakışlarımı tutuyor ve ağzının kenarlarını yukarı kaldırıyor.

"Asgari şeyler dışında burada kalmama izin verdiğin için sana borcumu nasıl ödeyebileceğimi düşünüyordum ve senin de ailenle ilgili yardıma ihtiyacın var. Bu bir kazan-kazan. Sen burada kalmama izin ver, ben de sana kiranı ödeyeyim ama bu konuda da yardım edeyim. Senden faydalanmadığımı hissetmemin tek yolu bu" diye ekliyor.

Kazan-kazan.

"Sen delisin Daisy."

Söylenecek en yanlış şey. Sayılamayacak kadar çok açıdan yanlış. Ama başka bir şey söyleyemiyorum. Onun hakkında ne düşündüğümü bilseydi, teklifi geri çeker ve bir daha arkasına bakmadan giderdi.

Güzel yüz hatlarında titreşen acı çenemi geriyor, dişlerimi gıcırdatıyor. Onun o bakışından nefret ediyorum. Dudakları artık kalkık değil, aşağı doğru çekilmiş ve yanlış yöne kıvrılmış. Mavi gözleri her zamankinden bir ton daha koyu, geceleri daha çok okyanus ve daha az berrak yaz gökyüzü. Her zaman üzerinde titreşen parlak aurasını lekelediğimi bilmenin ağırlığıyla mücadele ediyorum.

"Neden delice? İşe yaramayacağını ya da benimle sahte bir şekilde çıkacağını düşündüğün için mi?" diye soruyor, duruşunu fark etmemi sağlayacak kadar dikleştirerek. Sanki bir kavgaya hazırlanıyor ve kaybetmeyi planlamıyor.

Onun omurgasını görmek hoşuma gidiyor. Orada olduğunu hep biliyordum ama benimle oynaması içimde sıcak ve ağır bir şeyler hissettiriyor.

Tezgâhı sıkıca kavrayarak zıplıyorum ve kenarına oturuyorum. Dudakları seğirerek beni izliyor. Yanımdaki boşluğu okşuyorum ve o da bana katılmakta tereddüt etmiyor, rahatladığında evin içinde her zaman giydiği minik şortunun içinde bacakları sallanıyor.

"Bu çılgınca çünkü kimse bunun birdenbire olduğuna inanmaz. Bırakın ailemi," diye açıklık getiriyorum.

"Bence bunu yapabiliriz. Kadınlarla çıktın, değil mi?"

Kıkırdıyorum. "Evet, Günişığı. Kendi payıma düşen kadınlarla çıktım."

Başını eğip saçlarının onları benden saklamasına izin vermeden önce yanaklarının hafifçe kızardığını fark ediyorum. Koyu kırmızı dalgalar kalın ve parlak, başının en ufak hareketinde bile zıplamaları sağlıklı. Bahse girerim parmaklarımın arasında da en az görüldüğü kadar pürüzsüz bir his veriyordur.

Elimi yumruk şeklinde kısıp kalçamın altına sokuyorum.

"O zaman sanırım bunu başarabiliriz," diyor.

"Burada kaldığım için bana geri ödeme yapmana gerek yok. Bu büyük bir yük değil ve odayı bedavaya almıyorsun."

"Belki öyle değil ama ben öyle hissediyorum. Ve bu da bunu yapmak için mükemmel bir yol." "Hayır," diyorum, ikimiz adına da karar vererek.

Boğazının içinde alay ediyor. "Evet. Neden yapamayacağına dair ciddi bir nedenin yoksa, o zaman sahte aşıklar olacağız."

"Çok ısrarcısın."

"Teşekkür ederim."

Gülüşüm samimi ama kısa. "Bu bir iltifat değildi."

"Israrcı değilim. Sadece kendimden ve teklif ettiğim şeyden eminim. İşe yarayacak, bundan eminim. Ve annen seni besleyip durduğu bu adamların hiçbirisiyle ilgilenmediğini anladığında, bu işi bitirir ve şu anki halimize geri döneriz."

"Beni beslemek mi?" İfadesinin bir kısmına takılmış bir şekilde soruyorum.

"Ben bir succubus değilim."

"Öyle mi? Beni kandırabilirdin."

"Şimdi alıngan olan benim."

Kendi koluyla benim koluma vuruyor ve daha yüksek sesle gülüyor. Kahretsin, çok güzel bir kahkahası var. Sessiz ve sıkıcı bir gecede esen bir rüzgâr çanı gibi.

"Alınmana gerek yok. Kendine bir bak, Bryce. Erkekleri kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde yiyebilirsin. Gece atıştırması da olur," diye dalga geçiyor.

"Meyveyi sebzeye tercih ederim."

"Öyle mi? Sevdiğin bir meyve var mı?" diye soruyor. Bilmesem, beni tuzağa düşürdüğünü düşüneceğim.

"Şeftali."

Boğazı düğümleniyor, gözleri kalçalarım kayıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve eteğimin ne kadar yükseldiğini fark ediyorum. Kot dar ama ben böyle seviyorum. Ve şu anda, her iki uyluk parçamın da tamamen sergilenmesine yetecek kadar yüksek. Şeftaliler, meyve suyu ve dişler.

Vücudum cinsel imalarla kaplı. İlk eserimden itibaren, mürekkebin her zerresinin bir anlamı olmasını istediğimi biliyordum. Ve bir kez başladığımda, duramadım. Kelimenin tam anlamıyla bir bağımlıyım. Koluma bir iğne batırdığımda hissettiğim heyecan, parmaklarım amıma girmeden yaşayabileceğim orgazma en yakın şey.

Tenimdeki her tasarımla gurur duyuyorum ve en sevdiklerimin her zaman görebileceğim bir yere yerleştirildiğinden emin oluyorum. İkiz kobralarım da istisna değil.

"Acıdı mı?" diye soruyor, sesi havalı.

Ona en yakın uyluğumu çeviriyorum, külotumu gösterme riskini göze alarak tasarımın iç kısımlarını gösteriyorum. Bana durmamı söylemiyor, ben de durmuyorum.

"Bir kaltak gibi. Özellikle de tam burası." Şeftalinin alt tarafını, iç uyluğumun yukarısında, bikini çizgimin tam dört inç altında kıvrıldığı yerde izliyorum. "Buradaki sinirler inanılmaz derecede hassas."

"Eminim öyledir."

Görmek için eğildi ve ben onu korkutmaktan korkarak hareket etmiyorum. Gözleri bacaklarımın arasındaki bölgeye odaklanmışken, titremeye başlayacaklarından korkuyorum. Elimde olmadan bacaklarımın arasını sıkıttığımda, işimizin bittiğine karar verip kapattım.

"Her neyse. Herkesi ikna etmek zorundayız. Kardeşin de dahil," diyorum konuyu değiştirerek.

Daisy arkasına yaslanıyor, saçlarını ensesine itmeden önce neredeyse kendi kendine başını sallıyor. Tezgâhın üzerinde kayarak bana gülümsüyor.

"Ona gerçeği söyleyebiliriz."

Başımı sallıyorum. "O Rory'ye söyler, Rory de diğer kızlara. O andan itibaren herkes öğrenmiş olur."

"Ona ikiz gizliliği için yemin ettirebilirim," diye öneriyor, çok umutlu.

"Eğer bunu yaparsak, kimse gerçeği bilmeyecek. Ne senin kardeşlerin ne de benim

en iyi arkadaşlar. Herkes için gerçek olmalı. Birisi gerçeği öğrendiği an, plan mahvolur. Annem bu randevulardan kaçmak için sahte randevulara başvurduğumu anlarsa. . . Bu utancı yaşamaktansa bir milyon tanesine daha katlanmayı tercih ederim."

Bir an için bunu düşündü. "Pekala, tamam. Tamam, kimse bilmeyecek. Ama bu hikayemizin mükemmel olması gerektiği anlamına geliyor. Hiçbir boşluk olmamalı ve gerçekleri birbirine karıştırmadan binlerce kez açıklamaya hazır olmalıyız."

"Yeterince kolay."

"Hikayemiz ne o zaman?"

"Önerecek bir şeyiniz yok mu? Bu senin fikrindi."

Daisy onaylarcasına çenesini sallayarak nefes veriyor. "Bu doğru. Zaten birlikte yaşıyoruz, bu yüzden bunun doğal bir şekilde gerçekleştiğini söyleyebilir miyiz?"

"Doğal olarak ne oldu? Boş buzdolabıma bir göz attın ve onu dolduran kişi olmak istediğine mi karar verdin?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

Yine koluma vuruyor ve sanırım bunu yapmasından hoşlanıyorum. "Pek sayılmaz. O anda bir şey bulmama izin versen nasıl olur? Bu şekilde daha samimi olur. O zamana kadar bu konuyu kimseye açmayız ve ilk seferinde anlatacağımız hikâyeyi not alırız, böylece ikimiz de unutmayız."

"Bu işe yarar mı?"

"Ben oldukça iyi bir oyuncuyum."

"Umarım öyle olur." Arkasındaki ciddiyeti anlayabileceğini umduğum bir bakışla ona bakıyorum. "Ne kadar süre çıkacağız?"

"Ne kadar sürerse. İş dışında yapacak başka bir şeyim yok. Pazartesi okul başlıyor."

"Tamam."

İki kez baktı. "Tamam mı?"

"Tamam, bunu yapacağız. Siktiğimin sahte randevusu."

Kulağa saçma gelse de kalbim bu anlaşma için çarpıyor. Son üç yıldır Daisy Mitchell'a duyduğum aşk bu fikri reddetmeme ve aramıza kalıcı bir duvar örmeme neden olmalıydı. Bunun yerine, beni buna uymaya teşvik ediyor.

Ortalık karışacak. İyileşmemiş bir yarayı tekrar tekrardeşerek kendime işkence edeceğim. Daisy hakkında kim bilir ne kadar süre boyunca tam da "mı gibi" yapacağım şekilde düşündüm. Eğer bunu kabul ettiğimi, onu gerçekten istediğimi öğrenirse, bana bir daha asla güvenmeyebilir.

Kirli ve sinsi hissettiriyor. Ama bunu sadece kendi bencil nedenlerim için yapmıyorum. Bundan daha fazlası var. Anneme artık bu randevularla ilgilenemeyeceğimi söyleme fikri, hak edilmiş bir siktirip gitme gibi geliyor.

Sahte kız arkadaşımın Daisy olması sadece bir bonus. Bu anlaşmanın sonunda, anlaşmaya girdiğim halimden daha kötü bir durumda olacağımı bilsem bile.

Üç yıl boyunca, yanımdaki güneş ışığı kıza olan sevgimi başarıyla gizledim. Her künt, soğuk cevap ve boş ifade, kartlarımı gizli tutmanın tek yoluydu. Daha önce hiç kimseye ona verdiğim tepkiyi vermemiştim, sanki ilk karşılaşmamızda benden habersiz bir şekilde hayatıma girmiş gibi.

Kimse gerçekten nasıl hissettiğimi bilmiyor. Ne Anna ne de Poppy ve Darren, Johnny'nin ikizine karşı biraz fazla sert davranıyor olabileceğime dair şüphelerine rağmen. Bu hisleri doğrulamayı planlamıyordum ama şimdi başka seçeneğim yok gibi görünüyor.

Haklı olduklarını söylediğimde bana inanacaklardır. Bu plan gerçekten işe yarayabilir, ama bu süreçte beni kıracağından korkuyorum.

Biraz acıdan hiç korkmamam çok kötü.

11

DAISY

Ertesi sabah erkenden kalktım. Odamın dışındaki koridordaki zeminin ilk gıcırtısında yatakta doğruluyor ve yatak başımı düzleştirmeye çalışıyorum.

Dün bekâr olarak uyanmıştım ama bugün bir kız arkadaşım var. Daha doğrusu sahte bir tane, ki sanırım özel olmadığımız zamanlarda öyle olmam gerekiyor.

Nefesimi üfleyerek sabahki nefesimden utanıyorum ve yataktan kayarak çıkıyorum. Şifonyerime doğru attığım her adımda ayak parmaklarım pelüş halıda kıvrılıyor, kıyafetlerimi çıkarıp giyiniyorum. Banyo koridorun karşısında ve henüz Bryce'ın koridorlarında sadece külotumla dolaşmaya hazır olduğumu sanmıyorum.

Eşofmanımın iplerini belime sokuyorum ve kapımı yavaşça açıyorum. Sessizdi, ben de koridora süzüldüm, gözlerimi banyoya diktim-

"Günaydın."

Zıplıyorum ve dönüyorum, kendimi dengelemek için elimi duvara vuruyorum. Bryce elinde kahve fincanı, asık bir suratla beni izliyor. Kıyafeti ben buraya geldiğimden beri her gün giydiğinin aynısı ama yemin ederim daha da kötüleşiyor. O tişört kaşındırıyor olmalı.

"Günaydın!" Nabzımın attığını hissettiğim boğazımı avuçlayarak neşeleniyorum.

"Gürültü mü

yaptım?"

"Ne?"

Ağırlığını tek ayağının üzerine vererek kayıyor. "Seni uyandıracak kadar sesli miydin?"

"Hayır, değildin."

Başını sallayarak yanımdan geçip boş salona bakıyor, parmakları kupasına vuruyor.

Dudaklarım onun bu kaypak tavrı karşısında seğiriyor. "*Seni uyandırdım mı?*" diye soruyorum.

Gözlerini kırptırıp tekrar bana bakıyor. "Ne oldu? Hayır. Saat sekizde çalışıyorum."

Bunu zaten bildiğimi ona söyleme zahmetine girmiyorum. Her gün yedi kırk beşte evden çıktığını duydum. Dakik değilse bir hiçtir.

"İşe yürüyor musun yoksa arabayla mı gidiyorsun?" "Yürüyerek."

"Bu sabah sana eşlik etmemi ister misin?"

Gözleri hafifçe açılıyor ama hemen toparlanıp boğazını temizliyor. "Kimse bu kadar erken kalkıp seni izleyemez."

"Bunu yaparken birbirimizi tanımamıza izin yok mu? Eğer senin hakkında hiçbir şey bilmezsem, bu ilişkiyi gerçekmiş gibi gösteremem. Kardeşim bir şeylerin ters gittiğini hemen anlayacaktır."

Gözlerini vücudumda gezdiriyor ve birden kendimi tam bir pasaklı gibi hissediyorum. Üzerime geçirdiğim bol tişört ve eşofman altı, onun için tamamen yanlış olsa bile, onun uygun kıyafetleriyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Dünkü jean eteği çoktan gitmiş, yerine uzun, bol ve yere sürtünmesine sadece bir santim kalmış bir etek gelmiş. Bluzu gülünç ve artık altında yattığını bildiğim tüm sanat eserlerini gizliyor. Böylesine güzel tasarımları büyük büyükannemin muhtemelen burun kıvracağı bir şeyle saklamak suç gibi geliyor.

"Neden bunu giymeyi kabul ediyorsun?" Ağzımdan kaçırdım. Yüzümü buruşturarak ekliyorum, "Yani, bu *sen değilsin*. Hem de hiç."

Bir parmağını gömleğinin yakasına sokuyor ve sanki düzgün nefes alabilmesinin tek yolu buymuş gibi çekiştiriyor. "Ben savaşlarımı seçerim."

Milyonlarca kez söylediğine bahse girebileceğim prova edilmiş bir cümle bu. İkna olmuş görünmediğimde, eteğinin kumaşını kavırıyor ve dizden aşağısını ortaya çıkarmak için kaldırıyor. Ayağındaki siyah kovboy çizmeleri beni kıkırdatıyor.

"Kendi tarzımda isyan ediyorum, Günlüğü," diyor.

Çizmelerine bakıyorum, dudaklarım gülümsüyor. "Anlıyorum."

Şimdi daha rahat görünüyor, buz gibi dış görünüşünün bir kısmı ısınıyor. "Eğer benimle yürüyeceksen, beş dakika içinde yola çıkıyoruz. Benim hakkımda bilmen gereken ilk şey, hiçbir şeye geç kalmayı sevmediğimdir."

"Anladım. Üzerime bir şeyler giyip kapıda buluşalım."

"Üstünü değiştirme" dediğinde odama giden yolu yarılamaştım bile. Bu halinle iyi görünüyorsun."

Kaşlarımı kaldırıp omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Yataktan yeni kalkmışım gibi mi?"

"Sanki kimseyi etkilemek için giyinme ihtiyacı hissetmiyorsun. Sabahın sekizinde belediye binasına yürürken bile." Ağırlığını diğer ayağına veriyor. "Bu çok hoş."

Sözleri karşısında göğsümün ısınmasına engel olamıyorum. Bryce'tan ince bir iltifat mı? Evet, sanırım önümüzdeki birkaç haftayı atlatacağım. Bunu ondan duymak iyi hissettiriyor.

"Pekâlâ, sen kazandın. Ama en azından saçımı düzeltmem gerek. Çabuk olacağım." Gülümsemiyor ama gülümsemesini de beklemiyorum. "Üç dakika."

Onu selamlıyorum ve yatak odam yerine banyoya giriyorum. Kapıyı kapattıktan sonra birkaç dakika boyunca zemin gıcırdamıyor, ama gıcırdadığında yemin ederim kendi kendine mırıldandığını duyuyorum.

Keşke kelimeleri duyabilseydim.

"FAVORİ BİR RENGİN VAR MI?" Beş dakika sonra soruyorum.

Sonbaharla birlikte yapraklar turuncu renkte ve Converse'imın altında, kaldırıma düştükleri yerde çıtırdıyorlar. Soğukla savaşmak için hırkayı göğsümde birleştiriyorum ve Bryce'ın evden ayrıldığımızdan beri ilk kez konuşmasını bekliyorum.

Ayrılmadan önce üzerine bir kazak ya da palto giymemişti ve sabah serinliği onu etkilemiş gibi görünmüyor. Belki bluzunun kollarının altında ya da dövmeli kalçalarında tüyleri diken diken olmuştur. Ya da belki gerçekten buz kraliçesidir ve sıcaklıktaki değişimi hissetmiyordur.

"Sarı," diye cevap veriyor.

"Gerçekten mi?"

"Siyah çok belli olur."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büküyorum. "İtiraf etmeliyim ki ben de siyah olacağını düşünmüştüm."

"Bir süredir sarı."

"Bunu not edeceğim. Başka bir soru sorabilir miyim?"

Sağ tarafımızdaki dükkan sırasına bakıyor. Beautifully Bold sallanan tabelası Thistle ve Thorn'un arkasında, tanıdığım iki belalı kadın tarafından işletilen iki başarılı işletme. Her iki dükkânın da önünden geçerken içimde bir gurur patlaması yaşıyorum ve Bryce da aynı şeyi hissetmiş gibi doğruldu.

"Soru sorup sormayacağını sormana gerek yok. Sadece yap," diye mırıldanıyor.

"Kaba olmak istemiyorum."

"Değilsin," diyor basitçe.

"Bildiğim iyi oldu." Kaldırımda eksik bir beton parçasının etrafından dolaşıyorum ve aramızda biraz boşluk bırakmaya dikkat ederek onun yanına geri dönüyorum. Beni izliyor, gözleri ağır ve hareketlerime odaklanmış. "İlk dövmeni ne zaman yaptırdın?"

"On beşinci doğum günümde."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor. "On beş mi? Bundan nasıl kurtuldun?" "Wade Steele harika bir imza dövmesi yapıyor."

Kahkahamı durdurmak mümkün değil. Ciğerlerimden fırlıyor ve beni nefessiz bırakıyor. Steele Çiftliği'nin sahibi Wade Steele dünyanın en sert adamıdır ama her nasılsa nezaketinin sınırı yoktur.

Karısı Eliza, sert kabuğunun altında yumuşak ve yumuşacık olmasaydı evlilikleri boyunca ona katlanamazdı.

"Dövme nerede?" Soruyorum, nefesimi tutarken kelimeler havada uçuşuyor.

Alt dudağını yalıyor, gömleğinin yakasını tekrar çekiştiriyor. "Sana herkesin içinde gösterebileceğim bir yer yok."

Açık sözlülüğü karşısında yanaklarım yanmaya başlıyor, ama suçu esmeye başlayan soğuk rüzgâra atıyorum. "En azından bana ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Pembe, mor ve maviyle gölgelendirilmiş bir orta parmak."

Biseksüel bayrağının renkleri. "On beş yaşındayken biseksüel olduğunu biliyor muydun?"

"Aslında on dört yaşındaydım ama o zamanlar kimse bana dövme yaptırmıyordu. Calgary'de on beş yaşındayken dövme yaptırabileceğim bir yer buldum ama orası sadece bir genci ellemek isteyen, sahibi sürüngen olan pis bir dükkândı. Sonrasında enfeksiyon kapmamış olmam bir mucize," diyor oflayarak.

Enfeksiyon kapmış bir dövme ve nasıl bir adamdan bahsettiğini düşününce ürperiyorum. "Sanırım on dört yaşındayken lezbiyen olduğumu biliyordum ama on altı yaşıma kadar bunu açıklamaya hazır değildim."

"Anlıyorum."

"Anneler lezbiyen olduğumu açıkladığımda şaşırmadılar, o yüzden öncesinde de bu konuda o kadar ince davrandığımı sanmıyorum. Ama beni istediğimden daha hızlı hareket etmeye zorlamadılar. Ailen bunu nasıl karşıladı?"

Gözümün ucuyla, bu soru karşısında gözle görülür bir şekilde nasıl kilitlendiğini görüyorum. Haddimi aştığım için kendime küfretmek istiyorum ama soruyu geri almak için artık çok geç.

"Neredeyse ofisteyiz. Sana bu saatte kimsenin bizi görmek için dışarıda olmayacağını söylemiştim."

Dönüp ona nazik bir gülümseme gönderiyorum. Boy olarak benden birkaç santim uzun ama bu ona bakmam için yeterli değil. Bakışları kendi başına yeterince korkutucu olsa da, güvenimin sarsılmasına neden oluyor. Yine de yıkılmasına izin vermiyorum. Bu ben değilim.

"Kimsenin bizi görmemiş olması bunun boşuna olduğu anlamına gelmez. Senin hakkında bazı şeyler öğrendim, bu yüzden bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum," diyorum.

Küçük ofis binasının önünde duruyoruz ve aramızda hala biraz gariplik olsa da, bunun beni caydırmasına izin vermiyorum. Özellikle de yolun aşağısındaki kafeden çıkıp bize doğru gelen birini gördüğümde.

Gitme zamanı.

"Bakma ama biri geliyor," diye fısıldıyorum, gözlerimi Bryce'inkilerden ayırmadan.

Çenesi titriyor. "Kim?"

"Emin değilim. En azından benim tanıdığım biri değil. Ama yine de bir şeyler yapmalıyız, değil mi?"

"Bir şey yapmak mı? Ne gibi?"

Burnunu çekerken burnu bükülüyor ve bu çok sevimli. Yüzündeki her izi ve dudaklarındaki kırıklığı görebileceğim kadar yakınız. Cildini daha önce hiç bu kadar berrak görmemişim ama bazen olduğu gibi davranan bir robot değil, gerçek bir insan olduğunu kanıtlayacak şekilde dokulu.

Kalın ve manikürlü kaşları, sürmeli mavi gözlerinin üzerinde güvenle duruyor ve ben baktıkça hafifçe birbirine yaklaşıyor. Gözlerimi kırıştırıp bakışlarımı başka yöne çevirmeden önce dişlerimi dudağıma bir kez geçiriyorum.

Ayakkabılarımın kaldırımında çıkardığı sürtünme sesleri beni daha iki kere düşünmeden harekete geçiriyor. Eğer ilk hamleyi yapan ben olmazsam, içimden bir ses bunun Bryce olmayacağını söylüyor.

Ayaklarımın üzerinde sallanarak ona yaklaşıyorum ve büzdüğüm dudaklarımı yanağına bastırıyorum. Ağzımın altında sıcak ve pürüzsüz olan teni, ben geri çekilirken ısıyor. Sade, baharatlı dut parfümü boğazıma yapışıyor ve ona yer vermeden önce son bir kez koklama riskini alıyorum.

Gözleriyle buluştuğumda olduğu yerde donup kalıyor ve "İyi günler Frosty. Sonra evde görüşürüz."

"Frosty?" diye mırıldanıyor.

Göz kırpıyorum, gülümsemem sinsi.

"Günüşiği?" "Ne lanet bir çift," diyor dalgınca.

Parmaklarımı sallayarak geriye doğru ilerlemeye başlıyorum, adımlarımda beni heyecanlandıran bir coşku var. Kemiklerimdeki yeni enerji parmaklarımı dudaklarıma bastırıp ona bir öpücük kondurmamı ve tepkisini göremeden dönüp onu orada bırakmamı sağlıyor.

Hissettiklerimi sorgulamıyorum. Bir kere bile.

12

BRYCE

SOSYAL MEDYADAN NEFRET EDİYORUM

Bu cümleyi "Ben diğer kızlar gibi değilim" demek için kurdum ama dürüst olmak gerekirse. Kaydırmaya başladığımda, hayatımda tanıdığım ve beni şu ya da bu şekilde üzen her bir kişiyi takip ederken kayboluyorum.

Ayrıldığımız andan bugüne kadar olan paylaşımlarını analiz ediyorum. Mutlular mı? Eğer öyleyse, nasıl? Beni incittikleri halde neden iyi şeyleri hak ediyorlar?

Diğerlerinden daha çok takip ettiğim bir profil var. Victoria Clarkson benim baş düşmanım. Sıkı siyah bukleleri, zarif çenesi ve elmacık kemikleriyle ona bir kez bakmak günümü mahvetmeye yetiyor.

Eski sevgililerin sizi mutlu etmemesi gerekir. Ama ayrılıktan yıllar sonra sizi yıldırım delisi mi yapmaları gerekiyor? Hayır, yapmazlar.

Yine de, onun ve muhtemelen ayağımın şeklinin hala şaftına gömülü olduğu adamın son fotoğraf güncellemesini kaydırırken dişlerimin gıcırdamasına engel olamıyorum.

İnsanlardan nefret etmeyi kolay buluyormuşum gibi görünebilirim ama durum öyle değil. Birinden nefret etmek için onu bir şekilde, biçimde ya da formda önemsemeniz gerekir. Geçmişte ya da şimdi. Genellikle, rahatsız olamam. Ama Vic söz konusu olduğunda, ondan gerçekten nefret ettiğimi uzun zamandır kabul ediyorum. Eğer bu beni kötü bir insan yapıyorsa, öyle olsun.

Üçlü bir ilişkiye başlamayı reddetmemi aldatma sebebi olarak gördüğünü öğrendikten sonra aylarca çektiğim acının suçlusu o. Ama o bunun aldatma olduğuna inanmıyordu. Benden daha fazlasını istediği konusunda *dürüst* olduğu halde.

Şimdiki nişanlısıyla yatağa atlamadan önce benden ayrılmış olabilirdi ama ben ne bilirim ki.

Telefonumu elimde paramparça olmamasına şaşıracağım kadar sıkıyorum ve masanın üzerine fırlatıyorum.

"Eğer telefonunu elime alır ve Vic'in bir fotoğrafını görürsem, önümüzdeki iki hafta boyunca onu senden alırım," diye uyarıyor Poppy, ofis kapısının önünde belirerek.

Kaşlarını çatarak sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Burada ne işin var senin?"

"En iyi arkadaşını selamlamak için berbat bir yol," diyor dramatik bir surat ifadesiyle.

Kıyafetine bakıyorum, sadece dar tayt şortu ve kırpılmış atletinden neden burada olduğuna dair bir sonuca varıyorum. Saçları sıkı, arkaya taranmış bir at kuyruğu şeklinde ve yanakları kızarmak yerine hâlâ solgun, yani ilk durağı ben olmalıyım.

"Bugün Cumartesi değil. Seni beklemediğim için beni suçlama." "Bugün çok huysuzsun."

Nefes alıyorum, kendimi geri çekerken gözlerim kapanıyor.

"Özür dilerim." "Affedildin. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Masanın etrafında dönüyor ve kendini ona yashıyor, bacaklarını bileklerinden çaprazlamış ve yüz ifadesi açık bir şekilde bana bakıyor. Öne doğru eğilip çenemi avucumun içine alıyorum.

Bu ona bir "kız arkadaşım" olduğunu söyleyeceğim zaman olmalı. Her zamanki gibi iyi bir zaman, ama konuşmam ne kadar uzun sürerse, ona yalan söylemek de o kadar zorlaşıyor.

"Bana her şeyi anlatabilirsin, Ice. Bunu biliyorsun. Seni bu konuda rahatsız edeceğimi düşünsen bile, kendini daha iyi hissedene kadar bekleyeceğime söz veriyorum," diye alaycı bir şekilde ekliyor.

Başımı eğiyorum ve gözleriyle buluşuyorum. Göğsümün derinliklerindeki suçluluk duygusu, Daisy'den bahsetmeyi ertelememe karar vermeme neden oluyor.

"İyi uyuyamıyorum. Sosyal medyaya her girdiğimde Vic'i görüyorum ve daha büyük bir insan olup onu engellemem gerektiğini fark ediyorum," diyorum.

"Ama onu engellersen ne yaptığını göremezsin. Anlıyorum. Bunun için fazla snoopy'yiz."

Başımı sallıyorum. "Benim hakkımda bir şey paylaşırsa, engellendiğini nereden bileceğim?"

"Bu doğru. Onu engellememenizin gerçek nedeni hala ondan hoşlanıyor olmanız olduğu sürece her şeyin olduğu gibi kalmasından yanayım. Eğer bir şeyler hissediyorsan-"

"Ona karşı tekrar bir şeyler hissetmektense tırnaklarımı tek tek sökmeyi tercih ederim. Öyle değil," diyorum.

Ve bu gerçek. O dişi Őeytanla artık hiçbir Şey yapmak istemiyorum. Onu aldatırken yakaladığım ve nişanlısının aletini kıldığı için bir geceyi hapiste geçirdiğim andan itibaren onu defterden sildim. Ayrı kaldığımız sũre aramızdaki uçurumu daha da derinleştirdi ve onunla olduğum kişiye geri dũnmektense uçurumun içine dũřũp ũlmeyi tercih ederim.

Ama bu beni onun sosyal medya profillerine yũnlendiren rastgele merak patlamaları yaşamadığım anlamına gelmiyor.

Poppy yũksek sesle gũlũyor, yũzũ mizahla aydınlanıyor. "Yeterince adil. Neden iyi uyuyamıyorsun? Yeni oda arkadaşın seni uyutmuyor mu?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi olurken, bu soru karşısında nefesimi sabit tutmak için gereğinden fazla çaba harcıyorum. Ne sũyleyeceđimi dũřũnerek dudaklarımı bũzũyorum. Ona, evet, yeni oda arkadaşım yũzũnden geceleri birkaç saatten fazla uyuyamadığımı nasıl sũyleyebilirim?

Daisy'nin benimkinin yanındaki odada uyuduğunu bilmek, ihtiyacım olmayan bir ayartma. Bu lanet olası kıımda bir ağrı ve yakın zamanda geçmeyeceğini bildiğim bir ağrı.

Kuru dudaklarımı ıslatarak yara bandını yırtıp atıyorum ve bu işi bitiriyorum. "O sadece benim oda arkadaşım değil."

Poppy beni başından savıyor. "Evet, evet. Aynı zamanda Johnny'nin ikizi ve arkadaşımız. Anlıyorum. Ama bu benim sorumu yanıtlamıyor."

"O benim kız arkadaşım."

Poppy'nin verebileceği tũm tepkiler arasında, içinden patlayan gũbek derinliğindeki kahkahayı beklemiyordum. Kıvrılıyor ve ellerini karnına sarıyor, sanki kahkahası çok gũlũymũř de acıtmaya başlamış gibi. "Siktir git Poppy," diye homurdanıyorum, ayağımı kullanarak ondan uzaklaşıyorum ve Masa.

Yuvarlanıp gitmemi izlerken gũzleri açılıyor, kahkahası yavaş yavaş sũnũyor. "Samalamayı kes, Bryce."

"Henũz bilmen gerekmiyor." "Bana yalan sũylemeyi bırak."

Elimin arkasını kaşıyorum. "Yalan sũylemiyorum."

İki elime birden uzanıp beni kendine doğru yuvarlamak için tutuşunu kullandığında boku yediğimi anlıyorum. Gũzlerini kısıyor ve ağzını inceltiyor.

"Gerçeği sũyle. şimdi."

"Ebeveyn gibi konuşuyorsun."

"Eğer kendini açıklamazsan ben de seni bir ebeveyn gibi cezalandıracağım. Ve seni bir yalanın kokusunu bir mil öteden alamayacak kadar uzun zamandır tanıdığımı da ekleyeyim. Ve şu anda leş gibi kokuyorsun," diye azarlıyor.

"Tam bir baş belasısın." Beni görmezden geliyor. "Açıkla, Ice."

Ellerimi onun sıkı kavrayışından kurtarıyorum ve kalçalarım da gezdiriyorum. Kıyafetlerim rahatlamam için çok kısıtlayıcı ve onlardan hiç bu kadar nefret etmemiştim.

"O benim kız arkadaşım. Ama bu o kadar basit değil," diye başlıyorum, onun bakışını kendi bakışımla taklit ederek. "Bundan daha fazlasını bilmen gerekmiyor, Poppy. Ve yemin ederim, bunu biriyle paylaşırsan kendimi kaybederim. Garrison'la bile."

Dudağı endişeleniyor. "Peki ya Anna?"

"Hayır. Başka kimse bilmemeli. Ciddiyim. Sadece senin bilmen bile durumu daha da karmaşık hale getiriyor."

"Belki de bana başka bir şey söylememelisin. Herkese yalan söyleyebilir miyim bilmiyorum," diyor aceleyle ve ofiste adım atmaya başlamadan önce ayağa kalkıyor.

"Bu daha kolay olurdu."

Başını öfkeyle sallıyor, kaygan atkuyruğu havada savruluyor. "Hayır, şimdi bilmek zorundayım. Bu işin peşini bırakamayacağım. Ama lanet olsun, Bryce! Nedir bu? FBI'dan bir görev mi?"

"Pek sayılmaz."

Uzun bir nefes vererek masanın benim tarafıma geliyor ve kendini kenara yashıyor. Gözleri o kadar odaklanmış ki midemi bulandırıyor.

"Bana her şeyi anlat," diyor ve ben de bir daha sordurmuyorum.

Ofise giren başka birini kaçırmadığımdan emin olmak için etrafa bir göz attıktan sonra, "Daisy benim sahte kız arkadaşım. Bir kadınla birlikte olmaktan memnun olduğumu göstererek ailemin görücü usulü randevulardan kurtulmasına yardımcı olacak. Teklif ettikleri hiçbir şeyi istemediğimi anladıklarında, ayrılmış gibi yapacağız ve yollarımızı ayıracağız," diye açıklıyorum, kulağa ne kadar sinsice geldiğinden nefret ederek.

Burada ters gidebilecek o kadar çok şey var ki ve ailem de işin içindeyken, gerçek ortaya çıkarsa bunların hiçbirisiyle asla yaşayamam. Onlar ve kasabadaki herkes için tam bir alay konusu olacağım ve Daisy'yi de benimle birlikte dibe çekmek isteyeceğim son şey.

Poppy uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor. Gözlerini öfkeyle kırıştıtırırken kırpikleri titriyor. Başımı ellerimin arasına gömüp inliyorum.

"Teklif etti. Onu geri çevirmeliydim," diye avuçlarımın içine konuşuyorum.

Poppy omurgamı ovmaya başlayınca sırtımda ani bir sıcaklık hissediyorum.

"Belki de o kadar kötü bir şey değildir."

Başımı iki yana sallayıp ona inanamayarak bakıyorum. "Ciddi ol."

"Hoşlanıyorum. İlk başta şok oldum ama seni tanıyorum ve ondan uzun zamandır hoşlanıyorsun.

Bir süre, değil mi?"

Bu konuyu kapatacağını umarak yüzümü tekrar ellerimin arasına aldım.

"Yanılıyorsun."

"Hayır, kör değilim. Sen kabul etsen de etmesen de ben herkes gibi kör değilim. Daisy Mitchell'dan hoşlanıyorsun ve bu *sorun* değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Kes şunu, Poppy."

Hikâyenin tamamını bilmiyor ve ben de yakın zamanda ona açıklamayı düşünmüyorum.

"Neden? Seni yeterince zorlarsam sonunda itiraf etmek zorunda kalacaksın diye mi?" diye soruyor, sesi yükseliyor.

Yüzümü ona dönüyorum ve elini sırtımdan çekmeye zorluyorum. Hayal kırıklığını yutkunurken tenim öfkeli bir sıcaklıkla kızarıyor. "O benim sahte kız arkadaşım. Hepsi bu."

"Peki." Ellerini kaldırıyor ve kaşlarını kaldırarak başını sallıyor. "Daisy senin sahte kız arkadaşın. Şimdi ne olacak? Şimdi herkese yalan mı söyleyeceğiz? Daha ne kadar?"

"Yalan söylemek zorunda değilsin. Sadece hiçbir şey söylemeyin. Gerçeği bilmiyormuş gibi davranın ve herkes gibi davranın. Bunun ne kadar süreceğine gelince, bu anneme bağlı." Ve Daisy'ye.

İşimizin bittiğine karar verdiği an, işimiz biter. Onun isteklerine tereddütsüz saygı duyacağım. Bu ondan çok benim için. Kahretsin, evimde kalmasına izin verdiğim için bana hiçbir şey borçlu olmadığını söyledim bile.

Poppy şakaklarını ovuşturuyor. "Bu berbat bir fikir."

"Biliyorum."

"O zaman iptal et!"

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "İptal edemem."

Yapmak istemiyorum.

Gözleri benimkilerin derinliklerine dalıyor, söylemeyi reddettiğim her şeyi arıyor. Ama sırlarımı o kadar iyi saklıyorum ki o bile bulamıyor.

Ağır bir iç çekişle kalçasını avuçluyor ve bakışlarını indiriyor. "Seni seviyorum Ice. Aptalca şeyler yaptığında bile."

"Biliyorum."

"En azından sen de bunu söyleyebilirsin."

Gözlerimi deviriyorum. "Seni seviyorum, seni muhtaç sürtüğ."

"Bu daha iyi." Bana gülümsüyor ve başımı okşuyor. "Ama gerçekten, umarım burada ne yaptığını biliyordur. Bu sıradan bir kız değil. Johnny'nin ikizi ve küçük ailemizin bir üyesi."

"Bunu bana hatırlatmana gerek yok."

"Evet, var."

"Her şey yoluna girecek. Ben hallederim."

Yüz ifadesinden bana inanmadığı anlaşılıyor ve dürüst olmak gerekirse ben de kendime inanmıyorum. Daha başlamadan kendimi tamamen kontrolden çıkmış hissediyorum.

"Her zaman senin için buradayım. Bunu sakın unutma," diyor.

"Unutmayacağım," diye yemin ediyorum. "Şimdi bana hafta boyunca burada ne yaptığını söyle. BB tamam mı?"

Omuz silkiyor. "BB harika. Burada ders vermeyi özledim. Calgary o kadar yoğun ki Cherry Peak'te olduğu kadar bire bir zamanım yokmuş gibi hissediyorum."

"Calgary'de sınıfları küçültebilir misiniz?"

"Bu bitene kadar olmaz. Önümüzdeki birkaçı için yapacağım. Ama o zamana kadar buradayım. Meşgul müsün, yoksa katılabilir misin?"

"Şu anda mı?"

Bana ne kadar meşgul olmadığımı göstermek istercesine boş odaya bakıyor. "Evet, şu anda. Saat 1'de ders var ve bana katılabileceğini düşündüm."

Siktir et. "Olur. Ama erken çıktığım için başım derde girerse seni otobüsün altına atarım."

"Getir bakalım. Annenden hiç korkmadım." "Bu nasıl bir şey?"

Gülüşü yumuşak. "Ne olursa olsun, umarım bu planın işe yarar. Annen dayanılmaz biri."

Ayağa kalkıyorum ve telefonuma uzanıyorum, uygulama hâlâ açık. Ekranda Vic'in değil de Daisy'nin fotoğrafı belirince içimde bir şaşkınlık dalgası oluşuyor. Kanepemden yakın çekim bir selfie mi? Nefesim kesildi

Kusursuz tenine ve parlak gözlerine bakarken boğazım düğümleniyor. Gülümsemesi geniş ve dürüst, sağ yanağındaki gamze ise dizlerimin bağı çözülmesine neden oluyor.

Daisy'ye kadar gamzelerden hiç hoşlanmamıştım.

Poppy'nin kahkahası beni ürkütüyor ve dikkatimi resimden uzaklaştırıyor.

"Sahte," diyor, kelimeyi yabancı bir şeymiş gibi dilinde yuvarlayarak.
"Doğru."

13

DAISY

Bryce eve geldiğinde ayak tırnaklarıma son kat sarı ojeyi sürüyorum. Ablam Giana, Vancouver Warriors hokey takımındaki oyunculardan biri hakkında saçmalıyor, ne zaman fotoğraf çektirmek istese saçlarını karıştırmaktan vazgeçmiyor ama ben dinlemekten vazgeçtim. Erkekleri seviyor, ama aynı zamanda sırf şikayet etmek için beni arayacağı tek konu da onlar.

Oje şişesinin kapağını sıkıca kapatıp komodinin üzerine koyduktan sonra öne doğru eğilerek koridorda yürüyen Bryce'a gizlice bakmaya çalışıyorum. Kapının önünden geçmesini bekledikçe, sırtım kamburlaşıyor ve cilayı bozmamak için ayak parmaklarımı açıyorum, kız kardeşimin sesi daha da yükseliyor, ta ki ben onu daha fazla görmezden gelemeyene kadar.

"Alo? Çok sıkıcı olduğum için özür dilerim. Beni görmezden gelmek yerine telefonu kapatabilirdin."

"Ne?"

Bryce'ı görmekten vazgeçerek arkama yaslanıyorum ve gözlerimi tekrar ekrana çeviriyorum. Giana kaşlarını çatmış bana bakıyor, kara kaşları birbirine çatılmış ve yeşil gözleri uzun kirpiklerinin ardında keskin.

"Seni görmezden gelmiyordum, Gi."

Yüksek sesle alay ediyor. "Evet, görmezden geliyordun." "Tamam, biraz görmezden geliyordum."

"Önce Johnny telefonu açmıyordu, şimdi de kaleci bozuntusu hakkında atıp tutarken beni dinlemiyorsun bile."

"Uzaklaşırsan böyle olur işte," diye dürtüyorum.

Parmağını ekrana sokuyor ve tıslıyor, "Benimle başlama, Daisy. Cherry Peak hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Küçük hayalleri olan küçük bir kasaba, Gi. Evet, biliyorum."

Liseden mezun olur olmaz ayrılmasının sebebi buydu. Hepimiz bunun olacağını biliyorduk ama yine de berbattı. Giana'nın hayatı için her zaman büyük planları oldu ve bazı insanlar Cherry Peak'te başarıya ulaşma konusunda şanslıyken, o

riske atmak istemedi. Vancouver, hızla artan konut ve benzin fiyatlarına rağmen her zaman gitmek istediği bir yerdi.

Orada üniversiteye gitti ve Vancouver Warriors NHL takımının sosyal medya koordinatörü olarak bir iş bulmak için inanılmaz derecede sıkı çalıştı.

Onunla gurur duyuyoruz ama mesafe berbat. Ailemiz birbirine çok yakın ve onun yanımızda olmaması hepimize ağır geliyor. Özellikle de annelerimizi.

"Öyle söyleme," diye yalvarıyor Giana, gözleri yumuşuyor.

"Öyle bir şey demedim. Sen mutlusun ve bu da beni mutlu ediyor." Ona destekleyici bir gülümseme gösteriyorum ve sırtımdaki yastıklara yaslanıyorum.

Oldukça düz ve rahatsızlar, ama satın alınacak şeyler listemde yastıklar en üst sıralarda yer almıyor. Yeniden çalışmaya başlayana kadar oldukça tutumlu olmam gerekecek. Tıpkı üniversitedeyken olduğu gibi, ramen ve isimsiz mısır gevreği ile yaşamaya hazırım.

"Az önce neden bu kadar dalgın olduğunu söyleyecek misin, yoksa ben mi araştırayım?" Gi soruyor.

Bryce'a kulak kabarttığım için utanmıyorum. Hâlâ yanımdan geçmedi ve nedenini öğrenmeye gitmeme birkaç dakika kaldı.

"Oda arkadaşımın eve geldiğini duyduğumu sandım."

"Doğru ya. Bryce mı?" Devam etmeden önce başımı sallamamı bekliyor. "Nasıl gidiyor? Johnny ve Aurora'yla kalmak istemediğin için seni suçlamıyorum. Ben Noel için aşağıdayken yeterince kötüydü."

"Evet, Bryce. Ve birbirlerine aşıklar, Gi. Johnny mutlu olacaksa ben de acı çekerim."

Bana gözlerini deviriyor. "Sen çok iyisin. O senin ikizin, ama düşüncesiz davrandığında ona hâlâ kızabilirsin."

"Düşüncesiz davranmıyor."

"Geceleri seks *sesleri*yle herkesi uyutmaması düşüncesizlik."

Ayak tırnaklarıma dokunmak için uzandım. Yeterince kuru olduklarına karar verdikten sonra üşüyen ayaklarımı battaniyemin altına sokuyorum.

"Sesin bıkkın geliyor. En son ne zaman çıktın?" "Şu anda flört hayatıma girmiyoruz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Oh, girmeyecek miyiz? Neden?"

"Bryce'a dönelim. Soruma cevap vermedin. Nasıl gidiyor?" diye soruyor, onun yerine bana baskı yapıyor.

Bırakıyorum. "İyi gidiyor."

"İyi mi?"

"İyi," diye nazlı nazlı cevap veriyorum.

Kameraya yaklaşıyor, ruhuma bakmaya çalışıyor. "Nuh-uh. Bana her şeyi anlat."

Hiç şansım yok. Sanki Giana'nın talebiyle çağrılmış gibi, Bryce sonunda koridorda yürüyor. Durmadan kapımın önünden geçip giderken yatakta öne doğru sendeliyorum ve çirkin iş kıyafetine bir göz atmaya çalışıyorum.

"Bryce?" diye sesleniyorum.

Anında duruyor ve bir adım geri çekilerek odama bakıyor. Burası onun evi ama sanki daha önce hiç görmemiş gibi etrafı inceliyor. İnce, ucuz yastıklarımı, yatak takımımı ve kalın karartma perdelerimi eklemek dışında pek bir şey yapmadım. Taşındığımda çalışma masam zaten buradaydı, ama sanırım üzerine yayılmış okul takvimim ve köşedeki kalem ve keçeli kalemlemlerimle farklı görünüyor.

Sınıfıma henüz getirmediğim iki kutu okul malzemesi odanın bir köşesine itilmiş durumda ama o bu dağınıklığa pek aldırmıyor.

"Hey," diyor etrafa bakmayı bitirdiğinde. "İş nasıldı?"

Soruyu sorduğumda, üzerinde bu sabahki kıyafetlerinin olmadığını fark ediyorum. Yeni kıyafetine bakarken -daha çok aval aval bakarken- anında tetikte oluyorum. Onu daha önce hiç böyle bir şey içinde görmemiştim. Kısa jean etekler, evet. Ama kalçalarına kadar inen, bana yaptırmaktan zarar gördüğünü söylediği şeftali dövmelerinin tam kıvrımını ortaya çıkaran dar tayt şortlar ve tam göğüs altından kesilmiş bir atletle değil.

Nabzım hızlanıyor ve gözlerimi yukarı doğru çevirdiğimde kristal mavisi gözlerin beni beklediğini görüyorum. İlk başta ona baktığım için bana kızgın olduğunu düşünüyorum ama odama girip kapıda beklemeye başlayınca bundan şüphe etmeye başlıyorum.

"Poppy beni direğe sürükledi," diyor ve elini vücudunda aşağı doğru sallayarak kıyafetini açıklıyor.

"Beni bir kez daha görmezden gelersen Daisy, numaranı engellerim," diye tehdit ediyor Giana.

Hâlâ FaceTime'da olduğunu hatırlayarak irkiliyorum. Bryce başını odada bizimle birlikte olan diğer sese doğru eğiyor ama bir şey söylemiyor.

"Üzgünüm, Gi. Bryce'a merhaba demek ister misin?" "Yani, iyi olurdu, evet" diye cevap veriyor.

Telefonu çevirmeden önce Bryce'a odaklanıyorum, başını sallamasını ya da kız kardeşimle konuşmak istemediğini açıkça söylemesini bekliyorum. Biz

Birlikte olduğumuzu belli etmem gerekiyordu ama o hazır değilse zorlamayacağım.

Hâlâ aileme yalan söylemenin getirdiği suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışıyorum ama gerçeği öğrenirlerse anlayışla karşılayacaklarını biliyorum. O zamana kadar, gerçekten çıkmadığımızı bilmeyecekler. Sonsuza kadar sürmeyecek ve bir kez "ayrıldığımızda" herkes bunu unutacak.

Bryce bakışlarımı tutuyor ve başını sallıyor. Çenesinin keskin bir hareketinden fazlası değil ama şu anda bundan fazlasını alamayacağıma dair bir his var içimde.

Odayı geçti ve yatağın kenarında durdu. Az önce egzersiz yapan biri için gerçekten güzel kokuyor. Her zamanki baharatlı böğürtlen parfümü gibi, ama içine biraz tatlı bir şey katılmış.

Koluyla benim bükülmüş dizim arasında tuttuğu santimlere kesinlikle çok fazla dikkat etmeden, telefonu ikimizin de görebileceği şekilde aramıza getiriyorum ve kız kardeşime sırtıyorum.

"Merhaba de Giana," diye mırıldanıyorum.

Kız kardeşim bir kahkaha attı. "Selam,

Bryce." "Selam," diyor Bryce.

"Daisy de bana senden bahsediyordu."

"Anlatmıyordum!" Boynum ısınarak itiraz ediyorum. Başımı sallayarak Bryce'a bakıyorum. "Kesinlikle anlatmıyordum."

Yeni oda arkadaşım ve sahte kız arkadaşım üç saniye boyunca beni izledikten sonra kız kardeşime "Sana ne anlattı?" diye soruyor.

"Sadece yatağının başucunda bir kavanoz dolusu eski tırnak kırpıntısı bulundurduğunu."

Bryce'ın ağzının köşesi seğiriyor ve ben de gerçek, mutlu bir gülümsemenin onda nasıl görüldüğünü merak ederek uzanıp daha yukarı kaldırmak için kaşınıyorum.

"Umarım bunu ona sadece eski sevgililerinden birer dişi yastığının altındaki çorapta sakladığını itiraf ettiğinde söylediğime kızmazsın," diye cevap veriyor Bryce, tamamen düz bir yüzle.

Giana yüksek sesle soluyarak ağzını kapatır. "Daisy! Bu bir sır!"

"Oops."

"Görünüşe göre kız arkadaşımın dudakları gevşek," diyor Bryce.

Söylemesi çok kolay, sıradan bir şeymiş gibi bombayı patlattığında keskin nefes alışımı gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Konuyu açan o olduğu için minnettarım ama kahretsin. Bunu beklemiyordum.

"Özür dilerim, ne dedin?" Giana soruyor, mizahının tüm işaretleri kaybolmuş.

Rahatlamasına yardımcı olacağını umarak kocaman gülümsüyorum. "Sürpriz!"

Giana boğazını temizliyor, gözleri öfkeyle kırışıyor. Bryce ablamın ağır bakışları altında sarsılmıyor ama bu beni şaşırtmıyor. Bir ya da iki günlüğüne ödünç almak için cinayet işleyebileceğim bir omurgası var.

"Bu bir şaka mı?" Giana suçluyor.

Yatağın üzerinde kıpırdanıyorum ve bir yastığa uzanıp kılıfının kenarından çekiştiriyorum. "Hayır, Gi."

Bize daha çok odaklanıyor, burnu hafifçe kırışıyor. "O zaman neden birbirinizden bu kadar uzak duruyorsunuz? Birbirinize dokunmaktan hoşlanmıyor musunuz? Çünkü dokunmak bir ilişkinin önemli bir parçasıdır. Annem bize bunu öğretti."

Bu soru beni ürkütüyor. Geçerli bir soru ama nasıl yanıtlayacağımdan emin değilim. Neyse ki ayaklarımın üzerinde düşünme konusunda oldukça hızlıyım.

Bryce olduğu yerde donup kalmış, dili yanağına yapışmış bir halde dururken yatağın kenarına kayıyor ve elini tutuyorum. Temasla sarsılıyor ama bunu vücudunun bir kıvrımıyla gizliyor, duruşu kas kas gevşiyor. Parmaklarımızı birbirine geçiriyorum ve nazikçe kucagımda dinlendiriyorum.

Nefes alışları duyulabilir, ağır ve bahse girerim benimkiler de aynı şekilde geliyordur. Bu küçük temastan memnunum ve Giana kameradan geriye yaslandığında o da öyle görünüyor.

"Yeni ilişki gerginliği mi? Ben de yaşadım," diyor.

Rahatlamış bir nefes veriyorum. "Evet, hâlâ biraz garip davranıyoruz."

"Nasıl oldu bu? Ve neden hemen sonra aranmadım?"

İşte sabahtan beri beklediğim ve düşündüğüm şey buydu. Her kelime iyi prova edilmiş bir senaryo gibi dilimden dökülüyor.

"Sadece birkaç gün önce oldu, Gi. Buraya taşındıktan ve birlikte vakit geçirmeye başladıktan sonra, Bryce'ın daha da yakından tanımak istediğim biri olduğu çok açıktı. Ve aramızdaki bağ bir anda oluştu. Çok uzun zamandır uzaktaydım ve lafi dolandırarak vakit kaybetmek istemediğime karar verdim."

"Ve hepsi bu kadar mıydı? İkiniz de aynı şekilde mi hissettiniz?" Şimdi Bryce'la konuşuyor.

"Bir süredir böyle hissediyordum. Daisy'nin beni yakalamasını bekliyordum. yukarı."

Bryce'ın ifadesi kulağa inanılmaz dürüst geliyor. O kadar ki benim İçinde saklı olduğunu bildiğim yalana rağmen yanaklarım ısınıyor. Belki de bunu başarabileceğimiz konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Ona bakarak tembel bir gülümseme bırakıyorum ve umarım kız kardeşimi şu anda kıcıımızdan yalan söylemediğimize ikna etmeye yardımcı olur.

Buradaki satış noktası Bryce olabilir çünkü bana bakışı, o temkinli gözlerindeki yabancı kıvılcım göğüs kafesimde yumuşak bir dokunuşa neden oluyor ve önümüzdeki birkaç hafta hayatta kalacak mıyım yoksa kendimi çiğnenip tükürülmüş mü bulacağım diye merak etmeme neden oluyor.

Bunun kötü bir sonuç olup olmayacağını düşünmek bile kötü mü? Bana ceza oburu diyebilirsiniz ama daha kötü yollar da düşünebilirim.

Elimdeki yumuşak, güçlü ele odaklanmamaya çalışıyorum ve kız kardeşime dönüyorum. Aramızda bir ileri bir geri bakarken işitilebilir bir şekilde bayılıyor da olabilir. Bu da en az diğerleri kadar açık bir zafer.

Biri gitti ... sadece bir düzine kaldı.

14

BRYCE

DAISY kız kardeşiyle birlikte ayağa kalkıyor ve telefonu yavaşça yatağın üzerine, bükülmüş dizlerinin arasına koyuyor. Elimi henüz bırakmadı ve kendime bir dakika içinde çekip kurtaracağımı söylüyorum.

Bir dakika ikiye dönüşüyor ve boğazını temizleyip parmaklarını tutuştan kurtardığında iki de üçe dönüşüyor olmalı. Aramıza biraz daha mesafe koyup gitmeye karar verdiğimde vücudumdan aşığı bir sıcaklık yayılıyor.

"Sence uydurduğum hikâye hatırlanacak kadar kolay mı?" diye soruyor aniden. "Basit tutmaya ve çok fazla ayrıntı vermemeye çalıştım."

"Evet. Anında bağlantı. Satmak için yeterince kolay."

"Tamam, harika! Ben de öyle düşünmüştüm," diyor yumuşak bir şekilde gülümseyerek.

"Sanırım ben ..." Başparmağımı kapıya doğru itiyorum, aniden çok garip davranıyorum. "Duş almam lazım."

Gözleri farkına vararak açılıyor. "Doğru ya. Anladığım kadarıyla pole'daydın?"

"Evet. Poppy erken geldi. Öğleden sonrayı onunla geçirmeden edemedim."

"Çok tatlısın. Daha önce hiç stüdyosuna gitmemiştim."

Bunu gitmek istediği için mi söylüyor? Davete ihtiyacı var mı? Davet etmesi gereken ben miyim? Tanrı aşkına, neden ellerim hep bu kadar terli?

"Güzelsen bir yer. Çok pembe," diye ağzımdan kaçırdım. Vay anasını, Bryce.

Ellerimi birbirine vurarak vücudumu savuruyorum ve Daisy'nin odasından dışarı çıkıyorum, ağzımdan tek bir kelime daha çıkmıyor.

Odama varıp kapıyı sırtımla kapatana kadar yürümeyi bırakmıyorum. Orada gözlerim kapalı ve yanaklarım zonklayarak oyalanırken, utanç içimi karmakarışık ediyor. Birinin yanında hiç bu kadar korkunç bir kelime kusma ve endişe vakasıyla karşılaşmamıştım. Daisy tam da kendim olmayı kolaylaştırması gereken bir kişilik. Yine de, bu benim gerçekliğim değil.

Onun yanındayken dili sürçmüş bir ergenim ve sahte bir randevu numarası yapabilmem mi gerekiyor? Kendimi yok etme hızıma bakılırsa, bu tam bir felaket olacak.

Arkamdan kapı çalınıyor ve ardından yumuşak bir "Bryce?" sesi geliyor.

Ağzım korkunç derecede kurudu. "Evet?"

"Elini böyle tutmamın sorun olup olmadığını sormadığım için özür dilerim." "Sorun değil."

"Hayır, değil. Sınırları konuşmadık ve konuşmalıyız da.

Senin için de uygunsa bunu şimdi yapmak istiyorum."

Önümdeki duvarda asılı duran göğüslerimin siyah-beyaz fotoğrafına bakıyorum ve içimden utanmadığıma lanet ediyorum. Kapımı açtığım anda Daisy istese de istemese de vücudumu görecek. Sınırları aşmaktan bahsediyorum.

"Oturma odasında konuşabiliriz," diye öneriyorum.

"Senin odanda konuşmak benim için sorun değil. Tabii bu bir sınır değilse?" Dudaklarımı birbirine doluyorum. "Hayır. Bu bir sınır değil."

Kapıyı birkaç santim aralayınca yumuşak yüzlü Daisy ile karşılaşıyorum. Üzerinde hâlâ eşofman altı ve bol tişörtü var ama tişörtün üzerinden sarkması hoş ve rahat. Aynalarda ve pencerelerde yansıyan mavi gözleri görmeye alışkınım ama onunkilerde ilgi çekici bir şey var. Kör edici olmadan parlak ve tüm keskinliğini kaybetmeden yumuşak.

"Aslında, dışarı çıkmak ister misin? Bir süreliğine buradan uzaklaşmak?" diye soruyor, kelimeler gergin bir şekilde titriyor.

"Ne yapmak için?"

"Malzemelerimi okula götürmem ve odamı hazırlamaya başlamam gerekiyor. Biraz son dakika işi ama biraz erteliyordum. Yeni iş gerginliği falan. Desteğe ihtiyacım var, eğer biraz saha gezisi yapmak istersen?"

O içeriye iyice bakmadan önce bu odadan çıkabileceğimiz anlamına geliyorsa, evet. "Önce duş almam gerek."

"Hiç sorun değil! Her şeyi toparlayıp bekleyeceğim," diye acele ediyor, yumuşak gülümsemesi onu geri çevirmediğime memnun olmamı sağlayan bir gülümsemeye dönüşüyor.

Kapının pervazına tutunduğunda ve güneş ışınları odama sızmakla tehdit ettiğinde midem sıkışıyor.

"Yakında görüşürüz!" diye ciyaklıyor.

Gidişini izliyorum ve bir süre sonra yatak odasının kapısının kapanışını dinliyorum. Duş alıp giyinecek kadar kendimi toparlamam bir dakika sürüyor ama işim bittiğinde saçımı toplayıp botlarımı giyiyorum.

Kendime ayırdığım zaman sinirlerimi yatıştırdı, beni yeniden sakin ve derli toplu biri haline getirdi. Her zaman olduğum kişiye geri döndüm.

Düz kesim kot pantolonumun önündeki gümüş kemer tokasını oynatırken, kıyafetimin tanıdıklığı karşısında yavaş ve kontrollü bir nefes alıyorum. Ağartılmış siyah Linkin Park grubu tişörtü rahat ve hafta boyunca giymek zorunda kaldığım firfırlı, beyaz bluzdan daha uzak olamazdı.

Oraya gittiğimde Daisy çoktan oturma odasında bekliyordu. Yatak odasının köşesinde duran iki mavi küvet kapının yanında, okul malzemeleri ve sınıf duvarlarına asılması gerektiğini düşündüğüm kalın kâğıt şekillerle dolup taşıyor.

"Hazır mısın?" Sehpadan anahtarlarımı ve cüzdanımı kaparak soruyorum.

Ayağa fırlıyor ve ilk küvete uzanıp onu kollarının arasına alıyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Hazır."

Yanından geçip arabamın kilidini açmadan ve ikinci küveti kapmadan önce geçmesi için kapıyı açık tutuyorum. Benimkini yanına bıraktığımda o da kendininkini caddeye bırakmış oluyor ve sonra ikisini de arabaya itiyoruz.

Neyse ki evimle okul arası sadece üç dakikalık bir yol ve uzun süre garip bir sessizlik içinde boğulmuyoruz.

Binanın önüne doğru yürümeye başladığımızda, "Mülakatımdan önce buraya yıllardır gelmemiştim," diyor.

"Darren'la birkaç kez geldim. Abbie için."

İlk Noel resitali şaşırtıcı derecede iyi hazırlanmıştı. Beş yaşındaki bir grup çocuk için koreografiyi harfiyen uyguladılar ve "Jingle Bells" in tek bir sözünü bile kaçırmadılar.

"Bu doğru. Şimdi birinci sınıfa gidiyor, değil mi?"

"Evet."

"Belki gelecek yıl ona ben öğretmenlik yaparım."

"Cherry Peak'te kalmayı mı planlıyorsun?" Kendimi durduramadan soruyorum.

Daisy okula giriş kartını okutmak için elindeki küveti dizinin üzerinde dengeliyor ve kapının kilidini açtıktan sonra kapıyı çekiyor.

"İsterdim. Ailem burada ve bunu Johnny'ye söylemeyeceğim ama ondan uzakta olmak herkes ve her şey arasında en zoruydu. Bu kesinlikle ikiz bir şey, ama bu konuda kibirli davranacak."

Onu içeri kadar takip edip kollarımdaki küveti ayarladığımda uzun hırkasının etekleri kalçama değiyor. Moda anlayışlarımız bundan daha zıt olamazdı. Bırakın ayak bileklerime kadar uzanan kalın bir yün hırkayı ya da fermuarlı topuklu botları, ben hayatımda hiç hırka giymedim. Ben her zaman jean, tişört ve kovboy çizmelerinden yapılmış bir şeyi tercih ettim. Kolay ve basit.

Daisy hiç de basit değil ve kolay mı? Hiç şansı yok.
Bu kötü bir şey değil. Sadece farklı.

"O da seni özledi. Seninle ne kadar gurur duyduğunu anlata anlata bitiremedi," diyorum ona.

Gülümsediğini anlamak için ona bakmama gerek yok. "O harika bir ağabey."

"Öyle görünüyor."

"Pekâlâ. Sanırım sınıfım hemen şurada," diyerek çatallı bir koridordan sola dönüyor.

Arkasından gidiyorum, bu okulun her santimi ve beyaz boyalı duvarları çoktan unuttuğumu sandığım anıları geri getiriyor.

Serbest derste ilk kız arkadaşımı öpmek için tuvalete gizlice girmek, oyun kurucunun sınıfta attığı aptal futbol topunu çalmak ve beni kovaladığını görünce Poppy'nin suratına fırlatmak.

Okul o kadar çabuk geldi ve geçti ki bazen sanki hiç yaşanmamış gibi geliyor. Özlemiyorum ama bazen o zamanlar hayatın bu kadar kolay olmasından faydalanmadığım için pişmanlık duyuyorum.

"İşte geldi!" Daisy kapıyı açmak için botunun burnunu kullanarak ciyaklıyor. "Heyecanlıyım ama aynı zamanda gerginim. Endişelendiğim o kadar çok şey var ki ama-"

İçeri giriyoruz ve donup kalıyoruz. Daisy'nin omuzları hemen çöküyor, heyecanı önümüzde duran felaketle birlikte sönüyor.

Sanki yaz boyunca bir grup şerefsiz üniversite öğrencisine kiralanmış gibi, sınıfın ikinci sınıflar için bir yer olduğu neredeyse tanınmaz halde. Bütün sıralar ters çevrilmiş ve üzerleri kalın, kalıcı kalemle çizilmiş gibi görünüyor. Sakız parçaları o kadar büyük ki köşelerinden başparmak gibi görünüyorlar ve sandalyeler her yere dağılmış.

Beyaz tahta neon renkli kalemlerin eski yazılarıyla lekelenmiş. Sınıfın önündeki en büyük sıranın bir bacağı eğilmiş, bu da sırayı

köşede, yere saçılmış kalem ve kâğıtlarla birlikte, kaymış olmaları.

Malzeme dolu küveti kapının yanına bırakıp, öfkem derimin altında ikinci bir nabız gibi atarken odada ilerliyorum.

Panjurlar kapalı gibi görünse de, onları çekiştiriyorum ve pencerelerden birinin açık olduğunu, perdenin eksik olduğunu fark ediyorum.

"Pencere açık. Tahminimce yaz boyunca birkaç çocuk zorla girmiş ve kimse fark etmemiş," diye söylendim.

"Oh." Arkamı döndüğümde göreceğimi bildiğim yıkımı sahte bir umursamazlıkla gizliyor. "İyi ki gelmek için daha fazla beklememişim o zaman. Şimdi en azından pazartesiden önce burayı temizlemek için zamanım olacak."

"Bunu temizlemeyeceksin," diye biraz fazla hızlı çıkışıyorum. Yüzümü ona dönerek usulca ekliyorum: "Okulun odaları kontrol etmesi gerekirdi. Bu senin düzeltebileceğin bir şey değil."

"Kötü bir ilk izlenim bırakmak istemiyorum. Bugünü temizlikle, yarını da bavulları açıp dekorasyonla geçireceğim. Sorun değil."

Sahte bir gülümsemeyle, boğazını zorlayarak odayı arıyor. "Eşyalarımı yerleştirmeme yardım etmek için zamanınızı boşa harcadığınız için üzgünüm. İşimi bitirdikten sonra beni alması için birini bulacağım. Gidebilirsin."

Evet, aynen öyle. Yaptığım ilk şey pencereyi kapatmak ve panjurları çekmeden önce sıkıca kilitletiğinden emin olmak. Dışarıdaki manzara okulun futbol sahasına bakıyor ama yaz boyunca ışıklar kapalı ve ben mezun olduktan sonra son birkaç yıldır ekleme yapmadılarsa, binanın bu tarafında kamera yok.

Daisy'nin gözlerini üzerimde hissederken, en yakındaki ters dönmüş masayı kavrayıp ince ayakları üzerine çeviriyorum. Sırayı takip ederek, o konuşmadan önce diğer dört masaya da aynısını yapıyorum.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin Bryce. Bırak sahte bir sevgiliyi, gerçek bir sevgiliden bile bunu beklemezdim."

"Bu bir şaka mı?" Ses tonumda en ufak bir mizah belirtisi olmadan soruyorum. Dudaklarını düz tutuyor ve başını sallıyor.

"Eğer kız arkadaşım ihtiyacım olduğunda bana yardım etmeyi teklif etmeseydi, kıcına tekme basardım. Eğer bu sayılmazsa, bir partnerin sizin için ne yapması gerektiğini düşündüğünüzü duymak isterim," diyorum.

Yüksek sesle yutkunuyor. "Kendim yapabileceğimi bildiğim şeyler için başkalarından yardım istemekten hep suçluluk duymuşumdur."

Parmağımın ucu bir sakıza değdiğinde göz kapağım seğiriyor, sonra elimi pantolonuma atıp hissi siliyorum. "O boku kesip atman gerekecek."

"O kadar kolay değil, Frosty."

Gülüşü hoş bir ses. Biraz rahatlıyorum. "Bunun üzerinde çalışacağız."

Odanın diğer ucuna bakarken ağzının gergin kıvrımına ve karnına bastırdığı parmaklarına odaklanıyorum. İlk malzeme küvetini duvara vuruyor ve bir iç çekiyor.

"O zaman başlayalım mı?"

15

DAISY

Sanırım Bryce'ı çözmeye başlıyorum.

Rottweiler erkek arkadaşı terimini daha önce de duymuştum, ama bu durumda Rottweiler *kız arkadaşı*. Onu tanımayanlara acımasız görünecek kadar vahşi olsa da, aslında güvendiği kişilerden biraz şefkat görmek için sırt üstü yuvarlanabilecek dev bir ezik top.

O birkaç kişiden biri olmak hoşuma giderdi. İçimden bir ses bir daha asla tek başıma savaşmak zorunda kalmayacağımı söylüyor.

Sınıfım iyi gidiyor, ancak uygun temizlik malzemeleri olmadan, sadece her şeyi doğru yerlerine geri koymayı başardık. Bu, Bryce'ın kendisini ilgilendirmemesi gereken bir dağınıklığı düzeltmeye tamamen odaklanmasını engellemedi.

Ona gizlice bakmaya devam ediyorum, o masaları yırtıp istediğim şekilde düzenlerken tüm vücudum sıcaklıkla dolup taşıyor. Dörderli gruplar halinde düzenlendikten sonra gözlerini benim masama dikeyyor ve kırık bacağına tekme atıyor.

Elimin tersiyle bir kahkahayı bastırıyorum. Eğer bir bidon benzine erişimi olsaydı, masanın şimdiye kadar alevler içinde kalacağından eminim.

"Eminim şimdilik altına yapıştıracak bir şey bulabiliriz. Sadece eşitlemek için," diye öneriyorum.

"Kesinlikle olmaz. Darren bu karmaşayı düzeltmek için malzemelerle geliyor."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor, masayı çatık kaşlarının altında tutuyor. "Birazdan burada olur."

İşte yine o sıcaklık... "Gelmesini ne zaman istedin? Onu rahatsız etmek istemiyorum. İşle meşgul olduğunu biliyorum."

"Birkaç dakika önce mesaj attım. Ve onu pohpohlama. Darren bir projenin ortasında olmadığı sürece günde en fazla üç saat çalışıyor. Eğer buraya gelmeseydi, istasyonda oyalanmaya giderdi."

"Aslında kariyerinin ne olduğunu hiç bilmiyorum. Sadece bazen itfaiyede gönüllü olarak çalıştığını biliyorum."

Bryce'ın onunla yakın arkadaş olduğu herkes tarafından biliniyor. Yaşlı evli bir çift gibi dideşebilirler ama dışarıdan bakan biri olarak ben bile aralarında bundan daha fazlası olmayacağını biliyordum. Ve bunun potansiyelini düşündükçe, bir cenaze töreni daha da olası görünüyor çünkü Bryce o adamı paramparça eder ve geride kuşların didikleyebileceği hiçbir şey bırakmazdı.

Gardımı almazsam benim de aynı kaderi paylaşacağımdan endişe ediyorum.

Ama aynı zamanda, belki de hayatımda biraz meydan okumaya ihtiyacım olabilir.

"Calgary'de faaliyet gösteren bir mimarlık şirketinde çalışıyor."
diyor

"Vay canına. Aferin ona."

"Yaptığı işte iyi. Gerçekten çok iyi. Ama ona benim
Yoksa bunu yaşamama asla izin vermez."

Çok renkli harflerden oluşan ipin ucunu küvetlerimden birinden çıkarırken dudaklarım yumuşak bir kahkahayla aralanıyor. "Onu beklerken bunları asmama yardım etmek ister misin?"

"Raptiye ya da başka bir şey getirdin mi?"

"Onlardan kocaman bir kap. Küvetin içindeler," diye onaylıyorum.

Kırık masayı bırakıp küveti karıştırıyor ve bir süre sonra şeffaf bir kaba tutunuyor. Mektupları benden aldığında, diğer ucundan tutup diğer tüm süslemelerden kurtarıyorum. Kirli beyaz tahtanın üzerindeki duvarı seçiyorum ve başlamalarını istediğim yere ulaşmak için üzerine çıkmadan önce bir sandalyeyi sürüklüyorum.

"Sınırlar hakkında şimdi konuşmalıyız. Darren buraya gelmeden önce," diyorum avucumu bir raptiye için açmadan önce. Dikkatli parmaklarıyla sivri tarafını yukarıda tutarak elime bir tane yerleştiriyor. "Haddimi aşmak istemiyorum."

Raptiyenin duvara girmesi için biraz ittirmem gerekiyor ama eninde sonunda giriyor ve Z'yi yerinde tutuyor. Sandalyeden iniyorum ve beyaz tahtanın diğer tarafına itiyorum.

"Her zamanki sınırlarım bizi yabancılar gibi gösterirdi," diye mırıldanıyor Bryce.

"Peki, nedir onlar?"

Tekrar sandalyeye çıkıp ipin diğer ucunu tuttuğumda arkama yaklaşıyor. Yanıtını beklerken A'nın köşesi parmaklarımı ısırtıyor.

"En yakın arkadaşlarım dışındaki insanlarla fiziksel temastan hoşlanmıyorum. Dokunaklı bir insan değilim."

"Bu çok açıktı, Frosty."

Elindeki raptiye kabına bakıyor, gözleri bulutlu. "Çok fazla fiziksel şefkatle büyütülmedim. Bana doğal gelmiyor."

"Sorun değil. O tür bir insan olmayı istemek zorunda değilsin. Seni kesinlikle olmaya zorlamayacağım. Sadece benim yanımda rahat olmanı istiyorum çünkü belli ki ben dokunaklı bir insanım. Canım her istediğinde birinin eline uzanmak ya da ona sarılmak benim için ikinci doğadır ve bazen herkesin böyle olmadığını her zaman hatırlamıyorum," diye açıklıyorum, gözlerimin arkası suçluluk duygusuyla yanıyor.

Bu bir karakter kusuru. Davranışlarım konusunda daha bilinçli olmaya çalıştım, özellikle de çok iyi tanımadığım insanların yanında, ama Bryce söz konusu olduğunda, içimden geldiği gibi davranıyorum. Bu benim dikkatsizliğim.

O zaman hareket ediyor. Yaklaştığını görmüyorum ama hissediyorum. Altın raptiye kabı sallanıyor ve sonra sıcak, sabit bir el yanımda asılı olanın etrafını sarıyor. Yavaşça onun durduğu yere bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor, gözleri artık gölgeli değil, berrak.

"Sana karşı sınırlarım olduğunu sanmıyorum," diyor, sesi şimdiye kadar duyduğum en yumuşak ses. Sanki beni yatıştırmaya çalışıyor gibiydi.

Ben daha fazla düşünmeden biri boğazını temizliyor. Bryce'ın elini çekmesini bekliyorum ama onun yerine başparmağını benimkinin arkasına sürüyor.

Darren, "Okulda olmanla ilgili bir terslik olduğunu biliyordum ama bunu bulmayı beklediğimi söyleyemem," diyor.

El sallamak yerine ona minnettar bir gülümseme vermeyi tercih ediyorum ve Bryce'ın elini henüz bırakmamaya karar veriyorum. Öğrenmek üzere olduğu şeye inanması gerekiyor.

"Her şeyi getirdin mi?" Bryce soruyor.

"Evet, majesteleri." Odayı ve benim için bırakılan dağınıklığı inceliyor ve kaşlarını çatıyor. "Birileri burada iyi vakit geçirmiş."

"En azından eğlendiklerine sevindim," diyorum, ilk sınıfımın durumundan duyduğum güçlü hoşnutsuzluğa rağmen ses tonumu hafif tutarak.

Bryce alay ediyor. "Ben değilim. Bunu her kim yaptıysa bir avuç pislik."

"Muhtemelen sadece eğlenmek isteyen çocuklardı," diyorum nazikçe.

Gözlerini bana diyor, belli ki sinirlenmiş. "Bir okula girip zarar verecek kadar büyüklerse, daha iyisini bilecek kadar da büyüklerdir."

"O haklı. Abbie bile böyle bir şey yapmaması gerektiğini biliyor," diyor Darren.

Nefes verişim çok ağır. Haklı oldukları noktalar var ama düzeltebileceğim bir şey için bir grup çocuğa kızmak bana yanlış geliyor. Belki de bu beni kolay lokma yapıyor. Bilemiyorum.

Parmaklarımı esnetiyorum ve Bryce bana bir raptiye uzatmadan önce onları serbest bırakıyor. Raptiyeyi A'nın içinden geçirip beyaz tahtanın üstündeki duvara saplayarak, "Her halükarda bu iş bitti. Şu anda yapmak istediğim tek şey bu sınıfı bitirmek ve Pazartesi gününü ipe çekmeye başlamak."

Darren elindeki alet çantasını sıralardan birinin üzerine koyuyor. "Yeterince makul."

Bryce daha isteksiz. Bir şey düşünürken ya da bir şeyle boğuşurken yaptığını fark ettiğim şekilde yanağını diliyle ısıyor ve beyaz tahtadaki kabuk bağlamış yazıya hançer gibi bakıyor.

Bryce'ın çoğu insana mesafe koyan sert dış görünüşünün altında nasıl bir insan olduğunu bir kez daha anlıyorum. Benim için öfkeli, benim adıma bir orduyu yürütmeye hazır görünüyor ve biz sadece bir haftadır oda arkadaşız. Onun korumasını hak edecek hiçbir şey yapmadım ama yine de bana verdi.

"Sorun yok, Frosty. Gerçekten," diye ısrar ediyorum, sandalyeden kalkarak.

Göz ucuyla bana bakıyor. "Değil. Ama izin vereceğim Git."

Ağzımı kaldırıp ellerimi hırkamin üzerinde gezdirdikten sonra kalçalarım. Darren getirdiği çantadan her şeyi çıkarmaya başladı, ben de aceleyle temizlik spreyini ve bezi alıp Bryce'a uzattım.

"Beyaz tahta için. Belki temizlendiğinde duvardan söküp ikiye ayırmak ister gibi görünmezsin?"

"Söz vermiyorum," diye homurdanıyor ama şişeyi ve bezi elimden alıyor.

"Teşekkür ederim, Bryce."

Çok uzaklaşmadan yanağına bir öpücük konduruyorum. Bryce bu sefer donup kalmıyor. Elimi tutup dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor ve bir nefes için orada bırakıyor.

Elimi bırakıp beyaz tahtaya dönerek bize arkasını döndüğü anda beliren sırtımayı hayal bile edemiyorum.

Darren yüksek sesle kıkırdıyor ama ben Bryce'ın sırtına yapışmış siyah gömleğe bakmaya devam ediyorum. Hafifçe sallanıyor ve yemin ederim kahkahasının hayaletini duyabiliyorum.

"Peki, bu ne zaman oldu?" Darren soruyor.

Salyangoz hızıyla arkamı dönüyorum ve onun tembel sırtışıyla yüz yüze geliyorum. Gevşekçe omuz silkip göz kırpiyorum.

"Bilmek istemez miydin?"

"Aslında, evet, isterdim."

"Lütfen söyle, Darren," diyor Bryce omzunun üzerinden, bezle bazı mavi girdapları ovarak.

Gözlerini deviriyor. "Lütfen."

Ben malzeme yığınının boyaya kazıyıcıyı ve lastik eldivenleri alıp masaların altındaki sakızları kazımaya hazırlanırken o da elinde birkaç çeşit aletle benim kırık masama doğru ilerliyor.

Darren Huntsly yakışıklı bir adam. Uzun boylu, geniş omuzlu ve tipik kaslı tipe benzemeyen ama baba vücudu statüsüne yaklaşan bir cüsseye sahip. Poppy ile bazı fiziksel özellikleri paylaşıyor ama çok değil. Kardeş olduklarını söylemek çok kolay ama yine de kendi başlarına birer insan oldukları da bir gerçek.

Johnny ve bana baktığımda, ben de aynı şeyi hissediyorum. O bakışlarını annemden almış ama ben almamışım. Annelerimizin IVF yolculuğu sırasında kullandıkları her kimse, ona daha çok benzediğimi hayal ediyorum.

"Yakın zamanda oldu. Hâlâ çok yeni, D. Zorlama," diyor Bryce, ses tonunda bariz bir tehdit var.

Çenesini ona doğru sallıyor ve aralarında anlamını bilmediğim bir şey geçiyor.

"Yani bu yeni ve ne? Sadece deneyecek misin?"

Yeni öğrendiği şeye anında inanması beklediğim şey değildi. "Bence de öyle. Birbirimiz hakkında öğrenecek daha çok şeyimiz var ama Bir bağlantımız var ve bunu lafı dolandırarak harcamak istemedim," diye cevap veriyorum.

Birçok masadan ilkinin önünde kamburuma çökerek, boyaya kazıyıcıyı kavramadan önce lastik eldivenlerimi takıyorum. Nefesimi tutuyorum ve bıçağı bir sakızın altında gezdiriyorum.

"Başka bilen var mı?" Darren soruyor.

Bryce beyaz tahtada ilerliyor. "Sadece Poppy ve Daisy'nin kız kardeşi."

"Poppy biliyor ve bana söylemedi mi?" Ağzı açık kaldı.

Bu benim için de yeni bir haber. Bryce'ın Poppy'ye söyleyeceğini düşünmüştüm ama Poppy bu konuyu bana açmadı.

Bryce bana hızlıca, neredeyse özür dileyen bir bakış attıktan sonra, "Ona söylememesini söyledim," dedi.

"Diğer herkese ne zaman söyleyeceksiniz? Eğer yapmayı umduğunuz şey buysa bunu bir sır olarak saklayamazsınız."

"Bu konuyu henüz konuşmadık," diye mırıldandı Bryce.

"Bunu Peakside'da yapmanızı öneririm. Herkese aynı anda vurun."

Yere düşen sakızı çimdikleyip masanın üstüne koyuyorum. "Bu iyi bir fikir. Cumartesi geceleri, değil mi?"

"Her zaman," diye onaylıyor.

İkinci masanın alt tarafı ilkinden daha kötü durumda ama çabucak kazıyıp temizliyorum. Bryce'ın bacaklarının hareket ettiğini, onu beyaz tahtadan uzaklaştırıp Darren'ın önünde çömeldiği masaya doğru götürdüğünü izliyorum.

"Bunu düşüneceğiz," diyor.

Darren dilini şaklatıyor. "Yeterince makul."

Birden midem bir sinir yumağıyla doluyor. Sanki gerçek bir ilişkimiz varmış gibi, ama bunu kimse bilmeyecek. Herkese kendimizden bahsettiğimizde, gerçek bir anlaşma olacak. Sonra ailesi gelecek.

Ama anlaşmamızın bu kısmı için heyecanlıyım. Kızlarını desteklemek için ne gerektiğini öğrenmelerinin zamanı geldi ve ben onlara öğretme görevine fazlasıyla hazırım.

16

BRYCE

Güneş battıktan çok sonrasına kadar okuldan ayrılmadık. Darren'ın bakıcısının akşam yemeği saatinde görevden alınması gerekiyordu, bu yüzden bizden saatler önce ayrıldı. O gittikten sonra çok garip olduğunu söyleyemem ama çok fazla sohbet de olmadı.

Eve yorgun argın gittik ve fırsat bulduğumuz anda odalarımıza çekildik. Bu sabah Daisy'nin odasında kıpırdadığını bile duymadan uyandım ve gitmeyeceğini bildiğim tek yere gittim.

Steele Çiftliği. Özellikle de konuk evine.

Geniş ön kapıya öfkeyle vurmam bir süre sürdü ve sonunda diğer taraftan ayak sesleri duyuldu. Kabarık pembe bir bornoza sarınmış, yarı uykulu Poppy'nin görüntüsü beni şaşırtmadı.

Onu geçip sıcak eve giriyorum. "Garrison burada mı?"

"Yatağında. Keşke hâlâ öyle olsaydım," diye mırıldanıyor.

Benim için yeterince iyi.

Misafir evi ilk duyduğunuzda beklediğinizden daha büyük. Ana çiftlik evinin büyüklüğüne rakip ama aynı rustik cazibeden yoksun. Pırıl pırıl gri ahşap zeminler, beyaz duvarlar ve endüstriyel mutfaklara ait aletlerle yenilenmiş olan bu ev, çiftlikteki en yeni ikinci bina.

Brody ve Anna'nın evi burayı köhne bir kulübe gibi gösteriyor.

Oturma odasına dönüyorum ve devasa koltuğun üzerine yığılıyorum. Ellerimi yüzüme kapatıp inlerken sırtım minderlere gömülüyor.

"Sorun nedir? Güzel yüzünü görmeyi sevmediğimden değil, ama bunu sabahın bu erken saatinde yapmamayı tercih ederim."

"Bunu kabul etmemeliydim," diyorum, sözcükler avuçlarımda boğuklaşıyor.

"Tam olarak neyi? Her zaman en iyi seçimleri yapmaya yatkın değilsin."

Ona ters ters bakmak istiyorum ama bu yüzümü açmam anlamına gelir.

"Onun elini öptüm."

"Elini mi öptün?"

"O benim yanağımı
öptü." "Oh-tamam. . ."

"Sence bu gece Peakside'a gitmeli miyiz?"

"Kim? Yavaşlayıp bana bakmalısın." Birden ellerimi yüzümden çekip yanıma oturdu, yüz ifadesi açıldı. "Neler olduğunu açıkla."

"Ağabeyin biliyor ve Daisy ile benim Peakside'da çift olarak ilk kez sahneye çıkmamızı önerdi."

"Ağabeyime mi söyledin?" diye soruyor, burnunu kıvrarak.

"Kıskançlık yapmanın sırası değil. Bunun sahte olduğunu bilmiyor."

Tüm yüzü aydınlanıyor. "Tamam, o zaman bu küçük bilgiyi bilebilir."

"Bu ciddi bir mesele. Peakside'a gidelim mi gitmeyelim mi?"

"Neden gitmeyesiniz ki? Bunu yapmak için daha iyi bir yer yok."

Dizlerimi sıkıyorum ve sanki lanet olası evi havaya uçurmaya çalışıyormuşum gibi oflayıp pufluyorum. "Ailem orada olmayacak. Bunun onlar için olması gerekiyordu."

"Bunu duyacaklar. Sen eve dönene kadar duymamış olurlarsa şaşırıyorum. Öğrenmelerinden mi endişeleniyorsun yoksa tüm bunlar herkese yalan söylemek istemediğin için mi?"

Keşke öyle olsaydı. Beni bu plandan şüphe ettiren şey tüm arkadaşlarımıza yalan söylemek olmalı, bu plan üzerinde hareket etmeye devam ettikçe saplantı bölgesine daha da yaklaşıyor olmam değil.

Daisy'yi çekici bulmak başka bir şeydi. Onu uzaktan izlemek ve bir hamle yapmak için doğru zamanı beklemek başka bir şeydi. Ama onun bu kadar yakınımda olması ve sahte ilişkimizi vücuduna dokunup tenini öpebileceğim kadar gerçek kılmam gerektiğini bilmem. Tamamen ve tamamen boku yemiş durumdayım.

Bir kez tadına baktım ve kendimi kaybolmuş ve kırılmış hissetmeden önce buna bir son vermeyi düşünüyorum.

"Gerçeği biliyorsun. Yalan söylediğim için kendimi suçlu hissettiğim tek insanlar Anna ve Darren," diye mırıldanıyorum.

Bana yaslanıyor, omuz omuza. Kabarık bornozu kalın ve sıcak, benim kişisel tercihime göre fazla hantal. Pahalı görünüyor ve bahse girerim öyle olduğu içindir. Garrison söz konusu o olduğunda milyarlarını tutumlu kullanmıyor.

"Yalan söylediğini öğrenirlerse seni affederler. Ve ben senin arkadayım. Bence kardeşim haklı. Peakside en akıllıca fikir. Gürültülü ve kalabalık olacağından bahsetmiyorum bile, böylece ihtiyacın olduğunda her zaman gizlice kaçabilirsin" diyor.

"Sence bunu başarabilir miyim?"

Gözleri yüzüme dikiliyor ama başımı çevirmiyorum. "Yıllardır bildiğim şeyi sonunda itiraf mı ediyorsun?"

"Neymiş o?" Bunu söyleyecek kişinin o olmasını isteyerek soruyorum. "Daisy Mitchell'ı istediğini."

Bu ifade göğsümün ortasından geçen bir boru gibi. Bu saldırı karşısında nefes almakta zorlanıyorum ve sonunda kelimeleri bulduğumda acı dolu bir ses çıkarıyorum.

"Daisy Mitchell'ı istiyorum."

Poppy'nin kolu göğsümün altından kayarak beni yandan kucaklıyor ve sıkıca sarılıyor. "Seninle gurur duyuyorum."

"O kadar da büyük bir mesele değil."

"Öyle," diye yatıştırıyor, yanağını koluma bastırarak. "Sen öyle olmadığını düşünsen bile."

"Bu iş bittikten sonra onu isteyip istemediğimin bir önemi kalmayacak. Onun gözünde sahte. Olacağı konusunda anlaştığımız gibi. Ve şimdi kendimi ürkütücü hissediyorum."

"Ürkütücü değilsin, Ice."

Boğazımın arkasından derin bir ses çıkarıyorum. "Ürkütücüyüm. Ona karşı önceden var olan hislerim varken bunu kabul etmek tüyler ürpertici. Sadece diğer herkese değil, ona da yalan söylüyorum."

Poppy iki büklüm oluyor, bir elini kolçağa dayayarak kucağıma eğiliyor. Kaşlarını çatışını arkadaşlığımız boyunca milyonlarca kez görmüştüm ama bu sefer farklı hissediyorum. Sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibi.

"Sen bir sürü şeysin, Bryce Lemieux. Açık sözlü, inatçı, kaba, vibratör ve korku belgeselleri uzmanı, ama kesinlikle ürkütücü değilsin. Kendin hakkında olumsuz konuşman beni sinirlendiriyor."

"Vibratör uzmanı mı?"

Kaşları çatılıyor ve hafif bir gülümsemeye dönüşüyor. "Tek dikkat ettiğin şey bu."

"Masum numarası yapma."

"Dildoları tercih ederim. Vibratörler sade."

"Şu anda yatağında canlı bir dildo var," diye belirtiyorum.

Arkasına yaslanarak bir kez daha yanıma yerleşiyor ve gülüyor. "Hem de piyasadaki en iyisi."

"Siktir git." Onu kolumla itiyorum ve başımı arkaya eğip tavana bakarak nefes veriyorum. "Burada ne yapacağım, Poppy?"

"Kendini ona açarken plana sadık kal. Gerçekte kim olduğunu öğrenmesi için ona bir şans ver. Bir kez öğrendiğinde, işte o zaman onu gerçekten senin olmaya ikna etme şansın olacak."

Kollarımda ve bacaklarımda tüylerim diken diken oluyor, ardından kafamın içinde onu dinlememi söyleyen donuk bir ses duyuyorum.

"Sen akıllanmışsın," diyorum.

"Aşk insana bunu yapıyor sanırım. Dünyayı biraz daha aydınlık görmeni sağlıyor."

"Kulağa

geliyor." "Eğlenceli mi?"

"Korkutucu," diye düzeltiyorum.

Kaşları hızla yukarı kalkıyor. "Haksız değilsin. İlişkiler korkutucudur. Özellikle de senin yaşadığın gibi bir olaydan sonra. İnsanları içeri alma konusunda daha temkinli olduğun için seni suçlamıyorum. Çoğu şeyi hep kendine sakladın ama Vic'le ayrıldığınızdan beri daha da kötüleşti."

"O adamla evleniyor, biliyor musun?" Mırıldanıyorum.

"Güzel. Umarım birlikte berbat bir hayatları olur. Birbirlerini hak ediyorlar."

"Evet."

"Hey," diyor, ses tonunda bir ısırık var. Bekleyen bakışlarıyla karşılaşıyorum, bakışlarının sertliği beni biraz rahatlatıyor. "Yapma. O senin için yaratılmamıştı. Sana göre olan kişiyi bulmaya yakınsan bunu öğrenmenin zamanı geldi."

Kulağa yeterince kolay geliyor. Ama öyle olsaydı, şu anda içinde bulunduğum durumda olmazdım.

DAISY'nin benimle Peakeside'a gelmesi için ikna edilmesine gerek yoktu.

Sorduğum anda kabul etti ve hazırlanmak için odasına yöneldi. Bodruma gittim, derimin altında bir kaşıntı olduğunu biliyordum.

Bu gece dışarı çıkmaya çalışmadan önce rahatlamam gerekiyordu.

Dövme tabancamı kapatıp saate baktığımda, buraya geleli bir saatten fazla olmuştu. Tabancayı bırakıp ayak bileğimi mürekkepten arındırmak için kağıt havluyu elime aldığımda kemiklerimde bir uğultu hissediyorum.

Sırtım ağrıyor ve baldırımı uzatıp gözlerimdeki sersemliği kırıpıştırırken baldırımında iğne batmaları oluyor. Ayak bileğimdeki çiçek küçük, siyah sarmaşıklardan oluşan bir örtünün altına gizlenmiş. Beşinci yaprağa gelene kadar onu mürekkeplemeye başladığımı bile fark etmedim. O zamana kadar, sahip olduğum zamanla rotayı değiştirmek için çok geçti. Bu yüzden onu sarmaşıkların altına sakladım ve kimsenin bunu anlayacak kadar ayağıma yaklaşmamasını umdum.

Poppy de ürkütücü olmadığını söyledi.

Üstümdeki zemin gıcırıyor ve dağınıklığımla toplamaya başlıyorum. Zamanında yetişmek için bir saat içinde yola çıkmamız gerekiyor ve az önce vücudumun bir kısmında bütün gece bir çift kovboy çizmesine sürünecek açık bir yara oluşturdum. Yapıştırdığım sargıya rağmen hassas ve en az bir gün daha öyle kalacak. İnanılmaz bir düşünceydi.

Bir saat sonra, olabileceğim kadar hazırdım. Ayağımı küvetin dışında tutarak duş aldıktan sonra, yeni dövmenin etrafındaki sargıyı değiştirmek ve kırımın üzerine kaymadan önce yerdeki dev bir su birikintisini temizlemek zorunda kaldım. Beni meşgul etti. Bu geceyi ve odamdan çıkıp Daisy ile Peakside'a gittiğim anda olacakları aklımdan çıkarmama yardımcı oldu. yanımda.

Sol ayağımdaki çorap, dövmememe sürünmemesi için üstten bir kez katlandı, ancak botumu giydiğim anda yukarı ve üzerine çıkacak. Biri yeni tasarımı fark eder diye başka bir şey giyme riskine girmeyeceğim. Özellikle de Daisy.

Siyah deri ceketimi omuzlarıma attıktan sonra saçlarımı yakadan çözüyorum ve elim kapının kolunda oyalanıyorum. Sahte ya da değil, bu uzun zamandır ilk randevum. Doğam gereği gergin bir insan değilim ama son birkaç gün bu duyguya karşı bağışıklığım olmadığını kanıtladı. Hissetmeyi başardığım tek şeylerden biri bu oldu.

Başımı sallayarak kapıyı açtım ve koridorda ilerlemeye başladım.

Daisy'nin kapısı açılana kadar fazla ilerleyemedim. "Hazırım!" derken sesi nefes nefese geliyordu. Şimdi mi gidiyoruz?"

Bu andan önce yaptığım her türlü zihinsel hazırlık, arkamı döndüğüm anda pencereden dışarı çıkıyor. Poppy'nin benimle ilgili konuşması

değerlilik zihnimin arkasına itildi ve yerini inanılmaz derecede çarpıcı bir *değersizlik* hissine bıraktı. Yine de bunun benimle hiçbir ilgisi yok ve hepsi Daisy ile ilgili.

Şu anda yaşayan tek bir insanın bile ona layık olabileceğinden şüpheliyim.

Koyu kumral saçlarını uzay topuzu şeklinde toplamış, gevşek bukleler her iki yanağını da sarıyor. Cildi ışıltıyor, dudakları giydiği dökümlü tulumla uyumlu bir sakız pembesine boyanmış. Biraz daha kısa olmasına rağmen kilometrelerce uzanan çıplak bacakları ağzımı pamukla dolduruyor. Beyaz tenis ayakkabıları ayağında, görünürde hiçbir leke yok.

Kıyafetinin sadeliğine rağmen az giyinmişim.

Bu benim. Siyah kot pantolon ve botlar, bir beden büyük kesilmiş gömlek ve bu gece, Poppy'nin jean üzerine jean giymekten nefret edeceğini bildiğim için yanına astığım jean ceket yerine deri bir ceket. Tarzıma güveniyorum ve bunu değiştirmeyeceğim.

"Evet," diyorum gevşek bir nefesle. Boğazım tıkanmış, içine kalın bir şey sıkışmış. "Gidiyoruz."

Yumuşak mavi gözleri vücudumun üzerinde geziniyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum. Yanaklarındaki kızarıklık makyajından kaynaklanıyor. Keşke benim yüzümden olsaydı.

"Çok güzel görünüyorsun, Frosty," diyor, yumuşak bir gülümsemeyle

Dud

akla Kalp atışlarım kulaklarımda. "Sen de."

rim. "Teşekkür ederim," diyor. "Gidelim mi?"

Bana doğru uzattığı eli aramızda asılı kalıyor. Tutuyorum, İçimdeki ürpertiye bastırmaya çalışırken orta yerim temasla geriliyor. "Ceket getirmek ister misin?" diye soruyorum.

Ev sessiz ve ayakkabılarının yerde çıkardığı her ses yankılanıyor. Sessizlik beni daha önce hiç bu kadar rahatsız etmemişti. Genelde hoşuma gider. Bu, istemediğim biriyle konuşmaya zorlanmadığım anlamına gelir. Yine de Daisy'yle, duyduğum ses onun sesi olacaksa her konuda konuşabilirdim.

"Öyle olsaydı, bu gece Peakside'dan ayrıldığımızda seninkini bana teklif edemezdin," diye takılıyor.

Ön odaya geçiyoruz ve sağ botumu giymek için eğiliyorum. "Yani onun yerine donmamı mı istiyorsun?"

Gülüşü parlak ve net, kötü bir uygulama olmasına rağmen sorumu niyet ettiğim şaka olarak kabul ediyor. Çorabımı dövmemin üzerine sardığımda ve ayağımı diğer botun içine soktuğumda acı dolu bir iniltiyi yutuyorum. Botlar

ama daha önce hiç yeni bir ayak bileği dövmesiyle giymemiştim.

"Ceketinin bu kadar sıcak ve davetkâr görünmesi benim suçum değil," diyor, önce benim geçmem için ön kapıyı açarak.

"Neredeyse hiç giymiyorum."

"O zaman Letterman ceketini gibi olabilir. Her zaman onlardan birini giymek istemişimdir."

Verandada onun yanında duruyorum ve yürüyüşümüze başlamadan önce kapıyı kilitliyorum. "Ter gibi kokuyorlar. Fazla bir şey kaçırmamışsın."

"Dur tahmin edeyim, lisede bir sporcuyla mı çıktın?"

Gülüşüm burnumdan geliyor. "Hiç şansın yok. Yine de bir tanesiyle uğraştım. Ceketini bir kez giydim, altında hiçbir şey yoktu."

"Yani sen sporculara gittin, ben de amigo kızlarına." "Cherry

Peak'in amigo kızları olduğunu bile bilmiyordum," diyorum.

Daisy kollarını iki yana sallıyor, her zamanki gibi neşeli görünüyor. Bu beni bir şekilde rahatlatıyor. Geçen hafta benimle geçirdiği zamanın onun farklı davranmasına neden olmadığını bilmek.

"Johnny sana hiç eskiden atletizm yaptığımı söyledi mi?"

Şaşırmış bir şekilde ona bakıyorum. "Hayır."

"Çok fazla yüksek atlama ve engelli koşu yaptım ve on ikinci sınıfta okul takımıyla bölge finallerine gittim. Calgary spora bizden biraz daha fazla önem veriyor ve amigo kızlarla da orada tanıştım," diye açıklıyor, sesindeki mizah dudaklarını şeytani bir gülümsemeyle kaplıyor.

"Okul gezisini biriyle yatmak için kullandın o zaman."

Eğilip parmaklarıyla beni dürttüğünde yan tarafımda hafif bir acı oluşuyor. "Öyle söyleme. Kulağa edepsizmişim gibi geliyor!"

"Masum Daisy Mitchell'in böyle bir sapık olduğunu kim bilebilirdi ki?" Dilimi şaklatıyorum ve boynunun pembeleşmesini izliyorum. "Elimizde gerçek bir Cherry Peak skandalı var."

"O kadar da masum değilim, bilgin olsun," diye açıklıyor.

"Görünüşe göre değilsin. Davana yardımcı olması için bana başka bir şey söyle."

"Davama yardımcı olmak mı? Şu anda sapıklık seviyeme göre mi not veriliyor? Her şeye rağmen eylemlerimi onaylıyor musun?"

"Ben öyle bir şey demedim, Sunshine."

Daisy dudaklarını yalıyor ve ben de dilinin dudaklarının her bir pembe santimi üzerinde kayarkenki hareketini izliyorum.

"Ama bunu düşünüyorsun," diye karşı çıkıyor.

Utangaç bir kaş kaldırıyorum. "Peki ya öyleysen?"

"Daha ilginç detaylar için umutlanmayın derim. Ponpon kızlar benim en kirli sırrım."

Beni geride bırakmaya çalışıyormuş gibi adımlarını hızlandırıyor ve ben de onun hızına ayak uydururken sessiz bir kahkaha atıyorum.

"Buna inanmıyorum."

Batan güneş yüzüne bir parıltı yayıyor ve gözlerindeki yumuşak özlem duygusunu yansıtıyor. "Johnny risk alma özelliğine sahip olan ikizim. Çoğu zaman arkama yaslanıp onu serbest bıraktım. Gençlik yıllarımdan kalan hikâyelerin çoğu, eve geç geldiğinde ya da hiç gelmediğinde annelerimize onu idare etmelerini söylediğim hikâyelerdir."

"Artık onun için böyle şeyler yapmak zorunda değilsin. Kendi hikayelerini yaratman için zamanın var," diyorum.

Daisy'nin adımları duraksıyor, yüzünü çevreleyen kıvrılmış saçları bir rüzgârla savruluyor. "Bunun ne önemi var?"

Oyalanıyorum. Birkaç saniye önce bilinçaltıma çarpan fikir, uçup gitmeyi reddediyor. Bara yaklaştık ve her an yalnız olmayabiliriz. Biri çıkacak ve bu konuşmayı kesmek zorunda kalacağız. Paçayı kurtarmış olacağım.

Yine de konuşuyorum. "Hep yapmak istediğin ama hiç yapmadığın bir şey var mı?"

"Elbette var. Gerçi çoğu küçük ve aptalca şeyler." Şüpheli. "Ne gibi?"

Dökülen saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Bir dağın yamacına tırmanıp ayak parmağımı buzul akıntısına daldırma şansım hiç olmadı."

"Bu aptalca değil."

"Nerede yaşadığımızı unuttun mu? Her yerde dağlar var."

Demek istediğini vurgulamak için elini uzatıp kasabanın kenarında yükselen tepeleri işaret ediyor. Şu anda karla kaplılar ama birkaç ay içinde dar tepelerinden sık ağaçlı diplerine kadar beyaza boyanacaklar.

"Seninle yürüyeceğim," diye teklif ediyorum, kelimeleri dilimden fırlatarak. "Benimle kalmana izin verdiğim için bana kira parasından başka bir şey borçlu olmadığını söylemiştim. Eğer ailem konusunda bana yardım etmekte ısrar ediyorsan, o zaman ödeşmek için ben de sana yardım edeceğim."

"Ne?"

"Sadece evet de ki içeri girebilelim."

Sanki ani teklifimin ardındaki gizli anlamı arıyormuş gibi bir gözünden diğerine bakarak bana bakıyor. Bulamayınca yüzünde hayal kırıklığı çizgileri belirliyor. Onun surat asmasını görmek hoşuma gidiyor.

"Gerçekten benimle yürüyüşe çıkacak mısın?" diye soruyor usulca. "Gideceğim."

"O zaman anlaştık, Frosty."

17

BRYCE

İçeri girdiğimizde herkesin dönüp bize bakması en kötü kâbusumdan fırlamış gibi. Aval aval bakan gözler cildimi zımpara kağıdı gibi ovalıyor ama onlara istediğim gibi siktirip gitmelerini söylemek yerine kendimi kontrol altında tutuyorum.

Daisy'nin beline sert bir elle dokunuyorum ve onu bara doğru yönlendiriyorum. İnsanların ona baktığına ilk kez şahit olmuyorum ama bu sefer tamamen farklı bir nedenden dolayı. Ne zaman bir odaya girse nefes kesici güzelliğine bakmak için duraklamalarına alışkın olsam da, bu kez neden burada benimle olduğunu merak ettikleri için duraklıyorlar.

Kendini beğenmişlik alışık olduğum bir duygu değil ama belki de buna alışmam gerekecek. Sanırım bundan hoşlanabilirim.

Daisy bıyık altından gülüyor ve belediye ofisinden tanıdığım bir çift gözlerini devirerek bakıyor. Biz daha yanlarından geçmeden kadın çantasından telefonunu çıkarıyor ve içimden bir ses mesajlaştığı kişinin bebek bakıcısı olmadığını söylüyor.

"Burada herkesin bu kadar meraklı olmasına asla alışamayacağım," diyor Daisy içten içe, sadece benim için. "Calgary'de herhangi bir kalabalık yere girebilirsin ve kimse senin kim olduğunu bilmez ya da neden orada olduğunu umursamaz."

"Küçük bir kasabanın gerçekte ne kadar küçük olduğunu unutmuşsun, Sunshine. Bir geceyi dışarıda içerek geçirmek ve ertesi sabah uyandığında kasabadaki herkesin seni tanıyıp yargılayacağı korkusuyla delirmemek için kendine sürekli hatırlatmaktır."

"Haklısın. Uzakta olduğum süre uzadıkça buranın acılarını unutmak daha kolay oldu. Ama yine de özledim."

"Ben kasabayı özlemezdim. Sadece insanlar," diyorum, içimdeki daha derin bir şeyi görmesine izin vererek.

Barmen bana her zamanki gibi ters ters bakıyor ama yanımdaki Daisy'yi ve onun sırtına koyduğum eli fark edince oradan uzaklaşıyor.

Her zamanki gibi. Victoria'nın annesi Pamila keskin bir kahkaha atarak olay çıkarıyor ve ikinci barmene benim duymamı istediği sözleri bağırarak söylüyor.

"Şuna bakın! Kötü şöhretli taş kalpli sürtüğün dişlerini geçirebileceği bir kurban daha. Test edeceğin ilk Mitchell kızı o mu, yoksa diğerlerini çoktan denedin mi?"

Boğazım öfke ve utanç karışımıyla daralıyor, ilkinde odaklanıyorum. Daisy yanımda kaskatı kesiliyor ama elimi bırakıp bara doğru fırlamadan önce bunun nedenini düşünmek için zaman harcamıyorum.

Tenim kızgın bir kızarıklıkla çarpıyor. Pamila kızından daha çocuksu. Bunca zamandır bir şeylerin olacağını tahmin etmeliydim. Kızıyla olan ilişkim konusunda uzun zamandır sessizdi ve olay çıkarmak için can atmıyordu. Beni Daisy'yle -Victoria'dan beri ilk kadınla- görünce çok etkilendi.

Pamila kızıyla aramda olanları bilmiyor ve ben de ona aksini söyleyecek kadar umursamadım. Victoria annesi söz konusu olduğunda korkağın teki ve ayrılığımızdan sonra bir süre, gerçek ortaya çıktığında olacağını bildiğim şekilde ilişkilerini mahvetmek istemeyen yanımdan nefret ettim. Kalbimi kırdıktan sonra arkamda nasıl bir hasar bıraktığının bir önemi olmamalıydı ama nedense oldu.

Şimdi bunun bedelini ödüyorum.

"Bekle!" Daisy parmakları pazumun etrafında kıvrılmadan önce seslendi. Dikkatim onun dokunuşuna kayıyor, öfkem kısa süreliğine kayboluyor. "O kadınla uğraşmak için burada değiliz. O buna değmez."

"Buna değer. Ona haddini bildirmek için uzun zamandır bekliyordum."

"Bu gece olmaz, Bryce. Lütfen. Böyle olmaması gerekiyordu," diye yalvarıyor, yüzü acıyla buruşuyor.

Bu ifade Pamila'ya sırtımı dönmeme neden oluyor. Uzun bir nefes çekiyorum ve Daisy'ninkilere odaklanırken her yönden içime battığını hissettiğim gözleri görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bunu hak etti. Ben dilimi tutacak biri değilim Daisy. Bunu yapmaktansa dilimi koparmayı tercih ederim. Özellikle de değer verdiğim insanlar beni kızdırmak için yetiştirildiklerinde," diye çıkışıyorum, öfkemin bir sonucu olarak elini çekmemesini umarak. "Buna rağmen yıllardır burada yumurta kabuklarının üzerinde yürüdüm. Sadece bunu fazlasıyla hak eden insanlarla sorun çıkarmamaya çalışıyorum."

Parmakları gevşiyor, sonra kolum boyunca ilerleyip omzuma yerleşiyor. Göğsüm daralıyor, tam nefes alamayacak kadar daralıyor, ama tamamen hareketsiz kalıyorum.

"Sadece bir gece daha. Bu gece, dikkat çekmeye çalışan zalim bir insandan daha önemli bir şey var. Ailelere bir şey mi göstermek istiyorsun? Son bir kez bırak gitsin, yarın hayatını cehenneme çevirirsin ve seninle uğraşmaması gerektiğini öğretirsin."

"Bir içki istiyorum," diye mırıldanıyorum.

Gülüyor ve bu zihnindeki kara bulutları geri püskürtüyor. "Poppy çoktan halletti."

Daisy elini omzuma koyarak beni tekrar bara bakmaya teşvik ediyor. En iyi arkadaşımın Pamila'nın göğsüne sapladığı parmağıyla barın üzerine eğilmiş görüntüsü şu anda benim için fazlasıyla yeterli, ama Daisy'nin sözleri içimde henüz köreلمemiş olan keskin uçları yatıştırıyor.

"Zehirli dilini ağzının içinde tut Pamila, yoksa o 'taş kalpli kaltağı' onu kesip kıcına sokması için cesaretlendiririm."

Etrafımızda bir sessizlik var ama Poppy'nin umurunda değil. Barın arkasından iki bira aldı ve dişlek bir sırıtışla içti.

"Bunu bir özrün başlangıcı olarak kabul edin," diyerek bana ve Daisy'ye göz kırpmıyor ve barın etrafında arkadaş grubumuzun beklediğini bildiğim yeri işaret ediyor.

Daisy bir eliyle omurgamı okşuyor ve çenesini en iyi arkadaşıma doğru eğiyor.

Poppy bizden ayrılıyor, kalçaları kendinden emin bir şekilde sallanıyor.

Kızgınlık duygularımı tarif etmeye yetmez ama gecemi mahvetmesine izin vereceksem ne olayım. Daisy'yi incittiğimi ya da hayal kırıklığına uğrattığımı bilmektense kızgın olmayı tercih ederim.

"Hazır mısınız?" diye soruyor.

"Seni bu şekilde yetiştirdiği için üzgünüm. Kız kardeşlerinden hiçbirini bu şekilde düşünmemiştim-"

Daisy parmağını ağzıma götürerek sözümü kesiyor.

Peakside'in ortasında, parmağının ucuyla dudaklarıma dokunuyor ve yaklaşıyor, daha önce hiç olmadığı kadar yaklaşıyor.

Bir kaya parçası göğsüme çarparak nefesimi alıyor. Sıcak ve yüklü bir şey aramızdaki boşluğu dolduruyor ve elektrikli parmaklarıyla bedenimi okşuyor. Benden çok kısa değil ve muhtemelen yakındaki bar taburelerinden biri kadar ağır, ama boyunun ve cüssesinin on katı birinin kararlılığı ve odaklanmasıyla beni izliyor.

Ağzım kurudu, dudaklarım dilimi uzatıp onları ıslatmak için can atıyor. O zaman tadına bakabilirdim. Muhtemelen küçük parmağının ucunu ağzıma alır ve yeni bağlantıyla inlerdim.

Kahretsin, bu fikir tüm amımı sıkıyor. Yumuşak pedini ısırsam hoşuna gider miydi? Sadece hafifçe... o güzel mavilerin genişlemesine ve göz bebeklerinin şok ve şehvetin tehlikeli bir karışımıyla büyümesine yetecek kadar.

"Başkalarının davranışları için özür dileme Bryce. Kendimizden başka kimseden sorumlu değiliz. Herkesin kendi akli ve vicdanı var, bunu görmezden gelmeyi seçseler bile," diye mırıldanıyor, gözleri benimkiler arasında geziniyor ve sonra bağlandığımız yere doğru kayıyor.

Parmağıyla baskı uygularken yanakları pembeleşiyor, dudaklarımı üstten çok alta baskı yapacak kadar ayırmaya zorluyor. Zarif parmak ucunun üzerinden nefesimi veriyorum ve nefesi kesiliyor, bakışları tekrar yukarı sıçrayıp benimkine takılıyor.

Ona bu kadar yakın olmayı hayal etmiştim. Vahşi yumruklarla vücudunun benimkine çarpmasının ve dikkatini bana, sadece bana vermesinin nasıl hissettireceğini. Dilediğim şey, gerçeğiyle kıyaslandığında hiçbir şeydi.

"Kızarıyorsun, Günişığı," diye nefes alıyorum.

Pembe derinleşiyor ve kulaklarına doğru yayılıyor. "Sen kızarmazsın." "Kızarmaz mıyım?"

Diğer eliyle yanağıma dokunuyor, parmaklarının tersiyle yanağımın uzunluğunu okşuyor. Tepeden tırnağa ürperiyorum, bu kez böylesine içgüdüsel bir tepkiyi saklayamıyorum.

"Belki de seviyorsundur," diye fısıldıyor, onunki kadar parlak olduğunu bildiğim tenimi tekrar okşuyor. "Pembe sana çok yakışıyor."

Gülüşüm sert, ama ağzıma şaşırtıcı bir huşu duygusuyla bakarken, kulağa nasıl geldiğini umursadığını sanmıyorum.

"Yine de gülümsemen daha iyi görünüyor," diye düşünüyor, kendi gülümsemelerinden biri beliriyor.

"Daha önce de senin yanında gülümsedim." "Pek değil. Bu şekilde değil."

Elini çekip diğer eliyle alt dudağımın şeklini çizip ağzımın köşesini yukarı kaldırdığında serin hava sıcak tenime saldırıyor.

"Ben daha çok kaşlarını çatan biriyim," diyorum açıkça. Bunun bir şaka gibi görünmesini hedefleyerek, umarım hissettirdiği kadar kendini küçümseyen bir şey değildir.

"Ben de senin kaşlarını çatmanı seviyorum."

Burada bu şekilde daha fazla durursak, bu yorumları çok fazla düşünmeye başlayacağım ve arkalarında var olmayan anlamlar bulacağım.

Halkın içindeyiz.

Bunların hepsi göstermelik.

Pamila ve bahse girerim anneme öğrenmesini istediğimiz her şeyi çoktan anlatmış olan çift için bir gösteri.

Kendime zarar vermekle ilgilenmiyorum.

Daisy bana dokunmayı bırakmak zorunda kalıyor, ben geri adım attığımda aramızdaki bağ kopuyor. Boynum sıcak ve saçlarımı ellerimin arasına alıp omzuma atarken terden ne kadar nemli olduğunu hissediyorum.

"Eğer şimdi gitmezsek, birileri buralarımızı içmiş olacak," diye mırıldanıyorum.

Birkaç kez göz kırptıyor, onunla tanıştığımdan beri ilk kez yüzü okunmuyor. "Haklısın."

Şimdi ona dokunmakta tereddüt ediyorum.

Darren'ın önünde, sınıfta aramızdaki mesafeyi koruyabiliyorduk. Ama bu kez sınıfta değiliz ve bunu hayatımdaki önemli herkesin önünde yapmak üzereyiz. İkiz kardeşi de dahil.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Daisy aklımı okuyarak soruyor. Yine kendisi gibi görünüyor.

"El ele mi tutuşacağız?"

"Doğal hissettiren her şeyi yaparız."

Ama ya onunla her şey doğal geliyorsa? Elimden gelse her gün onun elini tutardım, avuçlarım saniyeler içinde terlese bile.

"Bununla başla," diye ekliyor, parmaklarımızı birbirine geçirerek.

Ellerimizden birbirine bastırılmış kollarımıza kadar temas ettiğimiz her noktaya odaklanıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Doğruca barın etrafındaki masaya yöneliyoruz ve her adım beni bir şekilde sakinleştiriyor. Bu gece burada ne yapıyor olursak olalım, bizi bekleyen insanlar benim ailem. Bana yeri doldurulması mümkün olmayan bir huzur veriyorlar.

"Daisy, tanıdığım en dakik insanı resmen bir şeye geç bıraktın," diyor masaya yaklaştığımızı ilk fark eden Johnny.

Brody bir kahkaha atıyor. "Kahretsin, kör gibi körsün."

"Ne?" Johnny bu yorum karşısında şaşkına dönmüş gibidir.

Garrison masanın diğer tarafında, Poppy'nin yanında duvara yaslanmış durumda ama bu onun uzanıp Johnny'nin önünde parmaklarını şıklatmasını engellemiyor. Daisy'nin ikiz kardeşi arkadaşına kaşlarını çatıyor.

Aurora, Johnny dışında masadaki herkes gibi gözlerini Daisy ile benim ve kenetlediğimiz ellerimizin arasında gezdiriyor. Bir elini onun kolunda gezdiriyor.

"Eller, Johnny. Ellerine bak."

Başını bize doğru çeviriyor ve kendisine gösterilen manzara karşısında nefesini tutuyor. Dikkatini çekmemek için etrafıma bakıyorum ve masaya çekebileceğim iki sandalye arıyorum.

"Ne oluyor Bryce?"

Etrafımızda zaten dolu olmayan tek bir sandalye bulduktan sonra Daisy'nin elini bırakıyorum ve Johnny'nin bakışlarıyla karşılaşmadan önce yakındaki bir masadan çekiyorum.

"Sürpriz."

"Sürpriz mi?" diye yineliyor, sesi bir oktav yükseliyor. "Bu bir sürpriz değil! Bu bir gaflet!"

"Sakin ol Johnny," diyor Daisy ona.

Boş sandalyeyi masanın kenarına koyuyorum ve oturması için işaret ediyorum. Kaşlarını çatıyor ve başını sallayarak beni başından savıyor.

Ona doğru eğilerek sesimi alçaltıyorum. "Otur."

Dudaklarını sırtarak açmadan önce başını bana doğru eğiyor. "Peki."

"Teşekkür ederim."

"Önden buyur," diye ekliyor nazlı nazlı.

Ne demek istediğini anladığımda nefesim bir an için kesiliyor. Herkes bize kör bir merakla bakarken önerisini reddedecek zaman yok. Sandalyeye oturup bir sonraki hamlesini beklerken içimi bir panik kaplıyor.

Kıçını kucağıma yerleştirip herkese ısıldadığımda sıkıca nefes veriyorum. Başım sallanırken yardım için Poppy'ye bakıyorum ama elinin içine kıkırdamakla o kadar meşgul ki bir işe yaramıyor.

Johnny çılgınca başını sallıyor. "Tekrar soracağım. Ne oluyor lan?"

Sapsarı kesilmiş, şoka girmiş bir halde bize hayalet görmüş gibi bakıyor. Bu adam çok dramatik.

"Bunun çok açık olduğunu sanıyordum. Bryce ve Daisy birlikteler," diyor Anna dışa dönük bir onaylamayla.

Söylediği sözlerden ve ses tonundan korktuğum suçluluk duygusu yüzüme çarpıyor ama yüzümü boş tutuyorum.

"Bu ne zaman oldu?" Brody soruyor.

"Orada kalmaya başlayalı ne kadar oldu? İki haftadır mı? Bunun nasıl olduğunu ve bana neden daha önce söylenmediğini bilmek istiyorum!" Johnny ekliyor.

Garrison boğazını temizler. "Bir haftadır."

Johnny çenesinin keskin çizgileri gevşemiş bir halde masanın karşısını işaret ediyor. "Bir hafta!"

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye azarlıyor Poppy erkek arkadaşını. "Herkes senin gibi ilgi duyduğu biriyle tanıştığında tam bir pislik gibi davranmaz. Bahse girerim bu kadar gerginlik olmadığında birine aşık olmak çok daha kolaydır."

"Ben sevişmekten nefret ederken gerginlikten şikayet etmiyordun-"

Poppy elini onun ağzına götürüp Daisy'ye özür dileyen bir gülümseme attıktan sonra Johnny konuşmaya geri dönüyor.

"Yani buraya taşındın ve hemen en yakın arkadaşlarımdan biriyle çıkmak istediğine mi karar verdin?" diye soruyor ikizine.

Boğazındaki sıkışıklığı bastırmak için yutkunuyorum ve yüz ifademi dikkatle kapalı tutmaya devam ederek araya giriyorum. "Fark eder mi? Onaylayabilir ya da onaylamayabilirsin. İkisi de umurumda değil."

Johnny tekrar soluk soluğa kalıyor, bu sefer eliyle göğsüne vuruyor. "Biliyorsun, Daisy'nin sahip olduğu babaya en yakın şey benim. Babasıyla böyle mi konuşurdun?"

"Evet."

Daisy bana yaslanıp sırtını göğsüme yaslarırken vücudu hafif bir kakhaha sesiyle sarsılıyor. Hareketlerindeki rahatlık içimde bir şeylere çarpıyor. Açılmadan birkaç dakika önce bir kilit tıkırtısı. Çılgınca bir hevesle, kontrolümdeki sıkı tutuşu bırakıyorum ve dürtülerime teslim oluyorum.

Bir kolumu ortasına dolayarak çenemi omzuna yaslıyorum ve parfümünün tatlı kokusunu içime çekiyorum. Masadaki herkesin şaşkın ve sevinçli bakışlarıyla tek tek karşılaşılıyor, taktığım maskenin ardında yatan gerçeğin bir kısmını görmelerine izin veriyorum.

"Bu konuda Bryce'la tartışacak kişi olmayı planlamıyorum," diyor Brody, birasını ağzına götürerek. "Tebrikler."

Poppy bakışlarını tutuyor, gözlerindeki duygular arasında gurur ve huzur var. "Kimsenin tartışma ihtiyacı hissetmesi gerektiğini sanmıyorum."

"Gerçekten de gözünü korkutamadığım tek kişiyle mi çıkıyorsun?" Johnny kabinde arkasına yaslanarak Daisy'ye soruyor.

Daisy başını çeviriyor ve ben de Poppy'den uzaklaşıp ona bakıyorum. Dürüst görünüyor ve keşke bu konuda bu kadar doğal olmasaydı.

Çok gerçekçi görünüyor.

Onlar için ve benim için.

18

DAISY

Garrison bardağındaki son birkaç damla kehribar rengi sıvıyı da bitirdikten sonra, "Gelecek ay Toronto'ya geri dönmeliyim," diyor.

Bir süredir Peakside'dayız ve neyse ki herkes benimle ya da Bryce'la ilgili olmayan konulara geçti. Yine de Johnny'nin bir saniyeliğine bile olsa onun gözünü korkutabileceğini düşünmesini izlemek oldukça eğlenceliydi. Kardeş statüsünü göstermek için bir şansı hak ediyordu.

Buradaki herkesin misafirperver ve nazik olduğunu zaten biliyordum ama bu özelliklerinin hiç değişmeyeceğini bir kez daha kanıtladılar. Sahte flört anlaşmasından önce burada olduğum son seferde olduğu gibi, konuşmalara dahil edildim ve her konuya iki sentimi ekleme fırsatı verildi.

Kabul edildiğimi hissetmek güzel. Özellikle de bu insanlar tarafından.

Poppy yanağını Garrison'ın pazusuna sürtüyor. Birkaç dakikadır ara ara uyukluyor, gözleri dalgalanarak kapanırken ona sokuluyor.

Uyku yüzünden kelimeleri bulanıklaşıyor. "Birkaç haftalığına gideceğiz."

Bryce altımda uyanıyor, sanki bu onun için yeni bir şeymiş gibi. Göbeğimin etrafındaki eski yerinden kıpırdamayan kolum sertleşiyor, hafifçe geriliyor.

"Neden?" diye soruyor soğukkanlılıkla.

Poppy gözlerini kırpıştırarak açıyor ve kaşlarını çatıyor. "Swift Edge'in birkaç şey için ona şahsen ihtiyacı var."

"Tamam. Ne gibi? Neden onunla gitmek zorundasın?"

"Çünkü ben çok yapışkanım, Ice. Bu yeni bir şey değil."

Garrison, aralarında büyüyen aynı keskin gerilimi benim gibi hissediyor gibi görünüyor, koltuğundaki pozisyonunu ayarlıyor ve tartışmalarını kesiyor. "Ondan benimle gelmesini istedim. Poppy'den gereğinden fazla ayrı kalmayı

sevmiyorum. Gitmek zorunda olmasaydım, gitmezdim. Bu yüzden

Varlığımı talep etmemin ardındaki nedenler tartışmaya açık değildir."

Bryce derinden gülüyor. Soğuk, boş bir ses. "Bana karşı CEO tonunu kullanma."

Tedirginlik içimde dalgalanıyor. Ses tonu onun için bile fazla duygusuz. Bir terslik var ve masadaki sessizlikten anladığım kadarıyla diğer herkes de bunu fark etmiş. Poppy de dahil.

Artık uyuklamıyor, öne doğru oturuyor, kollarını masanın kenarına dayıyor ve kaşlarını çatıyor. "Neler oluyor Bryce?"

İrkildim. Bryce'ın kolu etrafımda bir mengeneye dönüşüyor ama bu acı veren bir tutuş değil. Yüzümün buruşması, sorunun bu kadar açık bir ortamda sorulmasından kaynaklanıyor.

Belki de fazla düşünüyorum. Bryce'ı Poppy'nin tanıdığının çeyreği kadar bile tanımıyorum ama bu Bryce'ın herkesin önünde cevaplayacağı bir soru gibi görünmüyor. Aksine, bu şekilde sorulmasının onu daha çok üzeceğini düşünüyorum.

"Dans et benimle."

Arkamdan söylenen bu talebe kimse cevap vermiyor.

"Lütfen," diye ekliyor Bryce, sesi yumuşak, çaresiz bir mırıltıya dönüşüyor ve ensemde ılık bir balmumu gibi geziniyor.

Benimle konuştuğunu anlamam bir anımı alıyor.

Başımı çevirip ona odaklanıyorum, içim belirsizlikle kasılırken masanın geri kalanını duymazdan geliyorum. Gözlerinin arkasındaki duvarlar kalkmış, gözleri benimkilere dikilmiş ve küçük bir acı titreşimi ortaya çıkarmış.

Uzun zamandır olmadığım kadar tetikteyim şimdi. Kucağından inip masaya sırtımı verirken içimde zerre kadar tereddüt yok. Tutması için elimi uzattığım anda bana teşekkür ederek gülümsüyor ve nabzım tekliyor.

Ağzının kenarındaki ince bir çekiştirmeden başka bir şey değil. Duygularını iyice kısıtlamayı alışkanlık haline getirmiş birinin gözlerini kırpmadan verdiği bir tepki. Ama buna rağmen, sanırım bu şimdiye kadar tanık olduğum en dürüst gülümseme olabilir.

"Sen önden gitmelisin. Benim iki sol ayağım var," diye itiraf ediyorum, neredeyse utanarak.

Bryce parmaklarımı sıkıyor ve ayağa kalkıyor, bakışları delip geçiyor. Gözlerindeki yoğunluğun geri döndüğünü görmek neredeyse rahatlatıcı, her ne kadar gözlerinin altında çıkış yolu olmayan bir bardağın içindeki örümcek gibi hapsolmuş olsam da.

"Liderlik etmekten hoşlanıyorum."

Kulağa basit bir ifadeden daha fazlası gibi geliyor. Bir beyan gibi, hatta . . . bir söz.

Başka kimseye tek kelime etmeden bizi masadan uzaklaştırdı. Gideceğimiz yere bakmadan önce arkadaşlarına çok sahte, özür dileyen bir gülümseme sunuyorum.

İşgüzar ve sarhoşlarla dolup taşan masalar tarafından fark edilmiyoruz. Çoğu yanımızdan geçerken bize hızlıca bir göz atıyor ve ben de birinin kötü bir yorum yapmasını bekliyorum ama ya umurlarında değil ya da Bryce'ın kıvrılmış dudağı onları korkutmuş ve ağızlarını kapalı tutuyorlar.

Benimki hariç her yöne fırlattığı ölüm bakışları karşısında kendi kendime kıkırdıyorum. Sadece kendini değil, seni de savunmaktan korkmayan birinin yanında olmak güzel. Küstahlık etmiş olabilirim ama Bryce'ın kız arkadaşı rolünü üstlendiğim sürece beni elinden geldiğince koruyacağını düşünerek kendime çok güveniyorum.

Kesinlikle bir Rottweiler kız arkadaşı.

Dans eden bedenlerin arasından sıyrılıp ayakta duracak bir yer bulduğumuzda kare dans pisti kalabalıktı. Nitty Gritty Dirt Band'in "Cadillac Ranch"i daha yavaş bir aşk şarkısına dönüşürken bir sıra dansı sona eriyor. Birkaç kişi dansa ara verip bir şeyler içmek için masalarına dönüyor ve bize ayakta durmak için daha fazla alan yaratıyor.

Peakside gibi bir yer country müzikten uzaklaşmaz, eski türle yeni pop tarzını karıştırır. Mevcut şarkı nakarata geldiğinde Bryce'ın yüz ifadesi kayıyor ve ilgimi çeken bir sıkıntıyı ortaya çıkarıyor.

Hâlâ el ele, onu çekiştiriyorum. Bana doğru tökezliyor, boştaki eli omzuma iniyor ve botları yere sürtünüyor. Bir kahkaha atmadan önce ayaklarımıza bakıyorum.

"Her gün kovboy çizimleri giyiyorsun ama country müzik sevmiyorsun öyle mi?"

Kaşının üstünde bir kas kıpırdıyor. "Country müzik sevmediğimi nereden biliyorsun?"

"Şanslı bir tahmin."

Garip görünüyor olmalıyız, ikimiz de müzikle sallanmıyoruz, onun yerine yerimizde duruyoruz. Bryce yanağını emiyor ve gözlerimiz birbirini yakalamadan önce omzumdaki tutuşunu gevşek ve kararsız tutuyor. Göz açıp kapayınca kadar elini belimin iç kısmına daldırıyor ve beni orada avuçluyor, teninden gelen sıcaklık sistemimde bir şok etkisi yaratıyor. İçime keskin bir nefes çekiyorum ve o boğucu mavi gözleriyle ağızma odaklanıyor.

"Country m¼zikten nefret ederim," diye onaylıyor alçak bir sesle ve çenesiyle yanımda gevşekçe duran elimi işaret ediyor. "Omzumu tut."

"Neden sen belini tutuyorsun da ben omzumu tutuyorum?"

Ağzı küçük, çarpık bir sırıtışla eğiliyor. "Ben yönetiyorum, Günişığı. Eğer denemek istersen yer değıştirebiliriz."

Benimle dalga geçerken yüzüm ısınıyor. Ne kadar kırmızı olduğunu düşünmek istemiyorum. Umarım, o fark etmeden önce donuk ışıklar bunu bastırmaya yardımcı olur.

"Country müzik olayına geri dönelim. Neden sevmiyorsun?" Spot ışıklarını ona çevirerek soruyorum.

Bizi hafifçe sallanmaya yönlendirmeden önce omzunu tutmamı bekliyor. Bir adım yana ve sonra tekrar tekrar yapmadan önce birlikte geri.

Vücudu fit ve ince ama yine de kaslı. Bunu daha önce antrenman kıyafetleriyle eve geldiğinde fark etmiştim ama aynı zamanda bu gece kucağına oturduğumda ve kalçalarının ağırlığım altında nasıl kasıldığını hissettiğimde de fark etmiştim. Ve şimdi, parmak uçlarım keşif amaçlı bir dokunuşla omzuna girdiğinde, kasları hareketleriyle birlikte kasılıyor ve geriliyor.

Sahte ilişki durumumuz düşün¼ldüğ¼nde bu yaptığım yanlış ama ona bu kadar özgürce dokunmak, son birkaç gündür yaptığım gibi, başka yerlerde nasıl hissettiğini merak etmemek için kendimi zor tutuyorum.

Grup tişörtlerinin kırılmış etek uçlarının ve dar jean eteklerinin kenarlarının üzerinde. Dövmelerinin kaybolduğı, halkın gözünden saklandığı yerde.

Açıkçası, Bryce gülünç derecede muhteşem. Üç yıl önce Johnny bizi tanıştırdığı andan beri bunu biliyordum.

O zamanlar, bir buzulun yüzeyinin altındaki çatlak buz rengindeki ürkütücü mavi gözleri ve ince tuttuğı dolgun, şeftali şeklindeki dudaklarıyla her şeyden çok korkutucuydu. Yüzeyin altında yatan ham gücü hissetmek için onun yanında bir dakika geçirmek yeterliydi. Kendini ne kadar kontrol ediyordu ve hem görünüşü hem de tavırları konusunda kendine ne kadar güveniyordu.

Kadın ya da erkek, onu gördüğ¼nde gizliden gizliye aptallaşmayan hiç kimse yoktur. Ben de bunun bir istisnası değilim ve olmak da istemezdim.

Bryce, herkesin hayatında olduğı için şanslı sayılacağı bir kadın. Bazen gerçek ya da mümkün görünmeyen bir şekilde çarpıcı, hataya karşı koruyucu ve tutkulu. Sanatı ustaca ve daha fazlasını görmek için sabırsızlanıyorum. Sadece teninde ve duvarlarında asılı olanları değil, aynı zamanda

zihnindeki ve ruhundaki şeyler. Deriye dökmeyi beklediği fikirler ve henüz keşfedilmemiş olanlar.

"Bu yüzeysel bir his. Ben daha derin müziği seviyorum. Duyguları içinizden söküp çıkaran türden."

Gözlerimi kırıştıyorum ve çekingen bir şekilde gülümsüyorum. "Ne?"

"Country müziği neden sevmediğimi sormuştun."

Ses tonundaki mizah midemi bulandırıyor.

"Doğru. Mantıklı. Yine de duyguları yansıtan country şarkılar olduğunu düşünüyorum. Sadece sana hitap edenleri bulmalısın."

"Hangileri sana hitap ediyor

Daisy?" "Sana bir liste yazsam

nasıl olur?"

"Çalma listesi gibi mi?"

"Evet. En sevdiğim şarkıları asla aklıma getiremem, ama gerçekten dinleyeceğini düşünüyorsan, bir çalma listesi hazırlayabilirim."

Başparmağı belimin kıvrımları boyunca geziniyor. "Hiç rock dinler misin?"

İçinde kaçırmadığım gizli bir soru var. Hayır, onun yerine çaresiz ellerimle ona uzanıyorum.

"En sevdiğin şarkılardan oluşan bir çalma listesini çok

isterim Bryce." "Tamam," diye yanıtlıyor, sesi kısık

ama memnun. "Bu müzik türünü her zaman sevdiğin

mi?"

"Annemin ben bebekken klasik caz ile beynimi yıkamaya çalışmasına rağmen, evet. Sanırım öyle."

"Klasik caz mı?" Dişlerimi kırıştırarak soruyorum.

Bryce bir kahkaha atıyor ve bizi dans pistinin etrafında döndürerek başka bir yöne doğru yönlendiriyor. "Benden şikâyet etmekle meşgul olmadığı zamanlarda ne kadar sıkıcı olduğunu düşünürsek, bu çok uygun."

"Eskiden hiç iyi anlaşıyor muydunuz?"

"Çok gençken ve henüz kendimi ya da ne istediğimi bilmezken. Elbiseler giyer, pembe topuklu plastik topuklu ayakkabılar giyerdim. Noel Baba'dan çay setleri ve masal kitapları istedi ve Barbie'min saçlarını taramak için saatler harcadı."

"Küçük bir kıza istemesi gerektiği söylenen her şeyi," diyorum ağırlık yaparak

İç çeker.

Bryce dudaklarını yuvarlar ve yüz hatlarını düzelterek duygularını kapatır. Bana bu şekilde dürüstlük borcu olmadığını bilsem de, kendini benden sakladığını görmek mideme bir tekme gibi iniyor. Samimi olmak

Birinin en iteki düşüncelerine ve duygularına aşınayım ama bu onları görmek istememe engel değil. Aksine, zihninin ve kalbinin içine her küçük bakışta daha fazlasını arzuluyorum.

Sadece bir bakış daha. Sonra bir tane daha, ta ki onun benimle olmasına izin verdiğim kadar ona aşına olana kadar.

"Erken yaşta kendi kişiliğime büründüm ve onun benden istediğı şeylerden hoşlanmadığımı fark ettim. Barbie'nin saçlarını taramak yerine kestim ve Sharpie ile boyadım. ay fincanları kaybolmaya başladı ve ayakkabılarımın topuklarını kopardım. Tüm bu anıların sonu geldi," diye mırıldanıyor.

Değil, ama zorlamıyorum. Zaten bana beklediğimden daha fazla açıldı ve bu şu an için yeterince iyi.

"Ailene haberi ne zaman vermek istiyorsun? Sence zaten biliyorlar mıdır?" Kolay sallanma hareketiyle bir oluk bularak soruyorum. Belki önümüzdeki hafta sonu biraz daha hızlanabilirim.

"Henüz bilmiyorlarsa bile gecenin sonuna kadar öğrenmiş olurlar. Ama erken olması geç olmasından daha iyi. Aksi takdirde bir sonraki tanışma randevumun yerini ve zamanını bildiren bir mesaj alırım."

"Heyecanlı olmam kötü bir şey mi?"

"Aileme sopa göstermek için mi?"

Çenemi kaldırıyorum.

"Tabii ki hayır. Yıllardır onlara bunu söylemek için fırsat kolluyordum."

Kahkahalarımın titreşimini ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

"O zaman şimdiki zaman kadar iyi bir zaman yok."

Heyecanlı bakışlarımı yakalıyor ve parmaklarımı sıktıktan sonra belimi serbest bırakıp beni koluna alıyor. Şaşkınlıkla ciyaklıyorum ve neredeyse ayaklarım takılıyor ama son anda kendimi sabitliyorum, bu yeni hareketiyle ne yaptığını bildiğine güvenmeyi seçiyorum.

Kollarımız uzun, düz bir çizgi oluştururken duruyorum ve derin nefesler alıyorum, göğsüm hızla yükseliyor. Bryce gözlerini benden ayırmıyor, sadece benden. Sanki o da bu ana benim kadar şaşırmış gibi zaman duruyor.

Dudakları ayrılıp dişlerini gösterecek şekilde sırtıyor ve Bryce tüm gücüyle gülüyor. Bu özgürleştirici seste titreşen mutluluk karşısında donup kalıyorum ve kendimi onun bedenine geri çekilmesine izin veriyorum.

Ancak bu sefer, çekişinin gücü beni birkaç dakika öncesine göre daha da yaklaştırıyor, ta ki gğslerimiz birbirine çarpana ve ağızlarımız bir sonraki sözlerinin tadını alabileceğim kadar yakınlaşana kadar.

"Evet, bence şimdiki zaman şu anda olmak için oldukça iyi bir yer, Günışığı."

19

DAISY

Pazartesi sabahı okula o kadar erken gidiyorum ki park yeri tamamen boş oluyor ve en iyi yerler benim oluyor.

Aslında en kötü sürücü değilim, ama kimse izlemeden ve kaç denemede bulunduğumu yargılamadan arabamı sarı çizgilerin tam ortasına getirecek zamana sahip olmak kesinlikle güzel.

Yerden alıp omzuma attığım kitap çantam cehennem kadar ağır. Okul kapısına yönelmeden önce bir yığın Duo-Tang, cilt ve ajandam kollarımı dolduruyor.

Koyu eflatun ve ateşli, turuncu renkli gün doğumu, sonbaharın keskin çimenleri boyunca uzanıyor ve ısırın esinti yanaklarımı ısırırken, evden çıkmadan önce ceketimi giydiğim için minnettarım.

Bryce'ın Cumartesi gecesi çaldıktan sonra bir daha geri vermediğim deri ceket.

Aynı gece Bryce'ın duvarlarından birkaç tuğlanın konuşmalarımızla toz haline geldiğini hissettim. Daha önce kendimiz hakkında hiç bu kadar çok konuşmamıştık. Sanki bu konuda ilk anlaştığımızda düşündüğümüzden daha derinlere inmekle ilgileniyorduk.

Ellerim dolu ve omzum ağrıyor olduğu için biraz zorlanarak binanın içine giriyorum ve koridorda hiçbir şeyi düşürmeden sınıfıma doğru ilerliyorum. Yeni cilalanmış zeminde Converse'imın çıkardığı gıcırta dışında tamamen sessiz ve gülümseyerek uzun bir nefes alıyorum, ilk gün gerginliğini içime çekiyorum.

Sınıfımı gördüğüm anda içimdeki nefes geri çekiliyor. Evet, okula gitmeden önce bitirmek için biraz daha çalıştım.

Cumartesi gecesi Peakside'a gittim, böylece öğrenciler ve veliler içeri girdiğinde utanmayacaktım ama henüz mükemmel değildi.

Çocukların ders aralarında karalama yapmaları için asılmış yeni kara tahtalar ya da okumak ve ziyaret etmek için odanın köşesinde rengârenk şezlonglar ve gökkuşağı kitaplığı kesinlikle yoktu. Masamın altı için sarı, çiçek şeklinde bir halı da satın almadığımdan eminim.

Bileğimin derisini çimdiklemek önümdeki manzarayı değiştirmiyor. O zaman bu bir rüya değil. Ciltleri ve kitapları göğsüme bastırıp hayallerimdeki sınıfa aval aval bakıyorum.

"Oh, vay canına! Sınıf konusunda beni kesinlikle yendin. Çok şirin."

Sıçrayıp arkama dönüyorum, tanımadığım ses arkamdan geliyor. Kapımda duran kadın daha önce karşılaştığımı hatırladığım biri değil ama ilk bakışta yeterince nazik görünüyor.

Parlak sarı saçlarını örgülü bir at kuyruğuyla toplamış ve zümrüt yeşili gözlerini hafifçe rimelle kaplanmış kirpiklerinin altında açık ve net bir şekilde görüyor. Doğal bir alılla pembeleşmiş yanakları ve dar burnu ile alnına serpiştirilmiş çilleriyle inanılmaz zarif bir havası var. Boyu da buna katkıda bulunuyor ve birinin benden bu kadar kısa olabileceğine inanmak neredeyse zor.

Gözlerinin yosun rengiyle uyumlu bol, ayak bileğine kadar uzanan bir etek ve altında sade bir üstle beyaz bir blazer ceket giymiş, onunla ve stil anlayışıyla anında bir yoldaşlık hissediyorum. Benim el boyaması nergisli, açık renk yıkanmış kot tulumum onunkinden biraz daha rahat ama gelecekte sık sık eşleşeceğimizi hissediyorum.

Ona doğru atlarken sesimi hafif tutuyorum. "Merhaba! Teşekkür ederim. Tüm övgüleri üzerime alamam; sanırım kız arkadaşım ve onun en iyi arkadaşının bu işte benden daha fazla payı var. Ben Daisy Mitchell. Elinizi sıkamak isterdim ama kollarım biraz dolu."

"Dur, sana yardım edeyim." Ciltlerime uzandı ve kollarımdan iki tanesini alıp yanımdan geçerek masamın üzerine koydu. "Ben Delaney. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Rachel Mitchell ile bir akrabalığınız var mı?"

Eşyalarımın geri kalanını masanın üzerine, klasörlerin yanına bırakıyorum ve sırtımı masanın kenarına yaslayarak ofluyorum. "Aslında o benim annem."

Gözlerinde ışık parlıyor. Daha doğrusu tanıma. "Doğru ya! Geçmişte birkaç kez bana papatya kızından bahsetmişti."

"Annemi nereden tanıyorsun?"

Annemin çocukları hakkında birilerinin kulağını çınlatıyor olması sürpriz değil. Çoğu zaman bunu yapmak için fazla kışkırtılmaya ihtiyaç duymuyor. Ama özellikle bu kadına neden bizden bahsettiğini merak ediyorum.

Delaney'nin rahat bakışları sınıfın üzerinde gezinirken cevap vermekte acele etmiyor. Zorlamıyorum ama sessizliği karşısında merakım bir santim daha artıyor.

"Birkaç yıl boyunca benim terapistimdi. Üniversiteden mezun olduktan sonra şehre geri taşındığımda."

Pişmanlık içime bir bıçak gibi saplanıyor. "Özür dilerim. Zorlamak istememiştim. Daha yeni tanıştık!"

Gülüşü narin, kışın ilk gece donmasından sonra göldeki buz gibi. "Sorun değil. Terapi almaktan utanmıyorum. Annen o zamanlar bana çok yardımcı oldu."

"Yine de zorlamamalıydım. Yine de bunu duyduğuma sevindim. Eminim sende ve hayatında kalıcı bir etki bıraktığını bilse kendini beğenirdi."

Delaney güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Her neyse, hemen yan tarafta üçüncü sınıf öğretmenliği yapıyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa uğrayabilirsin. Öğretmenlikteki ilk yılın mı?"

"Beni ne ele verdi?"

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey. Sadece içimde bir his var."

"Yeterince hazırlıklı görünüyor muyum? Milyonlarca şeyi unutmuş gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum, ellerimi gergin bir şekilde birbirine sürterek.

"Öğretmenlikle ilgili öğrendiğim şeylerden biri, özellikle de küçük çocuklar söz konusu olduğunda, asla tam olarak hazırlıklı olmadığınızdır. Her öğrenci grubu farklıdır ve birinde işe yarayan bir şey diğerinde işe yaramayabilir. Yapılacak en iyi şey, günler geçtikçe bunu hissetmektir. Onların çılgınlıklarına uyum sağlayacaksınız."

"Biliyor musunuz? Sanırım bu bakış açısını sevdim," diyorum takdirle sırtarak. "Burada tomurcuklanan bir dostluk seziyorum."

"Evet, ben de öyle Daisy."

"Dersten önce yapacak çok işin var mı, yoksa önce benimle bir kahve içmek ister misin? Yapacak daha çok işim olduğunu sanıyordum ama aslında Şu anda kendime oldukça güveniyorum."

Bryce'a mesaj atmam gerek. İçgüdülerim bana bu sınıf dönüşümünün arkasında onun olduğunu söylüyor ve eğer haklıysam, dünyanın en büyük teşekkürünü hak ediyor.

Bu anlaşmamızın bir parçası değildi. Sorunlarımı benim yerime çözmek için hafta sonundan zaman ayırmak zorunda değildi. Ama yaptı ve göğsüm şişen kalbimi hapsedemeyecek kadar daraldı. Karnımdaki çırpınma hissiyle birleşince, bir balon gibi açık havaya uçmama bir saniye kalmasından korkuyorum.

Pazar günü evde olmaması şimdi daha anlamlı geliyor. Gerçek hayatta yapışkan bir kız arkadaş gibi görünmekten korktuğum için nerede olduğunu ya da ne yaptığını sormak istememiştim. Şimdi buna gerek kalmayacak gibi görünüyor.

Delaney, "Bir kahve fena olmazdı," diyerek teklifimi kabul etti.

Omuz silkip çantamı masanın üzerine bırakırken bir yandan da ona bakıyorum. İçinden aldığım tek şey cüzdanım oluyor ve yanımda yeni bir arkadaşla odadan çıkıyorum.

"Yürüyelim mi, arabayla mı?" diye soruyorum.

"Sür. Her zaman sür."

"O zaman senin arabanı almamızın bir sakıncası var mı? İnan bana, burası kalabalıklaşmaya başladığında beni tekrar park etmeye çalışırken izlemek istemezsin."

"Sadece dağınıklığı mazur görürseniz. Büyük bir köpeğim var ve çok tüy döküyor."

Artan heyecanıma rağmen hızımı yavaş ve durgun tutuyorum. İki kez düşünmeden, arkadaşım olacağına karar veriyorum ve anlaşmayı bir takma adla mühürlüyorum.

"Bana uyar, Della."

"EE, BİR KIZ ARKADAŞTAN MI BAHSETTİN?" Delaney soruyor. Elindeki kupa, kremadan yapılmış zarif bir yaprak çizimiyle süslenmiş, dumanı tüten bir latte ile ağzına kadar dolu.

Kahveden çok şekerle dolu bir içecek sipariş etmeyi düşündükten sonra bir shot espresso ve kruvasan sipariş ettim. Bu daha çok kardeşimin tercihi. Kız kardeşlerimiz de kahve zevkleri konusunda bana benzerler.

Dişlerim dudağımın kenarına batıyor. "Evet, sanırım öyle. Adı Bryce."

"Lemieux?"

Sesindeki gerginliği özlemiyorum, bunu atlayamıyorum. Bana Bryce'tan hoşlanmadığını da söylemiş olabilir, ki bu benim için hiç de iyi bir şey değil. Koltuğumda doğrulurken masanın üzerine eğiliyor ve ustalıklı gizlenmiş yumuşak bir bakışla onu olduğu yerde sabitliyorum. Kızgın değilim ama tetikteyim.

Nazik, misafirperver kişiliğim zayıflık ya da kabullenmeyle karıştırılmamalı.

"Evet. Bu bir sorun mu?"

Saç örgüsünün ucuyla oynuyor, ifadesi uçuk. "Sınıfa yardım eden arkadaşın ... Darren mı?"

"Öyle."

Yüzünün rengi soluyor, doğal kızarıklığı göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor. Aşırı hassas kalbim onu üzdüğümü bilmekten hoşlanmıyor. Bu bir lanet.

Delaney lattesinden tek bir yudum bile almadan masaya atıyor ve saatine bakıyor. Dudaklarını ıslatarak sertçe yutkunuyor ve ayağa kalkıyor.

"Bu sabah dersten önce yapmam gereken birkaç şey daha olduğunu hatırladım. Artık gitmeliyiz."

Birdenbire uçarı tavrı biraz daha anlam kazanınca midem bulanıyor. Sesindeki duygu nazik değil. Acımasız.

Oturduğum yerde irkilmeme neden olan, ruhumu parçalayan bir ısırap.

Bryce'ın bununla hiçbir ilgisi yok. Yapamaz. Delaney ona karşı sert olsa da, yüzeyin altındaki bu işkence görmüş kırılmışlığı hissetmemiştim.

Bunların hepsi Darren yüzünden.

Hemen yerimden kalktım. "Baristadan kahvenizi paket servis fincanına aktarmasını istememi ister misiniz?"

Delaney biraz yumuşuyor, gözlerindeki kalınlığın arasından bir ışık huzmesi beliriyor. "Sorun olmaz değil mi?"

"Hiç de değil." Fincanı masadan alıp ön taraftaki tezgâha götürüyorum.

Barista basit bir gülümsemeyle değişimi yapıyor. Tezgâhın bekleme bölümüne doğru ilerlerken, tulumumun yan cebinden telefonumu çıkarıp Bryce'la olan mesajlarımı açıyorum. Ondan bekleyen yeni bir mesaj var ve okurken aptal gibi gülümsüyorum.

Yanına öğle yemeği almamışsın. Buzdolabında unutacaksan ve öğle yemeğinde yemek için yanında getirmeyeceksen beslenme çantasının ne anlamı var?

Cevabım kolayca geldi.

Ben: Bu sabah biraz gergindim ve unutmuş olmalıyım. Öğle yemeği için bir şeyler bulurum. İş yerinde iyi günler!

Barista dikkatimi çekerek, "Paket bardağınız, hanımefendi," diyor.

"Hanımefendi" derimi kaşındırıyor. Böyle çağrılmak için çok gencim ama telefonum çalarken minnettar bir baş hareketiyle bardağı ondan alıyorum.

Sonra görüşürüz.

Kulağa uğursuz geliyor. Ya da belki de sadece ben bunun olduğundan daha fazla şey ifade etmesini umuyorum. Sinir bozucu bir günü atlattıktan sonra dost bir yüzün sürpriz ziyaretiyle rahatlamak gibisi yoktur.

Bryce böyle bir insan mı?

İki hafta önce, onun hakkında bildiklerime dayanarak, bunun pek olası olmadığını söyledim. Ya şimdi? İçgüdüsel tepkim ondan en iyisini beklemek yönünde. Son birkaç gündür ondan gördüğüm şefkatli davranışlar, herkesin onu yargılamakta çok mu acele ettiğini merak etmeme neden oluyor. Doğal olarak bir insandan en kötüsünü bekleyen biri olmasam bile ben de dahil.

Ne kadar stresli bir hayat olurdu.

Bryce sert görünebilir ve sert davranabilir, ancak yüzeyin altında çok daha fazlasının saklı olduğundan eminim ve bu teoriyi test eden kişi olmak benim için sorun olmazdı.

Sanırım olacağıma çoktan karar verdim.

"Yulaf sütüne ihtiyacım olduğunu söyledim. Normal değil. Beceriksiz misin, yoksa basit bir talimatı takip edebilir misin? Tekrar yap."

Bu acımasız ton, Cherry Peak'in tek işlek caddesinde yer alan yumuşak, rahatlatıcı bir kahve dükkânı olan böyle bir yer için hiç de uygun değil. Bu sesi daha önce sadece bir kez duyduğumu hatırlıyor olsam da, sahibini tanımamak mümkün değil.

Peakside Pamila, tezgâhın üzerinde asılı duran kare şeklindeki tırnağı ve sivri parmağıyla tatlı baristayı küçümsüyor. Barista mahcup görünüyor, kasanın arkasında bir yaprak gibi titrerken kulakları ve burnu kırmızıyla kaplanıyor.

Bırakın yetişkin bir kadını, herhangi birinin bu tür bir davranışta bulunması için bile çok erken olmakla kalmıyor, aynı zamanda tamamen yersiz. Peakside'da sadece Bryce'a değil bana da hakaret ettiğinde çenemi kapalı tuttum. Onun iğrenç yorumlarının arkasındaki hikâyenin yarısını bile bilmiyorken böyle halka açık bir ortamda tartışma başlatmak bana düşmezdi ama bu istemediğim anlamına da gelmiyordu.

Yakın geçmişte ilk kez bir kadının suratına tokat atmanın nasıl bir his olacağını düşündüm. Hiçbir şey için şiddete başvurmadım. Kızgın bir çocukken Johnny saçımı çekerdi.

Yaptığım bir şeyi beğenmediğinde beni çimdikler ya da daha sonra istediğini elde etmek için kız kardeşlerimizi bana karşı kullanırdı. O her zaman daha düşüncesiz bir ikizdi. Her şeyi enine boyuna düşünmeyi severim, böylece içinden nasıl çıkacağımı bilemediğim durumlara düşmem.

Ama Bryce'ın bir başkasının cehaleti ve nefreti yüzünden üzüldüğünü görmek? Bu beni uzun zamandır hiç olmadığı kadar zorladı. Kendimi *bıçaklanmış* hissettim.

Eğer tüm dikkatimi onun barın üzerinden atlayıp gecemizi mahvedecek bir şey yapmasını engellemeye vermemiş olsaydım, belki de Pamila'ya karşı çıkan Poppy yerine ben olurdum.

O anda Poppy'yi kıskanmış olmam normal mi? Artık bilmiyorum bile.

Bryce için ayağa kalkan kişi olmamak beni biraz tedirgin etti.

Sanki bu benim işim olmalıymış gibi geliyor.

Göğsümde garip bir yanma hissi var ve henüz Delaney'ye dönmeden Pamila'nın arkasında oyalanıyorum. Bedenim beynimden farklı bir dalga boyunda. Eğer öyle olmasaydı, her zaman yaptığım şeyi yapar ve müdahale etmek yerine bu işi ilgili kişilere bırakırdım.

"Özür dilerim. Şimdi size yeni bir tane yapacağım," diye saçmalayan barista aceleyle çıkarken spor ayakkabıları yerde gıcırıyor.

Pamila ona oflayıp pufluyor ve sanki kahvenin kraliçesiymiş gibi burnu havada tezgâhta bekliyor.

"Biliyor musun, insanlara nazik davranmanın hiçbir maliyeti yok."

Patlamamla gözlerimin kocaman açıldığını biliyorum. O kadar benlik bir şey değil ki bu, dönüp bana ters ters bakmasına hazırlıklı değilim.

"Ne dedin sen?"

Yutkunmam kalın oluyor ama omuz silkerek sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. "Siparişinizi karıştırmak istememişti. Eminim yanlış olduğunu fark edip kibarca sorsaydınız, yine de sizin için düzeltirdi. Bunun yerine onu küçümsemeyi seçtiniz."

"Kendi işine bak, Daisy Mitchell."

"Sen bir barmensin. Bir hata yaptığında müşterilerin seninle bu şekilde konuşması hoşuna gidiyor mu?"

"Ben böyle aptalca hatalar yapmam."

Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı dik tutuyorum ve onun beni güçsüz hissettirmesine izin vermiyorum. "Şanslısın. Herkes bu kadar mükemmel değil."

Soğuk bir şekilde alay ediyor ve cevap vermek yerine bana sırtını dönmeyi tercih ederek öne doğru bakıyor. Bu gerçekten üzücü. İnsanların böylesine kolay çözümleri olan sorunlar yüzünden başkalarına bu kadar öfkelenebilmesi. Onun için üzüldüyorum. Acınızı bu şekilde başkalarından çıkarmak için hayatınızdan inanılmaz derecede üzgün olmalısınız.

Kızgın ve henüz doyurulmamış bir şey beni kısıtıyor. Çenemi hevesli parmaklarla açmaya zorlayan bir dürtü ya da çekim.

"Sadece bir tavsiye Pamila, ama şu andan itibaren Bryce söz konusu olduğunda iğneleyici sözlerini içinde tutmanı öneririm. O bu şekilde saldırmak isteyeceğin bir insan değil."

Gözlerinin koyu, çirkin kahverengi rengini hayranlık kaplayan Pamila, omzunun üzerinden aval aval bana bakıyor. "Ondan ya da yardımcısı Poppy'den korkmuyorum."

"Güzel. Benden kork."

Bakışlarını tutarak, hayatım boyunca hiç yapmadığım bir şeyi yapıyorum ve ona dişlerimi gösteriyorum.

Kafamda, gaddar görüldüğümü hayal ediyorum. Korunmasız bir yavrunun başında duran ve ölümüne savaşmaya hazır vahşi bir canavar gibi.

Gerçekte ise, hiçbir yere yakın olmadığımı biliyorum. Daha çok birinin peşinden koşan bir köpek gibiyim.

Ama yine de Pamila'nın kaşları çatılıyor, sonra tekrar öne doğru dönüyor, sessiz bir şekilde bana defolup gitmemi söylüyor. Bu sefer ona izin verdim.

Pamila'nın arkasındaki baristanın sulu gözlerini yakalıyorum ve ona bir başparmak işareti yapıyorum. Bu onun için sadece bir iş, ama yine de gerçek duyguları olan bir insan ve bu kadın yüzünden onların incinmesi düşüncesi hoşuma gitmiyor.

Bana *teşekkür* edip yeni içkisini bitirmeden önce küçük bir gülümsemeyle ağzını kapatıyor. Az önceki tedirginlik hissi biraz olsun yatışıyor, bunu düşünmeyi bırakmama yetiyor.

Delaney kapının yanında beni bekliyor, az önce olanlara karşı saf görünüyor. Sanırım şu anda aklında bana dikkatini veremeyeceği kadar çok şey var.

Çıkması için kapıyı çekip açarken, Pamila'ya son bir kez bakmak için bakışlarımı arkaya değil ileriye çeviriyorum. Buna değmez ve Della'nın peşinden sokağa çıkarken kendime sessizce bir söz veriyorum.

Bir dahaki sefere biri değer verdiğim birine saldırdığında, o yabancı için az önce olduğum kadar cesur olacağım. Özellikle de aslında o kadar da donuk olmayan bir buz kraliçesi söz konusu olduğunda.

20

BRYCE

BEN BERBAT BİR AŞÇIYIM.

Eskiden yarı yenilebilir bir şey bile yapamadığım için ailemi, özellikle de annemi suçlardım. Bir bok pişirmezdi. Hâlâ da yapmıyor. Bunun yerine, Cherry Peak'e komşu mahallelerine teslimat yapmak isteyen her yerden sipariş verir ve ilk başta reddedenlere yüklü bahşişler bırakır. Babam ya kasıtlı olarak onun maskaralıklarına karşı saf ya da çöpün neden her zaman akşam yemeği servis edilmeden hemen önce çıkarıldığını ve aynı yemeklerin sürekli rotasyonda olduğunu sorgulayacak kadar umursamıyor. Karnı doyduğu sürece her şey mübahtır.

Şahsen ben annemin ısmarladığı yemekler yerine fıstık ezmeli ve jöleli sandviç ya da sosisli sandviç yiyerek büyümeyi tercih ederdim. Balıktan hiç hoşlanmadım. Ne somon ne morina ne de başka bir çeşidini. Ama her iki gecede bir, önümdeki tabakta belirirdi.

"Şikayet etme ve sadece ye, Bryce," derdi, başını bana doğru sallarken kaşlarının çatıklığı derinleşirdi.

Ben de öyle yaptım ve evden ayrıldığım anda bu saçmalığı unuttum. Sırf balık reyonunun önünden geçip kokusunu duymamak için süpermarketin etrafında bir tur atacak kadar ileri gideceğim.

Çocukluk evimden kaçtıktan sonra odaklandığım diğer şeylerin yanı sıra, kendime mutfakın temellerini öğretmek için çaba sarf ettim.

Yumurta, haşlanmış ya da çırpılmış. Izgara peynir, konserve çorba ve internetten bulduğum ya da Darren ve Poppy'ye bana öğretmeleri için yalvardığım bir avuç farklı kolay tarif. Kendime öğretmeyi ve ustalaşmayı ne kadar az başardığım gerçekten acınası, ama bu da bir şey. İşe gitmek için kahve fincanımı alırken tezgahın üzerindeki soluk sarı beslenme çantasını gördüğüm güne kadar hiç minnettar olmadığım küçük, aptalca bir beceri.

İçi boştu. Soğutulmamış ve hazır tek bir atıştırmalık bile yoktu.

Daisy dün boyunca acele içindeydi, odasına kapanmış planlarını tamamlıyor ve ajandasını renklendiriyordu, bu yüzden

öğle yemeğini unuttuğunu fark ettim. Yine de onun kendini ve vücudunun ihtiyaçlarını ikinci plana attığını düşünmek beni hayal kırıklığına uğrattı.

İşte o zaman ona mesaj attım. Bu tamamen endişeden kaynaklanan ani bir karardı. Onun için sorunu çözecek kişinin ben olacağıma karar vermeden önce bana mesaj atmasına gerek yoktu.

İşten erken ayrılmak içgüdüsel bir tepkiydi ve annem arayıp mesaj atmaya ve toplantı talep etmeye başlayınca meyvesini verdi.

Sen ve bir kadın hakkında ne duyuyorum? Bu

beni azarlama girişimi mi? Bir ceza mı?

Daisy Mitchell? Dün gece birlikte olduğun kişi o muydu?

Bunu neden senden başka birinden duydum? Tu m'as blessée. Telefonlarıma cevap ver. Hemen eve gel.

Gelmedim.

Onun yerine, numarasının bildirimlerini kapattım ve onu tamamen görmezden geldim.

Hem annem hem de mutfağın durumu, okulun otoparkında arabamda oturup içeri girmekte tereddüt ederken zihnimden rahatça uzaklaştırdığım felaketler. Beni buraya getiren önceki tüm özgüvenim dağıldı ve beni bir kez daha korkağa dönüştürdü.

İki sandviç ve meyve salatasıyla dolu iki plastik kap yanımdaki koltukta ve Daisy'nin evdeki buzdolabında duran sarı beslenme çantasında, yarın için hazır bekliyor.

Eve.

Şu an için benim ve onun. Bir süre daha. Bana kalsa daha da uzun. Sadece iki hafta oldu ama onu evimde görmek hoşuma gitmeye başladı. Yanında getirdiği ama saklamaya çalıştığı renk karmaşasına rağmen.

Mutfak masasının altında bulduğum kocaman, kabarık denizyıldızı terlikleri gibi ya da kanepenin minderlerinden birinin altına sıkıştırılmış, sanki sevdiği müzikallerden birini izlerken birini tekmelemiş ve kaybetmiş gibi.

Buraya taşındığından beri onunla ilgili birkaç yeni şey fark ettim. Her zaman üşümüyormuş gibi davranma ve bunun yerine donduğundan bahsetme, binlerce ağır battaniyesinden birine sarınma alışkanlığı bunlardan biri.

Isıyı birkaç derece yükseltmeye başladığımdan beri daha az sarınıyor, ancak bu evin her yerinde çok renkli battaniyelerin görünmeyi bıraktığı anlamına gelmiyor. Arka tarafta

mutfak sandalyelerinde, kanepenin üzerinde, hatta arka verandada donla kaplanmış halde.

Hepsini tek bir yerde tutmak için bir sepet almak yapılacaklar listemde Yap.

Göstergedeki saat, kendimi toparlamam gerektiğini hatırlatıyor. ve içeri giriyorum. Arabam rölantide çalışırken okulun dışında oturmak başlı başına ürkütücü değilmiş gibi, kendi çocuğum olmadan burada olmak durumu daha da kötüleştiriyor.

Yolcu koltuğundaki her şeyi toplayıp okula girmem çok uzun sürdü ama içeri girdiğimde kendimi dışarıda olduğumdan daha da az rahat hissediyorum.

Gürültülü kahkahalar ve kıkırdamalar arasında bağırıp çağıran sesler duyulurken bir zil çalıyor. Dolaplar çarparak kapanıyor ve çocuklar bana çarpıp dengemi sağlamak için ayaklarımın üzerinde ileri geri sallanmamı umursamadan koşarak geçip gidiyorlar.

Yavaşça, öğrenciler arasında beliren küçük açıklıklardan geçiyorum ve dünkü adımlarımı takip ediyorum. O zamanlar çok daha sessizdi. Burunları akan ya da başka bir odada ya da dolaplarında bir şey unuttuklarını fark ettiklerinde çığlık atan çocuklar yoktu. Burayı geceleri tercih ederim.

"Bryce Teyze!" Daisy'nin sınıfına giden koridoru döndüğümde gürültünün arasından duyuyorum.

Abbie hayatımda birkaç dakikadan fazla zaman geçirdiğim tek çocuk. En iyi arkadaşımın kızı, parlak zümrüt karaca gözleri ve takip edemeyeceğim kadar çok lastiği kırılmış kıvrıkcık ve gür saçlarıyla gülen bir şey.

Darren'ın tıpatıp aynısı, açık bir sınıf kapısının yanında duruyor ve bana çılgınca el sallıyor. Elinde doldurulmuş bir iskelet tutuyor ve kalbim onu tanıdığım için sızlıyor. Hastaneden eve geldiğinden beri bu ondaydı. Ona verdiğim ve Darren'ın okuldaki büyük çocuklardan şikayetçi olduğunu duyduğum kaba yorumlara rağmen elinden bırakmayı reddettiği tek hediye.

"Merhaba Skelly," diyorum yanımdan hızla geçen bir çocuğa çarpmamak için bir adım geri atarak. "Teneffüse mi çıkıyorsun?"

Çenesini sallıyor. "Evet! Babam bana öğle yemeği için böğürtlen reçelli sandviç yaptı. Nana'nın reçeli! Bir balkabağının içine kesti."

"Çok güzelmiş."

"Böğürtlen reçelini sever misin?"

"Pek sevmem."

Bütün yüzü buruştu. "Neden?" "Çok acı."

"Annem babamın acı olduğunu söylüyor. Bu aynı şey mi?"

"Baban acı çekmiyor, Abbie. Anneni dinleme."

Altı yaşındaki bir çocuğa verilecek korkunç bir tavsiye. İnanılmaz derecede korkunç bir tavsiye. Annesinin Darren'ın hayatını mahvetmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyecek bir sürtük olması çok kötü.

Küçük kız parmağını iskeletin göz çukurunun tepesine bastırıp mırıldanıyor. "Yine de yapacağım."

Ellerim elimdeki kapların etrafında terliyor, bu yüzden onları tutuşumu ayarlıyorum ve Daisy'nin sınıfına bakıyorum. Kapı açık ve Abbie'yi ne kadar önemsemem de Daisy ile Darren'ın eski karısını tartışarak zaman kaybetmek istemiyorum.

"Gitsen iyi olur Skelly. Ve babanın sana yaptığı sandviçi ne kadar sevdiğini bildiğinden emin ol," diyorum kızına.

Gözleri parlıyor, bir sırıtış oluşuyor. "Tamam! Hoşça kal Bryce Teyze!"

Bacaklarıma yapışıp onları sıkıca kavradığımda bir an donup kalıyorum. Başını okşayarak onu yoluna gönderiyorum ve başka bir çocuk fazla yaklaştırmaya fırsat bulamadan Daisy'nin sınıfına giriyorum.

Abbie çocuklar söz konusu olduğunda benim için bir istisna olabilir ama yine de onların yanında o kadar da rahat değilim. Doğduğu günden itibaren yanında olmasaydım, bana sarılmasına ya da sataşmasına izin verecek kadar yaklaşacağımdan şüpheliyim.

"Bryce?"

Bir çınlama sesi d u y u y o r u m ve iki gündür ilk kez kız arkadaşım la yüz yüze geliyorum. *Sahte* kız arkadaşım la.

Gözlerimi kırpmam bir dakika sürüyor ve kırptığımda gözlerim o kadar kuru ki yanıyor. Tulumlar bunu daha önce hiç yapmamıştı. Yakınından bile geçmemişti. Ama hâlâ değiştirmedığım iş bluzumun altında meme uçlarımla sıkışması ve nefesimi keskin bir nefesle kaybetmemle, onlara bakışımı değiştirdiğini söyleyebilirim.

Kalçaları ve beli ne kadar bol olursa olsun belli bir şekli yok ama nedense hiç bu kadar güzel görünmemişti. Dağınık, arkaya doğru kırpılmış saçları ve pembe yanakları görünüşüne öyle bir şey katıyor ki, düzgün nefes almak neredeyse imkânsız hale geliyor.

"Güneş ışığı," diye mırıldanıyorum, sesim göğsümün hissettiği kadar gergin çıkıyor.

Bugün gözlerinde maviyi öne çıkaran bir parlaklık var, sanki tamamen farklı bir tona bürünmüş gibi. Daha canlı. Canlı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, masasının arkasından kalkarak.

"Öğle yemeği için bir şeyler bulacağını söylemiştin."

Dudaklarını ayırıp alttakini ağzına götürüyor ve sonra bırakıyor.

"Bulacaktım."

"Masanda yiyecek var mı?"

"Hayır. Ben de ..." Sözünü kesiyor, kaygan avuçlarındaki kaplara odaklanıyor. "Bunlar yemek mi?"

Sıcaktan kızarıyorum. Boğan türden. "Sadece küçük bir şey." "Önemli değil.

İşte, bir sandalye çek ve benimle ye. Bende

Zil çalmadan yaklaşık on beş dakika önce."

Masasının en ucuna doğru ilerliyor ve bana yanında küçük bir alan bırakıyor. Masalardan birinden fazladan bir sandalye kapıp yanına çekerken göz temasından kaçınıyorum.

Sandalyeye oturup kapları önümüze koyarken kaskatı kesiliyorum. Neyse ki Daisy hiç tereddüt etmeden yaklaşıp kapların kapaklarını açıyor ve bana tatlı, çiçeksi parfümünden bir parça veriyor. Yatıştırıcı ve sıcak bir ifadeyle yiyeceklere bakıyor ve kendisi için bir sandviç alıyor.

Ekmeği ağzına götürüp dişlerini beyaz ekmeğe geçirdiğinde başka tarafa bakmalıyım ama onun için yaptığım yemeği yemesini izlemek kendimi içinde bulduğum en seksi durumlardan biri.

Mükemmel manikürlü tırnakları ekmeğe batıyor, ekmeği yerinde tutarken içinden bir inilti çıkıyor ve ben sandalyemde sarsılıyorum, nabzım bacaklarımın arasında atıyor. Bakışlarım sıkılaşıyor, bir milimetre bile kaymasına izin vermiyorum.

Ekmeği çekerken dili dışarı kayıyor ve dudaklarında geziniyor, sonra çenesi çalışıyor. Bir yutkunmayla çekip bıraktığı boğazının gerginliği beni ayaklarının dibinde yere yığılmakla tehdit ediyor.

Yemeğine yaptığı gibi onun da tadına bakma ve tadını çıkarma şansı için yalvarıyorum.

Tadının en büyük cazibem ve arzum gibi olacağını bilmekte başından beri haklı olup olmadığımı öğrenmek için sadece bir fırsat. Benim felaketim ya da yeniden doğuşum.

"Ye, Frosty. Aç olmalısın. İşten mi geldin?"

Konuşurken boğazım kuruduğu için acıyor. "Hayır. Önce eve gittim ve öğle yemeği hazırladım."

"Oh. Doğru. Bu mantıklı." "Ama ben açım," diye ekliyorum çabucak.

İkinci sandviçi elime aldığımda parmaklarım titriyor. Bunu saklamak için parmaklarımı sıkarak sandviçten büyük bir ısırık alıyorum ve ağızımdaki nemsizlik yüzünden çiğnemekte zorlanıyorum.

"Biliyor musun, bugün geleceğini umuyordum," diye açıklıyor rahatça.

İlk yutkunuşumda kuru ekmekle mücadele ediyorum. "Neden? İyi misin?"

"İyiyim. Sadece biraz bunaltıcı oldu. Onlara öğretmenlik yapmak istediğimi bildiğim halde bu kadar genç çocuklarla öğretmenlik yapmadım. Yerleşim konusunda biraz şanslıydım, bu yüzden buraya gelmek ve bu kadar çok enerji ve heyecanın içinde olmak çok zordu. Hâlâ da öyle. Ama şu ana kadar çok güzel bir gün geçirdim. Tabii ki öğle yemeğimi unutmama rağmen."

Cümlesinin sonundaki kıkırdama zihnimi olduğu kadar sınıfı da dolduruyor ve var olan en sevdiğim seslerden biri haline geliyor.

"Ayrıca, seni görmek çok güzel. Özellikle de bugün burayı bitirmek için benim için yaptıklarını düşününce."

Gözlerimi kaldırıyorum ve onunkilerin beklediğini görüyorum. Bryce'la ilgili her konuda bir uzman gibi, kimseye açmadığım yönlerimi, tüm güvenlik protokollerimi atlıyor ve on yıldan fazla bir süredir gömmeye çalıştığım güvensizliklerimin ve değersizliğimin çukurlarında kendine bir yuva yapıyor. Oraya ulaştığında o kadar da ağır gelmiyorlar, sanki kendi renginin bir kısmını onların kara deliklerine aktarmış gibi.

Bu beni havaya kaldırmaya yetmeli. Güvenliğimi sağlamlaştırmak için ihtiyacım olan itici gücü vermek için.

Onun yerine duvarlarımı biraz daha aşağı indiriyorum.

"Bitmiş bir sınıfı hak ediyordun. En başından beri böyle olmalıydı," diye ilan ediyorum.

"Olmalıydı. Ama olmadı. Ve sana teşekkür borçluyum. O yüzden teşekkür ederim Bryce."

Çaresizce gözlerinin sonsuz derinliklerine bakarken, başka tarafa bakmaya zahmet edemiyorum. Sandviçimi masaya bırakıp yanağını elime aldığımda bile.

Avucumu yakıyor, beni baş harfleriyle damgalamakla tehdit ediyor. Uzaklaşmak yerine dokunuşuma doğru eğildiğinde sıcaklığım cevap olarak kıvılcımlanıyor,

kabul ediyor ve daha da yaklaşıyor, göz kapakları sarkıyor.

"Bu senin için yapabileceğim pek çok şeyden sadece biri Daisy."

"Bize kanıt olarak kullanabileceğimiz bir şey verdiği için mi?"

Başparmağımla ağzının köşesini okşuyorum, sırf gülümsemesini tekrar görebilmek için onu yukarı çekmek istiyorum.

Yalanım art t t t k ç a zehir boğazımdan yukarı kayıyor ve geride ekşi bir tat bırakıyor.

"Evet, Güneşli. Sadece kanıt."

21

DAISY

Neden yürüyüş yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm bilmiyorum.

Gençken, bu benim düzenli bir egzersiz fikrim olurdu. Bir zamanlar günde iki saatimi şehrin dışındaki ormanlık alanlarda koşarak geçiriyor, temiz havayı içime çekiyor, baldırlarım ve göğsüm yanıyordu.

Yine de dağlara çıkmaya hiç cesaret edemedim. Annemler, tek başıma dağa çıkmayı aklımdan bile geçirirsem, koşularında bana Johnny'nin eşlik etmesinin zorunlu olduğunu söyleyerek beni tehdit ederlerdi. Tehdit işe yaradı çünkü aslında doksan yaşındaki büyükannemizden daha yavaş koşabilen ikiz kardeşimin öğleden sonraki rutinimi bozmasına imkan yoktu. Kiki egzersizden nefret ederdi ve söz konusu bile olamazdı; Josette ise evde kalan tek kız kardeşimdi. Okulun tüm spor takımlarının gönüllü fotoğrafçılığını yapmakla o kadar meşguldü ki bana katılamadı.

Sonra, üniversiteye gittiğimde koşmayı bıraktım ve aval aval bakarak büyüdüğüm güzel dağlarda yürüyüş yapma ihtimali tamamen imkansız görünüyordu.

Ta ki Bryce'la konuşana kadar.

Ve şimdi, gevşek dudaklarımın bedelini ödüyorum.

Vücudumu devasa bir kayanın üzerine katlayarak dar ve yanan ciğerlerime nefesler dolduruyorum ve alnımdaki teri gömleğimin altıyla siliyorum.

"Zirveye kadar çıkabilecek misin?" Bryce biraz da mizahla soruyor.

Ona zayıf, şakacı bir bakış fırlatıyorum. "Şu anda nasıl bu kadar rahatsız olmuyorsun? Sakın bana gizliden gizliye profesyonel bir yürüyüşçü olduğunu söyleme."

Ayağını bir ağacın gövdesine dayıyor ve öne doğru eğilerek spor ayakkabısının burnunu tutup geriniyor. Onu ilk kez antrenman kıyafetleri içinde gördüğümde olduğu gibi, bu tipik jean etek veya iş bluzundan tamamen farklı bir deneyim.

Havadaki sonbahar soğuğuna rağmen, bir çift dar, yüksek kesimli spandex şort ve kolları aynı şekilde yırtılmış bir gömlek tercih etti.

Kardeşimin sevdiği tarzda. Pazılarındaki kasları, siyah spor sütyeninin bandını ve teninin her yerindeki detaylı çizimleri ortaya çıkarıyor.

Normal bir tayt ve kardeşime ait olduğundan emin olduğum eski, bol bir gömlekle yetindim. Bugün işten sonra şifonyerimin çekmecelerini karıştırırken hiç spor kıyafetim olmadığını fark ettim ve bu da bana bu yürüyüşün nasıl sonuçlanacağı hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı.

"Poppy beni formda tutuyor. Pole şimdiye kadar yaptığım en zor antrenman."

"Gerçekten mi? Ben hiç denemedim. Ama buraya yığılıp bir daha kalkamayacağımı düşünürsek, pek iyi yapacağımı sanmıyorum," diye şaka yapıyorum.

"Cherry Peak BB lokasyonunda pek bulunmuyor. Eğer onun derslerinden birine katılmak istiyorsanız Calgary'ye gitmelisiniz."

"Oraya mı gidiyorsun?"

Bacağını indiriyor ve diğerini destekliyor, onu da aynı sertlikte geriyor. "Hayır. Poppy gittiğinden beri pek gitmedim. Eğer gidersem, o şehirdeyken ve bir ders verdiğinde gidiyorum."

"Yeni eğitmeni sevmiyor musun?"

"Ondan hoşlanıyorum. Daha çok başka biriyle katılmak istemiyorum." Bir an için düşüncelerine dalmış bir halde ağaç gövdesine bakıyor. "Bu bizim olayımızdı. Ona destek olmak için başlamıştım ama artık eskisi gibi değil. Anna öyle olduğunu düşünüyor ve buradaki derslere benden daha çok katılıyor. Sadece benim için o kadar kolay değil."

Gülümsemem anlayışlı bir gülümseme. "Anlıyorum. Burası senin için kutsal."

Ayağını yere koyuyor ve başının arkasına uzanıp atkuyruğunu sıkıyor. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Evet. Aynen öyle."

"Bir ara yukarı çıkıp onun derslerinden birini denemek isterim. Belki birlikte gidebiliriz? Calgary'ye bir dahaki gidişinde?"

Onunla arkadaş olmak istediğim çok açık. Bundan daha fazlasıymış gibi davranıyor olabiliriz ama bu anlaşma dışında Bryce'ın arkadaşlığından hoşlanıyorum. Şaşırtıcı biri. Bu kadar sakin ve rahat bir bağ kurabileceğimi tahmin etmediğim ama kurduğum bir insan. Bu bağı kalbime yakın tutmaya başladım bile.

Bryce başını sallamadan önce gözlerimi birkaç saniye daha tutuyor. "Bu hoşuma giderdi."

Bu hoşuna giderdi. Sadece basit bir evet değil. Başarı.

Ona bakıyorum ve ellerimi belime koyuyorum. Başımı, saptığımız eğimli patikaya doğru sallayarak, "Sanırım önce daha iyi bir forma girmeliyim," diyorum.

"Uzun zamandır bu konuda çok kötüydüm," diye açıklıyor ve tekrar patikaya çıkmaya başladığımızda yanıma geliyor.

Ben işten çıktıktan sonra gitmeyi seçtiğimiz için, güneşin üzerimize batmaya başlamasına fazla zaman kalmadı. Ben bu patikayı bilmiyorum ama Bryce biliyor gibi görünüyor ve bu benim için yeterli. Hava karardıktan sonra ormanda mahsur kalmak yapılacaklar listemde yok.

"Karın kaslarını nereden aldın?" Kalın bir ağaç köküne basarak soruyorum.

Manikürlü kaşlarını çatıyor ve bana bakıyor. "Beni mi kesiyordun?"

"Sanki seni sürekli kesen insanlar yokmuş gibi. Çok güzelsin," diye geveliyorum, ne demek istediğimi vurgulamak için bir elimi vücudunda gezdiriyorum.

Bryce bana şaşkın bir bakış atıyor, yanakları koyu kırmızı bir renk alıyor. Midem sıkışıyor, mutluluk içimde özgürce akıyor.

"Sen de öyle," diye mırıldanıyor, başını eğiyor, gözleri toprak patikada.

Mutluluğun içinde fesatlık dönüyor, parlak ve heyecan verici duygulardan oluşan bir karmaşa yaratıyor. "Seni utangaç bir tip olarak düşünmemiştim."

"Utangaç değilim."

"Olabilirsin."

"Kimseye söyleme. İtibarımı zedeler."

Yüzünü gizlemeye çalışmasına rağmen dudaklarının kenarındaki seğirmeyi yakalıyorum.

"Sırrın benimle güvende," diye söz veriyorum.

Yol ayrımında sağ tarafı işaret ediyor ve duruyoruz. "Şu patikanın bir dakika kadar aşağısında dağdan beslenen bir nehir var."

"Hadi gidelim!"

O bir kahkaha atıp bana yetişmek için koşmaya başladığında ben çoktan patikaya yönelmiştim bile. Dağ havasını derin derin içime çekiyorum ve buraya daha sık geleceğime dair kendime söz veriyorum. Dünyanın en güzel yerlerinden birinde yaşıyoruz ve ben bunun avantajını kullanmıyorum.

"Bu nehrin nerede olduğunu hatırlayabilmek için bu patikayı kaç kez yürüdün?" diye sordum.

"Takip edemeyeceğim kadar çok. Ama birkaç yıldır buraya gelmedim. İşlerimden dolayı vakit bulamıyorum."

"Ofis işleri seni bu kadar meşgul mü ediyor?"

Patikadaki bir taşı tekmeliyor. "Hayır. Ek olarak başka işler de yapıyorum. Ofisteki işim önemli değil. Kasaba ya da benim için. Bu sadece ailemi dövme konusunda rahatlatmak için yapmayı kabul ettiğim bir şey. Kasaba için çalışan ve her şeyi evden yapan başka insanlar da var. Ben sadece ön büro için bir yüzüm."

"Dövme mi? Yani dövmecilik de mi yapıyorsun?"

Bunu neden bilmiyordum? Bir kız arkadaşın bilmesi gereken bir şey gibi görünüyor.

"Bu sadece bir ek iş. Kendimi meşgul tutmak ve kaşıntımı gidermek için yaptığım bir şey."

Numara yaptığını biliyorum. Dövme yapmak gerçekten sevdiği bir şey olmasaydı, sırf annenle baban onu bu konuda azarlamasın diye kasaba ofisinde çalışarak ruhunu feda etmezdi.

"Eğer görüldüğü kadar seviyorsan, tam zamanlı dövme yapmalısın Bryce. Çalışmaların olağanüstü. Şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi," diyorum ona, sözlerimde en ufak bir yalan izi yok.

"Cherry Peak'te bu mümkün değil. Kasaba çok küçük."

"Olabilir. Yani, ev ziyareti talep eden kaç kişi var?"

Patikada ilerledikçe akan suyun sesi duyulmaya başlıyor ve koyu yeşil bir ormanın arasında turkuaz mavisi bir parıltı görmek için tam zamanında başımı sağa çeviriyorum.

Bryce'la yüzleşmek için dönüyorum, hızımı artırırken her gözeneğimden heyecan sızıyor.

"Dikkatli ol, Günışığı. Ölü bir kadınla çıkıyormuş gibi yapamam," diye uyarıyor. "Ben iyiyim. Şimdi, dikkatim çok dağılmadan soruma cevap ver. güzel mavi su ve unut gitsin."

Tam olarak bunu yapmama izin vermeyi düşünmesini izliyorum, ama onu sert bir işaret parmağıyla tehdit ettiğimde gözlerini deviriyor ve bana cevap veriyor.

"Düzenli rotasyonda olan on müşterim var. Ama bu bile yeterli değil. Dövme dünyasında düzenli bir rotasyon birkaç haftada bir randevu almak anlamına gelmiyor. Bu ucuz bir hobi değil."

"Kaç taneye ihtiyacınız var? On bir mi?" Kaşlarımı sallayarak soruyorum. "Sana dövme yapmama izin verir misin?"

"Bu çok mu şaşırtıcı?"

Boğazını zorlayarak yutkunuyor. "Senin hiç dövmen yok ki."

Alay etme sırası bende. Ağaçların arasından ayrılıp nehri çevreleyen kayalık yamaca geçmeden önce duraksıyorum ve dudaklarımı bükerek sırıtıyorum.

"Beni mi kesiyordun, Frosty?" "Zaten senin muhteşem olduğunu söylemiştim, değil mi?"

Sonra yanımdan geçiyor, omuzlarımız çarpışırken bakışlarımı tutuyor. Onu kendime yakın tutmak için elimi uzatmama bir nefes kala, gözlerinde merak ışıltısıyla bana bakıyor.

Dönüyorum, tepkisinin ardındaki nedeni öğrenmek için çok meraklıyım. Karşımdaki muhteşem manzara karşısında ağzım açık kalıyor.

"Evet," diye fısıldıyor bilerek. "Bu yürüyüşe değer."

Dudak uçuklatan bir manzara. Neredeyse gökyüzünün tam tonuyla eşleşen kristal berraklığında, parlak mavi sudan, en yüksek kayaların arasına çarpan küçük ama şiddetli beyaz akıntılara ve yüzeyin altındaki zarif çakıl taşlarından oluşan zemine kadar, unutulması imkansız bir nokta.

Yemyeşil bir yeşillik ve uçsuz bucaksız çiçeklerle korunan bir sığınak. Beyaz, mor, sarı. Her yerdeler, nehir kıyısı boyunca dağılmışlar ve şu anda bizi izlediklerine bahse girebileceğim çeşitli cıvıl cıvıl kuşlara ve yaban hayatına ev sahipliği yapan ormanın içinden geçiyorlar.

"Bu çok hafif bir ifade," diye mırıldanıyorum hayranlıkla.

Hiç vakit kaybetmeden spor ayakkabımı çıkarıp çorabımı ayağıma geçiriyorum ve su kenarına doğru ilerliyorum. Ayak parmağımı akıntıya daldırıp sırıttığımda nehir buz gibi.

"Görev tamamlandı," diye anons ediyorum.

Bir sonraki nefes veriş ağır, dikkatimi çeken ağırlıklı bir ses. Beni takip ediyor ve nehre bakıyor, dudakları ayırık ve soğuk burnunun ucunu ısırtıyor. Onu tamamen rahatlamış görünce büyüleniyorum, sanki bu nefes veriş onun bu cennet parçasının güvenliğinde sorunlu düşüncelerinin her birini dışarı atma yoluymuş gibi.

Parmaklarımı gömleğimin eteklerinde birleştirerek, kollarımız birbirine değecek kadar ona yaklaştım.

"Özel yerini benimle paylaştığın için teşekkür ederim Bryce."

Başını çeviriyor, gözleri yüz hatlarımda gezinirken sakinleşiyor, içindeki fırtınalar şu an için dinmiş durumda.

"Burası sadece benim yerim değil," diyor gönölsüzce.

Nehrin öptüğü havada yumuşak bir iç çekiyorum. O yanımdayken hava artık o kadar soğuk değil.

"Burası senin için özel bir yer. Bu da onu paylaşmaya değer bir yer yapar. Sadece benimle olsa bile," diyorum.

"Sadece sen değilsin Daisy. *Sadece* sen varsın. Buraya başka kimseyi getirmedim ve getirmek de istemiyorum. Ben böyle seviyorum. Sadece ikimizin olmasını."

Ben de seviyorum.

Bryce'ın yatak odasının kapısının aralık olduğunu fark edince ses çıkarmamaya dikkat ederek odamdan çıkıp koridorda ilerliyorum. Geç oldu ama uykusuzluk saatteki rakamları pek umursamıyor. Görünüşe göre Bryce için de aynı şey söylenebilir çünkü kapısındaki çatlaktan yumuşak bir ışık sızıyor.

Mutfağın ışıklarına bir fiske vurarak omuzlarımdaki ağrıyı biraz olsun hafifletiyorum. Yürüyüşten sonra vücudumun ağrımısını beklediğim kısmı bu değildi ama dürüst olmak gerekirse her yerim ağrıyor.

Eve döndükten kısa bir süre sonra yaptığım bir saatlik banyo, gelmeyeceğini bildiğim uykuyla dalga geçmekten başka bir işe yaramadı.

En sevdiğim marka buzlu çay - meyve suyu kutuları içinde olan - buzdolabında stoklanmıştı ve Bryce'ın Fanta kutularının yanındaki üst raftaki ikiz sıralara sırtıyorum. Onları daha önce almış olmalı çünkü sonuncusunu bu sabah işe giderken yanımda götürdüğümü hatırlıyorum.

Bir kutu çalıyorum ve içine dalmadan önce pipeti ambalajından koparıp çıkarıyorum. Yutkunurken soğuk, şekerli sıvı boğazımı kaplıyor ve gözlerim düşüyor. Bir alay daha. Yatağa dönüp önümüzdeki üç saati tavana bakarak geçirmeden önce burada yarı uykulu olacağım. Uyuyamama sorunum, onlu yaşlarımda sonlarında yaşamaya başladığım inişli çıkışlı bir sorun. Sanki zamanlayıcının tik takları bitmiş gibi, birdenbire ortaya çıktı, Geceleri huzurlu bir uykuyu da beraberinde götürüyor.

İçimi çok çabuk bitiriyorum ve bir tane daha almak için buzdolabını açıyorum. Bu sefer elimi soğutulmuş portakal kutusunun üzerinde gezdiriyorum ve bugün için bir teşekkür olarak Bryce'a götürmeyi düşünüyorum. Ona tekrar teşekkür ederek zamanımı boşa harcamamamı söyleyeceğini bilsem bile.

Yine de boşa gitmiş olmaz. Benim için değil.

Kararımı verdim, ışığı kapattım ve adımlarımı geri çektim. Kapısına ulaştığımda nabzımın sinirden hızlanmasına aldırmadan kapıyı iki kez çalıyorum, ışık açıkken uyuyakalmış olma ihtimaline karşı sesimi çıkarmıyorum.

Cevap gelmeyince tekrar çalıyorum. Tek kelime etmeden bir dakika daha geçiyor, ben de kapıyı bir santim itip açıyorum ve içeri bakıyorum.

Sanırım midem boğazımdan dışarı çıkmaya çalışıyor.

Derimin altındaki kan kaynıyor, dönüp gitmeye çalışıyorum ama yapamayacağımı anlıyorum. Ben olanlara odaklanırken ayaklarım yere yapışmış, başka bir şey yapamıyorum.

Vızıltı neredeyse sessiz. O kadar sessiz ki ancak duymak için zorladığımda fark edebiliyorum, parmaklarım kapı çerçevesinin kenarını kavrarken terden ıslanıyor. Karnımda gerginlik sarmalları oluşuyor, meme uçlarım geriliyor ve geceliğimin yumuşak malzemesine sürtünüyor.

Bryce yatakta bana arkasını dönmüş, bir eli bacaklarının arasından aşağıya sarkarken diğer eliyle yatak başlığını öyle sıkı kavıyor ki parmak eklemleri ve pazuları geriliyor. Vücudunun yavaş, kontrollü sallanma hareketi, vibratörün düşük vızıltısı olmadan bile ne yaptığını açıkça ortaya koyuyor.

Omurganın tabanından boynuna kadar düz bir çizgi gibi, onu daha önce hiç görmediğim bir şekilde sert. Ama bu, rahatsız ya da sinirli olduğu zamanki sertlik değil.

Bu zevkten kaynaklanıyor. Serbest kalmak için bir dürtü.

Ağzımdaki nemi yutuyorum ve bir elimi göğsüme bastırıyorum, masum dokunuş her şeyi hissettiriyor. Elimi bir santim kaydırıp göğsümü avuçlarken dişlerim alt dudagımı sıyrıyor, sadece bir kez sıkıyorum.

Bryce baş döndürücü, çaresiz bir inilti çıkarıyor ve başını öne eğiyor, sallanmasının şiddeti artıyor. Keşke ayaklarının dibindeki battaniye dağının ardını görebilseydim de bacaklarının arasında ne kullandığına bir göz atabilseydim. Bu sesleri boğazından çıkaran ve onu bu karanlık odanın çok dışında bir yere götüren şey.

Vücudundan koyu mavi bir gömlek sarkıyor, kalçalarından tutturulmuş ve bir omzundan sarkmış. Kıçının üst kıvrımı açıkta, meraklı gözlerim için çıplak. Geri kalanı gibi solgun olsa da, tamamen mürekkepsiz. Parmaklarım, geri kalanının da aynı şekilde desensiz olup olmadığını görmek için etrafındaki battaniyeleri çırpma üzere seğiriyor.

Kafamda uyarılar ve gitmemi isteyen talepler uçuşuyor. Burada durmak mahremiyet ihlali ama mantıklı düşünemiyorum. Öyle olsaydı, bir elimi bacaklarımın arasından geçirip tek bir parmağımı külotumun kaygan malzemesine bastırmaz, yarığuma nasıl şekil verdiğini ve ani rahatlamamanın gücüyle dizlerimin titremesine neden olduğunu hissetmezdim.

Yatak başlığı gıcırıyor, o sallanıp öne doğru atılırken duvara bir kez çarpıyor. Çenesindeki kaslar geriliyor, ağzının tamamen açılmasına izin veriyor ve inliyor, vücudunun tüm uzunluğu titriyor.

"Siktir." Bacaklarının arasındaki boşluğu bırakıp iki elini de kullanarak yatak başlığına karşı denge kazanıyor. Baş hafifçe bana doğru dönüyor ama dolgun, koyu kirpikleri yanaklarını okşayarak gözlerinin kapalı olduğu görüntüsünü veriyor. "Kahretsin *Daisy*."

Kapı aralığından sıvışıp hızlı adımlarla odama dönerken panik nefes yolumu tıkıyor. Kapıyı arkamdan kapatıp yatağın kenarına otururken sesimi çıkarmıyorum. Kalçalarımı birbirine bastırarak aralarındaki bitmek bilmeyen zonklamayı engellemeye çalışıyorum ama işe yaramıyor.

Kızarıyorum, gömleğimin altı o kadar sıcak ki onu yırtıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Meme uçlarım ağrıyor ve daha önce nehir yatağındaki çakıl taşları kadar sert.

İnançsızlık her düşüncemi sarsıyor. Her şey kafama dank etmeye başladığında korku da peşinden geliyor. Beni görmüştü. Orada olduğumu biliyor olmalıydı. Adım bir uyarıydı çünkü orgazm oluyordu ve gitmem için bana bağırarak için çok geçti. Değil mi?

Bir elimi yatağa bastırıp başımı sallıyorum. Hayır.

Bu olanları unutacağım ve onun da unutmasını umacağım. Aksi takdirde, yarın eşyalarımı toplayıp kardeşimin evine geri döneceğim.

Bryce ve ben eski halimize dönmek için çok fazla ilerleme kaydettik. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Rol yapmam gereken sadece bir şey daha var, öyleyse neden bana en zoru gibi geliyor?

22

DAISY

BİR HAFTA BULANIK GEÇTİ. Gerçek bir öğretmen olarak ilk beş günüm sona erdi ve harcadığım enerjinin yarısını telafi etmek Cumartesi günümün tamamını aldı.

Bryce geçen gece olanlardan hiç bahsetmedi. Ne ertesi sabah ne de bir sonraki sabah. Beni kovmadan önce oturtup sürüngen dememesi rahatlatıcıydı ama yine de benimle konuşmak için bir ara evde olması gerekiyordu. Ve onu yürüyüş yaptığımız geceden beri görmedim.

Onun arkadaşlığını özledim ve onun da aynı şekilde hissetmediğini fark ettiğimde yaşadığım hayal kırıklığından kurtulamıyorum.

Bu hafta her akşam, sadece yarı zamanlı dövme işi olduğunu varsayabileceğim bir şey yapmaya gitti. Hepsini yalnız geçirdim, sadece dün biraz arkadaşlık için Kiki'ye ulaşabildim. Gece yarısı Bryce'ın yumruğunun kapalı yatak odamın kapısına çarpmasıyla uyandığımıza yemin edene kadar Elli Ton maratonunun ortasında uyuyakalmıştık.

Bu sabah, ben mutfak masasının üzerinden ona deli gibi bakarken ve meyve suyu kutumdan höpürdeterek içerken bile casusluk ya da yumruk atma hakkında hiçbir şey söylemedi. Elbette bana arada bir soğuk ve mesafeli bakışlar attı ama dürüst olmak gerekirse, biraz kızgın bir hava seziyorum. Umarım yaptığım şey yüzünden değildir.

"Dün gece ne yaptın?" Sessizlikten sıkıldığım için soruyorum.

Büyük boy tişörtünün altından bile, yemek sandalyesindeki pozisyonunu ayarlarken omuzlarının kaydığını görebiliyorum. Gözlerini telefonundan kaldırıp kaşlarını çatıyor.

"Çalışıyordum."

"Gece yarısına kadar mı?"

"Bunun ne önemi var? Eve gelmemi mi bekliyordun?"

Ağzımdaki pipeti ısııyorum. "Hayır. Ama nerede olduğun bir kız arkadaşın bilmesi gereken bir şey."

"Sevgilim olmayalı uzun zaman oldu. Uymamı istediğin tüm kuralları bana anlatman gerekecek."

Beni kızdırmaya çalışıyor. Belki de sınırlarını test ediyor, ne kadarına dayanabileceğimi görmek için. Kanımda heyecan kıvılcımları çakıyor.

"Kurallar istiyorsan, koyabiliriz. Sadece her gece geç saatlere kadar evde olup olmayacağını bilmek istiyorum. Yaptığın bir şey hakkında bana soru sorulursa ve görünüşü korumak zorunda kalırsam diye. Sabahın erken saatlerine kadar ev ziyaretleri yapıldığını bilmiyordum."

Telefonunu masaya bırakırken yanağındaki bir kas seğiriyor, tüm dikkatinin ağırlığı yüzüme çarpıyor.

"Peki ya sen?" "Peki ya ben?"

"Ben yokken neden gecelerini odanda başka bir kadınla geçirdiğini bana mı soracaklar?"

Bu soru beni duraksattı. Bu sabah onda bir tuhaflık olduğunu biliyordum ama sesindeki kırbaç gibi ton beklediğimden çok daha kötüydü.

"Bu yüzden mi bu sabah benimle konuşmadın?" Burada ne kadar dikkatli davranmam gerektiğinin tamamen farkında olarak soruyorum.

"Hayır."

"O zaman sebebi ne?"

"Kristen'dı, değil mi?" diye soruyor sertçe.

"Evet. O benim en iyi arkadaşım."

Bryce mırıldanarak bakışlarını benden kaçırıyor. Sandalyemde öne doğru eğiliyorum ve avuçlarımı küçük masanın üzerine koyuyorum. Benden o kadar uzakta değil ama bana açık olmayan ellere uzanamam, onunkini tutup bana açılana kadar sıkmak istesem bile.

"İnsanları davet etsem sorun olur mu? Bu durumda tek yapman gereken bana bunu söylemek. Bir dahaki sefere kapımda bir delik açmanı istemem."

Bana tekrar baktığında gülümsemeye başlamıştım bile. Gözlerindeki buz keskin ama kesici değil ve bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

Yanağını kaşıyor ve saçlarını omzunun üzerinden çekiyor. Bu sabah gevşek, hatta bazı ince teller kafa derisine yakın bir yere yapıştığı için biraz dağınık. Sanki bu sabah benim de uyanık olacağımı beklemeden yataktan kalkıp doğruca mutfığa gelmiş gibi.

"İnsanları çağırabilirsin. Sadece başka bir kadınla bir şeyler yaşıyorsan aptal gibi görünmek istemiyorum," diyor, kelimeler kırılğan.

"Kiminle bir şeyler? Kristen'la mı? Kristen'la birlikte olduğumuzu mu düşünüyorsun?" Çığlık atıyorum.

Yüz ifadesindeki gerginlik artıyor. "Farklı mı düşünmeliyim? Gece geç saatte eve geldim ve kapınız kapalıyken odanızda başka bir kadın olduğunu öğrendim."

"Gerçek bir ilişkim varken seninle sahte bir ilişkiye girmeyi teklif edeceğimi düşünmene mi alınsam yoksa neden odama dalıp kendin görmediğini merak etsem mi bilemiyorum."

"İçeri dalan tiplerden değilim."

"Sadece sevişen bir tipsin o zaman?"

Masum soru bir kaya parçası gibi masanın üzerine düşüyor. Dudaklarımdan garip bir kıkırdama çıkıyor ve Bryce'ın dikkati ağzıma odaklanıyor. Onunkini de izlememek imkânsız, nefes alış verişlerinin etrafından ayrılışları büyülüyor.

Son zamanlarda aşk hayatım olmamasına rağmen, cinsel gerilimin nasıl bir his olduğunu tam olarak unutmuş değilim. Bu, hafızanızın çekirdeğine yerleşen şeylerden biri. Zaman zaman uzak ve yabancı gelse de, vahşi bir canavar gibi birinin üzerine atılmayı düşündüğünüz bu gibi anlarda hızlı bir şekilde tanınmaya dönüşen bir his.

En azından ben böyle düşünüyorum.

Kesin olarak sadece kendi adıma konuşabilirim, ama Bryce'ın ağzına bakarken ciğerlerimin sıkışmasından ve külotuma sızan nemden, ona karşı şaşırtıcı bir çekim hissettiğime şüphe yok.

Sahte kız arkadaşıma.

Bu ilk kez de olmuyor. Geçen gece şahit olduklarımdan ve vücudumun buna verdiği tepkiden sonra bundan çok uzak. Hiç uyumadım ve işe gözlerimin altında ağır torbalar ve bir sınıf dolusu çocuğun önünde göstermemek için tüm dikkatimi verdiğim bir sinirlilikle gittim.

Bazı nedenlerden dolayı, sanırım bu benim yakalandığım en güçlü çekim dalgası. Ciğerlerimin büzüşmemesi için nefeslerimi sabit tutmak için harcadığım çabadan ve masanın kenarının altında uyluklarımdan birbirine hafifçe bastırmasından tehlikeli bir bölgede olduğumu söyleyebilirim. Geçen geceden daha kötü ve şu anda bunun nedenini düşünmekten umutsuzum.

Bryce benim kadar etkilenmiş görünmüyor. Eğer boynundaki kırmızı çizgiler ve çenesindeki gerginlik olmasaydı, onun

sadece bana bakıyordu.

Yüzünü asmama becerisi şu anda önemli görünmüyor. Aptalca ama bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Sanki ben onun her zamanki dış görünüşünün bir istisnasıymışım gibi.

"Dövme istediklerinde kimseyi reddetmiyorum," diye açıklıyor gözlerini yavaşça yüzümde gezdirerek. "İstiyorlar, ben de kabul ediyorum ve istedikleri zaman istedikleri yere gidiyorum."

"O zaman senden faydalanıyorlar mı?"

Kaşları birbirine çarpıyor. "Hayır."

"Yani her gece bütün gece dışarıda olmak, ev ev dolaşmak senin için sorun değil mi? Eve geç dönmekten ya da etrafındakilerle sohbetleri kaçırmaktan yorulmuyor musun?" Saçmalıyorum, gömülü sinirliliğim dışarı sızıyor.

"Geç kaldığım için mi bana kızgınsın Daisy?"

Göz temasından kaçınıyorum, bakışlarının sertliği altında birden kendimi küçük hissediyorum. "Hayır. Sadece yatağa girdikten sonra ışıkları açık bırakmayı bırakıp bırakmamam gerektiğini bilmek istiyorum."

"Buna gerek kalmayacak. Bundan sonra eve daha erken geleceğim." "Kendini mecbur hissetme. Ben büyük bir kızım."

"Bu zorunluluk değil. Evde beni bekleyen birinin olmasının nasıl bir şey olduğunu unutmuşum," diyor ve sonunda başka bir yere bakıyor.

Buna ne cevap vereceğimi bilemediğimden ve bu an için çok ağır olmayacağından biraz vites değiştiriyorum. "Sadece en yeni müşterin için bir gün kurtarmaya çalış."

Kesik kesik kıkırdaması önceki birkaç dakikadan sonra hoş bir sestir. "Her gün senin, Günışığı. Sadece zamanını söyle ve önce kesinlikle emin olduğundan emin ol."

"Tamamdır." Yumuşak bir şekilde gülümseyerek ellerimi kendime doğru çekiyorum ve katlıyorum. "Ailenin evine gidip onlarla bensiz konuşmuş olabileceğini düşündüm."

"Bütün hafta annemden kaçtım. Bizi gerçekten bu pisliğin içine sürüklemeyi önce seninle konuşmak istedim. Geri çekilmen için sana son bir şans vermek istedim."

Son birkaç gündür göbeğimi saran görünmez kollar santim santim gevşiyor. "Sanırım bunun için çok geç. Ve onlarla tanışmak istiyorum."

"Ailemle tanışmak mı *istiyorsun*?" diye soruyor, gözle görülür bir şekilde şaşırmış.

"İyi insanlar olduklarını düşündüğüm için değil, sana davranış biçimlerinin doğru olmadığını bilmelerini istediğim için."

"Anneme katlanmak çok zor. Anlamayacağınızı bildiği için size Fransızca küfredi, sonra da derdini İngilizce anlatır. Bana ulaşmak için sana zarar vermeye çalışmayacağına söz veremem. Bunu yapmasına izin vermeyi planlamıyorum."

Başımı sallayarak ve yumuşak sözlerle saçmalamasını kesiyorum. "Kendimi idare edebilirim. Başkalarının beni ezmesine izin verecek biri değilim."

Peakside'da Bryce için ayağa kalkma şansımı kaçırdıktan sonra, bir daha kaçırmayacağıma dair kendime söz verdim.

Bryce ben konuştuktan sonra birkaç dakika boyunca meraklı gözlerle beni izliyor. Onların altından sıvışmaya çalışmıyorum ve bana inanması gerektiği kadar uzun süre bakmasına izin veriyorum.

Sonunda, ben biraz kıpırdanmaya başlayınca sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve gözlerini kırıştırarak yoğun bağlantıyı kesiyor.

"Peki ya bu gece?"

Gözlerim irileşiyor. "Bu gece mi?"

"Hazır değilsen," diye ekleyerek bana geri çekilmem için bir şans daha verdi. Dışarı.

Şüphesi içimde hassas bir noktaya saplanıyor. Ben hiçbir zaman Sert bir kabuğum var ve bu yüzden, evet, yumuşak huyluyum. Ama gerektiğinde sesimi kullanmaktan da çekinmem. Yıllar içinde bir omurga geliştirmemek için kendi konuşmalarını duymayı seven çok fazla kardeşle büyüdüm. Ya öyle olacaktı ya da gölgelerde rahat edecektim.

Omurgamı düz bir çizgi haline getirerek sesime olabildiğince güç ve güven katıyorum.

"Ben hazırım. Ben senin kızınım ve bir başkasını kabul etmeyeceğini bilmelerini sağlayacağım. Bırak onları."

İnançsızlık gözlerini dolduruyor. O kadar ani oldu ve gitti ki, peşinden gitmemek için mücadele ederken bile bunu uydurup uydurmadığımı merak ediyorum.

Gerçekten onun kızı olmadığını açıklığa kavuşturabilirdim ... ama söylediğim şekilde kulağa bu kadar hoş geliyorsa, şimdi değiştirmek yazık olurdu.

İki yıllık seks detoksum beni beklediğimden çok daha fazla etkiledi. Bryce'tan yarım saniye daha yavaş yürümemin tek bahanesi bu, sırf kalçalarını salladığında kısa jean eteğinin altından görünen iç kalçalarının çıplak kıvrımlarına bir bakış atabilmek için.

Karnım yanıyor, o yürüdükçe ve eteği kayarak poposuna tırmandıkça yasak bir şey şiddetini artırıyor. Kanımdaki arzuyu görmezden gelip gökyüzüne bakarak beni yutması için yalvarırken şu anda saygılı olmanın tam tersini yapıyorum.

Bryce'tan ne kadar etkilendiğimi yüzüme tokat gibi çarptığından beri, onun güzelliğinin ve bir an bile huzur bulmama izin vermeyen tüm o küçük şeylerin saplantılı bir şekilde farkındayım.

O kadar solgun ki vücudundaki her yara izi ve kusur kırmızı kalemle daire içine alınmış gibi göze çarpıyor. Nadiren topladığı kalın siyah saçları ağır görünüyor ve kimsenin saçını eklemlerime sarıp seks sırasında kaldıraç olarak kullanmakla hiç ilgilenmemiş olsam da, aniden görüntüler zihnimde beliriyor. Her şeye rağmen hoşuma gidip gitmeyeceğini görmek için bir kez olsun deneme arzusu.

Vücudunda ayak bileklerinden boğazına kadar uzanan sonsuz bir mürekkep var ve kutsal, daha önce sanat hiç bu kadar ilgimi çekmemişti. Giydiği kısa kesimli bant tişörtün altında saklandığını bildiğim şeyin anısı, inatçı bir soğuk algınlığı gibi aklımda kalıyor.

Kendine ve vücuduna o kadar güveniyor ki, ona aval aval bakmamak ve aynı duyguları kendi içinde kopyalamak için ne gerektiğini merak etmemek çok daha zor.

Ondan beni soymasını ve bana bu şeyleri nasıl kucaklayacağımı öğretmesini istemeyi düşünüyorum, ama bunu yaparsam, bunun başka şeylere yol açmayacağına güvenmiyorum.

Şu anda değil.

Ve bu kesinlikle hiç de sahte değil, değil mi?

Konu değişikliğiyle kendimi sakinleştirmek için "Bu ev delilik," diyorum.

"Daha çok gülünç."

"Ailenin şehirde yaşamamasına şaşmamalı. Orada böyle bir şey yok."

Bryce çenesini salladı ve adımlarını yavaşlatarak benimle aynı hızda yürümeye başladı. Hız değişikliği dikkatimi vermem gereken şeye odaklanmama yardımcı oluyor. *Onun kıcına değil.*

Ev için saçma diyor ama en azından güzel. Yuvarlak girişı ve sivri çatı tepeleriyle benim zevkime göre biraz fazla kaleye benziyor ama yine de nefes kesici. Büyük, beyaz ve parlak, olduğundan çok daha misafirperver görünüyor. *Hansel ve Gretel*'deki cadının evi gibi bir sis perdesi.

Bryce gibi bir kadını burada hayal edemiyorum. Mutlu bir şekilde değil. "Annemin yansıtmayı sevdiği mükemmel aile tablosunu çiziyor."

"Öyle. Yani, tam anlamıyla bir çardak var" -Lemieux adını mat siyah harflerle yazan devasa taş gözlerimi kısarak bakıyorum- "şurada."

Bryce sert bir nefes veriyor. "Evet."

Eve yaklaştıkça adımlarını yavaşlatıyor. Araba yolu yuvarlak ve dramatik, tamamen düz olması için ezilmiş küçük çakıl taşlarından yapılmış, ama botunun burnu bir tanesine takılıyor ve tökezliyor.

"Vay canına," diyorum, öne doğru düşmeden önce dirseğini tutmak için elimi uzatıyorum.

Zaten solgun olan yanaklarından renk sızarken bile teni kavrayışımın altında sıcaktı. İçimi bir endişe kaplıyor ve elini elime alıp bekleyen bakışlarımla buluşana kadar parmak eklemlerinin arkasını okşuyorum.

"Her şey yoluna girecek, Frosty. Ben yanıdayım," diye söz veriyorum.

Sinirlerinden kayganlaşan avuç içlerimle sertçe yutkunuyor ve beni sıkıyor. "Sana güveniyorum."

"O zaman gidip Şeytan'la buluşalım."

23

BRYCE

"T'ES ENFIN ARRIVÉE."

"Bugün şaka yok mu anne?" Kasıtlı olarak geç kaldığımızı söylemesine aldırmandan soruyorum.

Dakikliğimi ondan öğrendim, bu yüzden bugün on beş dakika geç gelmemin onu kızdıracağını biliyordum. Benim hatam.

Kulakları ve boynu incilerle süslü sade beyaz bir güneş elbisesi giymiş olan Claudine Lemieux bizi çocukluk evimde gizli bir yüz ifadesiyle karşıladı.

"İyi günler Bayan Lemieux. Çok güzel bir eviniz var," diyor Daisy parlak bir sesle, içeri girmeden önce zoraki bir takdim yapmamı beklemeden.

Ben eve taştan bacaklarla giriyorum ama o süzülerek giriyor, anneme bakarken yüzünde yumuşak, doğal bir gülümseme var. Bunun bir rol mü olduğunu yoksa her zamanki gibi Daisy'nin kendisi mi olduğunu söylemek zor.

"Daisy, sanırım?" Annem dalgınca soruyor.

"Evet. Daisy Mitchell. Tekrardan, sırlısıklam aşık olduğum kişiyi yetiştiren kadınla tanışmanın ne kadar güzel olduğunu söylemek istiyorum."

Nefes

almıyorum.

Alamıyorum.

İfade zihnimde zonkluyor, zaten kendi hafıza makarasında ve daha sonra ulaşmak için kolay bir rafa sıkışmış durumda.

Katı bir basınç tüm yanımlı sarmadan önce sıcaklık kolumdan yukarı kayıyor. Daisy bana doğru eğilip karşı kalçamı avuçlarken çiçek parfümü kıyafetlerime siniyor ve tenime yerleşiyor.

Göğsümün nefes alırken genişlemesi neredeyse imkânsız ve sonunda bunu anladığımda nefes nefese kalıyorum.

"Aşk mı? Seni ilk kez görüyorum," diye kahkaha atıyor annem ve kapının çarparak kapanmasına izin veriyor.

Daisy ve beni arkada bırakarak girişe doğru ilerliyor ve resmi yemek odasında kayboluyor. Daisy'nin beni bırakmasını bekliyorum ama

Annemin peşinden bizi sürüklemeyen önce bana bir bakış bile atmadı.

Ben ölü bir ağırlığım, ayaklarım kendi ihlalleriyle hareket ediyor. Daisy'nin kolay ve akıcı sözlerine verdiğim tepki endişe verici. Ben aptal değilim. Yalan söylediğini biliyorum. Ama bu yine de göğsümü yırtıp açmadıkları ve beni burada kalbim tüm çıplaklığıyla dururken bırakmadıkları anlamına gelmiyor.

"Bana onun hakkında konuşmaya başlamak için kullanabileceğim bir şey söyle," diye fısıldıyor.

"Üç kardeşi var. Hepsi erkek." "Gerçekten mi?

Üç amcan mı var?"

"Evet."

Başparmağı eteğimin üzerinde geziniyor, çıplak karnımı ve onu kaplayan tüylerimi okşuyor. "Pekâlâ. Büyük bir ortak ailemiz var. Peki ya baban?"

"O burada olmayacak."

Yemek odasından alçak, derin bir ses yükseliyor ve ben duraklıyorum. Daisy sessizce gülüyor.

"Kapının önünde bir çift erkek ayakkabısı gördüm," diyerek sormadığım soruyu yanıtlıyor.

Boğazımı temizliyorum. Midem garip bir şekilde çalkalanıyor, zihnimin arkasına ittiğim bir mide bulantısı dalgası geliyor.

"Hiç evde olmuyor."

"Belediye başkanı olmanın yoğun bir iş olduğunu tahmin ediyorum." "Burası Cherry Peak, Toronto değil," diye mırıldanıyorum.

Sırıltısı gözümün ucuyla görebileceğim kadar büyük. "Yeterince makul."

Yemek odasına girdiğimizde sessiz sözcükler konuşuluyor.

İki çift göz üzerimize dikilince konuşmalar hemen kesiliyor. "Bay

Lemieux. Ben Daisy Mitchell."

Bir adım öne çıkıp babama elini uzatmam için beni serbest bırakıyor. Elini kabul ettiğinde ne kadar iri bir adam olduğu ve cüssesiyle onu gölgede bıraktığı dikkatimi çekiyor. Kızın eli babamın elinin içinde kayboluyor ve babam başının üstünden bana bakıyor, yaşlı yüz hatlarında merak açıkça belli oluyor. Gözlerimi deviriyorum.

Annem ve babam arasında beni en çok kabul eden hep babam olmuştur. Kendime her zaman onun beni, kimden etkilendiğimi umursayacak kadar önemsemediğini söyledim. Bu, hayatımı ve ne istediğimi düşünecek kadar önemsemiş olabileceğine inanmaktan daha kolaydı.

Onu burada annemle görmek biraz daha rahatlatıcı. Heteroseksüel olmamı tercih edeceğini hiçbir zaman açıkça söylememiş olsa da, bazen tam olarak bu kelimeleri kullanması gerekmiyor. Açıkça erkekleri tercih etmesi ve kadınların dahil olduğu hayatıma karşı ilgisizliği, bunu açıkça itiraf etmesinden daha fazlasını açıklıyor.

Onun ne düşündüğünü umursamayı çoktan bıraktım ama babam aynı şeyi yapmamı zorlaştırıyor. En azından ona nasıl karşı koyacağını unutup, onun yerine hiçbir şey söylemeden üzerime yürümesine izin verene kadar.

"Merhaba Daisy," diyor babam, bir an sonra elini bırakarak.

Hiç tereddüt etmeden tekrar yanıma geliyor ve daha önce olduğu gibi beni tutuyor. Sanki bana böyle dokunmak kolaymış gibi.

Sanki bundan hoşlanıyormuş gibi.

"Çok güzel bir eviniz var. Dışarıda bir çardak fark ettim. Evi aldığınızda burada mıydı?" diye soruyor.

"Hayır, aslında birkaç yıl sonra koydum. Bryce küçükken sürekli dışarıda gitar çalıyordu ve şapka takmayı reddettiği için güneşte kafa derisini yakıyordu. Bu benim onu hem güneşten korumak hem de dışarıda olmasına izin vermek için yaptığım bir girişimdi."

Daisy bana doğru dönüyor, gözleri yeni öğrendiği bilgilerle parlıyor. "Gitar çalıyor musun?"

"Hayır. Annem bana bunun saçma bir hobi olduğunu söylediğinde bıraktım. Ve çardağın benim için olduğunu ve sadece bir dekorasyon parçası olmadığını hatırlamıyorum." Sıcaktan kızarıırken kelimelerim ısıyor, ensem terden nemleniyor.

Aileme ne kadar kızgın olsam da bu kızgın bir sıcaklık değil. Bu işte bir terslik var. Aynı şekilde karnım da sıkışıyor, yükselen ateşime rağmen tenim soğuyor.

Annem yüksek sesle nefes alıyor. "Misafirlerin önünde olmaz."

"Nasıl oynandığını hâlâ hatırlıyor musun?" Daisy anneme bir bakış bile atmadan bana soruyor.

Kolumu sırtına doluyor ve onu rahatlatmak için kullandığımı anlamamasını umarak biraz daha yaklaşıyorum. Ona bu şekilde dokunmanın içimi ısıtan bir yanı var, sanki onun güneş ışığı çatlaklardan süzülüp karanlığı kör edebiliyormuş gibi.

Sert, acımasız bir insan olabilirim ama yine de kırılgan, hırpalanmış bir ruhum olduğuna inanıyorum. İlk önce korkudan saldıran ve

herhangi bir mahkum. Savunmalarım yüksektir, ama bir kez onları aşmayı başardın mı, serbest kalırsın.

Daisy savunmamı o kadar aştı ki artık fark edilemiyor bile.

Gözlerimi ona dikip ağzımı şakağına yaklaşıtıyorum ve kokusunun midemi yatıştıracağını umarak nefes alıyorum. "Bir gece oturup görmemiz gerekecek."

"Bu hoşuma gider," diye mırıldanıyor, yanaklarının üst kısımları pembe bir renk alıyor.

hue.

"Bryce haklı. Çardak daha çok çimenlik bir dekorasyona dönüştü. son birkaç yıldır, korkarım."

Babam Daisy'nin dikkatini çekiyor ve ben ne yaptığımın tam olarak farkına varmadan ona ters ters bakıyorum. Bunu fark etmeyecek kadar etrafındakilerle ilgileniyor. Birkaç dakika önce gördüğüm merak, şimdi daha yoğun bir şekilde geri döndü.

"Bu kadar çardak yeter. Bizim için hafif bir yemek hazırladım. Oturun," diyor annem.

Saçma sapan uzunluktaki yemek masasına, kumaş peçeteler ve sandalyelerdeki soluk mavi minderlerle tamamlanmış dört yer takımı yerleştirdi. Tabaklara konmuş yemekleri görünce midem bulanıyor, görünmez bir yumruk karnımın derinliklerine iniyor.

Geldiğimizde balık kokusu almamıştım ama şimdi görüyorum ki her yerde. Saçımda ve kıyafetlerimde. Dudaklarımda bile, dilime sızan tadın hatırası.

Dudaklarımı birbirine bastırarak öğürmemeye karşı koyuyorum ve bakışlarımı başka yöne çevirerek çoktan açılmış olan kırmızı şarap şişesine odaklanıyorum. Bunun bir faydası olmuyor. Bir şey yeme ya da içme düşüncesi ayaklarımın üzerinde sallanmama neden oluyor.

Daisy bana doğru yaklaşıyor ve usulca yanağıma dokunuyor. "İyi misin?" "Evet," diye mırıldanıyorum.

Annem masanın diğer tarafında durmuş, babamın sandalyesini çekmeyi bitirmesini bekliyor. Elbisesinin kabarık eteğini düzelterek oturuyor ve babamın tıraşlı yanağına bir öpücük konduruyor.

"Otur, Bryce. *Arrête avec ton attitude.*"

"Ne dedin sen? Özür dilerim, Fransızca bilmiyorum," diyor Daisy.

"Oh, hiçbir şey. Şimdi, kabalaşma, Bryce."

Babam endişelenmiş gibi yaparak, "Biraz yeşil görünüyorsun," diyor.

Daisy elinin tersini kavurucu sıcaktaki alnıma bastırıyor ve kaşlarını çatıyor. "Gerçekten sıcak hissediyorsun. Hissettiğinden emin misin?"

Tamam mı?"

Gözlerimi kaldırıp tavana bakıyorum ve başımı sallayıp masadaki yemeğe bakmadan önce küçük bir nefes alıyorum. Annemin karşısındaki sandalyeye oturduğumda midem o kadar şiddetli sallanıyor ki elimle bastırmak zorunda kalıyorum.

Daisy arkamdan geliyor, aramızda birkaç santimden fazla mesafe olmasına izin vermiyor. Sağıma oturduğunda bile bana bakmaktan vazgeçmiyor, herkese satmaya çalıştığım şeye inanıyormuş gibi davranma zahmetine bile girmiyor.

Eli eteğimin altından çıplak kalçama yapışıyor ve midem bambaşka bir nedenden dolayı kasılıyor.

Masadaki balık kokusu çok daha güçlü. Ağzımdan nefes almak ve boğazıma kadar gelen kusmuk yanmasını yutmak zorunda kaldığım için dudaklarım aralanıyor. Böylesi neredeyse daha kötü.

Risk alarak tabağıma baktığımda, kalın bir somon parçasının kenarına sıkıştırılmış kavrulmuş kuşkonmazı görüyorum. Üzerine gezdirilen sarı sos mide bulantımı daha da kötüleştiriyor ve ben daha durduramadan öğürüyorum.

Yüksek sesle.

Daisy'nin başı bana doğru dönüyor, sonra eğilip yüzünü bana yaklaştırıyor, burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. "Bryce?"

"Hasta olacağım," diye fısıldıyorum.

Masadan kalkarak herkesten ve beni bu noktaya getiren yemekten uzaklaşıyorum. Koşarak odadan çıkıyorum, bir elimi ağzıma götürüyorum ve en yakın banyoya dalıyorum.

Tuvaletin kapağını çevirip midemdekileri kusarken dizlerim yere öyle sert çarpıyor ki acı bacaklarımdan yukarıya sıçırıyor. Bu benim en utanç verici anlarımdan biri ve denesem kapıyı kapatmak için bile kalkamazdım. Burnum yanarken saçlarımı omuzlarımdan arkasına atmayı başarıyorum. Kusmaya devam ederken alevler içinde kalıyorum, vücudum kamburlaşıyor

Tuvalet.

"Oh, Frosty."

Gözlerimi sıkıca kapatıp alnımı koluma yaslıyorum, onu uydurduğumu ve aslında burada olup bunu görmediğini umuyorum.

"İşte," diye nazik sesi çınlıyor.

Saçlarım dikkatli parmaklarla geriye doğru çekilip etrafına bir lastik sarıldığında vücudumdan aşağıya doğru bir ürperti yayılıyor.

"İyi olmadığını biliyordum ama bu kadar hasta olduğunu bilmiyordum. Bilseydim buraya gelmezdik, tatlım."

Çok gerçek, çok hayal edilemez bir el sırtımda aşağı yukarı geziniyor, ben tekrar savrulurken bile, ter yüzüme ve boynuma yapışıyor.

"Ailem burada değil," diye mırıldanıyorum. "Hayır, değiller."

Yani lakap takmak yok, diyeceğim neredeyse. Yalvarmalıyım. Özellikle de tatlım gibi bir lakap.

"Daha önce hasta hissetmemiştim."

Yavaş ve rahatlatıcı daireler çizerek sırtımı okşamaya devam ediyor. "Güzel. Sırf buraya gelmiş olmak için seni daha kötü hissettirmek istemezdim."

"Balık yüzünden."

"Sadece balık mı? Gerçekten sıcak hissediyorsun, Bryce."

Mırıldanıyorum, gözlerimi kapatırken boğazım acıyor ve ağrıyor. "Ben hastalanmam." "Hiç kimse hastalanmaktan muaf değildir. İnatçı kadınlar bile."

dalga geçiyor.

Zayıf kollarımla kendimi sifonu çekecek kadar geriye itiyorum ama ona bakmıyorum. Şu anda berbat durumdayım. Ve son bir hafta içinde yediğim her şeyi kusmama rağmen kendimi daha iyi hissetmiyorum.

Halsizim ve başım dönüyor, sanki aç karnına maraton koşmuş gibiyim. Kaslarım jöle gibi, kulaklarım çınlayarak tuvalete yığılırken kendimi dik tutmam neredeyse imkânsız hale geliyor.

"Bay Lemieux!"

Uykunun çekiciliğiyle savaştırmayı bırakıp gözlerimi kapatıyorum. Sadece bir saniyeliğine. Tekrar açtığımda banyoda değildim.

Başımda yakıcı bir ağrı var, gözlerimin arkasındaki odak noktası bana bunun bir migren olduğunu söylüyor. Midem hassaslaşıyor, bir şeyin üzerinde kayarken .

. . yatak? Başımın altında annemin evi ıslattığı esansiyel yağlar gibi kokan bir yastık var.

Boğazımı temizlemek için öksürerek gözlerimi açmaya çalışıyorum. Canım çok acıyor ve arkalarındaki zonklama daha da şiddetlenerek beni bir iniltiyle gözlerimi kapatmaya zorluyor.

"Bryce? Neyin var?"

"Hâlâ burada mısın?" Sesimin bu kadar güçsüz çıkmasından nefret ederek soruyu boğazıma tıkıyorum.

Yatak kayıyor ve alnıma serin bir bez konduğunda irkiliyorum. Sıcak nefes yanağımda dolaşıyor.

"Elbette öyleyim. Seni burada yalnız bırakmayacağım ve eve gitmek için seni uyandırmayı göze almamın imkânı yoktu," diyor sertçe.

"Ne oldu lan?"

Ve neden bir kamyon çarpmış gibi hissediyorum?

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, tek parmağıyla saç çizgimin kenarını yokluyor. "Grip olduğundan oldukça eminim. Evden çıktığımızda kendini iyi hissettiğinden emin misin?"

"İyiydim. Buraya geldiğimizde hasta olduğumu düşünmüştüm ama ne zaman burada olsam bir tür rahatsızlık hissetmeye alışkınım."

Tırnaklarını kafa derime geçirerek iç geçiriyor. Bir inilti çıkmadan önce yutkunuyorum ve gözlerimi daha sıkı kapatıyorum.

"Başın ağrıyor mu?" diye mırıldanıyor.

"Orospu gibi."

"Karnın nasıl?" "Ağrıyor."

Sanki biri karnımın içini yumruk antrenmanı için kullanmış gibi hissediyorum.

"Gidip biraz malzeme alacağım, sonra hemen dönerim, tamam mı? Bana ihtiyacın olursa lütfen ara. Gerekirse çılgık atın. Burası ciddi bir kale ve kaybolabilirim."

"Eve dönmek istiyorum. Ailemden bir bok alma."

Göz kapaklarımı zorlayarak açıyorum, küçük güneş ışığının başıma verdiği acıyla irkiliyorum ve küfrediyorum. Öne doğru eğilip parmaklarımı üzerime atılmış kalın yorganın içinde kıvrırken karnım kendi üzerine katlanıyor.

"Yapma. Üzerimde tekrar uykuya dalmana bir adım kalana kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

Eğiliyor ve bir eliyle omzuma dokunarak beni tekrar aşağı itiyor. Gözlerimi daha fazla açık tutamayacağımı biliyorum ama ona bakmadan tekrar kapatmayı reddediyorum.

Endişe yüzünün her santimine kazınmış ve maviyi derinleştiren gözlerinde ağır bir şekilde yatıyor. Dudaklarının bükülmesi o kadar belli belirsiz ki gerçekten kaşlarını çattığını anlamak için bakmam gerekiyor. Duygular boğazımı tıkıyor, suçluluk duygusu yüzüme tokat gibi çarpıyor.

"Ben iyiyim, Güneşli. Birkaç ağrı kesici ve gitmeye hazır olacağım."

Bu lanet bir yalan. Gözlerim kayarak kapanıyor ve ne kadar yorgun olduğumu düşünerek dişlerimi sıkabildiğim kadar sıkıyorum.

"Hayır, iyi değilsin Bryce. Ama sana biraz ağrı kesici bulacağım. Hemen döneceğim."

Her nasılsa, uykuya dalmadan önce kolumu ona uzanacak kadar kaldırılabiliyorum ve o ortadan kayboluyor. Parmaklarını kapatıp göğsüme götürdüğümde parmakları çok soğuktu.

"Henüz gitme."

"Sana yardım etmeme izin ver," diye fısıldıyor, diğer elinin sıcaklığı yanağıma çok yakın ama dokunmuyor, sadece geziniyor.

"Sen ilaçtan daha iyisin." "Uyu

Bryce. Ben burada olacağım."

Serin parmakları ağzımın köşesinde geziniyor ve sonra yemin ederim dudaklarının onların yerini aldığını hissediyorum. Sadece hayalet gibi bir dokunuş ama uykumda sırttırken yanaklarımı yakmaya yetiyor.

Bu şimdiye kadar aldığım en iyi öpücüktü. Rüya görüyor olsam bile.

24

DAISY

BRYCE'İN GÜLÜMSEMESİ, uykuda nefes alış veriş i düzeldikten sonra da devam ediyor. Parmaklarımı nemli saçlarında gezdirmeye devam ederken, fırça kullanmadan çözmeye çalışırken bu görüntünün esiri oluyorum, başka tarafa bakamıyorum.

Gülümsemesi, ifadesindeki huzur ve kaşlarını sürekli iç e doğru çekilmiş bir halde tutan düşüncelerin yokluğu kadar nadir.

Böylesine savunmasız bir durumdayken ona bu kadar yakın olmak, pek çok kişinin deneyimlediğini iddia edebileceğinden şüphelendiğ im bir şey. Koşullar ideal olmasa da, o az sayıdaki kişiden biri olduğumu bildiğ im için büyük bir minnet duygusu hissediyorum.

Ailesinin bu odanın diğ er tarafında olması canımı sıkıyor. Tetikteyim, koruyucu içgüdülerim alarm veriyor. En başta onu ailesinden koruma ihtiyacı hissetmem üzücü, ancak onlarla sadece birkaç dakika geçirdikten sonra, şu anda ona bakacak doğru insanlar olmadıklarını fark ettim.

Annesi kızıyla ilişkisini mahvettiğini fark edemeyecek kadar kendini beğenmiş ve kendini beğenmiş, babası ise annesinin söylediğ i her şeyi görmezden geliyor. İyi bir kalbi olabilir ve Bryce'a gerçekten değ er veriyor olabilir ama bunu göstermekte çok kötü bir iş çıkarıyor.

Bryce onlardan daha fazlasını hak ediyor. Sevgi, anlayış ve destek.

Annemden görecekt e kadar şanslı olduğ um her şeyi.

Hayatımda onların en büyük hayranlarım olduğ unu hissetmediğ im tek bir gün bile olmadı. Bazen sahip olduğ umuz ilişkileri hafife almak kolaydır, ancak bugünden sonra ne kadar şanslı olduğ umu anlıyorum.

Ebeveynlerimiz hayatımızda çok önemli bir yere sahipler. Bizi koşulsuz sevmeleri, her zaman beslemeleri ve doğ ruyu yanlış öğ retmeleri gerekiyor. Etrafımızdaki dünya her zaman değ işecek, ancak ailenin sonsuz olması gerekiyor. Öyleyse neden Bryce'ınki parçalanmaktan bir yanlış yorum uzakta gibi görünüyor?

Saç çizgisini okşayarak, bakışlarımın gülümsemesinin yavaşça düşüşünde oyalanmasına izin veriyorum. Alnındaki nemli bez artık sıcak, bu yüzden onu soyuyorum ve

isteksizce yataktan kalkıyor. Yatak benim ağırlığımla kayarken kılını bile kıpırdatmıyor.

Dışarı çıkıp kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla arkamdan kapattığımda koridorda kimse yoktu. Lemieux evi dışarıdan yeterince korkutucu, ama içerisi her nasılsa daha da kötü. Bryce'ın babası onu bu odaya taşıırken, hangi koridorlardan geçtiğimizi ya da kaç kapıdan geçtiğimizi not etme zahmetine girmiyordum. Bryce benim odak noktamdı.

Şimdi fark ediyorum ki, etrafımın daha fazla farkında olsaydım her şey daha kolay olurdu.

Koridor uzun, her iki tarafında da çok fazla kapı var ve kıvrıldığı yerde parlak bir ışık parlıyor. Şık zemin boyunca ilerlerken çoraplarım ayak seslerimi gizliyor.

Kavisli koridorun sonunda bir merdiven var ve ben de ona doğru ilerliyorum. Her yerde beyaz duvarlar ve üzerlerine asılmış sıkıcı, minimalist sanat eserleri var. Başka bir yerde olsaydım bu kattaki aile fotoğraflarının eksikliği endişe verici olurdu. Örneğin çocukluk evim.

Ana katta geldiğimizde fark ettiğim birkaç tane vardı ama onun dışında oldukça üzücüydü.

Merdiven korkuluklarına tutunarak merdivenleri dikkatlice çıkıyorum, dikkat çekecek kadar gürültü yapmak istemiyorum. Yanlış bir şey yapmıyorum ama Bryce'ın ailesine yabancıyım ve şu anda herhangi bir tuhaf karşılaşmadan kaçınabilirim.

İlaç bulmam, bir dahaki sefere kusmak zorunda kaldığında tuvalete gidemezse diye Bryce için bir kap bulmam ve bu bezi tekrar soğutmam gerekiyor. Sonra onun yanına dönebilirim.

Ana kat da ikinci kat kadar boş ve sessiz. Çene çalmak ya da televizyon gürültüsü yok. Mutfak olduğunu umduğum yere girip donarken boşluğu doldurmak için hafif bir müziğe bile razıyım.

Kapının pervazına tutunarak hareketsiz kalıyorum, sanki bu beni görünmez falan yapacakmış gibi.

Bryce'ın annesinin garip bir hareket algılama süper gücü olmalı çünkü geriye doğru sessiz bir adım attığım anda arkama dönüp keskin, güvensiz gözlerle beni kısıtıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye tersliyor.

Dudaklarımı ıslatıyorum ve kapı çerçevesini bırakıyorum. "Bryce'ın ilaca ihtiyacı var. Bir de kova ya da tas."

Elbisesinin eteğini sıvazlayarak mırıldanıyor. "Mutfakta ilaç bulundurmuyoruz."

"Peki ya kase?"

"Kase kullanmıyoruz. Garajda bir kova olmalı. Kocam bulup size getirsin."

Kimin aile kustumuk kasesi yok ki? Tanrım, tamamen farklı vergi dilimlerinden geliyoruz.

"Teşekkür ederim," diyorum ve dönüp gitmeye hazırlanıyorum. Bir şey beni durdurdu. İçimin derinliklerinde bir çekiş.

Tekrar ona dönerek parmaklarımı yanımda büküyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Bryce'ın balık sevmediğini biliyor muydun?"

"Çok seçici."

"Aslında öyle değil. Ama sevmediği tek yiyeceği aldın ve bugün burada olmasını sağladın. Neden? Sırf onu üzme için mi?"

Claudine bir elini mutfak adasının üzerine koyuyor ve kalçası kalkık bir şekilde adaya yaslanıyor. Bryce'a o kadar benzeyen bir pozisyon ki inanması neredeyse zor. Yüz hatlarının sıkı çekimi, işler kontrolden çıkmadan önce bu konuşmayı terk etmemi sağlamalıydı, ama yine bir şey beni durduruyor.

"Sen kim oluyorsun da beni yargılıyorsun, Daisy Mitchell?" Sanki gözümü korkutacakmış gibi ismimle alay ediyor.

Korkutmuyor. Yakınından bile geçmiyor. "Ben kızınızın kız arkadaşayım. Hayatında ona göz kulak olan önemli biriym. Ve şu anda da tam olarak bunu yapıyorum. Beni zorlamayın Bayan Lemieux. Bryce korunmaya değer."

"Onun benden korunmaya ihtiyacı yok! Ben sadece bir annenin yapması gerektiği gibi ona göz kulak oluyorum."

"Yine de ona göz kulak olmuyorsun. Ona zarar veriyorsun."

Dolgun yanaklarının elmaları alevli bir kırmızıyla parlıyor. Adayı tutmaktan parmak eklemleri bembeyaz olmuş, kaşlarını düğümlüyor.

"Hiçbir şey bilmiyorsun. *Rien du tout.*"

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum. Ve şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki onun cinselliğini ve tercihlerini hiçe saymaya devam etmen sana olan güvenini kırdı. İlişkinizde herkesin görebileceği bir gerginlik var. Dışarıdan bakan bir yabancı bile. Ve sen ideolojilerini kapıda bırakıp onu olduğu ve istediği gibi kabul edene kadar da bu durum ortadan kalkmayacak." diyorum, ne kadar yüksek sesle konuştuğumdan utanmadan.

Söylediğim her şeyi tamamen göz ardı ederek bana burun kıvrıyor. Neden tavsiyemi dikkate alacağını umuyordum bilmiyorum.

Bryce'inkini hiç umursamayacak kadar kendi yollarına ve inançlarına saplanıp kalmışken.

"Ona sadece erkeklerden hoşlanmasını dilediğinizi söylemeyerek biseksüelliğini desteklediğinizi düşünebilirsiniz, ama dürüst olmak gerekirse Bayan Lemieux, desteklemiyorsunuz. Sizden duyması gereken şey, kimi sevmek isterse istesin, olduğu gibi kabul edilmiştir. Ve eğer bunu yapamıyorsanız, o zaman onu kendi haline bırakmalısınız. Heteroseksüel bir ilişkiyle ilgilenmediğini açıkça dile getirmişken onu erkeklerle tanışma randevularına ayarlamak müttefiklik değildir ve kesinlikle ebeveyn desteği değildir."

Göğsüm hızla inip kalkıyor, her nefes alışımında titriyor, her nefes verişimde kendimden emin oluyorum. İlk tanışmada sahte kız arkadaşınızın annesine bu kadar yüklenmek çok fazla ama artık kendimi tutamıyordum. Şu anda burada olmamın nedeni bu ve Bryce'ın kız arkadaşı rolünü oynarken söylediğim tek bir kelime bile doğru değildi.

İlişkimiz ne olursa olsun, Bryce benim için önemli biri. Ve ben her zaman önemli olanlarla ilgileneceğim, bunu henüz tam olarak bilmeseler bile.

Claudine bana sırtını döndüğünde ve bir cevap gelmediğinde mutfaktan çıkıyorum. Şu anda önceliğim o değil.

Onun önceliği kızı ve ihtiyacı olduğunda onu yüzüstü bırakan bir başka kişi olmayı reddediyorum.

YILLAR SONRA, kollarım eşyalarla dolu olarak Bryce'ın odasına geri dönüyorum. Hap şişeleri, yeni bir soğuk bez, oturma odasındaki mini buzdolabından çaldığım bir şişe su ve yatağın yanında durması için bir kova.

Saçlarımı yüzümden uzak tutmak için başımın tepesinde dağınık bir şekilde topluyorum ve hırkamı odanın köşesindeki siyah kadife sandalyenin üzerine örtmeden önce silkeleniyorum.

Buranın Bryce'ın eski odası olduğu çok açık, her ne kadar ailesi odadaki çoğu şeyi temizlemiş olsa da. İster kasıtlı olarak, ister sadece misafirler için mekânı kişiliksiz bir şeye dönüştürmek için olsun, Bryce'ın tüm kişiliğini dekordan çıkarmışlar.

Bryce ile birlikte yaşıdıktan ve odasını karıştırdıktan sonra, uzun süre geçirdiği herhangi bir alandan ne beklemem gerektiğini biliyorum. Bazı gizli renk patlamaları ile karanlık hisler. Grafik sanat eserleri, yüksek desenler ve şık mobilyalar. Kendine has bir tarzı olan tamamen kendine özgü biri ve burada oturup ne kadar çıplak olduğunu görmek bir kayıp gibi hissettiriyor.

Her şey lavanta kokuyor olabilir, Bryce'ın parfümünün baharatlı kokusunu kaplıyor olabilir, ama içimden bir ses buranın eskiden onun mekânı olduğunu söylüyor. Kişilikten arındırılmış olsa da duvarda ve siyah mobilyalarda çivi delikleri bırakmışlar. Yatak takımları bile hâlâ karanlık. Siyah değil, koyu bir mor. Uzun şifonyerin üzerindeki cam bir tabakta duran küçük gitar penası koleksiyonu dikkatimi çekiyor.

Bir çırpıda şifonyerin önüne geçip koleksiyona bakıyorum. Farklı şekil ve tarzlardaki gitar penalarını karıştırıp en küçükleri olan parlak sarı gitar penasını elime alıyorum.

"Gitarı bıraktığını sanıyordum," diye fısıldıyorum. "Bıraktım."

Bir solukta gitar penasını göğsüme bastırdım ve etrafımda dönmeye başladım. Bryce yataktan beni izliyor, gözleri bir sürü kırmızının arasında mavinin görünmesine yetecek kadar açık. Dudakları neredeyse yüzü kadar solgun ve gitar penasını bulduğum yere bırakıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?"

Yanına gidip yatağın kenarına tünediğimde yorgun bakışları odanın içinde beni takip ediyor.

"Bok gibi."

"Al, otur." Yerde bıraktığım eşyalara uzanıp ihtiyacı olan tüm hapları alıyorum ve su şişesini açıp dudaklarına götürüyorum. "Bunları al ve biraz su iç."

"Bütün bunlara ihtiyacım yok," diye itiraz ediyor, kaşları çatılıyor ve yastıkları mümkün olduğunca yukarı itiyor.

"İhtiyacın var. O yüzden kapa çeneni ve ilacını al."

Dudakları aralanıyor, gözleri kocaman açılıyor. "Az önce bana çenemi kapatmamı söyledin."

Dudaklarım bir gülümseme tehdidiyle seğiriyor, ama kararlı duruyorum. "Dinlemezsen tekrar yaparım."

"Hoşuma gitti."

"Sana çeneni kapamayı söylemem hoşuna mı gitti?" "Omurganı seviyorum, Daisy."

Bakışlarının yoğunluğu altında kızarıyorum ve buna cevap vermekten vazgeçiyorum.

Alt dudağına dokunarak ilk hapi uzatıyorum ve sonra ağzına itiyorum. Sırada su var ve şişeyi nazikçe itene kadar içmeyi bırakmasına izin vermiyorum. Tüm ilaçları içtiğinde, bir iniltiyle yatağına yığılıyor.

"Biraz daha uyu Bryce," diyorum usulca, saçlarını geriye doğru iterek, tekrar dokunmamak için kendimi zor tutuyorum.

Gözlerini açık tutmak için mücadele ediyor, uykuyla savaşıyor. "Bu sefer gitme."

"Gitmeyeceğim. Ben burada olacağım." "Benimle uzan."

Ben daha itiraz edemededen bir küfür savuruyor ve nefes nefese yuvarlanıyor. Gülüşümün sessiz odayı doldurmasına izin veriyorum ve vücudunun altına çektiğı battaniyeleri düzeltiyorum.

"Yastığının üzerinde yatarken hasta olacağım." "Eğer hastalanırsan, seninle ilgilenirim."

Dudağıma dişlerimin arasına alıp ısırıyorum. Bryce zayıf bir elini kaldırıp yanındaki boş yeri okşarken bile gözlerini benden kaçırmıyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyor.

Kararlılığım bu tek kelimeyle parçalanıyor.

Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu çok iyi bildiğim için onun yanına tırmanıyorum ve her şey normale döndüğünde bunun sonuçlarıyla başa çıkmaya karar veriyorum.

25

BRYCE

Birisi gözlerimi ve ağzımı kumla doldurdu. Ya da beni canlı canlı içine gömdü.

Kendimi tekrar banyoda nasıl bulduğumu ya da gömleğimin her yerine kustuğumu nasıl fark etmediğimi bilmiyorum. Kokuma bakılırsa Daisy'nin banyo yapmak isteyip istemediğimi sormasına şaşmamalı.

"Duş alacağım," demeyi başarıyorum, kabuk bağlamış dudaklarımı sözcüklere dönüştürebildiğime şaşırarak.

"Yerde otururken bile zar zor uyanık kalabiliyorsun. İstemiyorsan burada kalmayacağım, ama en azından banyo yapmana yardım etmeme ve gerçekten içinde oturmana izin ver."

Tek istediğim bu kıyafetleri çıkarmak. İğrenç kokuyorum ve beni böyle gördükçe onu korkutup kaçırmak daha da kolaylaşacak. Her nasılsa, bunu zaten yapmamayı başardım ve eğer beni aşağı çeken şey buysa, bundan asla kurtulamayacağım.

"Çıplak olacağım," diye ağzımdan kaçırıyorum.

Tuvaletin sifonunu çekmek için etrafımda dolanırken ve saçlarımdaki tutuşunu bırakırken gözlerinde mizah çizgileri belirliyor. Ondan saçlarımı tekrar elleriyle sarmasını istiyorum. Dokunuşu beni rahatlatıyor. Nerede olduğu önemli değil.

"Gözlerimi kapatabilirim," diye teklif ediyor.

Başka bir mide bulantısı dalgası vuruyor ve onunla savaşmak için midemi kavriyorum. Midemde sudan başka bir şey yok, ama o bile uzun sürmeden tekrar yukarı fırlıyor.

Daisy omzuma bir el atıyor ve arkamdaki küvet dolmaya başlıyor. Akan suyun sesi başımın zonklamasına neden oluyor, migrenimin migreni devam ediyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin

Daisy." "Neyi yapmak zorunda değilim?"

Bir kahkahada boğuluyorum. "Bütün bunları. Benimle bir çocukmuşum gibi ilgilen."

Küvetin etrafında hareket ediyor, bir elin sesi arkamdan gelen sabit su akışını kesiyor.

"İstemeseydim burada olmazdım," diye mırıldanıyor.

"Bu zorunluluktan kaynaklanıyordu," diye belirtiyorum, rahatsız olmamış gibi görünmeye çalışarak ve başarısız olarak. "Yemek mahvolduğunda kız arkadaşım gitmiş olsaydı ailemin umurunda olmazdı. Bu planımızı değiştirmezdi."

Bir duraksamanın ardından yanıma çömeliyor ve elimi dizimin üzerinde tuttuğum yerden alıp kucağına çekiyor.

Onu düzgün görebilmek için biraz zorlanıyorum ama o kadar güzel ki buna değiyor. Her nasılsa yorgun görünmüyor, sadece odaklanmış ve endişeli. Yanaklarının ve dudaklarının sağlıklı bir şekilde kızarması hoş bir manzara.

"Zorunluluk yok, Frosty. Sadece endişeliyim. Şimdi kalkmana yardım edeyim, böylece soyunup banyoya girebilirsin."

Göğsüm sıkışıyor ve sonuçlarını düşünmeden konuşuyorum.

"Yardıma ihtiyacım var."

Yumuşak, soluk soluğa bir nefes veriyor. "İçeri girerken mi?" Çenemi eğiyorum. "Her konuda."

Gözleri yana kayıyor ve dudaklarını endişelendirip yavaşça geri getirmeden önce kaçırdığımdan endişeleniyorum. Ellerim çok terli ama suçu gribe atıyorum.

O değil. Ve avucunun benimkine ne kadar kaygan olduğunu fark etmeyecek kadar da kendimde değilim.

"Önce seni kaldırmayı düşünelim."

Tuvaletin kenarına tutunuyorum ve o elimi çekiştirirken kendimi yukarı kaldırıyorum. Dengem bozuluyor ve görüşüm birkaç saniyede netleşen bir bulanıklıkla kararıyor. Devrilmeden önce beni dengelemek için orada.

"Özür dilerim," diye homurdanıyorum ve onu atlatıp lavaboya yaslanıyorum. Üstündeki aynada kendimi görünce neredeyse yere yığılıyordum. "Lanet olsun."

Bok gibi görünüyorum. Boktan da beter. Gömüldükten birkaç gün sonra topraktan çıkarılmış bir ceset gibi.

Saçlarım karmakarışık ve gömleğimdeki kusmuk lekesi bir sefil ile savaşmam için yeterli. Gözlerimin altındaki mavi torbalar derin ve koyu renkte, göz bebeklerimin etrafındaki kırmızı renk dikkat çekiyor. Daisy hem özümlü hem de lanetimi duymazdan geliyor, görünüşümden rahatsız olmamış gibi görünüyor.

Bu ikimizden birini yapar.

Çömeliyor ve yeni bir diş fırçası ve diş macunu çıkarmadan önce lavabonun altındaki dolabı karıştırmaya başlıyor.

"Eğer soyunursan, bunu hazırlayacağım ve küvete girmeden önce dişlerini fırçalayabilirsin. Hatta senin için koridorda bile hazırlayabilirim," diye teklif ediyor, sesi o kadar yumuşak ki neredeyse bir fısıltı.

"Önce ben fırçalayacağım."

Odadan çıkma.

Hemen diş fırçasının ambalajını açıyor ve naneli macuna buluyor. Fırçayı ondan alıyorum ve diş etlerim kanayana kadar ağzımı fırçalıyorum, bu sırada o da küvetin daha fazla dolmasını engelliyor.

"Sen küvetteyken çıkıp gelmemi istemediğine emin misin? Diş fırçasını lavabonun kenarına koyduktan ve köpük banyosunun kokusu odayı doldurduktan sonra," diyor.

Başımı bir kez sallayarak elimi gömleğimin eteklerine götürüyorum ve uzun, sabit bir nefes alıyorum. Parmaklarımı kumaşın içinde kıvırıyorum ve karnımdan yukarı doğru kaydırmaya başlıyorum.

Daisy kıpırdamıyor, ancak nefesi benim yakalayabileceğim kadar yüksek değil. Konu vücudum olduğunda başkalarının fikirlerini hiçbir zaman çok önemsemedim. Bir dövme stüdyosunda toplumun normal kabul edebileceğinden çok daha fazla insana soyundum ve meme gösterdim ama Daisy farklı.

Benimle ilgili tek önemli olan onun görüşü.

Onun başrolde olduğu tüm rüyalarımda, ilk kez çıplak kalışım hiç böyle bir durumda gerçekleşmedi. Seks ve arzunun eylemlerimizde ön planda olmadığı bir durum.

Her santim derimde tüylerim diken diken oluyor ve tepeden tırnağa beni kaplıyor. Yutkunuyorum ve gömleğimi göğsümün üzerinden çekiyorum, etrafımın hiç olmadığım kadar farkındayım.

Ateşimdeki yükselme gripten değil. Karnımın altından geliyor ve bacaklarımın arasından göğsüme doğru orman yangını gibi yayılıyor.

Geri çekilmiyor. Gömleğimi başımın üzerine çekmek için uzanana ve kaslarım titremeye başlayana kadar kılını bile kıpırdatmıyor. Bana yardım etmek için öne uzandığında, ön kolu göğüslerimin kabarıklıklarına değiyor ve ben onun kokusunu içime çekiyorum, bilinçaltımda daha da yaklaşmak için sırtımı kamburlaştırıyorum.

Gömleğim başımın üzerinden geçiyor ve saçlarım boynuma ve göğsüme dökülerek Daisy'nin gezinen gözleriyle çıplak göğüslerim arasında bir bariyer oluşturuyor.

Gözbebekleri büyüyor ve göğüs uçlarım acı verecek kadar geriliyor. Her birinin içinden geçen metal soğuk ve ağır, onları ağırlaştırıyor ve amımdaki nabızı yoğunlaştırıyor.

Etrafımızdaki boşluğu bir kırlangıç dolduruyor ve benim mi yoksa onun Onu mu olduğundan emin değilim.

n.

"Eteğini giyebilir misin?" diye soruyor gevşek bir nefesle.

"Hayır."

Başını sallamıyor. Küçük, ince parmakları kaba kot kumaşını okşuyor, sonra düğmeyi açıp fermuarı aşağı çekiyorum.

Lavaboyu o kadar sıkıyorum ki parçalanabilir ve nefesimi tutarak kendini kalçalarına doğru indirmesini izliyorum. Onun hızı bir cezadır. Ama kabul ediyorum.

"Burada bunu yapmamı istediğine emin misin Bryce?"

Elim başına düşüyor ve saçlarının üst kısmını düzleştirip arkasını avuçluyorum, gözlerim daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde parlıyor. Çok derin bir acı çekiyorum, sanki asla rahatlayamayacakmışım gibi.

Daisy tutuşuma daha da yaslanıyor ve ben kendimi tutma şansım olmadan inliyorum.

Göz kapakları düşüyor ve parmaklarını eteğimin bel bandının altına daldırıp yavaşça kalçalarımın altına indirmeye başlıyor. Külotum arkada kalıyor ama dilimi serbest bırakıp onu da çıkarmasını söyleyemeden, tutuşunu düzeltiyor ve sıkıca kavriyor.

Eteğimle birlikte aşağı iniyorlar ve etrafımızdaki hava kayboluyor. Her nefes bir mücadeledir. Yanık sonsuz.

Onu bu yanmanın ağırlığı altında hapsediyorum ve o sürüklenmiyor. Mide bulantım, sistemimin her santimini ele geçiren arzu ve uyarılmanın altında gömülü kalıyor. Şimdilik, onu uzak tutmak için elimden geleni yapacağım. Sadece birkaç dakika daha.

Saatler gibi geliyor ama sonunda etek düşüyor.

Daisy gözlerini benden ayırmıyor, ben önünde çıplak dururken bile. Külotumu ne kadar ıslak bıraktığımı görmek için aşağı bakma riskine girmiyorum, ama onun bakmasını istiyorum. Burada durduğumuz süre uzadıkça, aramızdaki bariyer yıkıldıkça, ona hislerim hakkındaki gerçeği söylememek daha da zorlaşıyor.

"Küvete kadar gidebilir misin?" Sesi o kadar nefes nefese ki, kelimeler neredeyse inliyor.

"Evet, Günişığı, iyiyim," diye törpülüyorum, sorusundan çok daha fazlası için onay veriyorum.

Bir, sonra iki kez göz kırparak bakışlarımı serbest bırakıyor ve kendi bakışlarının bedenimden aşağı süzülmesine izin veriyor. Kabaran göğüslerimden ve başımdaki metal halkalardan

Saçlarımın kirli telleri arasından görünen meme uçlarım, gövdemdeki gergin kaslar ve bacaklarımın arasındaki pürüzsüz, ıslak bölge.

Kafamın içinde bir ses bana bunun doğru olmadığını ve önümüzdeki günlerde her şeyin farklı olacağını haykırmaya çalışıyor. Nefes alış verişinin ağır sesiyle bu sesi bastırıyorum.

Baldırımı sıcak elleriyle avuçlamasına hazırlıklı değilim. Dilimi ısıtıyorum ve gözlerimi kısıyorum, benimle oyun mu oynuyor yoksa sadece dokunmakla mı ilgileniyor emin değilim.

Vücudumdaki mürekkep çok fazla ve genelde bundan hoşlanırım.

Ama şimdi değil. Bu onun dikkatini çekiyor ve her tasarımın ardındaki nedenleri araştırmaya davet ediyor, oysa bu odaklanmamızı istediğim son şey.

Vücudumu banyoya doğru eğiyorum ve midem kasıldığında başını serbest bırakıyorum, ağırlı bir rahatsızlık geri dönüyor. Kendimi hemen toparlamazsam, kusarak bu anı mahvetme riskini göze alacağım.

Daisy küvete doğru tökezleyişimi ve kıcıımı havaya kaldırarak kendimi kenarda dengeleyişimi izliyor. Vücudumda sıkıcı, solgun deriden başka bir şey olmayan tek bölge orası.

"Yardım edeyim," diye atıldı ve hemen harekete geçti.

Göz açıp kapayıncaya kadar kolumun altına çömeliyor ve beni tutuyor. Bir bacağıma kenardan kaldırıp sıcak, köpüklü suya giriyorum. Su sadece dizime kadar geliyor ama sanırım çok yüksekte uyuyup boğulmamı istemiyor.

"Yavaş, yavaş. Kaymanı ve kendini incitmeni istemiyorum."

Sonrasında beni iyileştireceği anlamına gelseydi bunu bilerek yapardım.

Siktir, bu kulağa karanlık geliyor. Belki sadece dizimi porselene falan vururum.

Tamamen suya g ö m ü l d ü ğ ü m d e , tekrar yorgunlukla savaşıyorum. Tüm cinsel düşünceler geldikleri yere geri döndüler.

Bayılma riski olmadan onları çağırmak için çok uzaktı.

"Sıcaklık iyi mi?"

Boğazımda bir anlaşıma sesi çıkarıyorum ve başımı küvetin arkasına asılı yastığa yaslıyorum. Su göğüslerime ve köprücük kemiklerime doğru kayıyor ve kollarımı suyun altında gevşekçe bırakıyorum.

Daisy'ye bakmak için başımı eğdiğimde, onu küvetin yanında dizlerinin üzerine oturmuş, kolunu küvetin üzerine sarkıtmış, parmakları köpüklerle oynarken buluyorum.

"Ailem," diye mırıldanıyorum.

Hoşnutsuzlukla ağzını büküyor. "Ne olmuş onlara?"

"Bana verdiğin onca şeyi nasıl buldun?"

"Ben buldum."

"Evi tek başına mı aradın?" "Arasaydım sorun olur muydu?"

Uykulu uykulu sırtıyorum. "Hayır. Hiç de değil."

"Anneni mutfakta buldum. Bana malzemelerin çoğunu nerede bulacağımı söyledi ve baban da bana kovayı verdi." Sanki burada ne yaptığının umurunda olmadığına hâlâ inanmıyormuş gibi, neredeyse temkinli bir şekilde anlatıyor.

Evi ateşe verebilirdi ve ben de muhtemelen bu kadar üzücü anılarla dolu bir yeri benden aldığı için ona teşekkür ederdim.

Dizimi kaldırıp üzerine tünediği küvetin duvarına dayıyorum. "Nasıldı?"

"Beklediğin gibi harikaydı. Onu azarladım sayılır."

"Nasıl azarladın?"

Baloncuk bulutları arasında gezinen parmaklarını alıp açıkta kalan dizimin üzerinde gezdiriyor ve bir kez daha kabaran derimi tutuşturuyor. "Yapmak için burada olduğumuz şeyi yaptım."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Her neyse, aklımın bir parçasını hak etti. Akşam yemeği gereksizdi."

"Hatırlatma bana."

Kıkırdıyor, çenesini küvete dayıyor. "Özür dilerim." Tavana bakarak, "Sana şarkı listeni hazırladım." diyorum. "Yaptın mı?" Sesindeki heyecan nabzımı hızlandırıyor.

"Evet. Sadece rock değil. Sürekli dikkatim dağılıyor."

"Dinlemek için sabırsızlanıyorum. Seninkine başladım ama henüz bitirmedim." Omzumu itiyorum. "Aceleye gerek yok."

Ona, bir tane istediğini söylediği gece sabahın dördüne kadar ayakta kalıp bitirdiğini söyleme şansım yok.

"Saçını ıslatmak ister misin? Şampuanım yok ama en azından biraz ovalayabiliriz."

Tabii ki annemin banyosunda köpük banyosu var ama şampuan yok.

"Uykuya dalacağım."

"Bırak onu ben düşüneyim," diye hafifçe itiraz ediyor.

Utanç verici bir şekilde kolayca teslim oluyorum ve saçlarım yüzeyin altına inene kadar beni suyun içinde yönlendirmesine izin veriyorum. Ellerini suya daldırıyor ve başlıyor

Kafa derimi ovuyor, benden utanamayacak kadar bitkin olduğum küçük inlemeler ve iç çekmeler çıkartıyor.

Çok geçmeden oturmama yardım ediyor ve saçımdaki fazla suyu sıkıyor. Gözleri suyun üzerinde gezinirken çıplak göğsümü bulduğu anda havadaki değışimi hissediyorum, kabarcıklar neredeyse tamamen yok olmuş.

Meme uçlarım hem ani soğuktan hem de onun ilgisinden dolayı sertleşiyor ve yavaşça gözlerimi onunkilere çeviriyorum, ilgiden saklanmıyorum.

Pembe dili dışarı fırlıyor ve dudaklarında geziniyor, burnu kıpkırmızı yanıyor. "Cherry Peak'i bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Dövme. Boğa kafatası ve 'ev' kelimesi. Cherry Peak hayatının önemli bir parçası mı?"

Göğüslerim ortadayken dövmemi mi soruyor? Tanrı aşkına, bu kadın beni delirtecek.

Oflayarak gülüyorum, başımı eğiyorum ve dövmeye bakıyorum. Kendim tasarladım, ama eski bir arkadaşım deriye mürekkep sürdü.

"Cherry Peak benim için önemli insanların olduğu yer. Bu yerle ilgili değıl, içinde olanlarla ilgili. Boğa, bana burayı hatırlatan ve vücuduma henüz koymadığım tek fiziksel şeydi." Kolumu kaldırıyorum ve küvetin kenarında onunkinin yanına koyuyorum. "İlk fikrim kiraz ağacıydı."

Ön kolumdaki ağacın dış hatlarını işaret ediyor ve yakınımı eğiliyor, nefesi tenimi ısıtıyor. "Çok güzel."

"Bir ya da iki rötuşa ihtiyacı var."

"Her iki şekilde de, muhteşem. İnanılmaz yeteneklisin."

İltifatına verdiğim tepkiyi gözlerimi kapatarak gizliyorum. "Bu bir hobi."

"Sadece iltifatı kabul et, Frosty. Söz veriyorum bunu yaptığını kimseye söylemeyeceğim," diye takılıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum kelimeleri abartarak.

Sessizlik çöküyor ve ben de gözlerimi kapatarak sessizliğin üzerime çökmesine izin veriyorum. Daisy'nin yanımda olduğunu ve benimle ilgilendiğini bilerek, uyku vaadinin beni alıp götürmesine izin veriyorum.

26

DAISY

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Gece saatler önce çöktü ama Bryce'ın bana olan ihtiyacını kaçırmak istemediğim için yorgunluğumla savaşımaya devam ediyorum. Banyodan çıktıktan sonra tekrar uykuya daldığından beri neredeyse hiç hareket etmedi, ama ya uyuduysa ve ben farkında değilsem?

Şifonyerde onun için bulduğum yumuşak pembe pijamalar iğrençti ama neyse ki yatağa girmeden önce onları fark edemeyecek kadar yorgundu. İş yerinde giymek zorunda kaldığı üniformanın bir başka çeşidi olan bu pijamalar ona hiç yakışmamıştı. Tüm firfırlar, danteller ve artık var olduğunu bildiğim dövmelemin çoğunu örten cızırtılı kumaşlar.

Elime bir süre önce kramp girmeye başladı ama başını okşamaktan ve parmaklarımı saçlarında gezdirmekten kendimi alamadım. Sürekli ilgi ve fiziksel şefkate ihtiyaç duyan en büyük parçam geliyor ama yine de ikimizden de daha fazlasını istiyor.

Ağır battaniyenin altında ayak parmaklarımı oynatarak karanlık odada Bryce'ın şeklini seçmeye çalışıyorum. Onu gördüğümde daha çok hissediyorum. Sabit, sıcak nefesler uyluğumu ısıtıyor ve eli kaval kemiğimi kavıyor, parmakları uykuda bile kıvrılmış.

Başını uzun süre kucağıma yasladı. Yanımda soğuk ve boş duran yastığın üzerinde uykuya daldıktan birkaç dakika sonra. Sadece onu rahatsız etmek istemediğim için değil, yanağının uyluğumda olması göğsümü baş döndürücü bir sıcaklıkla doldurduğu için onu hareket ettirmeye cesaret edemedim. Uyurken bile bana uzanıyordu. Bana güveniyordu.

Sırtımdaki bükülmenin ve ellerimdeki krampın tamamen farkında olarak yatak başlığına yaslanmış oturuyordum çünkü kendimi hareket ettiremiyordum.

İkimiz de hafta sonumuzu böyle geçirmeyi beklemiyorduk. Uzun ve yorucu bir haftadan sonra, hafta sonunu kanepede çürüyerek geçirmeyi dört gözle bekliyordum. Onun yerine buradayım.

Bu konuda hayal kırıklığına uğramam normal, değil mi? Ama öyleyse, ben neden tam tersini yapıyorum? Yorgunum, ağrım var ve hatta Bryce'ın ailesiyle bu evde olmaktan biraz rahatsızım.

Bunların hepsi şu anda hissettiğim huzurun yanında sönük kalıyor.

Bu hafta sonunu hiçbir şeye değişmezdim. Düşünceli sohbetler, nazik dokunuşlar ve Bryce'ın pek kimsenin göremediği versiyonuna içeriden bakış. Birbirimize bağlandık. Hem duygusal hem de fiziksel olarak, eğer banyoda olanlar sadece hayal gücümün bir ürünü değilse.

Tanrım, banyo. Bacaklarındaki ve belindeki kabarık deriyi hâlâ parmak uçlarımla altında hissedebiliyorum. Kolumla göğsüne dokunmak niyetinde değildim ama göğsüne doğru eğildiğinde nasıl nefes alacağımı unuttum.

Başımı arkaya yatırıp yatak başlığına yaslanıyorum, dilimi dudağımın iç kısmına bastırıyorum ve parmaklarımı siyah saçlarının kalın kütlesinde nazikçe kıvrıyorum. Sıcaklık göğsümden ve boynumda gezinirken tahrik midemi dolduruyor.

Bu yanlış, içinde bulunduğum durum için tamamen yersiz.

Yine de kıyafetlerini çıkarma anısı aklıma geldikçe, şimdiye kadar gördüğüm en güzel vücuttan başka bir şey düşünmekte zorlanıyorum. Hayalini kurduğum ya da hayal ettiğim.

Kaslı karın ve omuzlar, kıvrımlı kalçalar ve uyluklar ve cömert avuçlar büyüklüğünde göğüsler. Eteğini indirmemiş olsaydım, banyoda, önünde cömelmişken ilgimi aklımdan çıkarma şansım çok daha yüksek olurdu.

Korkutucu olması gereken bir şekilde samimiydi. Birbirini henüz tanımaya çalışan iki insan arasında değil, sevgililer arasında gerçekleşmesi gereken bir şeydi. Geçen hafta odasının dışındaki kısa an buna yaklaşamaz.

Ve onu geri alamazdım.

Ne eteğini avucumun içinde hissettiğimi, ne de dantel külotunun tenimi sıyıran o tanıdık hissini. O kadar sıcaktı ki, her ikisini de daha da aşağı indirdiğimde, önümden çıplak kalana kadar, beni tamamen çözme tehdidinde bulunacak şekilde parıldayan pürüzsüz, kabarık teniyle yaktı.

Bir an için sonsuza kadar orada kalmayı, yerdeki yerimden ona bakmaktan başka bir şey yapmamayı düşündüm, eli yol gösterici bir güç gibi başımın üzerinde sabitti.

Bryce huzursuzlanınca dikkatim kucağıma kaydđ. Başını çevirince yüzü kalçalarım yerine onların arasına giriyor. Mümkün olduğunca hareketsiz duruyorum, kaslarım onları gergin tutmanın zorluğuyla titriyor.

Yumuşak bir ses çıkarıyor ve sonra elini bacağımdan yukarı, dizimin üzerinden uyluğumun yumuşak kısmına doğru kaydırıyor. Zaten kendiliğinden yükselmiş olan etekliğimin altında kayboluyor. Sadece bir süre oyalanıyor

Nemli külotumdan birkaç santim ötede ve amım yakınlıktan şarkı söylüyor, ardından keskin bir arzu dikenini geliyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve başını yukarı doğru itme umuduyla kalçamı kaldırmaya çalışıyorum. Bunun yerine tutuşunu sıkılaştırıyor ve kolunu uzatıyor, bacağıma dışarı doğru teşvik ederek aralarında inlediği çok daha büyük bir boşluk yaratıyor.

"Bryce," diye ciyaklıyorum, uykusunda bana yapmaya çalıştığını düşündüğüm şeyi yapmasına izin vermenin ne kadar kötü olacağının fazlasıyla farkındayım.

Uykusunda.

Muhtemelen beni başka biri sanıyor ve bu da onu saçlarından dikkatlice çekip adını bu kez daha yüksek sesle tekrarlamam için yeterli bir sebep.

Bryce sarsılarak kucağımdan kalkıyor, elinin değdiği bacağımanın derisi buz gibi oluyor. "Aman Tanrım. Ne oluyor lan?"

Onun patlamasıyla bedenim sessiz bir kahkahayla sarsılıyor ve bana kaşlarını çatıldığını göremesem de öyle olduğunu biliyorum. Buna sezgi diyebilirsiniz.

"Sorun ne?" diye soruyor kısık sesle.

"Sana hiç uyurken alingan olduğunu söyleyen oldu mu?" Karanlıkta bana bakmaya çalışırken saçları yüzünün etrafında uçuşuyor.

"Ben ne yaptım ki?"

Artık kucağımda olmadığı için yatakta daha da aşağı kayıyorum. Yeni pozisyonumun sırtıma verdiği rahatlatma anında hissediliyor.

"Yani, bu bir evet mi?"

"Bana ne yaptığımı söyle. Eğer seni korkutan bir şeyse-" "Aç mısın?"

Duraklıyor, yüz hatlarındaki şaşkın buruşukluk ışıksız ortamda bile belli oluyor. "Hayır, aç değilim."

"Emin misin?"

"Daisy, benimle taşak geçmeyi bırak," diye uyarıyor hafif bir tıslamayla.

Bir kıkırdamayı yutuyorum. "Kahvaltıda beni yemeye çalışmana beş saniye kaldığına eminim."

Sessizlik.

Daha fazla sessizlik.

Sonra, Bryce arkasından bir yastık uzatıp yüzüne doğru iterken çarşafların kırıışması. İniltisi o kadar yüksek ki zorlukla boğuluyor.

Dudaklarımı birleştirip battaniyeye uzanıyorum ve onu vücuduma çekip çenemin altına yerleştiriyorum.

Çıldırmaıı bitirmesini beklerken kirpiklerim titriyor, bu kadın söz konusu olduğunda sabrım sonsuz.

Sonunda yastığı yüzünden çekip alıyor ve kucağına koyuyor. Gözlerini ileri dikmiş, "Bunun için beni yumruklayabilirdin," diyor.

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü az önce rızan olmadan sana dokunmaya çalıştım."

Kelimelerdeki hayal kırıklığına uğramış şaşkınlık bir bakıma güven verici. Onun böyle bir şeyi hafife alacak ya da benim onaylamayacağım bir şey yapacak biri olmadığını hatırlatıyor. Hatırlatmaya ihtiyacım yok ama orada olduğunu bilmek rahatlatıcı.

"Ama sen yapmadın. Daha önce benim sana dokunmadığım bir yerime bile dokunmamıştın. Sen iyi bir insansın Bryce. Kirli rüyalar gördüğünde bile."

"Kirli bir rüya görmüyordum," diye inkar ediyor

hışımlla. "Hayır mı?"

"Hayır."

"Sen öyle diyorsan
öyledir." "Daisy," diye
azarlıyor.

Sesinin derin ve azarlayıcı tınısı, kucağımdan indiğinden beri uykuda olan arzuyu ateşlemekten başka bir işe yaramıyor. Cinsel davranışları yüzünden kendini azarlaması gereken biri varsa, o da sadece kirli düşüncelerime dayanarak ben olmalıyım.

"Biliyor musun, bir ilişki içinde olduğumuzu düşünürsek, birinin daha önce öpüşmediğimizi öğrenmesi gerçekten kötü olur," diye geveliyorum, dilimi serbest bırakarak.

Heyecan başımı döndürüyor.

Tanrım, burada sınırlarımı zorluyorum. Teşvik etmem gereken şey bu değil. Özellikle de Bryce'ın ailesinin evine vardığımızdan beri olanlardan sonra.

Bryce bir an tereddüt ediyor ama hemen reddetmiyor. "Bunu nasıl öğrenecekler?"

"Konuşma sırasında ortaya çıkabilir ve ağzımdan
kaçabilir." "O zaman ne öneriyorsun?"

Daha net görebilmeyi dilediğim o soğuk mavi gözleriyle bana bakıyor. Aynı zamanda, belki de karanlık bir nimettir. Bize kendimizin bir kısmını gizleme fırsatı verir. Bunun bir güvencesi

Ruhlarımızı birbirimize açmanın ya da bunu olması gerekmeyen bir şeye dönüştürmenin zamanı değil.

"Pratik yap. Eğer kendini iyi hissediyorsan," diye mırıldanıyorum. "Hepsi bu kadar mı olacak?"

Yalan yanlış olduğu kadar zorlama da hissettiriyor. "Hepsi bu kadar."

Söylediklerime inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Yine de önemli değil.

Ben kavrulurken ve ona saldırma isteğiyle kıpır kıpırken olmaz. "Önce dişlerimi fırçalamam lazım."

Yataktan kalkmasına yardım etmeyi teklif edemeden kalktı ve sallanarak banyoya girdi. Bunu, kendi başına yürüyebilecek kadar gücünü geri kazandığına dair iyi bir işaret olarak kabul ediyorum. Belki de düşündüğümde daha uzun süredir buradayız.

Tökezleyerek yatağa geri dönüp yanıma oturduğunda sinirden ve ağrıyan, hassas meme uçlarımdan bir karmaşa içindeyim. Kucağımda uyuduğu zamanki pozisyonumu tekrarlayarak sırtını yatak başlığına dayıyor ve bacaklarını birbirine bastırıyor.

"İyi misin? Belki biraz daha uyumalısın," diye teklif ediyorum, kendimi yukarı itip battaniyenin altından çıkıyorum, artık battaniye için çok sıcak.

Bryce kelimelerle cevap vermiyor. Uzanıp yanağıma avuçluyor ve beni kendisine doğru yönlendiriyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve serçe parmağımı geçmeyecek kadar yaklaşıyorum ve nefesindeki naneli diş macununun kokusunu alabiliyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

Göz kapaklarım düşüyor, birbirimizin nefesini tadarak ama daha fazlası için hareket etmeden havada asılı dururken onun yüz ifadesini gizliyor. Ona dokunmuyorum ve dokunmak istiyorum. Bizi hizada tutması gereken kurallar şu anda mevcut değil. Zaten hiç var olmamış da olabilirler.

Nasıl olsa onları çiğneyecektim.

"Pek sayılmaz."

Bryce başparmağıyla elmacık kemiğimi okşuyor ve sonra dudaklarımız buluşuyor. Bu sadece yumuşak, meraklı bir ağız teması ama içimde bir şeylerin kilidini açıyor.

Kısa bir süre sonra geri çekiliyor ve ben de dizlerimi öne doğru iterek onu tekrar öpmeden önce kalçasına bastırıyorum. Daha az meraklı ve daha kendinden emin, nazıkçe başlıyor ama hissettiğim duygunun ilgi olduğunu fark ettiğimde daha da sertleşiyor.

Bryce'a karşı fiziksel arzunun çok ötesine geçen ve artık görmezden gelinmesi imkânsız hale gelen gerçek bir romantik ilgi. Bu çok açıktı, ama yine de

görmezden geldim. Üç hafta oldu ve kalbimi bu işin dışında tutma umudumu çoktan kaybettim.

Belimdeki ani ve sabit tutuş beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Öpücüğe daha fazla eğildiğimde burnumu onunkine çarpıyorum ve bacağıma kucağına atıp dizlerimin üzerinde duruyorum.

"Sadece biraz daha pratik," diye fısıldıyorum.

Belimden çekiştiriyor ve dizlerimin bağı çözülerek güçlü kalçalarının üzerine yığılmadan önce öne doğru sarsılıyorum.

"Pratik." Bu anlaşma bir törpüden başka bir şey değil.

Sonunda ellerimle yapacak bir şey buluyorum ve birini pazusunun etrafına yerleştirirken diğerini saçlarına götürüyorum, tırnaklarım kafa derisine sürtünüyor.

Dudakları dudaklarımdan ayrılıyor ve Bryce ağzımın içine doğru bir nefes çekiyor. Parmakları çenemde geriliyor ve sonra temkinli bir şekilde sürükleniyorlar. Boynumdan aşağı, hızlı nabzımın üzerinden ve boğazımın çukuruna doğru, belime uyguladığının hayaletinden başka bir şey olmayacak kadar nazik bir basınçla bana dokunuyor.

Dokunuşunun altında titriyorum, vücudumun her santimi biz öpüştükçe ve o ellerini üzerimde tuttukça daha da ısınıyor. Göğüs uçlarımla sütyenimin pedlerine yaptığı sürekli baskı, bacaklarımla arasındakile kıyaslanamaz bile. Pozisyonumu ayarlamamak ve biraz rahatlayabilmek için kalçasına binmemek için her şeyimi harcıyorum.

Benden daha kontrollü görünüyor. Parmaklarının tenimin üzerindeki her masum fırçası, her molekülümdeki alevli ihtiyacın üzerine atılan bir çıra parçası ve arzumun boyutu hakkında hiçbir fikri olduğunu sanmıyorum.

Tırnağının kulağımın arkasında bir çizgi çizdiğini hissetmek benden bir inilti koparmaya yetiyor. Kalçalarım yuvarlanıyor ve dudaklarımı çenesinden aşağı sürükleyip başımı eğiyorum, bir yaprak gibi titriyorum.

"Yeterince pratik yaptık. Bunu daha önce yaptığımızı anlayacaklar," diyor o kadar yumuşak bir sesle ki neredeyse onu duymuyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp donakalıyorum, neredeyse hiç duymamış olmayı dileyeceğim.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöküp onun üzerinden sallanırken sayısız duygu bana çarpıyor. Reddedilmiş hissetmek aptalca. Tüm bunların pratik yapmak için olduğunu söyleyen bendim. Ben bunu yapmaktan acizken o sadece kurallara uyuyor.

Bu, yatağın karşı tarafına oturup aramızda sağlıklı bir mesafe bırakırken bir an önce olduğumdan tamamen farklı bir şekilde ağrımamı engellemiyor.

"Sana biraz daha ilaç getireceğim. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Cesur bir yüz ifadesiyle soruyorum.

"Ben iyiyim."

Bu ikimizden birini yapar.

Her türlü olası cevabı yutuyorum ve odadan çıkıyorum. Bir süre sonra geri dönüyorum. Bryce'ın neredeyse tekrar uyuduğundan emin olana kadar değil, az önce olanlardan bahsetmek için çok yorgun ve yatak yerine koltuğa kıvrıldığımı fark edene kadar.

Gecenin geri kalanında orada kalacağım.

Karanlığın yardımcı olacağını düşünmüştüm ama doğrudan güneşin altında da olabilirdik.

ANNA VE RORY yatağının büyük bölümünü kaplıyor ve aralarında tuttukları telefonda her neye bakıyorlarsa kıkırdıyorlar. Üzerindeki Brody Steele tur çantasına bakılırsa, Anna'dan başkasına ait olma ihtimali yok.

Anna'nın saçlarımı yüzümden uzak tutmaya yardımcı olma bahanesiyle yapmakta ısrar ettiği ikiz ince örgülere dokunuyorum ve şifonyerimin üzerindeki aynada ikisini izliyorum. En iyi arkadaşım aylardır saçlarıma el atmaya çalışıyor. Bugün o kadar kendimden geçtim ki sonunda pes ettim.

Bunun iyi mi yoksa kötü bir karar mı olduğu konusunda hâlâ kararsızım. "Neden kıkırdıyorsun?" diye soruyorum.

Rory gözlerini ekrandan ayırmadan cevap veriyor. "Poppy grup sohbetine mesaj atıyor."

"Hangisine?"

"Meme Komitesi," diyor Anna.

Rory ekliyor, "Daisy'yle bugün eşleşip eşleşmediğinizi ve ailesiyle tanışacağın için gergin olup olmadığını merak ediyor."

"Ailesiyle zaten tanıştım." Ama bu şekilde değil.

Telefonum şifonyerin üzerinde yüzü yukarı bakacak şekilde duruyor ama ekran hâlâ karanlık. O grubu ve Poppy'yi, Daisy hakkında beni dinsel olarak rahatsız etmek için kullanmaya başladıktan kısa bir süre sonra kişisel olarak susturdum. Spam mesajlar geceleri beni gerçekten uyandırıyor.

Poppy, onu susturmaya çalıştığınızda parmağını Her Şeyi Bildir seçeneğine çarpacak türden bir insan. Son üç gecedir uyumayı başarabilmemin tek yolu tamamen sessize almaktır.

Daisy'nin hafta sonunu benimle birlikte ailemin evinde geçirdiğini söylememe gerek yoktu. Darren eve döner dönmez ona söylemiş ve ona yaşıyorum mesajı atmıştı.

Bu yüzden ben de onu görmezden geliyorum. Boşboğaz.

Aslında şu anda yakın çevremizde bir sürü insanı görmezden gelme durumu var. Ben ve Poppy, ben ve Darren, ve Pazar gecesi itibariyle,

Daisy benden kaçıyor.

Beş gün önce ailemin yanından döndüğümüzden beri hiçbir yatak odasının kapısının onunki kadar sık kapandığını görmemiştim.

Oturma odasında duran ve şu anda battaniyeleriyle dolup taşan yeni hasır sepeti fark etmedi. Yazdığım ve kapısının altından attığım şarkı listesi de fark edilmedi, hatta belki de buruşturulup atıldı.

Günlerdir rahatsızlığımı üzerimden atamıyorum. Her akşam yemek saatinde evdeydim ve sağlıklı sollu müşterileri reddetmeye başladım çünkü yokluğumun onu incittiğini biliyordum ve bunu bir daha yapmamayı tercih ediyordum. Bunun bana yaptığı tek şey, her gece masada tek başıma yemek yemenin nasıl bir his olduğunu hatırlatmak oldu.

Bir şeyler ters gidiyor, ama lanet olsun, geri çekilmesinin olası nedenlerini düşünmek istemiyorum. Hele ki aklımın bir köşesinde öpüşmemizin her şeyi mahvettiği düşüncesi varken. Bundan o kadar nefret etti ki artık bunu yapmamaya karar verdi.

Ben delirmeden önce konuşup her şeyi açığa çıkarmalıyız. İkimizin de yaptığı bu birbirimizden kaçma hareketi çocukça ve ben bunun bitmesine hazırım.

Rory aynada beni izlerken, "Ne giydiğini bilmek istiyor," diyor.

"Kıyafetimle bu kadar ilgileniyorsa buraya kendisinin gelmesini söyle."

Anna dudağını kaşıyarak başını kaldırıyor. "Aranız iyi mi?"

"Neden olmasın ki?"

Rory, "Birbirinizle pek konuşmuyorsunuz," diye araya giriyor.

"O gitti."

Anna telefonu yatağın üzerine bırakıyor ve dizlerinin üzerine çöküp elleriyle dizlerini kavırıyor. "Gittiği için üzgün olman sorun değil Bryce. Onu ben de özlüyorum."

Telefonumu kavrayıp kotumun arka cebine sokarken boğazım sıkılıyor. Siyah gömleğimin kolları bileklerime kadar uzanıyor ve Anna'nın bana zorla giydirdiği puffer yelek daraltıyor. Kıyafet tavsiyesinde kendinden çok emindi ve banyomda çırılçıplak durup yirmi dakika boyunca hayat tercihlerimi düşündüğüm için tartışmak istememiştim. İşte beni orada buldu.

"Burayı aşacağını hep biliyordum. Sorun değil. Mutlu olduğu için mutluyum," diyorum irkilmeme karşı koyarak.

"Daisy evde, değil mi? Burada mı?" Rory konuyu değiştirerek soruyor.

Daisy şu anda benim için de ideal bir konu olmasa da ona minnettar bir bakış atıyorum.

Rory'yle tanıştığımız ilk günden beri onun diğer kızlardan çok bana benzediğini biliyordum. İkimizin de karmaşık aile ilişkileri olmasının yanı sıra, diğer insanlara göre daha sert duvarlara sahibiz.

Anna ve Poppy nazik ve düşünceliler ama bazen herkesin öyle olmadığını unutuyorlar. Konuşmak istemediğim bazı şeyler var ve bunu yapmaya zorlanmak beni sadece daha da içime kapanmaya itiyor.

Hayatımda her iki tür insanın da olması güzel. Yine de onları hak etmek için ne yaptım bilmiyorum.

"Evet. Bir yerlerde," diye cevap veriyorum.

Anna'nın kaşları alnına tırmanıyor. "Bir yerde mi? Hep birlikte gitmiyor muyuz?"

Onlara arkamı dönüyorum ve gömleğimin kollarını ön kollarıma doğru itiyorum, bu kadar örtülü hissetmemeye ihtiyacım var. "O odasında, Anna. Her hareketini takip etmiyorum."

"Ama birlikte yaşıyorsunuz," diye itiraz ediyor dizlerine vurarak. "Burada bizimle olmasını isterdim. Onu biraz daha yakından tanıyabilirdik."

Dişlerimi geçirdiğim için dilim yanıyor. Şifonyerden uzaklaşıyorum ve dolabımdan dökülen bot yığınının karıştırmaya başlıyorum. Sürekli gözüme kestirdiğim çift kayıp ve öfkem alevleniyor.

"Eğer kız kıza sohbet etmek için burada olmak isteseydi, olurdu Anna. Yatak odasında saklanan o. Onu bir peri masalı prensesi gibi kilitlemedim," diye çıkışıyorum, dik duruyorum ve nefesimin altında küfretmeden önce başımı arkaya eğiyorum.

Aurora boğazını temizlemeden önce keskin bir nefes odayı dolduruyor. "Pekâlâ, demek ki ortada bir sorun var. Ve sanırım bu konuda konuşmak istemiyorsun?"

Dişlerimi sıkılmaktan çenem zonkluyor. Söyleyecek doğru bir şey yok. Tüm bunlar acı, pişmanlık ve yıllardır aklımı başımdan alan o aptal özlem duygusundan ibaret.

Üç yıl. Hayal kırıklığı yüzünden saçımı başımı yolmama ramak kaldı.

Birdenbire buradaki tek kişinin Poppy olmasını diledim. Şu anda beni izleyen iki kadının Daisy ile olan ilişkimin gerçek olmadığına dair hiçbir fikri yok. Onlarla bu konuda konuşamam. Gerçeği değil.

"Bir şey yüzünden bana kızgın," diye açıklıyorum temkinli bir şekilde.

Anna göz kırpmıyor, yumuşak bir gülümseme belirliyor. "Özür diledin mi?" "Neyi yanlış yaptığımı bilmeden nasıl özür dileyebilirim ki?"

"Ona gidip sorabilirsin. Bu barbekü onun ailesinin evinde Ice. Kızlarının kız arkadaşı olarak onlarla ilk kez tanışacak olmandan bahsetmiyorum bile. Kötü bir enerjiyle gitme," diyor.

Rory ağzını büküyor. "Ayrılmadan hemen önce her şeyi konuşmak da her zaman doğru bir şey değildir Anna. İşleri daha da kötüleştirebilir."

"Harika. Her iki durumda da boku yedim o zaman."

"Biliyor musun, belki de sorun budur. İkiniz hiç yakınlaştınız mı?" Anna'nın sorusu masumdu ama ben fiziksel olarak irkildim.

Öfkeden değil, içten içe sorunun bu olduğunu bildiğim için. Daisy'nin sorunu benim ve beni öpmenin ona hissettirdikleri. Ki bu kesinlikle iyi bir şey değildi. Bağırsaklarıma bir yumruk yemiş gibi oldum.

"Hadi gidelim. Geç kalmak istemiyorum," diye zorlayarak yerden rastgele bir çift bot kapıyorum.

En iyi arkadaşlarım yataktan fırlayıp peşimden koşuyor ve benim öfkeli tempoma ayak uydurmaya çalışıyorlar. Ağzımı kapalı tutuyorum, bir daha açarsam Daisy ve benim bu noktaya kadar yaptığımız her şeyi mahvedeceğimi biliyorum.

Gerçeği ortaya çıkaracağım.

"Bekle, Bryce! Haddimi aşmak istememiştim. Daha önce böyle şeyleri konuşmaktan hiç çekinmemiştin ve bu sefer farklı olacağını düşünmemiştim. Özür dilerim."

Suçluluk duygusu göğsümde kocaman bir delik açarak beni derinden yaraladı. "Sorun değil, Anna. Ben de seni terslemek istememiştim."

Beni kolumdan tutup öyle sert çekiyor ki, dönüp onunla yüzleşmek zorunda kalıyorum. Suçluluk duygum tamamen kaybolmadan önce kızgınlığa dönüşüyor.

Beni tutan Anna değil. Şaşırtıcı bir aşinalıkla gözlerime dalan gözler Daisy'ye ait. Dokunuşunun yakıcı sıcaklığından anlamalıydım.

Nabzım küt küt atıyor. O kadar yakın, o kadar güzel ki ona bakmak acı veriyor. Deri ceketinin altına sakladığı taytı ve parlak sarı bluzuyla oluşturduğu mükemmel görüntüyü görmek.

Peakside'daki ilk gecemizde ona teklif ettiğimden beri bulamadığım deri ceket.

O bir tanesini alıp açana kadar ellerimi yumruk yaptığımı fark etmiyorum.

"Neler oluyor?"

Sesindeki endişe neredeyse her şeyi ona anlatmama neden oluyor, ama bu olanları unutturmaya yetmiyor. Parmakları saçlarımda sürekli gezinirken aynı yatakta uyumaktan ve antrenman bahanesiyle bitkin bir halde ilk öpüşmemizden bu mutlak sessizliğe nasıl geçtiğimizi. En hafif tabiriyle sarsıcıydı.

"Nerelerdeydin?" diye soruyorum.

"Hazırlanıyordum."

"Yapma, Daisy. Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun."

"İşler yoğunlu. Bu hafta birkaç gece geç saate kadar kaldım," diye tekrar deniyor. "Bu yeterince iyi değil."

Ondan kurtuluyorum ve botlarımı giymeden önce duvara yaslanıyorum. Çoraplarım bileğimde katlanmıştı ve Daisy'nin dikkatinin kaydığını hissettiğimde birini tutup yukarı çekmeye hazırlandım. Bakışları ayak bileğimin derisini yakıyor. Tam da zihnimde kaybolduğum ve yumuşak sarı bir papatya çizdiğim bölgeyi.

Bir kolunu karnına doğru kıvrıyor, ağzı açık kalıyor. "Bu bir ... papatya mı?"

Dövmeyi çorabımla kapatıp botumun içinde daha da gizliyorum. Ona saldırmaya çok yakınım, duygularım bugün ikinci kez beni alt etmekle tehdit ediyor.

"Gitmeye hazır mısınız?" Dişlerimin arasından

soruyorum. "Bryce."

"Daisy."

Ne yalnızız ne de o gerçekten benim kızım. İşler farklı olsaydı, nerede olduğumuzun bir önemi olmazdı - arkadaşlarımla yanında ön koridorda ya da yatak odamın güvenliğinde - bacaklarını açmış ve amı aşırı hassas bir şekilde neden benden uzaklaştığını anlatmasını isterdim.

Bir partnerde dürüstlük benim için önemlidir ve evet, bunun beni ne kadar ikiye bölüyor yaptığını biliyorum. Yıllardır duygularımı ondan saklıyordum.

Yakınımda tuttuğum insanlar düşünıldüğünde çok sabırlı olduğumu sanıyordum ama konu o olduğunda, günden güne yıpranan ipliğe zar zor tutunuyorum.

Ağır ağır iç geçiriyor ve ayaklarının üzerinde kayıyor. "Yani ailemin önünde rol yapacağız, öyle mi? Planın bu mu?"

Gözlerimi yukarı dikerek ağzımı sıkı bir çizgide tutuyorum. "Sen söyle, Günişığı. Rol yapmak uygun geliyor, değil mi?"

"Bu şekilde değil."

Gözlerinde acı parıldıyor ama bunun beni daha fazla yaralamasına izin vermiyorum. Bunun yerine onu zihnimdeki çelik duvarın arkasından çıkarıp yüzüne çarparak kapatıyorum.

"Kendimi meşgul edeceğim. Bu haftaki tüm sıkı çalışmanı mahvetmeyeceğim ve senin etrafında takılmayacağım. Bunun bir hiç uğruna olmasını istemezdik."

Başını hafifçe öne eğiyor ve yanağının iç kısmını ısırdıktan sonra eğilip spor ayakkabılarını alıyor ve sessizce giyiyor.

"Ayrı ayrı mı gitmek istersiniz? Belki de biz önden gitmeliyiz," diye teklif ediyor Anna koridorun sonunda belirerek.

"Hayır, uzun süre kalmayı planlamıyorum. Birlikte gideriz," diye mırıldanıyorum.

Aurora, Anna'nın yanından geçip anlayışlı bakışlarıyla beni düzeltiyor. "Birlikte o zaman. Ben Bryce'la arkada oturacağım."

"Ne? Sen her zaman av tüfeğini çağırırsın," diyor Anna. Rory omuz silkiyor. "Bugün değil."

Onun sözleri, uğruna kaldığım son sözler oluyor. Herkes ayakkabılarını giyerken ben acı öğleden sonraya adım atıyor ve duygularımı, onlar tarafından tüketilmiş hissetmeyene kadar ezıyorum.

Bu şekilde her zaman daha kolaydır.

MITCHELLS'lerin yıllık barbeküsü benim çocukluğumdan beri devam ediyor. Her yaz bir gün tüm kasabayı arka bahçelerinde ağırlar ve güneşin doğuşundan batışına kadar ızgara yaparlar. Bu yıl, Eylül ayının sonuna ertelediler ve yer henüz beyaza bürünmediği için şanslıydılar.

Hepimiz bir grup olarak geliyoruz, ama Rory önce bizi ekiyor, Johnny'nin tüten ızgarayı yönettiği yere gizlice gidiyor ve Eliza Steele'e deli gibi gülümsüyor. Sırada Anna var, Brody içeri dalıp onu beline doladığı bir kolla uzaklaştırırken yüzü kızarıyor. En azından hain beni terk ederken omzunun üzerinden sessizce *özür dilemeyi* akıl etmiş.

"Giana'nın bugün burada olması gerekiyordu," diyor Daisy, bedenini benimkine yaslayarak.

Rahatlamış gibi yapıp avucumu sırtının ortasına bastırıyorum, bize doğru yönelen meraklı bakışların farkındayım ve onlara bir şey vermemek için kendimi zor tutuyorum. "Bunlardan birine katılmayalı uzun zaman oldu."

"Bu yüzden anneler barbekü yapmak için şimdiye kadar beklediler. Gi'nin birkaç günlüğüne eve geleceğini duyduklarında burada olması gerektiğine karar verdiler. Annem iki haftadır bu konuda övünmeyi bırakmadı."

Başımı sallıyorum, arka çitin üzerinde bakacak bir yer buluyorum. "Hepsi bize bakıyor."

"Bırak baksınlar. Biz hazırız."

"Annemin bunu göstereceğini tahmin etmezdim," diye uyarıyorum onu.

Daisy'nin kahkahası neredeyse sinsice geliyor. "Yani ona seni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını söylemek için bir şansım daha mı olacak? Kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

Şu anda çok rahat. Geçen haftaki davranışları düşünüldüğünde, zahmetsiz alaycılığı ve samimiyeti yersiz. Sahte hissettirmiyor ve en çok da bu kafamı karıştırıyor.

Mümkün olduğunca kurnazca elimi sırtından çekiyorum. Ona dokunmak şu anda kendimi sıralamama yardımcı olmuyor. Performansın canı cehenneme.

"Gidip bize içecek bir şeyler getireyim," diye mırıldanıyorum ve gitmek için bir adım atıyorum.

"Bryce." Adım dudaklarında bir nefeslik havadan başka bir şey değil.
Daha fazla hareket etmemi imkânsız kılıyor. "Ne?"

"Sonra konuşuruz, tamam mı? Sadece önümüzdeki birkaç saati atlatalım.
O zamana kadar benden uzaklaşmayı keser misin lütfen?"

Gözlerindeki acı yüzüme çarpıyor. Ama incinen tek kişi o değil ve ben de kendi duygularımın cevapsız kalmasına izin verecek biri değilim. Asla olmadım ve olmayacağım. Ben ona daha da kafayı takmadan önce bunu öğrenmesi daha iyi olur.

"Ben sadece seni takip ediyorum, Sunshine. Seni sonra bulurum."

Ve böylece kendimi onu orada yalnız bırakmaya zorluyorum ve muhtemelen iyi bir kız olup hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor. Onun duygularını incittiğimi ve güneş ışığını çaldığımı bilmek kendimi bok gibi hissettiriyor. Yine de iletişim iki yönlü işler.

Benden bunu istiyorsa, o da çaba göstermeye istekli olmalı.

Piknik masasının yanına ve kamp sandalyelerinin arasına yerleştirilmiş dört mavi beyaz soğutucu açık, her biri buz ve çeşitli içeceklerle dolup taşıyor. Soğuk bir kutu Fanta kapıyorum ve kutu buzlu çay olmadığını fark edince kaşlarımı çatıyorum.

Bana en yakın sandalyelerde oturan iki kadın bakmıyormuş gibi görünmek için çok fazla çaba sarf ediyor, ama daha iyisini bilecek kadar çok işgüzarla birlikte oldum. Onları soğuk bir bakış altında sabitleyerek kaşlarımı sessiz bir soruyla kaldırıyorum.

Platin sarısı saçlı ve yosun rengi gözlü olanın rengi soluyor ve garip bir şekilde gülüyor, arkadaşı ise domates rengine bürünerek beni tamamen görmezden geliyor.

Oflayarak onları atlatıyorum ve içkimi eve taşıyorum. Cherry Peak küçük bir kasaba, yani herkes herkesi tanıyor. Bir dereceye kadar. O iki kadın benim mezun olduğum sınıftaydı ama geçmişte sadece mecburiyetten konuşmuştuk. Aynı şey burada yaşayanların çoğu için de söylenebilir.

Burada yaşayan her bir kişiyle Eliza Steele gibi birinin yaptığı gibi konuşmak ve onları tanımak zorunda olsaydım, çok uzun zaman önce buradan ayrılmış olurum.

Rachel ve Jennifer Mitchell'ın evinin içi ailemin evinin tam tersi. Bahçeleri büyük bir köşe arsa olsa da, evin kendisi o kadar da büyük değil. Dört çocuğu barındıracak kadar geniş, ama her odanın kolaylıkla dekore edilmesiyle daha büyük görünmesini sağlamışlar.

Görünüş yerine kullanım. Rastgele kağıtlar ve uyumsuz dekor parçalarıyla dolu küçük bir kahvaltı köşesi, ezik ve sıyrıklarla dolu altı kişilik koyu lekeli bir yemek masası ve oturma odasında hepsinin rahatlıkla sığabileceği büyük bir kumaş kesit.

Duvarlara asılan ve mutfak tezgahlarının, ahşap rafların ve masaların her tarafına korkak çerçeveler içinde yerleştirilen çocukluk fotoğraflarının bolluğu, bu partilerde sadece kıskançlıktan dolayı görmek benim için her zaman zor olmuştur. Ancak bu sefer biraz daha kolay.

Bakabilmem için açıkta olmalarına sevindim. Daisy, kendisiyle gurur duyan ve duvarlarında ya da masalarında bir santim bile fotoğrafının olmamasını istemeyen bir aileye sahip olmayı hak ediyor.

Evin içinde bir düzineden fazla kez bulundum, Daisy için buzdolabında her zaman buzlu çay kutuları bulundurduklarını biliyorum. Kapıyı açtığımda evde tutmaya başladığıma benzer bir stokla karşılaşınca bir tane alıp dışarı çıkıyorum.

Verandaya adımımı attığımda ilk gördüğüm kişi annem oluyor. Doğal çatık kaşları diğer partililerin onu görmezden gelmesini sağlıyor ama bu da onun tam bir soğuk kalpli sürtük gibi görünmesine neden oluyor. Bu geni benimle paylaşmış olması utanç verici.

Annemin başının yanından geçerken, rüzgârda uçuşan koyu kıvrık saçları bir anlığına yakalıyorum. Ayaklarımı bir adım sola kaydırduğımda, Daisy dev meşe ağacının altında beliriyor ve bir kez daha nutkum tutuluyor.

Ondan fışkıran kahrkaha vahşi ve özgür, dudaklarının yayılması ise tüm arka bahçeyi aydınlatıyor. Kaburgalarım tekme yemiş gibi hissediyorum ki bunların hiçbirinin sebebi ben değilim. Olmak istiyorum. Hem de çok fena.

Ondan uzaklaşıp onun mutluluğunun alıcısı olan şanslı ruha baktığımda ruh halim tepetaklak oluyor.

Kıskançlık zihnimi zehir gibi kirletiyor. Güvensiz aptallar için yaratılmış bir duygu. Ama eğer durum gerçekten böyleyse, o zaman ben hem güvensiz hem de kocaman bir aptalım.

Giana Mitchell, Daisy'nin yanında duruyor, söylenenleri başıyla onaylarken başı aşağı yukarı hareket ediyor. Onu son gördüğümünden beri epey zaman geçti ama aynı görünüyor. Kısa boylu, geniş kalçalı ve ilgisizliğini gizlemeyen çilli yüzüyle Mitchell kızları arasında en gergin olanı ve bahse girerim bunun işiyle bir ilgisi var. Her gününü

Her gün terli, kibirli erkeklerle birlikte olmak benim için cehennemin kişisel tanımıdır. Özellikle de çoğunluğu ne kadar çekici olduklarını biliyorlarsa.

Ama böyle hissetmemin nedeni Giana değil. Yanındaki tanımadığım kadın. Kız arkadaşımı içten bir ilgiyle izleyen bu kadın beni rahatsız ediyor.

Daisy onunla basit, kibar bir göz teması kuruyor ve benim elimdeki kutuyu tutuşum acımasızlaşıyor. Bir süre sonra kutu buruşuyor, içindeki sıvı patlayan alt kısmından fışkırıyor. Botlarımın üstünü ve onları çevreleyen çimenleri ıslatıyor, her şeyi parmaklarım kadar yapışkan hale getiriyor.

Gözlerimi yıkık kutuya dikiyorum ve binlerce güneşin ateşiyle ona bakıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı kartonun etrafına uzatarak.

Dikkatimi yaptığım dağınıklığa verdiğimden, yüzlerce küçük iğne gibi tenime battığını hissettiğim şaşkın ve meraklı bakışları görmezden geliyorum. Bunun için daha sonra kendimi azarlayacağım ama şu anda patlamaya çok yakınım. Ciğerlerime çekmeye devam ettiğim serin sonbahar havasına rağmen duvarlar etrafımı sarıyor. İçimde her şeyin berbat olduğunu bildiğim halde bugün buraya gelmek kötü bir karardı.

"Bu benim için miydi?" Daisy gizlice yanıma yaklaşarak soruyor.

Yaklaştığını duymamama rağmen şaşkınlıkla irkilmiyorum ve bu da bana duygusal olarak ne kadar yaklaştığının harika bir örneği. Yıkık kutunun etrafındaki parmaklarımı esneterek onun sakın bakışlarına karşılık veriyorum ve "Bu artık çimler için" diyorum.

"Anlıyorum."

"Sana başka bir tane getireceğim."

Mırıldanıyor, alçak ve yumuşak. Dişlerini alttakine geçirmeden önce dili dudaklarını ıslatıyor. Ayak parmaklarımın üzerinde öne doğru eğiliyorum, manyetik bir güç beni ona yaklaştırıyor. Beynim bile geri çekilmemi söylüyor.

"Teşekkür ederim, ama şu anda tadını özlüyorum." "Ne-"

Ona bön bön bakıyorum, yumuşak bir dokunuşla elimi aramızdan kaldırdığında kelime havada kayboluyor. Harap olmuş kutuyu benden alıyor ve sonra parmaklarımı dudaklarına götürüyor, iki tanesini ağzına sokmadan önce uzun, ağırlıklı bir an boyunca orada tutuyor.

Dili dışarı fırlıyor ve parmaklarımın ucunu sararak yanlardan aşağıya ve diğerine doğru kayıyor. Sonra gözlerini benimkilere dikerek iki parmağını da ağzına sokuyor ve emiyor.

Parmaklarımın etrafında sırttığında bir gamze beliriyor ve bir patlamayla onları serbest bırakıyor. "Annen beni öldürüp dağlara gömmek istiyor."

Sanırım dağlara gömülen benim. Havanın artık var olmadığı, yüzeyin yirmi metre altında.

"Bir peçete kullanabilirdim," diye mırıldanıyorum, düşünmeden konuşuyorum.

Göz kırpıyor ve bu basit hareketin içinde çok canlı ve diri bir şey var. "Kendi yöntemimi daha çok seviyorum ama sonra sana bir tane bulabiliriz."

"Neyden sonra?"

Benden arkamdaki boşluğa bakıp tekrar geri dönerken küçük, sinsi bir gülümseme ifadesini değiştiriyor. "Bu."

Elleri yanaklarımı kavıyor ve sonra dudaklarını ağzımın köşesine, rüyamda beni öptüğü noktaya getiriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarını bir kez daha dudaklarımda hissetmek için kendime zaman tanıyorum. Saatlerce uyuduktan sonra zihnimin sarsılarak uyandığı ve iliklerime kadar mutlulukla şarkı söylediğim o geceki dudaklarının tam baskısından farklı. Ama yine de aynı derecede doğru.

Başparmağı yanağımın kıvrımını okşuyor ve dokunuşun ardındaki özenden ürperiyorum. Kalbim çırpınıyor, kaburgalarımın arkasındaki ağrı kayboluyor. Dudakları ayrıldığında oyalanıyor. Öpücük şimdi bitmeli ama ikimiz de kıpırdamıyoruz.

Gözlerimi açıyorum ve birden sanki geçen hafta hiç yaşanmamış gibi oluyor. Bir şekilde aramızdaki uçurumu kapattık ve vücudumdaki her molekül bunu bir adım daha ileri götürmem için bana bağıyor. Bu geceden sonra, bu son şansım olabilir.

Saf bir içgüdüyle hareket ederek kutuyu yere bırakıyorum ve hareket ediyorum. İki elimi de saçlarının kalın yelelerine sokup başını geriye doğru ittiğimde saçları parmaklarımın arasında yumuşacıktı. Kollarımda titrerken bile benden uzaklaşmıyor ve bileğime dokunmak için uzanıyor, sanki denge için temasa ihtiyacı varmış gibi.

Çırpınan kirpiklerinin altındaki gözbebeklerinin alaycı bakışları bir sonraki sözlerimi çalıyor. Dengeleyici bir nefesle, ağzımı onunkine yaklaştırıp dolu dolu, zamanı durduran bir öpücük konduruyorum.

Bu benim ona sessiz bir deklarasyonumdur; eğer bana bir şans verilirse, ömrümün sonuna kadar her gün her dakika bunu yaparım. Başka hiçbir şeye ihtiyacım olmazdı. Zenginlik ya da başarı yok. Dövme silahlarımı bir karın tepesinden aşağı atardım.

Bırakın hayatımın geri kalanını, onu bir kez daha böyle öpebilme şansı için bile dağları deldim.

Söylenecek çok şey var ve bunları söylemek için yeterli zaman yok. Henüz o noktaya gelmedik ve gelecek miyiz bilmiyorum. Daisy Mitchell'a benim demeyi hiç planlamadığım ama hep gerçekleşmesini umduğum bir hayaldi.

Bileğimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor ve öne doğru adım atıyor, ayakbılarımızın parmakları birbirine değiyor. Kontrolü ele geçirip yumuşak bir iç çekiş çıkardığında dudaklarının benimkiler üzerindeki sert baskısı daha da çılgınlaşıyor.

Ondan duyduğum en yakın inleme bu ve beni tam anlamıyla delirtiyor. Sırtını meşe ağacına dayamadan ve bacaklarının arasına dokunmadan önce ağzımı ayırmak zorundayım.

"Daisy," diye fısıldıyorum, parmak uçlarımı kafa derisine bastırarak.

Kirpiklerini kaldırdığında gözleri şaşkın ve parlak görünüyor. Benimkilerin de aynı şekilde kaybolduğunu anlamak için aynaya bakmama gerek yok.

Gözlerini kırıştırıp gerçeğe döndüğünde ve dokunuşumdan kurtulduğunda sersemliğimden kurtuluyorum. Boynunda beliren kırmızı lekeler yanaklarına ve burnunun ucuna doğru kayıyor. Gülümsemesi onu şimdiye kadar gördüğüm en sahte gülümseme. Her nasılsa ilk öpüşmemizden sonra yatak odamda gördüğümünden daha kötü.

Kafa karışıklığı göğsümü yumrukluyor ve bu sefer sessiz kalmıyorum. "Az önce ne oldu?"

"Burada olmaz Bryce," diye yalvarıyor.

"Evet, işte. Kaybolma numarasıyla işim bitti. Bunu bana bir daha yapmayacaksın."

Kollarını kavuşturuyor ve sevimli bir agresif duruş denemesiyle geriye doğru eğiliyor. "Eğer her öpüşmemizde benden uzaklaşırsan, sonrasında ben de senin üzerinde kaybolurum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kalp atışlarım teklerken bakışlarımı sıkılaştırarak soruyorum.

"Bu sefer farklı olacağını düşünecek kadar aptalım. .

."

Parmağımı ağzına bastırıyorum ve konuşmayı kesiyor, o kıvılcım Öfke kontrolden çıkmış bir orman yangınına dönüşüyor.

"Annem geliyor," diye fısıldıyorum, parmak eklemimle şakağını sıyrıyorum. İkinci kez, dokunuşumu kurnazca silkeliyor ve amım heyecanla geriliyor.

Kahretsin, bana kızmasına ve ateşli ruhunu ortaya çıkarmasına bayılıyorum. Bu beni kızdırsa bile.

"Paçayı kurtarmış değilsin. Kendini ikna ettiğin şey hakkında konuşacağız. Çoktan yanlış yolda olduğunu bilsem bile," diye ekliyorum ona bir santim daha yer açmadan önce.

Annem durduğumuz yere gelirken çimleri yırtıyor ve öfkesinin ardındaki nedenin hayatım boyunca yaşadığım en iyi öpücük olduğunu bilmek?

Tadı neredeyse güneş ışığım kadar tatlı.

29

DAISY

"QU'EST-CE QUE TU FAIS? *C'est pas l'endroit pour ça.*"

Bryce gözlerini deviriyor ve annesine bakıyor. Beyaz tahtadaki kalemi siler gibi, alaycı tavrının tamamını tek bir göz kırpmasıyla siliyor.

Keşke duygularımdan kurtulmak benim için de bu kadar kolay olsaydı. Onu kendime çekip tekrar öpmek için zaten yeterince çaba sarf ediyorum. Annesinin yaklaşan öfkesi karşısında tamamen rahatsız olmamış gibi davranmak mümkün değil.

Umutsuzca dokunmak istediğim kadınla aramda bir sınır oluşturmak için kollarımı çapraz tutarak omurgamı çelikleştiriyorum.

"Bana burada olacağını söylememiştin anne," diyor Bryce.

"Hoş karşılanmadım mı? Burası senin Daisy'nin çocukluk evi değil mi?"

Onun Daisy'si.

"Tabii ki hoş geldin Claudine." Konuşan annem, yanında annemle birlikte bize katılıyor.

Claudine duraksıyor ve sonra saçlarını hızla kulaklarının arkasına topluyor, duruşu ilkel ve düzgün bir şekilde dikleşiyor.

"Merhaba Rachel." Gülümsemesi küçük ama içten, beni şaşırtıyor. "Jennifer."

Annem yanıma yerleşiyor ve sessiz bir destek gösterisi olarak sırtımı sıvazlıyor. "Bugün bize katılmaya karar vermene sevindim. Kızlarımız birbirlerini bulduklarından beri hem ben hem de Jen seninle görüşmek istiyorduk."

Daha sonra annem konuşuyor, gözleri üzerimdeyken sesi biraz daha keskinleşiyor. "Yine de ilişkilerini kulaktan kulağa yaymak yerine onlardan duymayı çok isterdik. *Josette*'in bizi arayıp haber vermesi büyük bir sürpriz oldu."

Josette kamp sandalyelerinden birinde oturmuş, başını arkaya yaslamış ve gözlerini kapatmış, onu geri getireceğime dair verdiğim sessiz söze tamamen saf bir şekilde bakıyor.

Alt dudağımı annemin bakışlarının zayıflamasına yetecek kadar dışarı çıkarıyorum. "Bunu bugün yapmayı planlıyordum."

"Bundan hiç şüphem yoktu," diye annem beni rahatlatıyor.

Yanına eğilerek ona hızlıca sarılıyorum, o da hemen karşılık veriyor. Bryce, Claudine ortaya çıktığından beri bana bakmamak için bariz bir çaba sarf ediyor ve onun garip bir şekilde yer değıştirdiğini fark ettiğimde annemi serbest bırakıyorum.

İçgüdü ve yatıştırma dürtüsüyle Bryce'a uzanıp elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine kenetliyorum. Beni o kadar sert sıkıyor ki irkildiğimi gizlemek zorunda kalıyorum ama bir an bile elimi bırakmayı düşünmüyorum.

"Seni bilmem ama Claudine, sanırım onları birlikte gördüğümde kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Papatya kızımızın birine bu kadar aşık olduğunu görmeyeli uzun zaman olmuştu," diyor annem.

Onun bu ifadesi beni şaşırttı. Ne kadar gözlemci olduğu için değıl, bu kadar açık olduğumu bilmediğim için. Bryce fark etti mi? Öpücüklerimizi her zaman ilk onun kesmesinin bir rolü var mı? Bir sınır koymak için mi?

Utançtan kızarıyorum ve bir sonraki sözlerimde tökezliyorum. "Bu kadar dramatik olma anne."

"O sadece dürüst davranıyor. İkiniz birlikte çok mutlu görünüyorsunuz," diyor annem, bana bakarken gözleri yumuşuyor.

Bryce içine hapsediğı düşüncelerden sıyrılır gibi oluyor ve dudaklarını büzerek gülümsüyor. Hızla büyüyen sahiplenme içgüdümünden kaynaklandığını inkâr edemeyeceğim bir nedenle, bunun dişlek bir sırıtma olmadığına seviniyorum. O sırıtışların sadece bana ait olmasını istiyorum.

Elimin tersini dudaklarına götürüp parmak eklemlerimde gezdirdiğinde avucu benimkine karşı kayganlaşıyor. Bakışlarındaki kıvılcım içimi aydınlatıyor. "Daisy adına konuşmayacağım ama hiç olmadığım kadar mutluyum."

Kulağı çok gerçekçi geliyor. Çok inandırıcı. Zihnim, bunları söylemenin onun için nasıl bu kadar kolay olduğunu anlamaya çalışıyor ve aptal kalbimi bunun gerçek olduğuna ikna ediyor.

"Ben de," diye fısıldıyorum, ondan başkasının duyup duymamasını umursamadan.

Claudine boğazını temizliyor ve tekrar saçlarıyla uğraşıyor. "Henüz bilmiyorum. Çok ani oldu."

Nefesim kesiliyor. Bryce ellerimizi göğsüne götürüyor ve hiç rahatsız olmamış gibi görünüyor. Yüzünde annesinin yorumuna şaşırdığına ya da ilişkimize inanmadığına dair bir ifade arıyorum ama her düşüncesi ve duygusu aşılmaz bir duvarın ardına gizlenmiş.

"Neye istersen ona inan. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek," diyor soğukkanlılıkla.

Annem uzun, sessiz bir saniye boyunca ona bakıyor, sonra ağzının kenarı yukarı kalkıyor ve başını sallayarak onaylıyor. Bana attığı göz kırpması beni kahkahalara boğuyor.

Ancak Claudine'e attığı bakış o kadar da neşeli değil. Anne Ayı içgüdülerinin uyandığını rahatlıkla söyleyebilirim.

"Nihayetinde biz her zaman kızıma inanmayı ve onu desteklemeyi seçeceğiz. Ne olduğumu kendi gözlerimle göremeseydim bile, yine de şüphemi dile getirmezdin. Daisy her zaman kendinden çok emin olmuştur ve Bryce'i tanıdığımız kadarıyla onun da aynı şekilde olduğundan eminim. Hatta biraz daha dik başlı."

Anne de eşiyle birlikte başını sallıyor. "İkiniz adına çok mutluyuz. Umarım yakında tekrar gelirsin de seni biraz daha tanıyabiliriz Bryce?"

Bryce hiç tereddüt etmiyor. "Sadece zamanını söyle."

Karnım zonklıyor ve gözlerimin arkasındaki acıyla savaştığım için gözlerimi kırıştırıyorum. Belki de regl olmaya çok yakınım, ama onun kesinliği beni çok derinden etkiliyor. Mücadele ettiğim reddedilme ve şüphe yüzünden büyüyen kabukları deşiyor, her yarayı taze ve hassas hale getiriyor.

Mümkün olduğunca kurnazca parmaklarımı Bryce'inkilerden çekiyorum ve yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum. "Öğleden sonra bir telefon görüşmesi yapmam gerektiğini hatırladım. Hemen döneceğim."

Yalan söylerken sesimin titrememesi bir mucize. Duygularımı umursamazlık maskesinin altında saklayarak eve doğru ilerlerken annemler beni durdurmuyor.

Bryce'ın kalıp kalmadığını öğrenmek için beklemiyorum ve kendime kalıp kalmamasının önemli olmadığını söylüyorum. Ben onun gerçek kız arkadaşı değilim, bu yüzden beni kontrol etmek zorunda değil.

Mutfağı geçtikten sonra evin geri kalanı boş. Herkes içeride saklanmakla uğraşmayacak kadar son birkaç günlük yarı ılık havanın tadını çıkarmakla meşgul.

Kas hafızam beni eski yatak odama yönlendiriyor ve terli avuçlarımla kapının kolunu kavıyorum. Bir salınımla kapıyı keserek içeri gönderiyorum.

Havaya. Bir şey ona çarpıyor ve güç onu olduğu yerde durduruyor.

Bryce kapıdan sıyrılıp her hareketi gergin bir şekilde odama girdiğinde gözlerim açılıyor. İki adım geri atıyorum, aramıza istemediğim bir mesafe koyuyorum. Gözlerini bacaklarıma dikey ve kapıyı kapatarak bizi odamda yalnız bırakıyor.

"Beni takip ettiğin için bir şeylerin ters gittiğini düşünecekler," diye saçmalıyorum.

"Sana karşı dürüst olacağım Daisy," diye başlıyor ve o delici, öfkeli gözlerini yavaşça vücudumda gezdirerek yüzüme saplıyor. "Umurumda bile değil."

Göğsüm acı verecek kadar geriliyor ve elimin topuğuyla göğsümü ovuyorum. "Sorun ne?"

"Önce sen."

"Birinin boğazını parçalamaya hazır görünen ben değilim, Bryce."

Çenesi gerildi. "Bir şeyi parçalamak istiyorum Daisy, ama bu senin boğazın değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Önce bana sorunun ne olduğunu söyle. Ve bu hafta ortadan kayboluşunun ardındaki mantığı açıklayacağın kısmı atlama," diyor.

Yanaklarını kendi kalp atışlarıyla çarpıyor. "Bu konuşmayı ailemin evinde mi yapmak istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bunu günler önce evde de yapabiliirdik ama sen benden kaçmayı tercih ettin."

"Unuttuysan söyleyeyim, daha önce de benden kaçmıştın."

Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Yani benden kaçtığını kabul ediyorsun."

"Alay edecek havada değilim," diye çıkışıyorum.

"Oh? Ne havandasın o zaman? Dürüstlük mü? Çünkü ben kesinlikle öyleyim."

Zayıf bacakları aramızda yarattığım boşluğu yutuyor ve sonra tam önümde duruyor, sıcak, hızlı nefesleri burnumu okşuyor. Yutkunmam duyulabiliyor, odadaki tek ses ağır nefes alış verişlerimizden başka.

"Dürüstlük istiyorsun ama seni öpmemi istemediğini ya da bu konuda rahat olmadığını söylemiyorsun. Haftalar önce senden sınırlarını istemiştin Bryce. Bana hiç sınırın olmadığını söyledin ama ne zaman

Öpücükten sonra kendini suçlu hisseden ben oluyorum! Sanki senden faydalanmışım ya da seni asla yapmak istemeyeceğin bir şeye zorlamışım gibi."

Onu hiç bu kadar şaşırmış görmemiştim, öyle ki kocaman gözleri hızla kırpışırken bir adım geri çekildi.

Sonra gülmeye başladı. Alçak, boğuk bir ses, arkasındaki soğuk anlama rağmen derimi düpedüz lezzetli ve seksi bir şekilde sıyrıyor. Kafam boşaldığında, geriye sadece beyaz gürültünün uğultusu kaldığında, ona tekrar böyle gülmesi için yalvarmaktan bir nefes uzağım.

Sıkı ama nazik bir tutuşla elimi tutuyor, tişörtünü aşağı çekiyor ve boğa boynuzunu göğsüne bastırıyor. Bakışları talepkâr, o kadar tamamen bana odaklanmış ki, kısa bir an için derimi gerçekten soyduğundan ve tüm iç parçalarımı ve aralarına nereye sığabileceğini görebildiğinden korkuyorum.

"Düşünmeyi bırak ve *hisset* Daisy." Emir yumuşak ama tartışmaya yer bırakmıyor.

"Neyi
hissetmek?"

Oh.

Avucumun içinde hissettiğim şiddetli çarpma hissi o kadar bariz ki bunu anında fark etmeliydim. Gözlerim elimin göğüslerinin arasında durduğu yere kayıyor ve parmaklarımı hafifçe aralayarak teninin ne kadar sıcak ve pürüzsüz olduğuna hayran kalıyorum.

"Yarışıyor," diye fısıldıyorum.

Bileğimdeki nabızı okşuyor, bu da en az onun kadar vahşi olmalı. "Bana her baktığında, dokunduğunda ya da benimle konuştuğunda hissettiğim şey bu Daisy. Bazen o kadar hızlı atıyor ki nabzımın durduğunu hayal ediyorum çünkü saatlerce böylesine inanılması güç bir tempoya ayak uydurması mümkün değil."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Umutsuzca parçaları birleştirmeye çalışarak ama başaramayarak soruyorum. "Burada gerçekten yersiz konuşmamaya çalışıyorum ama bu hiç komik değil. Eğer şaka yapıyorsan ya da özelde rol yapmanın ya da kastetmediğimiz şeyleri söylemenin benim için sorun olmayacağını düşünüyorsan, ne? Toplum içinde oynadığımız karakterler gibi davranmayı öğrenmek için mi? Öğrenmeyeceğim. Gerçekten, gerçekten değilim."

Gevşek saç tutamlarını kulağımın arkasına sıkıştırıp kabuğunun izini sürüyor. Titriyorum ve o da bunu ikinci kez yaparak tepkimi test ediyor. Bu sefer bedenim titrediğinde başımın arkasını kavırıyor ve beni sabit tutuyor.

"Bu kadar zeki birine göre Daisy, benim açıklamamın üzerinden atlayıp kendi açıklamanı yaratarak harika bir iş çıkardın."

Tekrar ondan kurtulmaya çalışıyorum ama bu sefer gitmeme izin vermiyor. Güçlü bir çekişle daha da yakınlaşıyoruz, burnu bilerek benimkine çarpıyor.

"Bir daha benden uzaklaşmaya çalışırsan, seni o firfırlı pembe yatağına bağlayacağım ve ne dediğimi anlamam için gereken süre boyunca orada tutacağım," diye uyarıyor.

"Sonra ne olacak?" O kadar nefessizim ki bu bir cüretten çok bir inilti.

"Beni zorlama."

Beklenti omurgamı sarıyor, damarlarımda elektrikli bir vızıltı oluşuyor. "Ben yapmazsam kim yapacak?"

Sırıtişında şakacı ama tehlikeli bir yan var. Birdenbire denemek için can attığım bir felaket tarifi.

"Benim için yatağa otur, sana birkaç şey açıklayacağım, Günışığı," diye ikna ediyor, evcil hayvan ismi ayak parmaklarımin pelüş halıya kıvrılmasına neden oluyor.

Talimatlarına uyup yatağın kenarına tünediğimde, omurgam dik ve başım yukarıda, bacaklarım beklentiyle ağırlaşıyor.

Arka kapı ile yatak odam arasında bir yerde yeleşini çıkarmış, üzerinde sadece dar bir uzun kollu ve kot pantolon var. Yavaşça, sakın bir kontrol duygusuyla, kollarını ön kollarından yukarı kaydırıyor ve daha önce gizlenmiş olan sonsuz desen girdaplarını ortaya çıkarıyor.

Dikkatim önce dövmelerde kalıyor, sonra kollarının uzunluğuna ve göğsüne yayılmış dar kumaş parçasına kayıyor. Hâlâ avucumun altında olduğu zamanki kadar hızlı hareket ediyor.

"Etkileyici bir hayal gücün var Daisy," diyor yatağa doğru ilerleyerek.

"Öyle mi?"

Pis bir sırıtma. "Evet, öyle."

"Nasıl olduğunu açıkla."

"Benden pek çok şeyi açıklamamı istiyorsun. Tam olarak nereden başlamamı istiyorsun?"

"En başından," diye cevap veriyorum hemen.

Duraklıyor ve bana doğru devam etmeden önce çok fazla zorladığım için sadece yarım saniye endişeleniyorum. İki kez düşünmeden bacaklarımı açıyorum ve o da benzer bir tereddütle eteğimin esneyen kumaşına yerleşiyor.

"Bana başlangıcın nerede olduğunu hatırlat," diye mırıldanıyor.

Gözleri ağzımı izlemek için düşüyor, ellerini vücudumun iki yanına koyuyor ve eğiliyor. Ben de aynı anda arkama yaslanıyorum ve beni yatağa doğru yönlendirmesine izin veriyorum. Onun altında yattığımı fark ettiğimde kalp atışlarım hızlanıyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor, külotumu ıslatan ve amıma yapışan bu vahşi hakimiyetle üzerimde duruyor. Göğsüm öyle bir kabarıyor ki, arkasında onu göremiyorum.

"Başlangıç, bebeğim. Neresi olduğunu hatırlat bana," diye tekrarlıyor.

Kalçamda parmaklarının ilk alayını hissettiğimde cevap vermek imkansız. Bir sonraki dokunuşunu beklerken titrediğim için vücudumdaki her tüy kalkıyor.

Daha alçak. Çok, çok daha alçak. Sıcak bir avuç bileğimi kavırıyor ve nefesim kesiliyor. Daha fazla yükselmiyor.

"Gecenin bir yarısı dışarıda olmamı kıskandığını itiraf et," diyor, bu konuşmayı başlatacak durumda olmadığımı fark ederek.

Bu noktada, bu bir konuşma bile olacak mı? Çünkü şu anda, bana dokunmayı bırakmadığı sürece bu konuyu geçiştirmekten mutluluk duyacağım. Her şeyi daha sonra çözebiliriz.

Dirseklerimi yatağa gömüyorum ve önümde diz çökerken bakışlarını karşılayabilecek kadar kendimi yukarı itiyorum. Elbisemin yumuşak kumaşı, elinin bileğimde kaldığı yeri gizleyecek kadar uzun.

"Karşılığında ne alacağım?" Titrek bir nefesle soruyorum.

Boş bakışlarına rağmen gözlerinde ilgi kıvılcımları çakıyor. "Sana bir şey alacağını düşündüren ne?"

"İkimiz de bir şey alabiliriz. Ödül olarak bir gerçek."

"Peki."

"İyi mi?"

Boğazında alçak sesle mırıldanıyor. "Fikrimi değiştirtme bana."

Bir kez başımı sallıyorum ve gömleğimin yakasını çimdikliyorum, şu anda ne kadar kısıtlayıcı hissettirdiğinden nefret ediyorum.

"Evet, kıskanıyordum. Seni hiç görmedim ve görmek istedim," diye itiraf ediyorum.

Yoğun bir dikkatle dinliyor, elini bacağımdan yukarı itmeden önce her kelimeyi içine çekiyor. Kolu eteğimin altında kayboluyor ve yukarı doğru ilerlemeyi bıraktığında başparmağını iç uyluğumun hassas derisinde gezdiriyor.

"Neden beni bir şeye zorladığını düşündün ki?" diye soruyor sonra, hareketlerini durdurarak.

Kaşlarımı çatıyorum. İçimi kavurucu bir arzu birikintisi kapladı ve düşüncelerimi zehirleyerek onun keşif eksikliğinden daha da tedirgin olmama neden oldu. Bacaklarımı açıp eteğimi yırtılma riskini göze alacak kadar gerdiğimde bile bana daha fazla dokunmuyor.

"Bu benim için iki soru, senin içinse hiç soru değil," diyorum sıkıca.

"Bana sadece ne istediğini sor. Önce onay beklemeyin. Sende zaten var."

"Kiki'nin odamda olduğunu öğrendiğinde kıskandın mı?"

İlk sormam gereken şey bu değildi. Fikrini değiştirir ve soruma cevap alma imkânımı elimden alırsa, daha önemli konuları öğrenme fırsatını boşa harcamış olacağım. Ama şu anda bunu daha fazla bilmem gerekiyor.

"Ben senin bacaklarının arasındayken onun adı Kristen, Daisy," diye azarlıyor, gözleri künt bir sahiplenmeyle benimkilere dalıyor.

Dudağımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum, onun sözleriyle tahrik oluyorum. "Gerçekten bacaklarımın arasında değilsin."

"Olmamı istediğin yer orası mı?" diye mırıldanıyor, sonra serin bir hava karşı ayak bileğimi sarıyor. Etek daha da yükselirken tenimin bir santimi daha açığa çıkıyor. "Eteğinizi kalçalarınıza kadar itmemi ister misiniz?"

"Önce bana cevap ver."

Gözleri ateş saçıyor ve korkarım tenimdeki sıcaklığını, onsuz bir zamana geri dönemeyecek kadar çok seviyorum.

"Evet, çok kıskandım."

Göğsümden ve bacaklarımın arasından bir heyecan geçiyor. "Ödülünü al o zaman."

"Bu benim ödülüm."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

Kelimelerle cevap vermiyor. Eteğim bir an kolunun üzerinden sarkıyor, bir an sonra kalçalarımaya yapışıyor. İnce, şeffaf pembe külotum dışında belden aşağım çıplak. Bacaklarımın arasındaki serin esintiden, onları tamamen ıslattığımı anlıyorum.

"Eğer beni ödüllendirmek istiyorsan Daisy, bana bu amcığın tadına bakmayı teklif et."

Dirseklerim kırılıyor ve bir iniltiyle yatağa düşüyorum. Bu hem bir onay hem de düpedüz bir yalvarış. Ayak parmaklarımı halıya gömüyorum ve bacaklarımı daha da açarak ona tam olarak istediği şeyi sunuyorum.

"Bir tadımdan fazlasını al, Bryce. Lütfen," diye inliyorum, bakışlarının altında kıvranıyorum.

Göğüslerim ağırlaştı, meme uçlarım boncuk boncuk oldu ve sütyenimin dolgularına sürtündükçe acı verecek kadar sıkılaştı.

"Seninle işim bitmedi. Uzun bir atışla değil. Ama şimdi ağzıma almazsam kendimi kaybedeceğim bebeğim."

"Lütfen," diye sızlanıyorum, nefes almakta zorlanıyorum. "Ağrım var, Bryce... lütfen onu al."

Bir küfür savurarak parmaklarını külotumun sıırsıklam ıslak kumaşının altına sokuyor ve yana doğru çekerek beni tamamen ortaya çıkarıyor. Nefesini üzerime bir kez üflüyor ve ben yataktan yukarı doğru kıvrılıp soluk soluğa kalıyorum.

Dilini kaygan tenimin üzerinde ilk kez gezdirdiğinde gözlerim yuvalarından fırlıyor. Bir saniye sonra daha da yaklaşıp iki parmağıyla beni aralıyor. En mahrem şekilde açığa çıktım ve bununla huzurluyum. Sanki burada birlikte olmam gereken kişi Bryce'mış gibi doğru hissediyorum.

"Şu haline bak," diye fısıldıyor nazik bir parmakla giriş yerimin şeklini çizirken. "O kadar ıslaksın ki haliya damlıyorsun."

Bu edepsiz sözler karşısında inliyorum ve kollarımı yatağın üzerine açıyorum. Yatakta her zaman sesli olmuşumdur ama genellikle kelimelerle değil.

Beni tekrar yaladığında ruhumun derinliklerinden çıkardığı seslere karşı güçsüzüm, bu sefer keşfetmek ve en çok neyi sevdiğimi öğrenmek için yeterince yavaş gidiyor. Dilinin ucuyla sıkılaştıran deliğimin etrafında dönüyor, mırıldanıyor ve sonra parmağını uyarılmışlığımla sıvazlıyor. Parmağını içeri sokuyor ve ben de yatakta doğrulup saçlarını vahşice kavırıyorum.

İnliyor, gözleri yukarı doğru kayıyor ve hemen benimkileri buluyor. Bakışlarımı tutarak parmağını içime pompalıyor ve hafifçe vurmadan önce dilini klitorisimin etrafında bir kez döndürüyor.

"Siktir!" Bağıriyorum, saçlarını o kadar sert çekiyorum ki acı içinde haykırmamasına şaşıyorum.

"Klitorisine dilimi değdirmem hoşuna gitti mi bebeğim? Bu senin için iyi hissettiriyor mu?"

"Evet! Evet, tekrar yap. Lütfen," diye yalvarıyorum, yüzeyin altında güçlü bir serbest bırakma zaten sinsice ilerliyor.

"Neden seni öpmek istemediğimi düşündüğünü söyle bana."

Yüzüm hayal kırıklığıyla buruşuyor. "Lütfen, Bryce."

Her şeyi durduruyor ve ben haykırıyorum, içimdeki baskıyı hafifletmeye çalışmak için yukarı kalkıyorum.

Bir nefes üflüyorum. "Çünkü işimiz bittiği anda kendini geri çekiyor ve duygularını benden saklıyorsun. Hasta olduğun gece, bana

Bana göre bu sadece bir alıştırmaydı. Sanki daha fazlasını isteyen ve sadece birkaç dakikayla yetinmeyen tek kişi bendim."

İki parmağı içimde kayıyor ve sonra dilinin uzunluğunu klitorisimin üzerinde sürüklüyor ve ödüllendirici, tutarlı bir basınçla okşuyor. Mutluluk bedenimi sarıyor, beni başka bir evrene taşıyor.

"Ne kadar yanıldığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"O zaman söyle bana." Derin ve yüksek okşamak için parmaklarını kıvırdığında sesim çatlıyor ve bir çığlığa dönüşüyor.

Yalamalarının hızı artıyor ve sonra klitorisimi, görüşümün beyazla parlamasına neden olacak kadar hızlı bir şekilde fiskelıyor. Her şey çok hızlı oluyor. Yataktan doğruluyorum ve Bryce parmaklarını daha hızlı daldırıyor, çılgınca kıvrınmama rağmen G noktamı asla kaybetmeme konusunda yetenekli.

Yatak altımda kaybolabilirdi ve ben fark etmezdim. Dünyayı bölen bir depremin gücünde bir orgazm beni yatağın üzerinde uçururken değil.

Yine de beynim birkaç saniye içinde eriyip yeniden katılaşırken bile, bir sonraki sözlerini kaçırmıyorum ve daha önce hiçbir şey için bu kadar minnettar olmamıştım.

"Eğer geri çekilen ben olmasaydım, seni saatlerce yatağında hapseder, dudakların şişene ve acıyana kadar öperdim. Sana bunun sadece bir alıştırma olduğunu hatırlatmıyordum. Kendime hatırlatıyordum çünkü bir an için bile aksini düşünmeme izin verseydim, bu sahte anlaşma biterdi ve sana gerçek bir an bile sahip olamadan gitmiş olurdun."

30

BRYCE

Bugünden önce Daisy'ye yeterince takıntılı olduğumu sanıyordum. İhtiyacım olan her şeyi bildiğimi ve gerisini öğrenmek için zaman ayırmaktan memnun olduğumu sanıyordum. Ama şimdi, bu anı onunla paylaştıktan sonra, ne kadar takıntılı olabileceğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

Onun tatlı amının tadı dilimin ucundan gitmezken, ben onun iç bacaklarını öpmek ve okşamakla meşguldüm, orgazmının ardından onu rahatlatıyordum.

Bu ilkinin asla unutmayacağım. Her ağlayışı, inleyişi ve daha fazlası için yalvarışı lanet olası ruhuma kazındı. Daha fazlasını toplamak için sabırsızlanıyorum, yavaşça, hızla, her yerde ve her yerde.

Ama şimdi zamanı değil. Kahretsin, on dakika önce de zamanı değildi, ama bu beni dizlerimin üzerine çökmekten ve ilk fırsatta onun dar, ıslak amcığıyla ziyafet çekmekten alıkoymadı.

Dilime karşı çırpınırken söylediğim her kelime üstümüzde asılı duruyor. Görünmez bir saat, onları tekrar ziyaret etmek zorunda kalmadan önce kalan anları geri sayıyor.

Yanağımı kalçasına dayayıp kalça kemiğini avuçlarken göz kapaklarım düşüyor, iliklerime kadar hissettiğim bir ihtiyaçla ona dokunuyorum. İçim içime sığmıyor, o kadar tahrik olmuş durumdayım ki kendime dokunmadan onunla aynı alanda var olmak bile bir mücadele.

Saçlarımı kafa derimden koparmakla tehdit eden parmaklarım gevşedi ve şimdi ağrıyan yerlerimi okşuyor ve ihtiyacın sisinde bana rehberlik ediyor.

"Hepsini mi kastettin?" diye fısıldıyor.

"Hangi kısmını?"

"Hepsini."

Artık geri dönüş yok. Sözlerimin ağırlığını azaltmayacağım. Bundan sonra olmaz.

"Evet, Sunshine. Hepsini kastetmiştim."

Yatak onun ağırlığının altında kayıyor ve sonra kenarına oturuyor, bana öyle dürüst ve açık bir ifadeyle bakıyor ki. O böyle biri, Daisy'm. Yargılamadan güvenen ve nazik. Beni geri çevirmeye karar verseydi, sözleriyle yine de nazik olacağından hiç şüphem yok. Bunu yapmakta zorlanıyor olsa bile.

"Uzun zamandır mı böyle hissediyorsun?" diye soruyor, yanaklarının elmaları kıpkırmızı yanarken.

Ona tüm gerçeği söylemekte tereddüt ediyorum. Bu beni suçlu hissettirmekten asla vazgeçmedi ve şu anda, duymayı beklediği haftalar yerine yıllardır onunla ilgilendiğimi itiraf edersem, bunun her şeyi mahvetmesini kaldıramam. Onu benim yapmaya çok yaklaştım ve bu gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor, bir risk daha alamam.

"Birkaç hafta," diyorum onun yerine.

"Yani ilk öpüşmemizden öncesinden itibaren mi?"

Yüzümü içe çeviriyorum ve külotunu tekrar yerine yerleştirirken dudaklarımı son bir kez kalçasına bastırıyorum. Her iki dizini de tutarak ayağa kalkıyorum. Eteğini bacaklarının üzerinden indirirken ellerimde yumuşacık oluyor.

Saçlarını düzeltmeye ve ıslak kirpiklerinin altındaki rimel lekesini silmeye kadar ileri giderek onunla uğraşırken geniş bir sırtışıla beni izliyor.

"Bir süredir seni öpmek istiyordum Daisy. Sen pratik yapma fikrini ortaya atmadan önce. Seni istemiyormuşum gibi hissettirdiğim için özür dilerim."

Başını sallıyor. "Özür dileme. Kendimi fazla düşünmeye bıraktım ve daha önce söylediğin gibi, kendimi tamamen temelsiz bir şeye ikna ettim. Açıkçası, bu kadar uzun süre ilişkisiz kaldıktan sonra ilişki konusunda bilgi eksikliğim var."

"Ben de öyle. Son ilişkim tam bir sahtekârlıktı, sanırım ikimiz de her şeyi yeniden öğrenmek zorundayız."

"Berbat durumdayız," diye dalga geçerek elime uzanıyor ve beni yatağa, yanına çekiyor.

"Şimdi ne olacak?" Açık bir soru ama bunun için bu kadar bekledikten sonra daha fazla zaman harcamak istemiyorum.

"Yaptığımız şeyi yapmaya devam edeceğiz. İstemediğimiz hiçbir şeyi kimse bilmeyecek. Seni daha fazla tanımak için gerçekten zaman ayırmak istiyorum Bryce," diye mırıldanıyor, başını omzuma yaslıyor ve koluma tutunuyor.

"Benimle aynı şekilde hissettiğini söyleme şeklin bu mu?"

Gülümsemesi omzumda hissedebileceğim kadar geniş. "Seni saatlerce yatağında tutup dudakların şişene ve ağrıyana kadar öpmekten mi bahsediyorsun?"

Bir kahkaha atıyorum ve saçlarını öpüyorum.

"Aynen öyle." "Evet, Frosty, öyle," diye nazikçe itiraf ediyor.

"Artık ortadan kaybolmak yok o zaman." "Bu senin için de geçerli."

"Bir süredir ortadan kaybolmakla uğraşmıyorum."

Tutuşunu sıkılaştırırken tırnakları koluma batıyor. "Özür dilerim."

"Olma. Seni aramak için tüm kasabaya adını haykırmamı istemiyorsan bir daha yapma."

"Kiki ile birlikteydim. Düşünmeye ihtiyacım olduğunda gittiğim yer orası." "Ailenin evi değil mi?"

"Bazen. Ama bu konuda değil. Buna inanmaları için bizi bahçede olduğu gibi birlikte görmeleri gerekiyordu. Eğer buraya daha önce hissettiklerimle gelseydim, annem sahte durumu hemen anlayacaktı ve ona gerçeği söylemek zorunda kalacaktım."

"Ona gerçeği söyleyebilirsin. Eğer yalan söylemek seni üzüyorsa."

Bacaklarını kucağıma sarkıtıyor ve bu şaşırtıcı derecede kendinden emin hareket karşısında kaşlarım havaya kalkıyor. "Hayır, sorun değil. Eğer annemlerden birine söylersem, o da diğerine söyler ve biz farkına bile varmadan kız kardeşlerim öğrenir ve Johnny onu kandırdığımız için ikimizi de azarlamak üzere kapını kırar."

"Kardeşin beni korkutmuyor, Daisy." "Çünkü seni hiçbir şey korkutmuyor."

Bir alayda boğuluyorum. "Beni pek çok şey korkutuyor."

"Ne gibi? Beni m le dalga geçme! Buz kraliçesini korkudan titreten şeyin ne olduğunu bilmek için yanıp tutuşuyorum."

Ondan uzaklaşıyorum, kaşlarımı çatmadan önce bana baktığından emin oluyorum. "Ben hiçbir şeyden korkup titremem."

Gözlerini dramatik bir şekilde deviriyor. "Madem öyle diyorsun.

Şimdi dökül bakalım!" "Ayaklarımın havuzun alt malzemesine değmesinden hoşlanmıyorum."

Uzun, durgun bir duraklama ve ardından ağzından bir kahkaha patlıyor. "Ciddi misin sen?"

"Benimle dalga geç Daisy, sana meydan okuyorum," diye uyarıyorum, tehditkâr görünmeye çalışarak, ama ses tonumdaki mizah bunun sahte olduğunu ele veriyor. "Ve gülmeyi kes."

"Ben sadece ... tam olarak hangi malzeme? Yeraltı havuzundaki engebeli olan mı, yoksa pop-up'taki kaygan plastik mi?"

Titriyorum. "Bununla çok fazla eğleniyorsun."

Karnımı tutuyor, yakınıma eğiliyor, vücudu parlak kahkahalarla titriyor. "Özür dilerim! Seni korkutan şeyin bu kadar sıradan bir şey olmasını beklemiyordum. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, su kütlelerini sevmiyorum."

"Tek şey bu değil ukala, ama bana neden korktuğunu söyleyene kadar sana başka bir şey söylemeyeceğim. Gerçekten *korktuğun* şeyi."

Hafifçe hüzünlenerken başını sallar. "Tamam, tamam. Sanırım her şeyin dışında en çok zamanın tükenmesinden korkuyorum."

"Ne şekilde?"

"Mesela, ölmeden önce yapmak istediğin şeylerin bir listesi olduğunu ve bunları tamamlamak için çaba sarf etmek yerine, bir gün uyanıp çok fazla zaman kaybettiğini fark edene kadar ertelemeye devam ettiğini hayal et. Kendinize yarın bir arkadaşınızla görüşmek için o mesajı göndereceğinizi ya da gelecek hafta sonu o randevu davetini kabul edeceğinizi söyleyip durdunuz, sonra bir de baktınız ki arkadaşınızdan uzaklaşmışsınız ve bir geceyi daha yatağınızda yalnız geçiriyorsunuz."

"Annem bana olması gereken her şeyin eninde sonunda olacağını söylerdi, ama Johnny kadere ve çocukken bize söylenen tüm o parlak şeylere inanan ikizdi. Bir şeyi istiyorsan, onu gerçekleştirecek adımları atan kişi olman gerektiğini her zaman biliyordum. İyi şeyler iyi insanların başına gelir, evet, ama bu onları kovalamak zorunda olmadığınız anlamına gelmez. Yani evet, sanırım en büyük korkum sahip olduğum hayatta çok rahat olmak ve dışarıda beni bekleyen daha fazlası olduğunu unutmak. Sadece onu bulmak ve kendim için almak için çaba sarf etmem gerekiyor."

"Ben burada havuz zemininden bahsediyorum ve sen gidip bunu bırakıyorsun öyle mi? Tanrım, Daisy, sen benim gibiler için fazla iyisin," diye mırıldanıyorum, sözleri zihnimde dönüp duruyor.

O rüzgar çanı gibi gülüyor ve ben eriyorum. "Hiç de değil aslında. Johnny ve annemin yaptığı her şeye inanmıyor olabilirim ama zıt kutupların birbirini çektiğine asla inanmadım. Bana kalırsa bu bilimdir."

"Ve bizim zıt kutuplar olduğumuzu mu düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Yataktan kucağıma doğru kayıyor ve onu sardığım kollarımda kendine bir yuva yapıyor. Başını köprücük kemiğime yasladı,

Boğazımın dibindeki siyah çizgilerin izini sürüyor.

"Evet, ama en iyi şekilde. Eğer birbirimize çok benzeseydik, şu anda burada olmazdık sanırım."

Kolunu okşuyorum, basit bir temasın ifadesini takip eden korku darbesini yatıştırma şeklini ıslatıyorum. Ben daha tam olarak inceleyemeden korku orada bitiveriyor.

"Haklısın. Vic'le ilişkimin uzun sürmemesi gerekiyordu, neredeyse tamamen aynı kişi olduğumuzu düşünürsek."

Daisy hafifçe doğruldu, birbirimize bakabilmemiz için başını kaldırdı. "Calgary'ye gitmeden önce onu pek hatırlamıyorum. O zamanlar birlikte değildiniz, değil mi?"

"Hayır. Birkaç ay sonraydı ve bir yıl kadar sürdü. Anna şehre taşındığında birkaç aydır ayrıydık."

"Ne olursa olsun, ben de onun aletini kırardım."

Bir gülümseme dudaklarımı parçalıyor. "O zaman ne olduğunu biliyorsun. Emin değildim."

"Sanırım Cherry Peak'teki herkes ne olduğunu biliyor, Frosty. Her gün birileri süpermarketin otoparkında bir adamın aletini kırıp RCMP arabasının arkasında götürülüyor. Kristen derslerimden birinin ortasında beni arayıp olayı anlattı."

Hikâyenin daha ağır kısmı ortaya çıkınca gülümsemem yavaşça düşüyor. "Beni aylardır aldatıyormuş. Aldattığını anlamıştım ama bunu ona söyleyemeyecek kadar dik kafalıydım. Öğrendiğimde ...
. Aşırı tepki vermiş olabilirim."

"Artık geri dönüp davranışlarınızı değiştirmek için çok geç. Yapabilseydiniz, yapar mıydınız?"

İçimden geleni yapmadan önce birkaç cevabı dilimde evirip çeviriyorum. "Hayır. O pislik bunu hak etti."

Gözleri parıldıyor. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Benim kızım istediği zaman hırçın olabiliyor."

"Senin kız mı?" Törpüledim.

Uzun zamandır kendime ait olduğunu iddia etmek istediğim bir kadın şöyle dursun, daha önce hiç kimse bana bu kadar açık bir şekilde sahip çıkmamıştı.

Kendinden emin gülümsemesi hiç değişmiyor. Bir saniye bile.

"Evet, Bryce. Benim kızım. Burada, dışarıda ve aradaki her yerde. Tabii senin için de uygunsa."

"Daha fazla, Sunshine."

31

DAISY

"GÖRÜŞÜRÜZ, MS. MITCHELL!"

"Güle güle!"

"İyi günler çocuklar. Yarın görüşürüz!" Sırt çantalarını sırtlarına vurarak koridorda hızla ilerleyen ikinci sınıf öğrencilerine el sallayarak cevap veriyorum.

Birkaçı hâlâ sıralarında oyalanıyor ama ben de dahil olmak üzere etraflarındakilere pek dikkat etmiyorlar. Uzun bir günün ardından ben de en az onlar kadar buradan gitmeye hazırım.

Sınıfıma geri dönerken usulca gülümsüyorum. Bu iş yorucu ve stresli ama aynı zamanda inanılmaz derecede tatmin edici. İlkokul ve ortaokuldayken her gününden nefret ettiğimi hatırlıyorum. On birinci sınıfa kadar öğretmen olmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Bu, beni ve sahip olduğumu düşündüğüm hedeflerimi ve hayallerimi yanlara savuran ani bir arzuydu. Önceden belirlediğim yoldan saptım ve böyle bir günde bu darbeye gerçekten minnettarım.

Dağınık kağıtlarım ve dizüstü bilgisayarımınla doldurmaya başladığımda kitap çantam çoktan masamın üzerindeydi. Son üç gündür, her okul gününün sonunda, Bryce'ı görebilmek için bitirmek için sabırsızlanıyorum.

Eski yatak odamdaki konuşmamızdan ve ... *eylemlerimizden* beri, işler en iyi şekilde değişti. İkimiz de her şeyin eskisi gibi olmasıyla ilgilenmiyor gibiyiz. Birlikte geçirebileceğimiz her anı birlikte geçiriyoruz, sadece ilerlediğimiz hızın tadını çıkarmak için zaman ayırıyoruz. Yavaş ama istikrarlı.

Yeni bir yer arayışım yok. Bryce'ın evinde kaldığım ilk haftadan sonra göz atmayı bıraktım ve şimdi tekrar bakmaya başlamak yanlış geliyor. Eğer bir tane bulursam, kalmak için bahanem ne olacak? Romantizm konusunda biraz ilerleme kaydetmiş olabiliriz ama Bryce'ın bu kadar hızlı hareket edecek biri olduğunu sanmıyorum.

Şimdi birlikte yaşamak farklı. Önceki ilişkimizden kaynaklanan bir karar değildi. Şimdi bir şeyleri değiştirme riskini almak

Hala çok kırılgan bir buzun üzerindeyim ve bu kadını çok temel bir düzeyde tanımaya başlamam bir öncelik değil.

Yavaş yavaş, daha önce bilmediğim tüm bu yeni küçük alışkanlıklarını ve tuhaflıklarını anlamaya başladım. Lavaboda asla kirli tabak bırakmaması ve unuttuğum bir tabak bulduğunda hemen içine sabun doldurup iyice yıkadıktan sonra kurulayıp kaldırması gibi. Ya da buzdolabını bir zamanlar sevdiğimi söylediğim tüm yiyecek ve içeceklerle doldurmaya başlaması.

Buzdolabının yarısı en sevdiğim kutu buzlu çay markasıyla dolu ve hatta televizyonda bir reklamını gördükten sonra denemek istediğimi söylediğim için şeftali aromalı olanını da eklemeye başladı. Ve onun dil peyniri yediğini hiç görmemiş olmama rağmen, alt çekmecede büyük boy bir kutu var. Her gün iş giderken iki tane alıyorum.

Battaniye koleksiyonum artık oturma odasının köşesindeki hasır sepete mükemmel bir şekilde sarılmış durumda, en sevdiğim sarı battaniyem ise kanepenin arkasına örtülü kalıcı bir yuva buldu.

Bryce verici biri. Açık sözlülüğünü ve bazen soğuk tavrını, güvenli olduğunu düşündüğü bir alanda düşünceli eylemlerle telafi eden türden bir insan. Ama onu bu haftalarda tanıdıktan sonra bir an için soğuk olduğunu düşünmek bile yanlış geliyor.

O soğuk değil. Bazılarına öyle gelebilir ama o sadece temkinli. Ve onunki gibi bir aileye sahip olan biri bunun için onu nasıl suçlayabilir ki? Onun sınırlarını zorlamaktan ve pek kimsenin ulaşamadığı yönlerini görmekten keyif aldım.

Kapı çalındı ve masamdan Delaney'nin beklediği yere döndüm. Yanık turuncu, ekoseli tişört elbisesi ve kahverengi botlarıyla bugün çok sonbaharda görünüyor. Ona sırtarak el sallıyorum ve içeri alıyorum.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Çantamın fermuarını çekerek soruyorum.

"Hemen hemen. Bu hafta sohbet etme fırsatımız olmadı, o yüzden gitmeden önce uğrayıp yarın birlikte öğle yemeği yemek ister misin diye sormak istedim. Tabii planın yoksa."

"Çok isterim Della."

Bir eliyle omzuna asılı kahverengi çantaya dokunuyor. "Harika. Yarın görüşürüz o zaman..."

Sözleri yarım kalıyor, koridorda gözüne bir şey çarpıyor.

Şu anda buraya kimin gelebileceğini düşününce göğsümde bir umut kabarıyor.

Bryce'ın kapı aralığında Delaney'nin yanından geçtiğini görünce dünyam aydınlanıyor. Karanlık bakışlarını üzerimde sabitliyor ve sınıftan geçerken de bakışlarını ayırmıyor. Bana ulaşp beni kollarının arasına aldığında ve dudaklarını dudaklarıma yerleştirdiğinde gözlerindeki uyarıya rağmen aptal gibi sırtıyorum.

Pazar gününden beri aldığım ilk öpücük bu. Yine de bu tamamen farklı bir tür. Bu ikimiz için olduğundan daha çok Delaney için. Bryce bir açıklama yapıyor ve benim dizlerimin bağı çözülüyor. Gereksiz bir iddia ama o bunu bilmiyor ve ben de ona söylemeyeceğim. Sessiz kalarak, sıcak dudaklarını birkaç dakika daha benimkilere bastırarak ve etiketli ya da etiketsiz, benim onun kadar onun da benim olduğumu bildiğimden emin olacaksa, hayır.

Kendimi biraz şeytani hissederek, dişlerini dudağıma gömüp hafifçe ısırduğında duyduğunu ve hatta belki de hissettiğini bildiğim yumuşak bir inilti hayaleti salıyorum. Gülümsemem dudağıma tuttuğu yerden çekeştiriyor.

Onu serbest bırakıyor ve çenemin altına bir parmağını dokunduruyor. "Bu sesler sadece benim için."

"Bugün seni özledim," diye takılıyorum, yorumunu görmezden gelerek.

Gözlerimi açtığımda onunkilerin de beni izlediğini fark ediyorum, üstümüzdeki floresan ışıkları maviyi yoğunlaştırıyor.

"Ben de seni özledim."

"Arkadaşım Frosty'ye merhaba de."

Kaşlarını çatıyor. "Seni bir yere götürmek istiyorum." "Merhaba dedikten sonra beni istediğin yere götürebilirsin."

Delaney arkamdan boğazını temizliyor ve Bryce'ın yüzünde beliren derin kazınmış kaş çatma çizgilerine kıkırdıyorum.

Samimi sarılmamızdan ayrılırken, beni kollarından tamamen bırakmayı reddediyor. Sanki o boşluğu en başta ben istemişim gibi.

"Merhaba, Delaney," diye mırıldanıyor Bryce, beni öyle sıkı tutuyor ki mutluluğun parıltısı arasından endişe sızıyor.

Arkadaşım Bryce'a bakıyor ve ona zayıf bir gülümseme sunuyor.

"Bryce." "Della beni yarın öğle yemeğine davet ediyordu," diye araya giriyorum.

Bryce'ın parmakları kalçamın üzerinde genişçe yayılıyor ve başparmağı gömleğimin altındaki çıplak teni okşuyor. Delaney'yi güvensiz bakışlarının altında tutuyor. "Kaçıncı sınıfa ders veriyorsun?"

"Üçüncü."

Bryce biraz rahatlayarak başını sallıyor. Dikkati benim üzerimde ve ben de yaz güneşi altındaki bir kedi gibi bu ilgiyi içime çekiyorum. "Gitmeye hazır mısın?"

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" "Hayır."

Suratımı asarak elini bırakıyorum ve kitap çantama uzanıyorum. Benden önce davranıp çantamı omzuna asıyor ve çenesini kapıya doğru uzatıyor.

"Surat asma. Gittiğimiz yeri seveceksin."

"Eminim seveceğim," diye iç çekerek kabul ediyorum.

Bryce başını sallıyor, dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti oynuyor.

Üçümüz koridora adım atıyoruz. Koridor artık bomboş, tüm öğrencilerimin dolapları açık ve dolapları kapalı. Bryce'ın elini kendi elime alıyorum ve iki kadının arasına yerleşiyorum.

Ne Bryce ne de Della konuşmak için çaba sarf etmediğinde garip bir sessizlik çöküyor. Ne birbirleriyle ne de benimle. Aralarında bir şeyler olduğu çok açık ama bunun doğrudan onların arasında olduğunu sanmıyorum. Tanıştığımız gün Darren'a verdiği tepki beni her zaman tedirgin etmişti ve şimdi belki de her şeye rağmen mantıklı geliyor.

"Yani, sabah konuşacak mıyız, Della?" Okuldan çıktığımızda konuşmak için çaba sarf ediyorum.

Delaney bizden ayrılıyor ve arabasına doğru ilerliyor. Omzunun üzerinden kısa bir bakışla, "Evet. Hoşça kal Daisy. Seni görmek güzeldi Bryce."

Bu apaçık bir yalan, ama en azından samimi olmaya çalışmasını takdir ediyorum.

Bryce cevap vermeyince elinin tersini çimdikledim. Sıçradı ama ne demek istediğimi anladı.

"Evet, aynı."

Delaney'nin arabasına binmesini ve Bryce'ın arabasına doğru yola çıkmasını izliyoruz. Sanki son birkaç gündür yeterince düşünceli değilmiş gibi, her sabah beni işe götürüp getirmeye başladı. Park yeri konusunda bir kez şikâyet etmem yetti, o da kararını verdi.

Delaney ile ilgili şüphelerimi dile getirmeden önce ikimiz de kemerlerimizi bağlayana ve Bryce telefonundaki müzikle oynamaya başlayana kadar bekliyorum.

"Darren ve Delaney hiç birlikte oldular mı?"

Bryce telefonunu karıştırıyor ve telefon ayaklarının arasına düşüyor. "Ne?"

Kaşlarını kaldırarak telefonu almak için eğilmesini izliyorum. Bardaklıktaki yerine koyduktan sonra konsolun diğer ucundan bana bakıyor.

"Bu basit bir soru değil ve cevabı daha da karmaşık."

"Her şeyi bilmem gerekmiyor ve senden de tüm detayları anlatmanı beklemiyorum. Sadece ondan ya da senden bahsetmekten kaçınmam gerekip gerekmediğini bilmek istiyorum. Senin yanında rahatsız görünüyordu Bryce. Neden?"

Ön camdan dışarı bakıyor ve sert bir nefes veriyor. "Resmi olarak dört yıldır birlikteler, ama aslında bundan çok daha uzun, çocukluklarına kadar uzanıyor. Benim yanımdayken rahatsız oluyor çünkü ben suçluyum."

"Dört yıl mı? Bu Abbie'den önce miydi?"

"Ondan çok önce. Darren tüm Cherry Peak halkına onun müstakbel karısı olduğunu söylediğinde on dört yaşındaydılar."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdım ve koltuğuma gömüldüm. "Yine de başka biriyle evlendi."

"Durum bundan daha karmaşık, Günişığı. Okula gitmeden önce bir süre ara vermeye karar verdiler. Yaptıkları plana göre ikisi de diplomalarını almaya odaklanacak, sonra tekrar bir araya gelecek ve mükemmel, beyaz çitlerle çevrili bir hayat yaşayacaklardı. Bu aptalca bir plandı ve hepimiz bunu ona söyledik," diye açıklıyor, sesi stresli geliyordu.

Arabanın diğer tarafına uzanıyorum ve elimi kalçasında gezdiriyorum. "Tamam, anladım. Bana başka bir şey söyleme. Sadece ayağımı ağzıma sokmadığımdan emin olmak istedim."

Başını eğip yana çeviriyor ve bana odaklanıyor. "Eğer sorsaydın Darren sana tüm hikayeyi anlatırdı."

"Bu bana düşmez. İyi bir arkadaş olduğumu kanıtladıktan sonra belki Delaney bana anlatır. O zamana kadar, paylaştıklarınla yetineceğim."

"Teşekkür ederim."

Omzumu silkip bacağını okşadıktan sonra telefonuna uzanıyorum. Geri almaya çalışmıyor, sadece kilitli bulmak için açmaya çalışmamı izliyor.

"1031," diyor.

"Cadılar Bayramı mı?" Ön kapısının şifresiyle aynı.

Ben telefonunun kilidini açıp müzik uygulamasını açarken o arabayı çalıştırıyor. "Cadılar Bayramı'nı severim."

"Korku meraklısı olduğun için mi?"

"Paranormal meraklısı. O sahte korku saçmalıklarından değil."

"Yani korku filmi izlemeyi sevmiyor musun? *13'üncü Cuma* ya da *Cadılar Bayramı* gibi bile mi?"

Arabayı, keşke bir ara çalabilsem dediğim bir rahatlıkla duraktan geri geri çıkarıyor ve sonra otoparktan çıkıyor.

"Onlar iyi. Benim sorunum sahte paranormal korku filmleriyle. Ben gerçek hikayeleri severim, korkunç makyajlı ruhlar ve duvarları tırmalayan sahte tırnaklarla havaya uçurulanları değil. Hepsi çok klişe."

"Yani hayalet avcısı belgeselleri doğaüstü filmlerden daha çok seviyorsun."

"Evet. Gerçek hikayelere dayandıklarını iddia ediyorlar ama sinemalarda gösterime girdiklerinde her şey o kadar büyülenmiş oluyor ki."

Onunla birlikte başımı sallıyorum ve bilmediğim şarkılar arasında tanıdığım bir şarkı buluyorum. Hoparlörlerden bangır bangır çalıyor ve Bryce hemen sesi kısıyor.

"Bu kadar yüksek sesle müzik dinlersen erkenden sağır olursun, biliyorsun değil mi?" Onu dürtüyorum.

Sesi bir kademe yükseltmek için uzanıyor. "Büyükannem gibi konuşuyorsun."

Bu yeni bilgiyle sıçıyorum. "Onunla yakın mısınız? Geniş ailen hakkında konuştuğunu hiç duymamıştım. Büyük mü?"

Kıkırdıyor. "Bugün çok meraklısın."

"Her zaman meraklıyım. Sadece seni sorularıyla bunaltmak istemiyorum," diye itiraf ediyorum biraz utangaçça.

Ekranın sol tarafındaki çalma listesi başlığını fark ettiğimde elimdeki telefon daha da ağırlaşıyor. *Benim Günışığım*.

Kendime engel olamayıp açıyorum ve geçen hafta bir defter kağıdına karalanıp kapımın altından atılan şarkı listesinin aynısını buluyorum.

Kalbim şişiyor ve ağrıyor, o kadar hızlı atıyor ki patlamasını önlemek için beş yavaş nefes almam gerekiyor.

Çalma listesinden Bryce'a bahsetmedim çünkü doğruyu söylemek gerekirse, onu sadece bir kağıt parçasında görmek istemedim. Bundan *daha fazlası* olması gerekiyordu, önemli. Onları birlikte dinlemek istiyorum.

"Geniş ailem çoğunlukla Quebec'te yaşıyor. Onlara hiç bu kadar yakın olmadım ve olmak da istemiyorum. Kızlarına yapışmışlar,

yargılayıcı zengin insanlar. Büyüklük konusuna gelince, üç amcam, bir büyük halam ve üç erkek kuzenim var" diyor.

Hissettiğim kadar kızarmamış olmayı umarak dikkatimi telefonda ona yönleltiyorum. "Böyle oldukları için üzgünüm."

"Üzülme. Burada onların asla olamayacakları başka bir aile buldum. Bundan memnunum."

"Bazen bulunan aile, kan bağı olan bir ailenin asla olamayacağı her şey olabilir," diye katılıyorum.

"Ben başka türlüünü istemezdim. Lafi açılmışken." Bir elini kalçama koyuyor ve aramızdaki konsola doğru çekiyor. "Seni götürdüğüm yer benim için önemli birine ait."

Okuldan ayrıldığımızdan beri ilk kez pencereden dışarı bakıp çevremizi seyrediyorum. Gevrek, turuncu ağaçlar ve sarı tarlalar tek şeritli otoyolun her iki tarafını çevreliyor. Cherry Peak yan aynadan el sallıyor.

"Cherry Peak'te değil mi?"

Gülümsüyor ve başını koltuğun arkasına yaslıyor. "Hayır. Biraz gezintiye çıkıyoruz, Güneşli."

Belki de onu biraz yolculuğa çıkacağımız konusunda UYARMALIYDIM, ama o zaman nereye gittiğimizi görmek için neredeyse cama tırmanışını görmeyi kaçırdım.

Onun zamanı konusunda çok açgözlüyüm. Bunu zaten biliyorum. İşle geçen bir günün ardından benimle arabada sıkışıp kalmak yerine evde dinleniyor olması gerekirdi. Bunu bilmek benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Onunla olabildiğince fazla zaman geçireceğim.

"Şu anda ciddi çok heyecanlıyım. Nereye gittiğimiz konusunda bana bir ipucu veremeyeceğine emin misin?" diye soruyor, dizlerini hızlı hızlı şapırdatarak.

Son dönüşü yaptığımda ve ilerideki dükkânı gördüğümde, ona söylemenin güvenli olduğuna karar veriyorum.

"Bulduğum aile Cherry Peak'in biraz dışında genişliyor. Hangi boktan kararın beni buraya sürüklediğini hatırlamıyorum ama Kendimi burada buldum. On sekiz yaşımdayken ilk dövme tabancamı elime tutuşturan ve onu mürekkeplememi söyleyen kişi Shade'di. Sanırım aptal herif baştan savma işlerden hoşlanıyordu. Çok derin oyduğumda ve her yeri kanadığında bile irkilmedi."

Başını bana doğru çevirdi. "Bekle, dövme dükkanına mı gidiyoruz? Burası ilk dövmeni yaptırdığın yer mi?"

"Hayır. Shade, Wade'in imzası ayaklarımın dibinde yırtılmış haldeyken sokakta kırıma tekme basardı. Burası gerçek bir yer. Eyaletteki en popüler dövme stüdyolarından biri."

Into The Shade saatlerce açık olan tek düzgün dövme dükkânı. İnsanlar sırf onun eserlerini yaptırmak için sekiz saate kadar yol gidiyor. Ben daha da uzağa giderdim. İlk dövmem dışında, benim dışımda tenime iğne batıran tek sanatçı o.

Dükkânın önüne geldiğimizde Daisy ön camdan aval aval bakıyor. Neon tabela kapalı ama o içeride. Otuz iki yaşında bir adam için

en sıkıcı lanet hayat. Karısı, çocukları ya da evcil hayvanları yok. Sadece o, bu stüdyo ve onun dünya dışı yeteneği.

"Buranın burada olacağı hiç aklıma gelmezdi. Neredeyiz ki?"

"Oak Point."

"Adını hiç duymadım."

"Kimse duymadı. Tabii burada doğmadıysan." Arabayı kapattım ve anahtarları avuçladım. "Gel hadi. Seni onunla tanıştırmak istiyorum."

Hızla emniyet kemerini çözüyor ve ben daha aynısını yapamadan eğilip yüzümü tutuyor. Dudaklarına kondurduğu öpücüğü beklemiyordum. Koltuğuna geri dönüp kapıyı açtığı anda içim kıpır kıpır oluyor ve daha fazlasını arzuluyorum.

"Bu ne içindi?" O dışarı çıkarken sesleniyorum.

"Beni buraya getirdiğin için" derken gözleri mutlulukla parlıyordu. Onunla tanışmak ve hayatın hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum, Frosty."

Göz açıp kapayıncaya kadar kaldırıma çıkıyor ve arabanın kapısı kapanıyor. Onu hem sıkmak hem de kışına şaplak atmak istiyorum. Hatta belki ikisini aynı anda. Bu kadın benim en çılgın hayalim.

Onunla kaldırımda buluşuyorum ve ellerimi kendime saklamak için mücadele ediyorum ve başarısız oluyorum. Yollar burada her zaman olduğu gibi boş ve ben de bundan faydalanıyorum.

Dönüp onu dükkânın tuğla duvarına yasladığımda Daisy ciyaklıyor, gözleri kocaman, mavi kenarlı ve siyah. Sırtı kavisli, göğsünü yukarı ve benimkine doğru itiyor. Memnuniyet derimin altında titriyor ve çenesini kaldırmadan önce başparmağım ve işaret parmağımla çimdikliyorum.

"Eğer beni öpeceksen bebeğim, bunu düzgün yap," diye mırıldanıyorum.

Bu kadar masum biri olmasına rağmen Daisy'nin bir türlü doyamadığım sinsi bir yönü var. Onu ikna etmek ve istediğini elde etmek için ne kadar cesur olmaya istekli olduğunu görmek çok tahrik edici.

"Bunun bir gagalama olması gerekiyordu. Minnettar bir jest," diye açıklıyor utangaç bir şekilde, derimin altına girmenin her anının tadını çıkarıyor.

"Yeterince iyi değil. Her öpücük için en az üç dakikam var."

"Tam olarak üç dakika mı? Bunun toplum içinde nasıl işe yaramasını bekliyorsun?"

Eğiliyorum ve dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor. "Beni herkesin içinde öpmekle ilgili bir sorunun mu var Daisy? Çünkü bunun üzerinde çalışmamız gerekecek."

"Herkesin içinde öpüşmek için seni zorlamaktan hoşlanıyor olabileceğimi hiç düşündün mü?" diye mırıldanıyor, yaklaşıyor.

"Bir tanesini hak ettim mi?"

Ağzını benimkinin üzerine eğerek sert bir öpücükle sorumu yanıtlıyor. Bu sefer, yumuşak dudaklarının kenarlarını dilimle kızdırmaktan çekinmiyorum, derinlere inmeden ve kısıtlama olmadan tadına bakmadan önce onları açmaya ikna ediyorum.

Elim başının arkasını kavıyor, ileri doğru iterken ve kontrolü onun ellerinden benimkilere kaydırırken onu geriye doğru yönlendiriyor. Pençelerinin içimde ne kadar derine gittiğinin çok farkında olabilir, ama bu anlar söz konusu olduğunda, benimkileri ona batırmaya fazlasıyla hazırım.

Daisy dokunuşunu hafif tutuyor, daha sert bir şey istediğimde alay ediyor. Parmakları boynumdan ve boğazımdan aşağı kayıyor, sonra gömleğimin yakasını izlemek için gizlice aşağı iniyor, bir tırnağı malzemenin altına dalıyor sanki-

"Aleni ahlaksızlık bir suçtur, biliyorsun değil mi?"

Daisy donakalıyor, gözleri panik içinde kocaman açılıyor. Başının arkasına masaj yapıyorum ve kendi başımı sesin geldiği yöne çeviriyorum.

"Bu kasaba böyle saçmalıkları önemseseydi, seni yıllar önce hapse atarlardı Shade. Kızımı şimdiden korkuttun ve o daha senin çirkin suratını bile görmedi."

Akıl hocam ve arkadaşım başını arkaya eğiyor ve sokakta yankılanacak kadar yüksek sesle gülüyor. Bu öyle bir kahkaha ki, ilk duyduğunuzda beyniniz bunun mutlu bir ses olduğunu tam olarak algılayamadığı için yerinizden sıçırıyorsunuz.

Buraya döndüğümünden beri birkaç ay geçti ve o zamandan beri saçlarını uzattı. Benimki kadar siyah, ensesinde ve kulaklarının arkasında kıvrılacak kadar uzun ve jöle sürülmüş parmaklarla yüzünden geriye doğru çekilmiş.

Boğazının yan tarafında yeni bir parça var, deri hala kabarık ve çiğ: kulağının arkasına sıkışmış bir örümcek ağı ve ondan sarkan şişman, yuvarlak bir örümcek.

Ellerini siyah kot pantolonunun içine sokmuş, devasa omzunu tuğla duvara yaslamış ve sırtıyor. "Zalim olma. Bahse girerim Daisy benim çirkin olduğumu düşünmüyordur, değil mi bebeğim?"

Ona ters ters bakıyorum, defolup gitmesini söylemeye hazırım ki Daisy koluma elini koyarak beni bir adım geriye itiyor. Ona bariz bir şekilde aşağı yukarı bakıyor.

"Daha kötülerini de gördüm, *Shane*."

Bir kolumu omzuna atıyorum ve kahkaham ağzımdan kaçarken başının yan tarafına bir öpücük konduruyorum. Shade iki kaşını kaldırıyor ve duvarı iterek altı-dört olan boyuna uzanıyor.

"Bryce seni kısa satmış. Etkilendim. Siz ikiniz içeri gelseniz de bu güzel kıza mekânımı gezdirsem nasıl olur?"

"Şu lanet iltifatları kes artık," diye uyarıyorum.

Daisy uzanıp omzunu tuttuğum eli kapatıyor ve ona sempatik bir gülümseme gönderiyor. "Playboylar benim için hiçbir şey yapmıyor, korkarım."

"Bu sonuca varmadan önce beni denemene izin vermeyi çok isterim."

Onun için hazırladığı tuzağa doğrudan düştü. Arkadaşlığımız boyunca ona Daisy'den birkaç kez bahsetmişim ama cinselliğinden daha önce hiç bahsetmemiştim. Biseksüel olduğumu biliyordu ama Daisy onu ilgilendirmezdi.

Ona playboy demekte haklıydı ama ben fuckboy'u tercih ederim. O çoğu zaman bir göt, hayattan daha büyük olduğuna inanan ve bunu kanıtlayacak yakışıklılığa ve yeteneğe sahip bir adam. Onu birkaç basamak aşağı indirmekten her zaman zevk alırım.

Daisy'ye ilgiyle bakıyor ama bunun sadece beni kızdırmak için olduğunu biliyorum. Belki de daha fazla ziyarete gelmemesinin ya da son birkaç telefonunu görmezden gelmesinin intikamı olarak. Zavallı adam bununla zor zamanlar geçirdi, bahse girerim.

"O dar siyah kotun içinde bir vajinan var mı, Shade?" diye soruyor açıkça, neredeyse sempatik bir şekilde.

Shade sorduğu soruya sadece yarım saniyeliğine şaşırmış gibi bakıyor ve ardından Daisy de onunla birlikte kıkırdıyor.

"Anladım, küçük şeytan." Bana doğru göz kırparak tuğla binanın köşesini işaret ediyor. "İçeri gelin. Bütün gün bunu dört gözle bekliyordum."

"Tam olarak neyi dört gözle bekliyordun?" Biz onu Into The Shade'in önüne kadar takip ederken Daisy soruyor.

"Bryce'ın sürprizini tabii ki."

Bizim için kapıyı açıyor ve arkamdan içeri giriyor. Tanıdık mekânda içimi yumuşak bir sakinlik kaplıyor.

Yanık kahve, antiseptik ve pahalı kolonya kokusu. Ön masanın arkasındaki açık alanda bulunan iki deri masayı görünce yılların anıları gözümün önüne geliyor. Kaburgalarımın arkasında, buna yakın bir şeye asla sahip olamayacağımı hatırlatan sinir bozucu bir özlem hissi oluşuyor. Şu anda yaşadığım yerde değil.

Bırakın koca bir stüdyoyu, kendime ait bir istasyonum bile yok. Shade'in sahip olduğu hayata asla sahip olamayacağım ve dövmeye ilk başladığım zamanlarda bu beni üzmese de şimdi üzüyor. Yaşlandıkça, her şey önemsizmiş gibi davranmak daha da zorlaşıyor.

Shade etrafımda dolanıp önümüzde duruyor, bir kolunu masaya dayamış.

"Into The Shade'e hoş geldin Daisy. Ve *tekrar* hoş geldin Bryce." "Bu harika," diye övüyor Daisy.

Sırıltısı saf bir erkek memnuniyeti. "Henüz hiçbir şey görmediniz.

Beni takip edin."

İki istasyondan ilkinin üzerinde Shade'in adının yazılı olduğu neon mavisi tabeladan karşı duvardaki arkadan aydınlatmalı aynalara kadar mekânın her santimini incelemek için hiç vakit kaybetmiyorum. Duvarlar soğuk beyaz, zemin gri ahşap ve aydınlatma armatürleri siyah. Stüdyonun etrafına üç büyük sanat eseri asılmış, hepsi de Shade'in kendi eserleri. Yatak odamdakilere benziyorlar çünkü işimle nasıl gurur duyacağımı bu kibirli heriften öğrendim.

Dövme istasyonuna en yakın parça, aynaların bulunduğu duvardan sadece birkaç metre ötedeki aynı siyah keçe kanepede oturan bir kadının fotoğrafı. Kadın, kalçalarına kadar çekilmiş siyah bir G-string dışında çıplak ve dizlerini minderine üzerine koymuş, göğsünü kanepenin arkasına bastırmış. Fotoğraf sırtının tamamını gösterecek şekilde çekilmiş, sırtını boydan boya kaplayan ve kollarının arkasına kadar uzanan nefes kesici ateş püskürten ejderha parçasını gözler önüne seriyor.

Onun Shade olmasının bir sebebi var. Kendisine getirilen özenli parçaların içini doldurma konusunda ondan daha iyisi yok. İster renkli ister düz siyah olsun, eşsiz bir şey yaratacaktır.

"Sihrin gerçekleştiği yer burası. Bryce'ın şu anda bildiği her şeyi öğrendiği yer de burası," diyor Daisy'yi ilk deri masaya yönlendirirken. Eğer dövmenin nasıl hazırlandığını fark ettiyse bile belli etmiyor. Ama daha önce bir dövme stüdyosuna girmediğini düşünürsek, ben

Henüz fark etmediğinden eminim.

Kafalık sarılmış ve evde kullandığım tabanca masanın üzerinde, istediğim siyah ve sarı mürekkebin yanında duruyor.

"İyi bir öğrenci miydi?" Daisy gözlerini aramızda gezdirerek soruyor.

Shade kollarını göğsünde kavuşturuyor ve vereceği cevabı düşünüyor gibi yapıyor. "Öğrenmeye hevesliydi ama burada olduğu her gün yüzünde şu anda olduğu gibi aynı çatıklık vardı. Seni rahatsız mı ediyorum Bryce?"

"Beni her zaman rahatsız ediyorsun," diye mırıldanıyorum, yüz ifademi yoğunlaştırarak.

Deri masanın ucuna doğru ilerliyor ve ellerini masanın üzerine koyuyor. "Yine de buradasın, kız arkadaşına ilk dövmesini benim stüdyomda yapmak üzeresin. Belli ki benden o kadar da nefret etmiyorsun."

Ondan asla nefret edemem ama bunu duymanın tatminini ona yaşatmayacağım. Zaten şu anda Daisy'nin kızarmış yüz hatlarında gezinen şoka o kadar odaklanmış durumdayım ki onu umursamıyorum bile.

"Ne? Dövme mi yaptıracağım?" diye bağırıyor, endişeli ellerini saçlarında gezdiriyor.

"Senin için sorun değilse," diye ekliyorum çabucak.

Shade masaya vuruyor. "Bryce dün aradığında bana söylediği ilk şey buydu. *Lütfen* kız arkadaşımı stüdyona getirmeme izin ver, Shade. Dövme için onu asla ama asla başka bir yere götürmem. *Lütfen, sana yalvarıyorum, Yüce Olan.*"

Benim gibi konuşmaya çalışması çok acınası. Yine de Daisy'yi güldürüyor, bu yüzden görmezden geliyorum.

Sadece biraz tereddüt ederek masaya doğru ilerliyor. Masanın üzerindeki malzemelere bakarak, her şeyi bir araya getirmeye başladığında bunu açıkça söyleyebiliyor.

"Bunu yapman için seni asla zorlamam. Seni buraya sadece bunun için değil, benim için kişisel olan bir şeyi göstermek için götürmek istedim," diye ekliyorum dikkatlice.

Birkaç adım ötede, masanın etrafında olmayan tek kişi olarak durduğum yerde bana bakıyor. Dudaklarının kenarları hafifçe düşüyor ve ben bir adım öne çıkıyorum.

"Bana dövme yapan sen mi olacaksın?" diye soruyor.

Shade'in sırtışı avuçlarımda ona bir tokat atma isteği uyandırıyor. "Beni istemiyorsan, küçük şeytan."

"Bryce'ı tercih ederim. Alınma ama."

Sırtışı gerçek bir gülümsemeye dönüşüyor ve kalbim genişliyor. "İyi cevap."

Kaşlarını çatarak bana bir başparmak işareti yapmasını ve yanıma doğru yürümesini izliyorum. Kulağıma konuşmak için başını eğmek zorunda kalıyor.

"Bir saat içinde döneceğim."

"O sürenin yarısını alır," diye mırıldanıyorum, dikkatim Daisy'de, sadece Daisy'de.

Yanağını emiyor ve masanın üzerindeki malzemeleri inceliyor. Omzunun üzerinden sarkan kumral dalgalar yanaklarını gıdıklıyor, sonra onları geriye itip bana bakıyor. Utangaç gülümsemesi bacaklarımı altımdan çekip almakla tehdit ediyor.

"Bir saat," diye tekrarlıyor Shade. "Kapıyı arkamdan kilitleyeceğim ve akşam yemeği yiyeceğim."

Duygularım boğazıma düğümleniyor. "Teşekkür ederim, Shade."

Her şey için, umarım yüz ifademden anlayabilir.

Dudakları yarım saniyeliğine şakağıma dokunuyor. "Seni mutlu görmek güzel."

Sonra gitti, beni ve Daisy'yi her zaman sadece kendim için sakladığım tek yerde, elimden alınmasından korktuğum gizli bir cennette yalnız bıraktı.

Yine de, odanın diğer ucundan bana gülümseyen kadınla, hayatım boyunca hiçbir şeyi paylaşırken kendimi bu kadar güvende hissetmemiştim.

SHADE Bryce'ın başının yan tarafını öpüyor ve sonra gidiyor. Kapıyı arkasından kilitlemesini, kapüşonunu başına geçirmesini ve ikinci kez bakmadan sokakta kaybolmasını izliyorum. Burası için kimseye güvenecek birine benzemiyor ve bu da aralarındaki ilişkiye dair çok şey söylüyor. Şimdiye kadar varlığından haberdar olmadığım bir dostluk.

Çok yakışıklı bir adam, yüksek boyu, ağaç gövdesi büyüklüğünde kalçaları ve bu koşullarda tanışmamış olsaydım endişe verici bulacağım karanlık bir havası var. Eğer bu size göre bir şeyse, eminim çok çekici biri olacaktır. Kendinden emin, çapkın esprilerine bakılırsa, kadınlarla neredeyse hiç flört etmediğine bahse girerim.

Bryce masanın etrafında becerikli bir rahatlıkla hareket ediyor, malzemeleri ya da tekerlekli arabaya nasıl yerleştirildiklerini karıştırmıyor. Silahına dokunuyor ve sonra başını sallıyor, tek bir şeyi bile ayarlamamış ya da değiştirmemiş. Sadece onun için mükemmel bir şekilde hazırlanmışlardı.

"Poppy'nin Shade'den haberi var mı?" Elimde olmadan soruyorum ama aklımdaki tüm sorulara cevap bulamıyorum.

"Sana fikrimi gösterdikten ve seni bu masaya oturtuktan sonra bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Bana yaptırmak istediği dövmeden bahsettiğini anladığımda çoktan el arabasının üzerindeki ince kâğıt parçasına dönmüştü bile. Kâğıdı ya da üzerine parlak mavi renkle basılmış tasarımı daha önce fark etmemiştim.

"Geçen gece çizdim ve seni buraya getirmeyi ya da sana göstermeyi düşünmeden önce fikrini almak için Shade'e gönderdim. Basit ama doğru renklerle . . ."

"Bir bakayım," diye mırıldandım.

Daha dikkatli bir şekilde eline alıyor ve yavaşça bana doğru uzatıyor. Yırtılma riskine girmek istemediğim için dokunmuyorum. Onun yerine çizime bakıyorum ve çarpıtılmasına neden olan gözyaşlarımı kırıştırıyorum.

"İyi gözyaşı mı, kötü gözyaşı mı?" diye soruyor, kâğıdı malzeme arabasına koymadan önce titremeye başlıyor.

Bir kez burnumu çekerek başımı sallıyorum. "Bu mükemmel. Tenime sürmeni istiyorum."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve basitliğinden memnun bir şekilde beni usulca öpüyor. Öpücüğe aynı rahatlıkla karşılık veriyorum ve ellerini ellerimle kapatıyorum, şefkatin ve üzerimdeki ısıtıcı etkinin tadını çıkarıyorum.

"İstediğin bir yer var mı?" diye soruyor ağzıma karşı. "Seçim konusunda sana güveniyorum."

Bir sonraki nefesi titrek ve arkama yaslanmadan önce onu bir kez daha öpüyorum. "Kalçana erişmem gerekecek."

"Pantolonunu çıkar o zaman?" Sesim nefes nefese, geniş alanda sıcaklık aniden yükseldi.

"Evet. O zaman masanın üzerine çık, ben de şablonu takayım."

Boğazımdaki sinir yumağını yutkunarak geçiştiriyorum ve pembe, bol kot pantolonumun düğmesine uzanıyorum. Bryce gözlerinde kıskançlığa benzer bir ifadeyle her hareketimi izliyor. Tek yapması gereken sormaktı, ben de kendi başına çıkarmasına izin verecektim.

Kotumu açtıktan sonra bacaklarımdan aşağı indirmeye başlıyorum. "Nasıl oturmamı istersin?"

"Sadece kenara. Yüzünü bana dön."

Ayak bileklerimdeki kötü almak için çömeliyorum ve dediğini yapmadan önce masanın üzerine koyuyorum. Deri çıplak bacaklarımın altında soğuk duruyor ve keskin bir nefes çekiyorum.

"Özür dilerim. Soğuk olacağı konusunda seni uyarmalıydım."

"Sorun değil." Yakınlığımız yüzünden ısınmaya başlamıştım bile.

Bryce bir tabureyi masaya doğru yuvarlıyor ve bir çift siyah tıbbi eldiven takıyor. Yanındaki arabanın üzerinde duran antiseptik mendil yığınının uzanıyor ve bir tanesini yırtarak açıyor. Mendil deriden daha soğuk ama kucağıma eğildiğinde saçları kolumu gıdıklıyor, bu his karşısında gözümü bile kırpmıyorum.

"Onu buraya koyacağım," diye açıklıyor eldivenli parmağını üst uyluğumun dış kısmında gezdirerek. "Şablondaki tasarımın uzunluğu senin için sorun olur mu?"

"Yanağıma patlıcan dövmesi yapsan bile bu konuda söyleyecek kötü bir şeyim olmaz, Frosty. Seçtiğin uzunluk mükemmel."

Gözlerini deviriyor ve ağzının kenarını yarım bir gülümsemeyle kıvrıyor. "Patlıcan yok."

"Patlıcan yok," diye katılıyorum.

"Bölgeyi tıraş edeceğim ve sonra transferine yardımcı olması için biraz jel süreceğim."

"Tamam."

Eline aldığı tıraş bıçağı, ucuz olanlardan oluşan büyük bir kutudan geliyor, sanırım tek kullanımlık oldukları için. Bıçakların kapağını açıyor ve cildimde gezdirmeye başlıyor. Sadece birkaç saniye sürüyor ve sonra bir başka mendil bölgeden aşağı inerek küçük tüyleri temizliyor.

O çalışırken nefesimi tutarak izliyorum, yüzündeki odaklanma büyüleyici. Hazırlık çalışması gibi sıkıcı bir şeyde bile dünyayı dışarıda bırakmış.

Tabureyi geri çekip diğer malzemeleri karıştırmaya başladığında gömleğimin eteklerini kıştırıp masanın üzerinde kayıyorum. Onun dövmeye olan tutkusu ve hayranlığı, yakınlığı ve üzerimde sadece tişörtüm ve iç çamaşırım olduğu gerçeğiyle birleşince verdiğim tepkiler aşırıya kaçıyor. Kulaklarımın ucundan ayak parmaklarıma kadar her yerim kızardı. Meme uçlarım gergin ve acıyor ve bacaklarımın arası ıslak, o kadar ki yeterince yaklaşırsa bunu anlayabileceğinden endişeleniyorum.

Bunun cinsel bir eylem olması gerekmiyor. Tatlı ve düşünceli bir hareket ve Bryce'ı kendi halinde görmek için bir şans. Yine de, o meşgulken kalçalarımı birbirine bastırmak ve kıvılcımlanan zevkle bir ürpertiyle savaşmak zorundayım.

Bana dokunduğu gibi ona dokunmam için bana henüz bir fırsat vermedi. Yavaş gitmeye karar verdiğimiz için mi, yoksa vücudunun her santimini keşfetmeye olan ilgimi yeterince belli etmediğim için mi bilmiyorum. Her iki durumda da, günler geçtikçe bununla daha fazla mücadele ediyorum. Şu anda tahrik olmam ya da bu masadan kalkıp onu masaya itmeyi düşünmem şaşırtıcı değil.

"-şimdi şablonu takacağım ve yerleşimi beğenip beğenmediğini bana söyleyebilirsin."

Boğazımı temizliyorum ve tekrar kucağıma eğildiği yere bakıyorum. Kalçamda jel var ve şablon onun üzerinde duruyor. "İyi misin?"

diye soruyor, gözleri kısılıyor.

"Evet. Devam edin lütfen."

Hafif bir tereddütle bakışlarını indiriyor ve kalçamın üzerindeki şablonu düzeltiyor. Çıkardığında tasarım yerli yerindeydi.

"Gidip aynada bakmak ister misin?"

Cevabımı düşünmeme gerek yok. "Hayır. Mükemmel."

Dizimi sıkıyor ve başını sallıyor. "Ana hatlarıyla başlayacağım ve sonra içeri doğru ilerleyeceğim. Çizmek uzun sürmez ama daha sonra biraz sarıyla gölgelendirmeyi planlıyorum. Eğer o aşamaya gelirse ve çok rahatsız olursan ya da devam etmek istemezsen, dururuz. Başka bir zaman bitirebilirim."

"İyi olacağım, Bryce. Sen sadece sanata odaklan, geri kalan her şey için ben endişelenirim," diye yatıştırıyorum.

"Sen her zaman benim önceliğimsin. Geri kalan her şey sadece arka plandaki gürültü."

Göğsüm alev alev yanıyor. "Senin tutkun arka plan gürültüsü değil. Yapmayı sevdiğin şey bu. En başta bu yönünü benimle paylaşmak istediğin için gerçekten minnettar hissediyorum."

Bir an için bakışlarımı tutuyor ve yemin ederim ki düzensiz kalp atışlarımızın birleşik sesini duyabiliyorum. Birbirine tamamen zıt iki kişiyiz ama nedense birbirimizi bulduk. Bunun beni dünyanın en şanslı insanlarından biri yaptığını hissediyorum.

"Seninle bir şeyler paylaşmayı seviyorum," diye itiraf ediyor.

Dövme tabancasına uzanırken yüzünü benden yana çeviriyor. Yanaklarındaki kırmızı tonu gözden kaçırmadım ama bu konuda ona takılmamayı tercih ettim.

Bryce mürekkebe geçmeden önce dövme tabancasıyla birkaç şey yapıyor. Sarı ve siyahı ayrı ayrı küçük kapaklara döküyor ve sonra eldivenlerini değiştiriyor. Tabanca tekrar kapanmadan önce yarım saniyeliğine vızıldamaya başlıyor.

Masanın kenarına geldiğinde tekerlekler zemin boyunca hareket ediyor. Kalçalarımı birbirine sürtmeyi son anda bırakıyorum ve dikkatini kalçama verdiğinde rahatlamış bir iç çekiyorum.

"Bu en kolay pozisyon olmalı ama eğer senin için çok rahatsız edici olursa bana söyle. Ciddiyim," diyor sertçe.

"Söyleyeceğim."

"Mutlaka acıması gerekmiyor, ama ilk başta rahatsız hissedeceksiniz. Bir arı sokması ya da bir noktada tekrar tekrar hafif bir çimdik gibi. Ne kadar uzun sürerse o kadar az fark edilir hale geldiğini hep fark etmişimdir."

Tabanca tekrar vızıldamaya başlıyor ve ben iğnenin deriye değmesini beklerken nefesimi tutmamaya çalışıyorum. Bryce'ın parmakları eldivenlerin arasından sıcak bir şekilde kalçamı okşuyor ve sonra derimi geriyor.

"Sarsılmamaya çalış," diye mırıldanıyor.

Ve ben sarsılmıyorum. İğnenin uyluğuma ilk batışı acı vermiyor. Şaşırtıcı ama soğukkanlılığımı koruyorum, yavaş ve sabit nefes alıyorum.

Ellerimi katlayıp bacaklarımın arasına koyarak, "O kadar da kötü değil," diyorum.

"Güzel, Günişığı. Bu taslak çok uzun sürmemeli."

Öyle yapsa da umurumda olmazdı, ki bu muhtemelen oldukça tuhaf. Dövme yapmayan elinin uyluğuma sürekli baskı yaparak sağladığı güvence beni burada oturmaktan memnun ediyor. Hatta iğne mavi çizgileri siyaha çevirirken başparmağını ileri geri hareket ettiriyor, sanki o da benim kadar temasa ihtiyaç duyuyormuş gibi.

Onu izleyebilmek için başımı eğiyorum. "Peki, Poppy Shade'i biliyor *mu*?"

"Evet. Ama onunla hiç tanışmadı."

"Neden tanışmadı? İkinizin en iyi arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

Dövmedeki fazla mürekkebi silmek için bir parça kâğıt havlu kullanıyor ve sonra taslağa devam ediyor.

"Öyleyiz. Ama bu daha önce kimseyle paylaşmaya hazır olduğum bir parçam değildi. Poppy'yle bile."

"Ama benimle paylaşmaya hazırdın?"

Gözleri bir kez daha kalçama düşmeden önce benimkilere kayıyor. "Sen farklısın."

"Nasıl yani?"

Tamam, evet, araştırıyorum. *Dava et beni*. Bu benim onun zihnini kurcalamak için bir şansım ve bunu boşa harcamayacağım.

"Poppy çocukluğumdan beri hayatımda. O her zaman benim en iyi arkadaşım olacak. Ama sen bundan daha fazlasısın. Poppy'nin en iyi arkadaşım olmak için bilmesine gerek olmayan bazı şeyler var, ama bundan daha fazlası olmak istiyorsan bilmen gereken şeyler var."

Kalçamı tekrar silmek için duraklıyor ve bu sefer silah hemen yeniden ateşlenmiyor.

"Hayatımda her zaman sadece kendim için sakladığım parçalar var. Cherry Peak'te ailem dışında beni tanımasına izin verdiğim tek kişiyle olan ilişkim de bunlardan biri. Shade bazen pisliğin teki olabiliyor ama benim için çok önemli. Neredeyse hiç büyümedi ama yine de buraya geldiğim gün beni bir ağabey gibi yanına almış gibi hissediyorum. Onu ve burayı kendime saklamak sadece içgüdüsel. Ama sen çocukluğumda tanıştığım ve beni Poppy ya da hatta Anna gibi tanıyan biri değilsin. Beni şu anda, bugün olduğum gibi tanıman gerekiyor ve Shade de bunun önemli bir parçası."

Siyah saçlarından bir tutamı parmaklarımın arasına alıp kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve göğsümdeki duygu kabarmasından kendimi uzaklaştırıyorum.

"Beni buraya getirecek kadar bana güvendiğin için mutluyum. Senden keşfettiğim her parça beni daha da yakınlaştırıyor ve ben sana yakınlaşmayı seviyorum Bryce."

"Eğer dikkatli olmazsam hakkımda herkesten daha çok şey bileceksin," diye nefes alıyor ve silahı tekrar çalıştırıp dövmenin ana hatlarını çizmeye devam ediyor.

"Bu kötü bir şey mi olur?"

"Sadece her şeyi öğrenirsen ve sonrasında gitmeye karar verirsen."

Bu onun ağzından duyduğum en dürüst ve kırılgan cümle. "Bunun olacağını sanmıyorum."

Göz ucuyla bana bakıyor ve kısa bir onaylamayla çenesini sallıyor. Bu bir kabullenme ya da bana inandığına dair bir işaret değil ama bu kadar ağır bir şey için benim sözüme inanmasını asla beklemezdim.

"Böyle dolu bir evde büyümek nasıl bir şeydi?" diye soruyor, kalçamın üzerine daha da eğilerek.

"Yüksek sesle," diye geveledim. Anında güldü. "Ama rahatlatıcı bir şekilde. Eğer sessiz olsaydı, yalnız olurdun. Bence yalnızlığın olmaması büyük bir ailenin en büyük avantajı. Üzgünseniz ve bir sorun hakkında biriyle konuşmanız gerekiyorsa, terapistinizi seçebiliyorsunuz. Ama bu kötü bir şey de olabilir. Yalnız kalmaya ihtiyacınız varsa, endişelenen ve yardım etmek için yatak odanızın kapısını çalan bir avuç insan varken bunu elde etmek daha zordur.

"Giana ve Josette evden ayrıldıktan sonra gelen sessizliğe alışmam biraz zaman aldı. Önce heyecanlandım çünkü Gi hepimizin en büyük yatak odasına sahipti ve bunun için Johnny'yi taş, kağıt, makas oyununda yenmiştim. Ama hemen fark ettim ki aslında o *gitmişti* ve her zaman ilk tavsiyeyi veren ya da ağlayacak bir omuz olan kız artık burada değildi. Johnny dünyanın en iyi erkek kardeşi ama benim kız kardeşim değil."

Bryce söylediğim her kelimeyi dinledi, zaman zaman başını sallayarak ve mırıldanarak eşlik etti. Hayatıma gösterdiği içten ilgi benim için her şey demek.

"Eşcinselliğini açıkladığında annenin seni desteklediğini söylemiştin. Diğer herkes destek oldu mu?"

Spor ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı esnetiyorum ve bacağımda gerildiğimi fark etmediğim kasları gevşetiyorum. "Öyleydiler. Peki ya sen? Ailen seni kabul ettiyse, senin kızı kalkık, zengin akrabaların da kabul etti mi?"

"Cinsel kimliğimin ne olduğunu bilmiyorlar." Ağzım bir karış açıldı. "Ne?"

"Bilmeyi hak etmiyorlar. Zaten umurlarında olmayacağından bahsetmiyorum bile. Muhtemelen burunlarını kırıştırıp yanıldığımı söyleyecekler, sonra da onlara hiç söylememişim gibi davranacaklar."

"Bir gün bir kadınla evlenirseniz ne olur? Onları davet etmez misin?"

Kalçamı siliyor ve yüz ifadesi tamamen açık bir şekilde bana bakmak için dönüyor. Öne doğru eğildim, bakışlarındaki dürüstlük ve parmaklarının hassas tenimde devam eden darbeleri beni kendine çekti.

"Bir kadınla evlendiğimde, orada olmayı hak etmeyen tek bir kişi bile olmayacak. Kan ve DNA paylaşmak kimseye en önemli anlarıma erişim hakkı vermez. Bunlar kutsaldır ve sadece zorunluluktan davet edilen istenmeyen yüzler tarafından lekelenmelerine izin vermeyeceğim" diye yemin ediyor. Kime, emin değilim.

Midem bulanıyor. Açıklamasında var olduğunu hiç bilmediğim bir yanıma dokunan bir şeyler var. Bir yığın gizli arzunun kilidini açıyor.

"Senden daha inatçı biriyle hiç tanışmadım." "Bu kötü bir şey mi?"

"İnanılmaz bir şey," diye düzeltiyorum onu.

Kaşlarını çatıyor ve dudaklarını ıslatıyor. "Yavaş gitmeyi çok zorlaştırıyorsun."

"Yavaş derken kaplumbağa hızını kastetmemiştim," diye hafifçe takılıyorum. "Daha hızlı gitmek istediğini mi söylüyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum ve güven kuyuma bir kova bırakıyorum. "Burada yalnızız ve ben iç çamaşırlarımın içindeyim. Eğer bir santim sola kayar ve bacaklarımı açışımı izlersen, nemli olduklarını görürsün. Beni dışarıda öptüğünden beri ıslaklar."

Silahı masanın üzerine koyarken gözlerini kapattı. "Tanrım, Daisy. Sürekli kendimi sorgulamama neden olan şey ne bilmiyorum."

"Evet, buna bir son vermelisin."

"Sadece seni korkutmamaya çalışıyorum. İlişkiler söz konusu olduğunda çok fazla olabiliyorum ve bunu azaltmak için kendimi strese sokuyorum."

Kalçalarımın deriye yapışmasını görmezden geliyorum ve kendimi masadan itiyorum. Kendimi dengelemeden önce bacaklarım bir an için sallanıyor.

"Tatlı ve masum görünebilirim Bryce, ama her şeyin bir yeri ve zamanı vardır. Bunu hak edenlere karşı her zaman nazik, kibar ve anlayışlı olacağım ama biraz daha güçlü bir şey gerektirdiğinde talepkâr ve kendinden emin olmaktan da çekinmem. Daha önce omurgamdan bahsetmişsiniz, bu yüzden bir an için bile konu bu olduğunda omurgamı kullanmayacağımı düşünmeyin," diyorum ona, sesim sabit.

Göz temasını korumak için başını arkaya eğiyor ve gözbebekleri genişleyip elektrik mavisini yiyince nabzım atıyor.

"Peki *bu* tam olarak nedir?"

"*Bu* senin fazla temkinli olman," diye başlıyorum, ellerimi omuzlarına koyup sırtı masanın kenarına değene kadar onu itiyorum. "Kendi ihtiyaçlarının benimkilerden sonra geldiğini düşünüyorsun."

Dizlerini kavıyor ve nefes nefese kalıyor.

Yüzlerimiz göz hizasına gelene kadar öne eğiliyor ve kot pantolonunun düğmesini parmaklıyorum. Yutkunurken boğazı düğümleniyor.

"*Bu*," diye devam ediyorum, düğmeyi açıp fermuarı çekiştirerek, "bacaklarımın arasına ilk girdiğinden beri istediğim gibi geçen haftaki iyiliğe karşılık veriyorum."

"Daisy." Adımı söylerken boğuluyor.

Eski yatak odamda Kristen hakkında söylediklerini düşünerek, "Bacaklarının arasındayken bebeğim." diye alay ediyorum.

Başı tamamen geriye düşüyor ve ben sırtarak çömelip kot pantolonunun bandını çekiştiriyorum. Kalçalarını kaldırıyor ve neredeyse boyalı olmasına rağmen kolayca aşağı iniyor.

Bacaklarının arasını saran siyah dantel külot ince ve dar, amının kıvrımlarına yapışıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve parmaklarımın arkasını uyluklarına kadar takip etmeden önce gelen hafif acıyı görmezden geliyorum. Orada mürekkeplenmiş her bir şeftalinin şeklini izlerken derisi tüylerim diken diken oluyor.

"Bu dövmeleleri senin odanda gördüm," diye itiraf ediyorum.

Şeftalilerin saplarına ulaştığımda Bryce ürperiyor ve siyah dantelden yarım santim bile uzaklaşmadan orada oyalanıyor. "Nasıl?"

Sanki cevabı zaten biliyor ama benden duymaya ihtiyacı var.

Bacaklarının arasına doğru kayarak, parmak eklemimi külotunun ortasında gezdiriyorum. Kaygan, benimki kadar ıslak ama bir fark var. Dikişinin üst kısmında parmak eklemime çarpan küçük çember alışık olduğum bir şey değil ve bu beni çok heyecanlandırıyor.

"Taşındıktan birkaç gün sonra odanı karıştırdım. Ve bundan pişman değilim."

O daha cevap veremedi külotunu yana kaydırıp ve çıplak amını önüme koydum. Pembe ve pırıl pırıl, heyecanının görüntüsü karnımın arzuyla gerilmesine neden oluyor.

Nefes alış veriş o kadar kesik kesik ki, bayılmak üzere olmadığından emin olmak için yukarı doğru bir bakış atıyorum. Bakışlarını bana sabitlediğinde gözlerindeki vahşi parıltı her zamankinden daha fazla odaklandığını kanıtlıyor.

"Bunu ne zaman aldın?" Tırnağımla siyah klitoris piercingine dokunarak törpülüyorum. Burun halkasına benziyor ama halkanın ortasında bir top var.

Tıslıyor, az önce kıvılcımlanan hissi kovalamak için kalçaları kalkıyor. Gözlerim kesişmekle tehdit ediyor ve metale yumuşak bir öpücük vermek için eğiliyorum.

"Siktir, bebeğim," diye nefes nefese kalıyor.

Parmakları çıplak dizlerini boğuyor ve dudaklarımı o küçük topun üzerinde ayırıp ondan ilk tadımı alıyorum. Bir inilti boğazımı tırmalıyor.

"Bunu ne zaman aldın?" Sorumu tekrarlıyorum.

Dizlerini bırakıyor ve bir elini arkasına uzatıp masayı kavrarken diğer eli omzumu buluyor. "Üç yıl önce."

Delikli başlığına doğru mırıldanıyorum. Metal halka soğuk, ama sıcak tenine karşı dilimi altından geçirip kaldırdığımda fark edilmiyor. Dişlerimin arasına sıkıştırıp hafifçe çektiğimde Bryce iniliyor, sesi o kadar tiz ve çaresiz ki beynimi sarsıyor. Bu sesi tekrar duyma ihtiyacıyla hareketleri tekrarlayıp tükürükle kayganlaşmış derinin üzerine ılık hava üflüyorum.

"Benimle oynamayı bırak," diye zayıfça talep ediyor.

Ona gülümsüyorum ve piercingi bırakıp keşfetmeye devam ediyorum. Tabureden bir santim aşağı kayarak bana çalışmam için daha fazla alan açıyor. Bu onun için olduğu kadar benim de yararına.

Dilimle dudaklarını ayırıp bir parmağımı girişine daldırıyorum ve sıkı kavrama karşısında gözlerimi kapatıyorum. Parmağımı yavaşça dışarı çıkarıp sonra tekrar içeri sokarken iniliyor, girişin etrafında kenetleniyor.

Alt karnı kendini tabureden atmamak için harcadığı çabayla geriliyor, ben de hızımı artırıyorum. Bugünden sonra ona zaman ayırmak için bir şansım daha olacak.

Ben Bryce'ı bu pozisyonda tutarken Shade geri gelirse . . .
Buna değer.

"Bana en çok neyi sevdiğini söyler misin?" Dilimi parmağımın uzunluğu boyunca kaydırmadan önce soruyorum.

"Başlık piercingi taktırmamın bir nedeni var."

Klitorisini ve güzel mücevherini bulup emene kadar dilimi kabarık derisinden yukarı doğru sürüklüyorum. Dudaklarımın arasında emerken, ön sevişmeyi keserek dilimi hızlıca hareket ettiriyorum.

İnlemeleri çığlıklara dönüşüyor ve sonra omzuma kıvrılan parmakları hareket ediyor. Bir avucunu enseme vuruyor ve tırnakları derime batana kadar sıkıyor. Gurur göğsümde dalgalanıyor ve yüzümü amına doğru çekmek için tutuşunu kullanırken tek kelime etmiyorum.

Kalçaları sarsılıyor, zevkini talep ederek dilime sürtünüyor. Benzer dürtülerin etkisiyle, bacaklarımın arasına uzanıp avucumu külotuma bastırmaktan ve klitorisimi ovmaktan kendimi alamıyorum.

Sırılsıklam olmuşlar, bu yüzden onları kalçalarımın altına doğru itiyorum ve hevesli parmaklarımı kumaşın altına daldırıyorum. İki parmağımın ucuyla klitorisimi okşamaya başladığımda kayganlaşıyor ve uyarılmaktan şişiyorum.

"Amına dokunuyor musun, bebeğim?" Bryce soluk soluğa soruyor.

Dilimle amını okşamayı bırakmayı reddediyorum, bu yüzden başımı sallayarak cevap veriyorum. Gıcırdatma hızı artıyor ve ilkinin yanına bir parmak daha sokuyorum.

"Kahretsin. . . Lanet olsun. Beni boşaltacaksın," diye miyavlıyor.

Güzel.

Alçak, muhtaç sesler çıkarıyorum ve klitorisimi daha hızlı ve daha hızlı döndürüyorum, çekirdeğimde fokurdayan serbest bırakmayı kovalıyorum. Bryce parmaklarımın etrafında kenetleniyor ve klitorisi ağzımda titreşiyor.

"Kendini becer, bebeğim. İki parmağın içimde olduğu gibi. Seni tatmam gerek."

İnliyorum, parmaklarımı içeri itiyorum ve klitorisime baskı yapmak için avucumu kullanıyorum. İki vuruş ve işte oradayım.

Kulaklarım patlıyor ama parmaklarımı amının derinliklerine çekip masayı şapırdatmadan saniyeler önce mutluluk içinde haykırdığını duyuyorum. Daha sert emiyorum ve mırıldanıyorum, gümbürtüleri vücuduna gönderiyorum.

Bir an sonra parmakları enseme gevşiyor ve ağzımı çıkarıyorum. Gülüşüm ani oluyor ama bir kez çıktıktan sonra bir diğeri onu takip ediyor. Bryce kendi kahkahasını atmadan önce kısa bir süre geriliyor.

"Sen iyi misin?" Kıkırdarak soruyorum.

Parmaklarını boynumdan çenemin altına doğru gezdiriyor ve sonra yukarı kaldırıyor. Çok hassassa canını yakmamaya dikkat ederek parmaklarımı içinden çıkarıp külotumun kuru kısmına siliyorum.

"Shade döndüğünde burası am gibi kokacak," diye mırıldanıyor açıkça.

"İlk kez olmayacağına eminim," diye takılıyorum.

İkinci parmaklarımdaki, yani içimdekilerdeki döllerini silmek için hareket ederken, Bryce başını sallayıp gözlerini elime dikince duraksıyorum.

"Sana tatmak istediğimi söylemiştim." Dudaklarını aralıyor, dilini hafifçe uzatıyor.

Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum ve ona parmaklarımı uzatıyorum. Hemen ağzını parmaklarımın etrafına sarıyor ve emerek temizliyor. Az önce boşalmış olmama aldırmadan, beni serbest bırakmadan önce bakışlarındaki onayla sıklaşıyorum.

"Tıpkı ilk seferki kadar iyi."

Yanaklarım kızarıyor. "Umarım bundan bir şeyler öğrenmişizdir."

"Benim kapüşon piercingim olması ve senin amının bal gibi tatlı olması dışında mı?"

"Şey, evet. Ama aynı zamanda seninle ilgilendiğimi de, Bryce. Sadece duygusal olarak değil. *Fiziksel olarak* da. Benden çekinmene gerek yok, ben de senden çekinmeyeceğim."

Gözleri yumuşuyor, çenemin altındaki parmakları onu tutmak için kıvrılıyor. "Tamam, Günişığı."

Eğiliyor ve sözümüzü mühürleyen bir öpücükle onu yarı yolda karşılıyorum. Ağzıma karşı gülümsediğini hissediyorum ve geri çekilmeden önce bir öpücük daha çalışıyorum.

"Şimdi, bu dövmeyi bitirmeye ne dersin?"

34

BRYCE

İstasyonumu temizlemeyi henüz bitirmiştım ki kapıdan bir anahtar sesi geldi ve Shade içeri girdi. Kapıyı ayağıyla kapatırken kapüşonunu yukarıda tutuyor ve pizza kutuları ile beyaz bir yiyecek torbasını resepsiyona taşıyor.

"Oh tatlım, ben geldim," diye sesleniyor bir dallama gibi.

Daisy masadan ayağa düşüyor ve sırtarak ona dönüyor. "Ve yemek getirmiştin."

Hâlâ sadece külotu içinde, dövmeyle görmeye fırsat bulamadan onu zorla pantolonuna sokmamak için tüm malzemelerimi yerine koyarak dikkatimi dağıtmak zorundayım. Benden başka herkesin önünde yarı çıplak olduğu düşüncesi mideme bir yumruk yemiş gibi hissettiriyor ama bu sadece Shade. Cilveli bir herif olsa bile, onunla hiçbir şey denemeyecektir. En azından şansı yok gibi. Bunu ona fazlasıyla belli etti.

"Umarım pizza ve kanat seviyorsundur. Bu şehirde sadece bunlar var."

"İkisini de severim."

"Siparişimi hatırladın mı?" diye sormadan önce eldivenlerimi çıkarıp bir top haline getiriyorum.

İnanmayarak başını sallıyor. "Gideli birkaç ay oldu Bryce. Yıllardır değil. Evet, hatırladım ve hatta sevdiğin mavi peynirli ranch'tan da aldım."

"Mavi peynirli ranch mı?" Daisy burnunu kıvrarak soruyor.

Shade yüzünü buruşturarak çantaları yere bırakıyor ve karıştırmaya başlıyor. "Uh-oh."

"Mavi peynirden nefret ederim," diyor Daisy, sanki bu yeterli bir bahaneymiş gibi.

Acı dolu bir ses çıkarıyorum ve eldivenleri fırlatmak için tabureme geri dönüyorum. "Hayatta olmaz."

Bana bön bön bakıyor. Yeni dövmesinin etrafındaki tahriş olmuş, kırmızı deri floresan ışığında kızgın görünüyor, ama lanet olsun, iyi bir dövme. Tamamen ona ait.

"Bunun bir anlaşma kırıcı olduğunu söyleme bana?" Karşı çıkıyor.

"Normalde öyle olduğunu söyledim. Ama bacağındaki o sanat bana bir şansın olabileceğini söylüyor, küçük şeytan," diyor Shade, gevşek bir sırıtışla araya girerek.

Bakışını yakalıyorum ve göz kırpyorum, yanaklarına bulaşan kızarıklığı gizleme zahmetine girmemesine bayılıyorum. "Git dövmene bak."

Adımlarında bir sıçrayışla etrafımda dolanıp aynaların olduğu duvara doğru ilerliyor. Bacağını önüne koyduğu ve geniş gözlerini sarılı tasarımın yansımasına diktiği anda beni vuran sinir patlamasıyla savaşıyorum.

Basitliğine rağmen en iyi çalışmalarımın biri. Ortada kesişen iki uzun siyah sap ve tepesinde sarı papatyalar. Yazı benim uzmanlık alanım değil, ancak sol sap boyunca el yazısı ile yazılmış *Papatya* anlık bir karardı. İlk taslağı bitirdiğimde, sanki elimin kendi aklı varmış gibiydi.

"Çok güzel," diye mırıldandı Daisy.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. "Beğendin mi?"

Hızla başını sallayarak aynadaki bakışlarımı yakalıyor. "Bayıldım. O kadar mükemmel ki."

"Bryce şimdiye kadar karşılaştıklarımın en iyilerinden biri. Tabii ki benim kadar iyi değil ama bunun gibi kendine ait bir alanda olmaması çok yazık," diyor Shade bana doğru işaret eden bir bakışla.

Kuru dudaklarımı ıslatıyorum ve onu tersliyorum. Daisy benden önce ona cevap veriyor. "Burayı hiç onunla paylaşır mıydın?"

Bu soru ikimizi de şaşırtıyor. Shade başını eğiyor ve o karanlık gözleriyle bana bakıyor. Daha önce bu konuda şakalaşmıştık ama ailemle ilgili tüm şikâyetlerimden bunun yürümeyeceğini o da en az benim kadar iyi biliyor.

Ne kadar berbat olursa olsun, o son kordonu kestiğim an kendimi onlardan tamamen kurtaracağım. İstemem gereken ve çoğu zaman istediğim her şey gibi geliyor, ama aynı zamanda onlar hala benim ebeveynlerim. Boktan ebeveynler ama yine de ebeveynler.

Onlar olmadan ben kimim? Yıllar sonra seçimimden pişman olur muyum?

Bu yüzden annemin saçmalıklarına bu kadar uzun süre katlandım. Eğer durursam, bir sonraki adımın ne olacağını biliyorum. Hayatım boyunca kurduğum ailem elimde kalan tek şey olacak.

Daisy, pantolonunu tekrar giydikten sonra aynaları bırakıp bana doğru geliyor. Bir kez daha, sanki doğrudan kafamın içini ve kafamın içinde dolaşan düşünceleri görebiliyor.

Shade tüm yiyecek kutularını kanepeye taşıyor ve kanepenin önünde yere koyuyor. "Yıllardır burada onu bekleyen bir istasyon var. Sadece talep etmesi gerekiyor."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun," diye mırıldanıyorum.

Daisy bana uzanıyor ve başımın üstünü öpüyor. "Yaşamak için sevdiğin şeyi yapmayı hak ediyorsun. Yeteneğin herkes tarafından görülmeli. Sadece gecenin bir yarısı seni çağıranlar değil."

"Sahip olduğun o ofis işi zaman kaybı Bryce. Hayatının en güzel yıllarını ve inanılmaz bir kariyer yapabileceğin yıllarını masa başında annenin emirlerini yerine getirerek harcıyorsun," diye ekliyor Shade ilk pizza kutusunun kapağını çevirerek.

Buraya adım attığımız anda hissettiğim özlem intikam duygusuyla geri dönüyor. Yüzümü boş tutmak çok fazla çaba gerektiriyor.

"Nedir bu? Bryce'a karşı çete günü mü?"

"Elbette, eğer bizi ciddiye almanıza yardımcı olacaksa," diyor Shade.

Daisy'ye dönmeden önce ayağa kalkıp tabureyi kenara itiyorum. Durduğu yerden kıpırdamıyor, yüzünün her santimini endişe kaplıyor.

"Sen her şeyin en iyisini hak ediyorsun, tatlım. Hepsi bu."

Bu kadına aşık olma riskiyle karşı karşıyayım. Zaten tam orada, parmak uçlarımla dokunabileceğim kadar yakın.

Kahretsin, ya zaten oradaysam?

"Ne dedi? Şimdi kışının üstüne oturun ve benimle yemek yiyin. Şimdiden solmaya başladım," diye homurdanıyor Shade.

"Açlıktan ölecek son kişi sen olursun. Kaç kilosun, iki elli mi?" diye soruyorum.

Sırtını kanepeye vererek yere uzanıyor ve bir dilim etli pizza kapıyor. Bir bacağına vücuduna doğru çekmiş ve bir kolunu dizinin üzerine atmış, inanılmaz derecede iri görünüyor.

"İki otuz," diye düzeltiyor beni kapüşonunun altından esnemedi önce. "Ve bu saf kas, bebeğim. Görmek ister misin?"

"Hayır."

Bakışlarını Daisy'ye çeviriyor ama ben çoktan ona doğru ilerlemeye başlamıştım. Yerde ona katıldıktan sonra kafasına bir şaplak atıyorum ve bir bufalo tavuk kanadı kapıp özel çiftlik sosuna buluyorum.

Kanadı ona doğrultup sesimi hırıltıya dönüştürüyorum. "Aklından bile geçirme."

"Beni tavuk kanadıyla mı tehdit ediyorsun?"

Daisy'nin kahkahası dikkatimi çekiyor. Yanımda oturup bacak bacak üstüne attıktan sonra ballı sarımsaklı bir tavuk kanadı alıp dişlerini geçirmesini izliyorum.

Shade'le sanki daha bugün tanışmamış gibi hemen uyum sağladı. Bu onun süper gücü. Nerede olursak olalım ya da kiminle olursak olalım, bir gülümseme ve birkaç dürüst sözle onların çevresinin bir üyesi olabiliyor. Herkes onu seviyor ve kabul etmekte bir an bile tereddüt etmiyor.

Bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Tanıştığınız herkes üzerinde öyle iyi bir ilk izlenim bırakmak ki, sizi hiç tereddüt etmeden aralarına kabul etmelerini sağlamak.

Ben gençken arkadaş edinmek daha kolaydı. O zamanlar her gülümsemeyi ve merhabayı bir zeytin dalı olarak kabul etmekten daha iyisini bilmiyorduk. Ancak bir yetişkin olarak, arkadaşlıklar benim için çok uzak ve az oldu. İnsanlar yargılayıcı ve acımasız olabiliyor ama aynı zamanda görüş ve hayal olarak size tamamen zıt olabiliyorlar. Bağ kurabileceğiniz bir kişi bile bulmak bir mucize ve işin zor kısmı bu bile değil.

Yüzey seviyesinin ötesinde kim olduğunuzu görmelerine izin vermeye başladıktan sonra onları etrafınızda tutmaktır.

Shade'i gençlik yıllarımda sonlarındayken buldum ve kibrin beni bir yığın kızgınlık ve öfkeyle buraya gelmeye ve ülkenin bu bölgesindeki en iyi sanatçının beni mürekkeplemesini talep etmeye ikna etmesine izin verdim. Eğer bana bir kez bakıp acımın kendi tanıdığına benzer olduğunu fark etmeseydi, şu anda burada olamazdık.

Anna ve Aurora, Cherry Peak'e bavullar dolusu kendi acılarıyla gelmişlerdi. Aldatan bir eski nişanlı ve gizli bir ünlü baba. İkisinin de buraya yönlendirilmesi ve birbirimize rastlamamız tesadüf değildi.

Daisy . . . o daha fazlası. Evrenin bir lütfu ve biliyorum ki bu lütuf bana ikinci kez nasip olmayacak.

Son birkaç yılda kurduğum her dostluk ortak bir acı ve öfke deneyiminden kaynaklandı. Gün ışıqla bulduğum hariç hepsi.

Bizimki ışı1ık ve heyecan dolu. Derin bir özlem ve arzu. Ömür boyu süren bir yağmur fırtınasının bulutları arasından süzülen ilk güneş ışını.

Kendime geldiğimde, Shade'in Daisy'ye telefonundaki fotoğrafları göstermek için vücuduma uzandığını görüyorum. Yüzümdeki pazuya göz kırpyorum ve sonra ekrandaki fotoğrafı görmek için Daisy'ye doğru eğiliyorum.

"Bryce'in dövmelelerinden kaçını yaptın?" diye soruyor, sola doğru kaydırıyor ve kalçamdaki şeftali renginde dişleri olan piton görüldüğünde gülümsemesini gizlemek için dudaklarını kıvrıyor.

Shade bana bakıyor, düşünürken ağzını büküyor. "Ne dersin? Yüzde seksen mi?"

"O civarda," diye onaylıyorum.

"Ve bu garip değil mi? Sanırım göğsündeki boğa parçasını sen yaptın?" Daisy tereddütlerle karışık bir sesle soruyor.

"Yaptım. Ama hayır, tuhaf değil. Bu bir iş. Bu işi ciddiye alıyoruz," diye cevap veriyor pizza ısırıkları arasında. Kolunu itiyorum, o da tekrar dizinin üzerine atıyor.

Daisy gözlerini benimkilere dikeyor ve orada tutuyor, Shade'den alamadığı şeyi arıyor. Ne olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

Kolunun iç kısmını okşuyorum ve ağzımı kulağına götürüyorum. "Hayır Daisy. Aramız hiçbir zaman böyle olmadı ve olmayacak. Dövmeye yaparken ya da yaptırırken samimi bir deneyimi paylaştığım tek kişi sensin. *Sadece* sen."

Sözlerim teninde gezinirken titriyor. Kulağının kabuğunu dişlerimin arasına alıyorum ve bırakmadan önce yumuşak bir baskı uyguluyorum.

"Tamam," diye fısıldıyor.

"Hiç Bryce'a dövmeye yaptırmak istedin mi?" Shade soruyor, dikkati Daisy'nin üzerinde.

"*Ona* dövmeye yapacağımı mı söylüyorsun?"

Şaşkınlığına gülmemek için tavuk kanadından bir ısırık alıyorum.

Shade bir ısırık pizza yuttu. "Evet. Buraya geldiği ilk gün bana yapmasına izin verdim. Bu bir gelenek gibi bir şey olmalı. Buraya gelersen, biraz mürekkep alırsın. Her seferinde."

Dudaklarımdaki acı sosu ve ranch sosunu yalayarak kaşlarımı çattım. "Her şeyi kaldırdım bile."

"Tamam, o zaman bir dahaki gelişinde küçük şeytanın sana kendi mürekkebinden bir parça vermesine izin vereceğiz. Kimse buradan mürekkep almadan ayrılmayacak, tamam mı?"

"Adil olan bu sanırım," diye kolayca kabul etti Daisy.

Hayatımda pek fazla geleneğim olmadı. Ama bu yeni favorim olabilir.

"Seni buraya her getirdiğimde dövme yaptırmak zorunda kalacağını söylüyor, biliyorsun değil mi?" Emin olmak için soruyorum.

Gözleri parlıyor. "Bunu kabul edebilirim."

"Sana baskı yapmasına izin verme. Daha ilk parçanı yaptırdın," diye ekliyorum, elinde dövme tabancasıyla zihnimde canlanan resim karşısında bacaklarımın arasında oluşan baskıyı görmezden gelerek.

"Ve onu sevdim. Hem de çok."

"Onu duydun. Fikrini değiştirmeye çalışmayı bırak," diye azarlıyor beni Shade.

Şimdilik boş veriyorum ama Daisy'yi buraya geri getirme şansını elde etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı düşünürsek, bu konu hakkında son kez konuşmayacağız.

Sırf ben seviyorum diye bir şeyi sevmeye zorlanmayacak.

Benimki gibi bir hobi kalıcı olduğunda değil. "Peki," diye yumuşuyorum.

Shade pizza hamurunu ikiye böldü. "Hazır konu açılmışken, yine aylarca uzak kalmayacaksın. Yapışkan bir tip değilim ama beni ziyarete gelmen için neredeyse spam mesaj atıyordum."

"Yakında dönmesini sağlayacağım," diye söz veriyor

Daisy. Evet, ona aşık oluyorum.

35

DAISY

İkiz: Artık beni sevmiyor musun? Senin için bir hiç miyim?

İkiz: Seni evimden çıkarmamam gerektiğini biliyordum. Şimdi özgürsün, beni unuttun.

İkiz: Bana başka seçenek bırakmadın. Ziyaret beklemediğin bir zamanda ortaya çıkacağım.

Delaney ve ben öğle yemeğimizi sipariş ettikten birkaç dakika sonra telefonuma JOHNNY'NİN METİNLERİ yağıyor. Buzlu çay yudumları arasında onları okuyorum ve cevap vermeden önce gözlerimi deviriyorum.

Ben: Ben de seni seviyorum, J.

"Hiç kardeşin var mı, Della?"

Arkadaşım pipetini milkshake'inin üzerine yığılmış krem şantiyi bardağın içine daha derinden karıştırmak için kullanıyor.

"Küçük bir erkek kardeşim var."

"Kaç yaşında? Ve kardeşim kadar muhtaç mı, yoksa bu sadece ikizlere özgü bir şey mi?"

Dudakları seğiriyor. "Telefonunun 1 Ş 1 Ğ 1 n 1 yakan o muydu? Grayson yirmi beş yaşında."

"Bekle, sen kaç yaşındasın? Bunu sana daha önce sormadığıma inanamıyorum!"

"Birkaç ay önce otuzuma bastım."

"Demek benden birkaç yaş büyüksün. Sanki aynı yaşta olabilirmişiz gibi geliyor."

"İltifatını kabul ediyorum" diyor ve milkshake'inden bir yudum alıyor.

Rustic Ridge lokantasının milkshake'leri gerçekten çok güzeldir. On beş yaşıma kadar her hafta sonu bir tane aldığımı hatırlıyorum ve o kadar süt ürününün midemi ne kadar rahatsız ettiğini fark ettim. İşte o zaman buzlu çaya karşı tedavi edilemez bir bağımlılık geliştirdim.

"Soruna cevap vermek gerekirse, evet, telefonumu patlatan Johnny. Son birkaç haftadır çok meşgul olduğum için kendini biraz sevilmemiş hissediyor. Dürüst olmak gerekirse, artık bu kadar çok evde olmaya alışkın değilim. Hayatı, işi ve ilişkileri dengelemek okula gitmeden önce hatırladığımdan çok daha zor. Eskiden yazları eve gelirdim ama ailemin evinde kalırdım ve bir kız arkadaşımın olması hayatımı düzene sokmamı gerektirecek bir şey değildi," diye itiraf ediyorum, tüm hayat hikâyemi zavallı arkadaşımın üzerine yıkarak.

Delaney en azından aldırıyor gibi görünüyor. Bana yumuşak, anlayışlı bir gülümseme sunuyor ve parmak uçlarıyla içkisini itiyor.

"Anlıyorum. Ve bunun asla kolaylaşacağını sanmıyorum. En azından etrafınız bu kadar çok insanla çevriliyken. Ben uzun zamandır böyle bir sorun yaşamadım."

"Neden? Sadece kendine mi saklıyorsun?"

"Öyle de denebilir. Hayatımı biriyle paylaşmak zorunda kalmayalı uzun zaman oldu."

Dilimde oluşan kelimeleri söyleyip söylememeyi tartışarak yanağımı ısııyorum. Bryce'ın etrafında geçirdiğim zaman beni daha dürüst olmaya teşvik etmiş olabilir, ya da belki de bu sadece büyümekte olduğum insan tipidir. Her iki durumda da içgüdülerimi dinlemeye karar veriyorum.

"En son ne zaman oldu? Darren'la mıydı?"

Başını kaldırdığında bakışlarında bir tereddüt belirliyor. İfademi açık ve dürüst tutuyorum, umarım bu soruyla kötü bir niyetim olmadığını anlayabilir. Sadece son zamanlarda dayanılmaz bir merak içindeyim. Özellikle de Bryce'la konuştuktan ve ufak tefek şeyler öğrendikten sonra.

Della bardağını geri alıp milkshake'inden iki uzun nefes çekmeden önce uzun ve ağır bir nefes alıyor. Bitirdiğinde, parmağının ucunu masanın üzerinde donmuş bardağın kenarından düşen buzlu kar parçasında gezdiriyor.

"Bryce sana ondan ve benden bahsetti, değil mi?"

"Sadece ben sorduğum için. Bana çok fazla şey anlatmadı. Özel bir şey söylemedi. Bunu senden duymak istedim, ne zaman rahatça paylaşırsan," diye aceleyle söylüyorum, yanaklarım o kadar sıcak ki kendi kalp atışları var.

"Sorun değil. Bryce'ın dedikodu yapacak bir tip olmadığını biliyorum. Hiçbir zaman da olmadı." Delaney saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor ve eriyen buzu masanın kenarına yayıyor. "Darren benim geçmişim. Hayatımın o döneminin bugünümü ve geleceğimi belirlemesine izin vermemeye çalıştım, bu yüzden hayır, hayatımı en son biriyle paylaştığım zaman Darren değildi."

"Arkadaşlığımızda ne olduğunu sormak için çok mu erken?"

Gülümsemeye çalışıyor ama daha çok yüzünü buruşturmuş gibi görünüyor. "Sana tüm hikâyeyi anlatmaya utanıyorum. Ama kısa versiyonu? Gençtim ve sonsuza dek benim olmayacak bir çocuğa aşkıttım.

"Naif bir aşktı, daha bir adım bile atmadan dünyanın onunla başlayıp onunla bittiğini düşündüğünüz türden bir aşk. Bir gün çocukluk aşkımla evleneceğimden emindim, ertesi gün üniversitenin son yılından sonra eve döndüğümde aylar önce beni terk etmesinin nedeninin başka birini hamile bırakması olduğunu öğrendim. Ben yokken bir süre ara vermeyi kabul etmiştik, ancak daha sonra işleri tekrar yoluna koyabileceğimizi ummaktan daha iyisini bilmeliydim. Dediğim gibi, çok safmışım."

Midem bulanıyor, sesindeki acı o kadar belirgin ki sanki göğsümde bir delik açtığını hissedebiliyorum.

"Özür dilerim, Della. Bu ..." Başımı sallıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Zayıf bir gülümseme sunuyor. "Önemli değil. Uzun zaman önceydi. Onunla barıştım."

Ama o barıştı mı? Çünkü gözlerindeki perili bakış tamamen farklı bir hikâyeye anlatıyor. Ve onu kim suçlayabilir ki? Hikayenin tamamını bilmiyorum ve daha fazlasını araştırmak bana düşmez ama hadi ama? Bryce'ın bana anlattıklarına göre, Della'nın yanı sıra, sevdiği çocuğun başka biriyle hayatına devam ettiğini ve en kötüsü onu hamile bıraktığını öğrenerek yıkılan genç kız için de kalbim acıyor.

Abbie ile birkaç kez karşılaştığım ve okulda konuştuğum kadarıyla, tatlı ve nazık bir kız olduğu açık. Ama onu her gün okulda görmek Delaney'nin yıllardır hayalini kurduğu Darren'lı bir hayat varken ona nasıl hissettiriyor?

Boğazımdaki duygu yumağını temizlemek için buzlu çaydan uzun uzun bir yudum alıyorum.

Elini havada sallayarak zayıf bir şekilde gülüyor. "Lütfen bana acıma. Ben iyiyim, gerçekten. Her şey uzun zaman önce oldu."

"Sana acımıyorum, Della. Ama senin için üzülüyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Burada nasıl kalabildin? Cherry Peak çok küçük."

"Benim hayatım burada. İşim ve ailem. Bir hata yaptım diye şehirden kovulacak değildim," diyor, sesi her kelimede daha da keskinleşiyor.

Başımı sallıyorum, çok hassas bir noktaya dokunmadan önce konuyu kapatıyorum.

"Biraz daha mutlu bir not olarak, seni bu hafta sonu Bryce ve benimle birlikte bir direk dersine davet etmek istedim. Poppy'nin eğitimlik yapacağını ve Darren'ın kız kardeşi olduğunu düşünürsek gelmek zorunda değilsin. Ama eğer bize katılmak istersen şehir dışına çıkıp kız kıza bir gün geçirmenin eğlenceli olabileceğini düşündüm. Bu işte yeni olduğun için endişelenmene gerek yok. Ben de yeniyim!"

"Hangi gün?"

"Pazar mı? Seni şehirden çıkarken alabiliriz?"

Düşünceli bir duraklama. "Benim de gelmemin bir sakıncası yok değil mi?"

"Hayır! Bryce konuyu Poppy'ye açtığında çok heyecanlı görünüyordu."

Bryce'ı bunun iyi bir fikir olduğuna ikna ettikten sonra. Della'nın gelmesini istemediğinden değil, ama sadece bizim için olması gereken zamanı kaybetmenin cazibesini göremedi. Dövmemle ilgili endişesinden bahsetmiyorum bile. Son birkaç gündür iyileşiyor ama o tam bir anaç tavuk.

Kanepede kucağına oturup dudaklarını kenetleyerek onu bir saat daha orada tuttuğumda ellerime yapıştı-

"Pekâlâ. Eğer üçüncü kişi falan olmayacağımdan eminsen," diyor Delaney.

Yüksek sesle alkışlarken anında sırtıyorum. Lokantanın etrafındaki birkaç kişi dönüp bana bakıyor ama ben onları görmezden geliyorum. Eğer tamamen sessizlik içinde yemek yemek istiyorlarsa, Rustic Ridge seçecekleri yer değildi.

Lokanta Kiki'nin ailesine ait ve onlar buranın sessiz bir yer olmasını değil, aileler ve neşeli sohbetler için bir yer olmasını istemişlerdi.

Kiki'den bahsetmişken, iki elinde birer tabakla aceleyle masamıza geldi. İçeceklerimizi ve peçeteye sarılı çatal-bıçaklarımızı yemeğimiz için yolumuzdan çekiyoruz.

"Izgara peynir ve bahçe salatası," diye anons ediyor Kiki, ilk tabağı önüme kaydırarak. İkincisi Della'nın önüne kondu. "Ve soğan halkalı sebzeli burger."

"Teşekkür ederim," diyor Della.

Başımı kaldırıp en iyi arkadaşşıma bakıyorum. "Bir dakika oturur musun?"

"Madem ısrar ediyorsun." Kristen yanımdaki kabine kayıyor ve yorgun bir iç çekiyor. "Öğle tatilinin ne kadarı kaldı?"

Telefonumdaki saate bakıyorum, Johnny'den gelen yeni bir mesaj yanıp sönüyor. "Yirmi dakika."

Buraya gelmemiz sadece üç dakika, yemeğimizi almamız da on beş dakika sürdü. Küçük bir kasabada yaşamak söz konusu olduğunda hızlı servis bir bonus.

Cumartesi gecesı Peaksıde'dan başka bir yerde olduğumuz sürece. O zaman kasabadaki ve kasabanın iki saat dışındaki herkes içki içmeye gelmiş gibi oluyor.

Delaney hamburgerinden bir ısıruk almadan önce üzerine fazladan ketçap sıkıyor.

Ben ketçap kullanmamayı tercih ediyorum ve ızgara peynirimi kuru kuru yiyorum.

"Dersler iyi gidiyor mu?" Kiki soruyor, soru özellikle ikimizden birine yönelik değil.

Della önce kendi lokmasını bitiriyor. "Çocuklar bu kadar sevimliyen günlerin tadını çıkarmamak zor. Bazen tam bir pislik olsalar bile."

"Çocuklara pislik dememiz gerektiğini sanmıyorum Della," diye takılıyorum lokmalar arasında.

Kiki buzlu çayına uzanıyor ve bardağın kenarından içtikten sonra şöyle diyor: "Neden olmasın? Çok pislik çocuklar tanıdım. Bunlardan ikisi yeğenlerim."

Della gülüyor, peçeteyi çatal bıçak takımının etrafından açıyor ve ağzına bulaşan ketçabı silmek için kullanıyor.

"En azından bunu düşünebiliriz." "Yeterince makul," diye onaylıyor Kiki.

Eliza Steele'in yaşlarında yaşlı bir kadın elini kaldırıp bize el sallıyor ve Kristen masaya vuruyor. Kabinden çıkmadan önce ona yandan hızlıca sarılıyorum.

"Sana sonra mesaj atarım, Didi. Görüşürüz Delaney."

Delaney başını sallıyor ve ben de ızgara peynirime dişlerimi geçirmeden önce Kiki'nin gidişini izliyorum.

"İyi bir kız," diye not düşüyor Della.

Ağzımdaki yemeği mırıldanarak geçiririyorum ve o da bir kahkaha atıyor. "Bu hafta sonu da geliyor mu?"

Zorla yutkunarık başımı sallıyorum. "Hayır. Hemen hemen her gün burada çalışıyor."

"Poppy'yi uzun zamandır görmedim."

"Peakside'da bile mi?"

"Ben oraya gitmiyorum," diyor sessizce.

Omuz silkiyorum ve göğsümde bir ağırlık hissederken bile soğukkanlı görünmeye odaklanıyorum. "Kalabalık ve gürültülü zaten. Ve içkiler için para alıyorlar."

"Teşekkür ederim Daisy. Benim iyiliğim için mekânı küçümsemeye çalışmana gerek yok," diyor, içimi görerek.

"Özür dilerim."

"Bana biraz Bryce ve Poppy'den bahsetmeye ne dersin? Eminim çok şey kaçırmışımdır."

"Tamam, öncelikle Poppy biriyle çıkıyor ve bu oldukça ciddi."

"Bunu duymuştum. Cherry Peak dedikoduları falan. Buralı değil, değil mi?"

"Hem de hiç değil. Toronto'dan. Tam bir şehir çocuğu."

Konuşmamız ikimizin de tabakları temizlenene ve faturaları ödeyene kadar devam ediyor. Darren'la ilgili her şeyden kaçınıyoruz ve okula geri döndüğümüzde, sanırım bu hafta sonu bize katılma kararından biraz daha emin hissediyor.

Günü bitirmek için sabırsızlanıyorum.

Son zil çaldığında Bryce'ı görmek öncelik listemdeki tek şey ve sanırım bunu seviyorum.

Ona her geçen gün daha çok aşık oluyorum. Ve gelecek için, onun yanımda olduğu kadar heyecan duyduğumu hiç hatırlamıyorum. Artık onun odak noktası olduğu bir gelecek.

Umarım düşüşümü tamamladığımda beni yakalamak için orada bekliyor olur.

36

BRYCE

DARREN Calgary'ye geldiğimizden beri beni üçüncü kez aramaya çalışıyor. Ekranımı Delaney'den koruyarak tekrar reddediyorum ve telefonumu şortumun iç cebine sokuyorum.

Günü eski kız arkadaşıyla geçirdiğim için mutlu olmadığı çok açık, ama açıkçası umurumda değil. O gök mavisi gözlerini bana dikip yalvarmak için kucağıma tırmandığında kızıma arkadaşının gelemeyeceğini söylememin imkânı yoktu. Ve beni öptüğünde?

Oyun biterdi.

"Burası muhteşem Poppy," diye haykırıyor Daisy dönüşün ortasında.

İkinci Beautifully Bold mekânı bir şekilde ilkinden daha iyi. Daha aydınlık, daha fazla alana sahip ve aylık kontrol gerektirmeyen bir su ısıtıcısı var. Ve Poppy burada. Buranın en güzel yanı o.

Bir pencere kenarında arkama yaslanmış, Daisy'nin geldiğimizde garip bir merhaba korosunu takip eden sessizliği doldurmasına izin veriyorum.

Poppy ve ben son zamanlarda pek konuşmadık. Kendimle ilgili neredeyse her şeyi paylaştığım ve Daisy'yle olan ilişkim hakkındaki gerçeği bilen tek kişi o. Yine de bencilliğim yüzünden ondan uzak durdum.

Aramızda geçen saatlere kızgının ve bunun acısını arkadaşılığımızdan çıkarıyorum. Yaptığım şey ikimiz için de adil değil ve bunu inkar etmeyeceğim. Yine de bu, acımı azaltmıyor ya da onun yokluğunu daha kolay kabullenmemi sağlamıyor.

En iyi arkadaşım kalın, fındık rengi saçlarının at kuyruğunu sıkılaştırıyor ve Daisy'ye gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Bu benim aşk çocuğum."

"Saçını ne zaman boyattın?" İki kadını hazırlıksız yakalayarak sertçe soruyorum.

Poppy kaşlarını çatarak bana dönerken Daisy kaşlarını birbirine vuruyor ve "İki hafta önce. Grup sohbetine bir resim gönderdim."

"Kontrol etmedim."

"Evet, biliyorum."

Kapının yanındaki yerinden kıpırdamayan Delaney, geniş gözlerle ikimizin arasına bakacak kadar kayıyor. İkimiz için de yabancı değil, ama yıllar boyunca ona öyle hissettirdik.

Tanrı aşkına, biz büyürken o hep etrafımızdaydı. Poppy ondan kız kardeşi olarak bahsederdi ve Darren'a ablasının ne zaman geleceğini sorardı. İşler kötüye gittiğinde onu oltada tutmak istemediğimiz bir balık gibi hemen bırakırdık.

Şimdi burada ve kim olduğumuz hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi Poppy ve benim aramda bakışlarını gezdirmesi ... beklediğimden daha sert vurdu.

Daisy yanıma geliyor ve yaptığım karmaşadan sonra hak ettiğimden şüphe duyduğum bir sıcaklık ve anlayışla bana bakıyor.

Ona odaklanıyorum ve varlığının en endişeli kısımlarıma sakinleştirici bir merhem sürmesine izin veriyorum. Göğsümde kabaran duyguları itiraf etmeye hazır olmam için yanımda durup sessiz desteğini sunmaktan fazlasını yapmasına gerek yok.

"Sadece konuşabilir miyiz, Bryce?" Poppy soruyor. Gözlerimi Daisy'ninkilere dikiyorum. "Lütfen? Ders yarım saat sonra başlayacak."

"Della'yı içecek bir şeyler almaya götüreceğim," diye anons ediyor Daisy. "Kahve mi?"

Poppy takdirle gülümsüyor. "Bir blok ötede güzel bir smoothie dükkânı var."

"Anladım," diyor Daisy.

Yanağımı kavrayarak öne doğru itiyor ve ağzıma bir öpücük konduruyor. Dudaklarını kovalıyorum ama temas etmeden önce geri çekiliyor, zaten hamlemi bekliyordu.

Sesini fısıltıya düşürüyor. "Bunu hallet Bryce. Şansını kaçırma."

Harekete geçtiği anda parmağımı çenesinin altından geçiriyorum ve yüzünü bana doğru çeviriyorum. Bu kez dudaklarımız buluştuğunda, o kadar çabuk uzaklaşmasına izin vermiyorum. Dilimle dudaklarını aralıyorum ve çenesine dokunup onu serbest bırakmadan önce düzgün bir tat alıyorum.

"Uzun sürmesin," diye mırıldanıyorum.

Beyaz dişlerini göstererek bana gülümsüyor ve bu sefer isteksizce uzaklaşmasına izin veriyorum. Kolunu Delaney'ninkiyle birleştirip kapıdan çıkıp gözden kaybolana kadar dikkatimi Poppy'nin ağzı bir karış açık beni izlediği yere veriyorum.

"Bir bölümü kaçırdım," diye dikkatle not alıyor.

"Ne?"

Kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor. "Bu sahte değildi. Ne senin için, ne de onun için. Bu ne zaman oldu?"

"Benim için asla sahte değildi." "Bunu biliyorum. O biliyor mu?"

Suçluluk duygusu midemi sıkıştırıyor.

"Hayır." "Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Boş zamanlarında danışmanlık dersleri mi alıyorsun?" Korumacı içgüdülerim iyice alevlendi.

"Hayır. Eğer alsaydım, sana bu soruları doğrudan sormaktan daha iyisini bilirdim. Ben senin en iyi arkadaşınım, Ice."

"Öyle misin?"

İrkildi. "Ne miyim?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum, bedenimi onun yerine stüdyonun yan tarafındaki pencerelere bakacak şekilde değiştiriyorum.

Ayaklarım yere basıyor, sonra ellerim benimkileri buluyor ve sıkıca kavıyor. Dokunuştan çekinmiyorum. Aksine, onu kollarıma çekip sıkmak istiyorum.

Poppy ellerimi çekiştirerek, "Bana bak, Ice," diyor.

Kendimi zorluyorum. Son birkaç aydır gömdüğüm köklü üzüntü, yüz ifadesindeki çaresizlikle tekrar yüzeye çıkıyor.

"Seni çok özledim, Poppy."

Yüzü buruşuyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Seni çok özledim."

Beni kucakladığında, gözlerimin arkasındaki acıya karşı güçsüz kalıyorum. Vanilya kokulu parfümü ev ve rahatlık gibi kokuyor ve ona sıkıca sarılıyorum, çok sert sıkıyorum.

"Seninle gurur duyuyorum, babalık. Başarın ve bulduğun aşk için. Ama artık senin hayatının neresinde olduğumu bilmiyorum" diye fısıldıyorum.

Beni tutuşu acı verecek kadar sıkılaşıyor. "İhtiyacım olan yere ve olmak istediğin yere uyuyorsun. Her zaman tam merkezimde senin için ayrılmış bir yer olacak. Sana hayatımın odak noktası değilmişsin gibi hissettirdiğim için özür dilerim. Bir denge bulmaya çalışıyorum ama bunu çok kötü yapıyorum."

"Yıllar önce her şey değişmeye başlamadan önceki hayatlarımıza alıştım. Önce Anna aylarca Brody ile turnedeydi, sonra sen

Calgary'ye taşındık ve sanki ben hariç herkes Cherry Peak'i terk ediyordu."

"Bryce," diyor nefes verirken. Tutuşunu gevşeterek bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Herkesin evini terk etmesi gerekmez. Ben gitmiş olabilirim ama gittiğim hiçbir yer Cherry Peak olmayacak."

Kaçan tek damla gözyaşını siliyorum. "Sadece alışmakta zorlanıyorum."

"Ben de öyle. Garrison'la birlikte eve geri dönmemin ve onun işini yürütebilmemin bir yolu olsaydı, bunu yapardım. Bunu biliyorsun, değil mi? Asla gitmezdim."

"Biliyorum, baba."

Hayatında sevdiği ve ihtiyaç duyduğu herkes yanında olduğu sürece tek bir stüdyo ile yetinebilirdi. Ama bu başarıyı herkesten çok o hak ediyor.

"Ayrıldığımdan beri senden uzak olmaktan nefret etmediğim tek bir gün bile olmadı. Özür dilerim ve zamanımı ayırarak daha iyisini yapacağım."

Duygu karmaşası içindeyim. Ağzımdan çıkan kelimelerin tek açıklaması bu.

"Onu seviyorum."

Poppy birkaç kez göz kırpmıyor, dudakları görünmez kelimelerle aralanıyor. "Daisy," diye ekliyorum, bir elimi saçlarımın arasından geçirerek. "Onu seviyorum." "Vay canına. Tamam. Onu seviyorsun."

"Seviyorum," diye onaylıyorum.

"Bu ne zaman oldu? Bütün bunlar ne zaman oldu? Çünkü gördüğüm kadarıyla o da sana aşık olabilir."

İçgüdüsel olarak gülüyorum, başımı sallıyorum. "Bana aşık değil. Ama birkaç hafta önce bazı şeyler değişmeye başladı. Hastalandığımda ve ailemin evinde mahsur kaldığımızda benimle ilgilenmesi ve evi her zaman onun en sevdiği şeylerle doldurmam gibi küçük şeyler. Daha önce de onunla ilgileniyordum ama şimdi çok farklı."

Poppy'nin dudakları yumuşak, anlayışlı bir gülümsemeye dönüştü. "Nasıl farklı?"

"Onu uzaktan izlerken, şefkatli, nazik ve güzel olduğunu biliyordum. Ama onda bundan çok daha fazlası var. Cesur, kendine güvenen ve beni kızdırmayı seven biri. Hiç kimse beni onun kadar zorlamamıştı. Sanki beynimi kazmış ve kullanım kılavuzumu bulmuş gibi," diye saçmalıyorum.

"Onu seviyorsun."

Gülüşüm her zamankinden daha parlak.

"Seviyorum." "Yani artık sahte olmadığını söyleyebilir miyiz?" "Yavaş gitmeye karar verdik."

"Bu bir evet mi?"

"Ona daha önce onunla ilgilendiğimi söylemedim." "Bunu umursayacak mı?"

Yanağımın içini ısıyorum ve gözlerimi stüdyoda gezdiriyorum. "Bilmiyorum."

"Ne olursa olsun, umursayacağını sanmıyorum. Şu anda nerede olduğuna bir bak. Daha önce onunla ilgilenmiş olman kimin umurunda? Ama sadece vicdanını rahatlatmak için bile olsa bunu kabullenmelisin. Böyle bir yalanla bile olsa bir ilişkiye başlama."

Ona katılmıyorum. Daisy'ye eninde sonunda önceden var olan aşkımdan bahsetmek zorunda kalacağımı hep biliyordum. Sadece bir hoşlantı olsa bile, ona ilgi duyduğumu bilerek bu işe girdim.

"İlişkiler konusunda ne zaman bu kadar bilgili oldun?"

"Gerçek aşkın nasıl bir his olduğunu öğrendiğimden beri. Dünyayı bir kez değil, her gün ayaklarınızın altına seren türden."

"Evet, sanırım bunu anlamaya başlıyorum."

"Senin için böyle bir aşkı yaşamaktan daha çok istediğim bir şey yok Ice. *Hiçbir şey*. Bir gece önce bok gibi uyumuş olsan bile yüzünde bir gülümsemeyle uyanmanı sağlayacak birini hak ediyorsun," diyor, gözyaşları yanaklarından hızla süzülürken.

Daisy'nin adı zihnimde tekrarlandıkça midem bulanıyor. "Ağlama baba. Bugün zaten istediğimden daha fazla ağladım."

Omzumu itiyor. "Asla çok duygusal olamazsın." "Şimdi iyi miyiz? Sen ve ben?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

Poppy bir kez daha sarılmak için beni kendine çekiyor. "Sen iyiysen, ben de iyiyim." "Geri çekildiğim için özür dilerim. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Artık özür dilemek yok. Seni seviyorum."

Omzuna doğru başımı salladım. Daha fazla özür dilememek bana doğru geliyor. "Ben de seni seviyorum."

Daisy'nin önümde bir kez daha eğilmesini izlemek ^{zorunda kalırsam}, dev bir alev topuna dönüşüp kazara burayı yerle bir edeceğim. Poppy'nin talimatlarına uyup yuvarlak kıcını yüzüme doğru sallarken direği kavrayışım beni cezalandırıyor. İyileştirici dövmesiyle onayladığım tek hareket buydu ve şimdi buraya geldiğimiz için pişmanlık duyuyorum. Bir ya da iki hafta daha beklememiz için ısrar etmeliydim.

Poppy ölüm bakışlarımı görmezden geliyor, bir öğrenciden diğerine geçip onlara formlarını nasıl geliştireceklerine dair ipuçları verirken kendi kendine sırtıyor. Bir bok dinlediğim yok. Tanrı yardımcım olsun, bütün ders boyunca ayakta durup kızımı izlediğim için neredeyse hiç terlemedim.

Delaney'yle birlikte smoothie almaktan döndüklerinde Daisy'nin yanındaki direk boştu ve orayı seçmem gerektiğini biliyordum. Bunun yerine, kendimi tam arkasına park ettim, bunun mümkün olan en iyi yer olacağını düşündüm.

Elimi zorlayan şey sahiplenme duygumdu. Başka kimsenin onun kıcına bakabilmesini istemedim ve şimdi bunun bedelini ödüyorum.

"Daha aşağı, Daisy. Direği daha alçak bir noktada tutarken omuzlarını serbest bırak. Evet! Şimdi kalçalarını salla ve müziğin hareketlerini yönlendirmesine izin ver," diye onu cesaretlendiriyor Poppy.

En iyi arkadaşımın omzunun üzerinden bana attığı göz kırpmasıyla vahşi bir köpek gibi dişlerimi gösteriyorum.

Daisy benim çırpınışlarımdan habersiz. Başını eğip tüm dikkatini Poppy'nin talimatlarına verirken saçları bir perde gibi yüzünün etrafına düşüyor.

Acı dolu bir ses çıkarıyorum ve başlangıç hareketini yapmak için çaba sarf etmeye çalışıyorum. İşe yaramıyor ve onun yerine öne doğru eğilip kıcıyla göz hizasına geliyorum. Eğer yürüyüşte giydiği taytın kötü olduğunu düşünseydim, şu anda giydiği küçücük şortla karşılaştırıldığında Bayan Lemieux onaylı bir iş eteği sayılırdı.

Ne kadar yükseldiklerini görünce gözlerim doluyor. Her iki kıç yanağının en az bir santimi açıkta, yuvarlak, dolgun teni tam önümde. O kadar yakınlar ki dişlerimle ısırıp koparabilirim. İçimdeki tüm kirli düşünceleri silkelemek için kafamı metal direğe vurmaya ciddi ciddi düşünüyorum.

Arkasına geçip şortu daha da yukarı çekerek yanakları ile daracık amının arasına sıkıştırmanın ne kadar az çaba gerektireceği gibi.

Acaba şortun içinden ıslanır mıydı? Kumaşın arasından onu yalasam tadını alabilir miyim?

Nefesim daralıyor ve kıcımlı havaya kaldırıp sallanırken kalçalarımı gevşetiyorum. Daisy'nin şortu sıcak pembe. Bahse girerim amcığı iki vuruşta şortun içinden ıslanırdı. Pembe, ıslak noktayı gizleyemezdi. Benim siyahlarımın benimkileri sakladığı gibi değil.

Poppy, Delaney'ye yardım etmek için yanımdan geçerken, "Ağzının suyu akıyor," diyor. Neredeyse ayağımı ona doğru tekmeleyecektim.

"Bu tür şeylere alışık değilim," diye homurdanıyor Delaney.

"Sorun değil. Gerçekten iyi gidiyorsun. Şimdi de bunu deneyelim."

Ne yaptıklarına bakmak imkânsız. Daisy bir an sallanıyor, bir an sonra dikleşiyor. Tüm gövdesini geriye doğru kıvrıp doğrudan bana baktığında ciğerlerimdeki hava yanıyor. Başı baş aşağı sarkıyor ve direğe sıkıca tutunarak kendini bir o yana bir bu yana sallarken nefes nefese göğüslerini kabartıyor.

Dizleri bükülmüş ve bacakları direğin etrafında ayrılmış halde saçlarını havada savuruyor ve bana bir öpücük konduruyor.

Dişlerimi sıkıyorum, meme uçlarım spor sutyenimi delmekle tehdit ediyor. Daisy'nin gözleri muziplikle parlıyor ve kollarının hafifçe kaymasıyla pazıları kasılıyor. Ellerini direğin üzerinde ayarlıyor ve kollarını kullanarak göğüslerini sıkıyor.

Sutyenin malzemesine karşı şişkinleşiyorlar ve göğsünün kıvrımına odaklanmadan önce tavana bakıyorum.

Bakışlarımı sıkılaştırıyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum. "Böyle devam et, Sunshine."

"Başım belada mı Bryce? Bu ses tonu da ne böyle?" diye soruyor, dudaklarından biri titreyerek.

"Seni özel olarak yakaladığım an, altıma alacağım." Bok yiyen bir sırıtış.

"Sözler, sözler."

Ne planladığım hakkında hiçbir fikri yok ve bu sadece benim için daha eğlenceli hale getirecek. Ona sahip olamayacağım bir yerde benimle bu şekilde dalga geçebileceğini düşünüyorsa, ona sahip olabileceğim bir yerde benim olduğunu hatırlatmak için saatlerimi harcamam gerekecek.

İşleri ağırdan aldık, ama sanırım ikimizin de artık daha fazlasına ihtiyacı olduğu açık. Onun boşalmasını ve adımı haykırmasını sağlayabileceğim tüm farklı yolları keşfederek hayatımın zamanını geçireceğim. Onunla işim bittiğinde, Poppy'nin bana anlattığı türden bir aşk yaşadığımıza dair ikimizin de aklında en ufak bir şüphe kalmayacak.

Eğer Daisy ile yapamazsam, başka biriyle asla yapmak istemem.

"Kovboy çizmelerini sevmediğinize İNANAMIYORUM. İkinizin de!" Poppy kahkahalarla gülüyor, sonsuz elbise reyonlarının önünden geçerken Delaney ve Daisy arasında parmağıyla işaret ediyor. "Siz sahte Cherry Peakers'sınız."

Elbise dükkânı aşırı dolu ve kalabalık, ama içimden bu iki şeyden de şikâyet etmek gelmiyor. Şehirden ayrılmadan önce hepimizin alışveriş merkezine gelmesi Poppy'nin fikriydi. *Burada alışverişe gidecek kimsem* yok kartını çıkardı ve ben de daha önceki konuşmamızdan ve aramızdaki iletişim eksikliğinden dolayı onu geri çeviremeyecek kadar suçlu hissettim.

Birlikte daha fazla zaman geçirebildiğimiz sürece ne yaptığımızın bir önemi yok. Bu yaza kadar gerçekleşmeyecek bir düğün için saatlerce alışveriş yaparak acı çekmem gerekse bile.

"Anna şehre ilk geldiğinde bunları giymemişti," diye belirtiyorum, üzerlerindeki baskıyı azaltmak için zayıf bir girişimde bulunarak.

Poppy askıları metal bir rafın üzerine itip elbiseleri karıştırırken beni susturuyor. "Bu sayılmaz. O büyük şehir Vancouver'dan. Bu ikisi burada doğup büyüdü!"

"Erkek arkadaşın bunları giyiyor mu?" Daisy masumca soruyor. "Takıyor."

Sert bir kahkaha attım. "Yalancı."

Poppy ateş saçan gözlerini bana doğru çeviriyor. "Steele Çiftliği'nde çalıştığını unuttun mu? Onları bir iki kez giymişti."

"Bu sayılmaz, bunu ikimiz de biliyoruz. Ve orada sadece birkaç ay çalıştı. Kendini fazla kaptırma," diyorum.

"Erkek arkadaş demişken," diye araya giriyor Daisy ve gevşek bir sırıtışla benimle Poppy'nin arasına giriyor. "Daha uzun süre erkek arkadaş olarak mı kalacak, yoksa sonunda seni ay büyüklüğünde bir yüzükle mi göreceğiz?"

Poppy'nin iç çekişi çok dramatik ama tam da ona göre. Elini önüne kaldırıyor ve çıplak yüzük parmağına bakıyor.

"Yanlış kişiye soruyorsun. Ben olsam onunla iki yıl önce evlenirdim."

"Sence ayak mı sürüyor?" Delaney soruyor.

Aramızda Poppy ve Garrison'ın ilişkisi hakkında pek bir şey bilmeyen tek kişi o. Bildiklerini de kasabadaki dedikoduculardan duyduğunu tahmin ediyorum.

"Garrison lafı dolandıracak bir tip değildir. Bence bu onun ayak sürümesinden çok kariyeri ve son zamanlarda hayatımızdaki tüm değişikliklerle ilgili," diye açıklıyor Poppy elini bırakarak.

Daisy, "Brody ve Anna'nın düğününü de gölgelemek istemeyebilir," diye öneriyor.

Cherry Peak'in şimdiye kadar gördüğü en büyük düğün olacak. Mekan olarak Steele Ranch'i seçtiler ve evet, ikisi için önemli bir yer ama sanırım yeterli alana sahip tek yer de orası.

Delaney elbiselerden birinin payetli askılarına dokunuyor ve yüzünü buruşturarak her şeyi itiyor. "Düğünün yaza kadar olmayacağını sanıyordum?"

"Değil. Ama planlama çoktan başladı. Garrison'a da uzun bir nişanlılık dönemi istemediğimi söyledim. Yani evlenme teklif ettiğinde düğünün en fazla üç ay sonra olması gerektiğini biliyor. Ona fikrini değiştirmesi için zaman tanımayacağım ya da Anna ve Brody'den önce düğümü atmak için araya girmeyeceğim."

"Ne kadar beklersen bekle fikrini değiştirmez," dedim.

Söy

le. "Gerçekçi olmak gerekirse, bunu biliyorum. Ama güvensizlik çok kötü bir şey."

Daisy ona yumuşak, dürüst bir gülümseme hediye etti. "Senden daha iyisini yapamazdı.

İçimden bir ses bunun fazlasıyla farkında olduğunu söylüyor."

"Sen çok tatlısın Daisy. Eğer Bryce seni tutmazsa, en iyi arkadaş statümüzü iptal etmek zorunda kalacağım," diye tehdit ediyor Poppy alaycı bir tavırla.

Daisy'nin gözlerine kilitleniyorum. "Onun gitmesine izin vermeyi düşünmüyorum."

Kulaklarına kadar kızarıyor ve başka bir koridora dalıyor. Hepimiz onu takip ediyoruz ve askıların metal çubuklara sürtünme sesi kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

Bir grup genç kız tiz çığlıkları ve kumaş dolu kollarıyla yanımdan geçerken kollarımı iki yanıma sıkıştırıp kabarık bir elbisenin içine giriyorum.

Daisy rahatsızlığımı Poppy'den önce fark ediyor ve sonra ikisi birden kollarımdan tutup bizi koridordan dışarı çıkarıyorlar.

"Bakmak için başka bir yer bulmaya ne dersin?" Daisy sorar.

Delaney cevap verir. "Buraya gelirken birkaç dükkan daha gördüm."

Daisy elimi tutuyor ve parmaklarımızı birleştiriyor. Onları minnetle sıkıyorum ve sonra dördümüz yan yana, birleşik bir cephe olarak dükkânı terk ediyoruz. Göğsüm minnettarlıkla doluyor.

"Aslında bakmak istediğim başka bir dükkân daha gördüm. Sadece biraz ileride," diyor Poppy.

Sanırım sesindeki hafif kıpırtıyı fark eden tek kişi benim. "Ne tür bir dükkân?" Gözlerimi kısarak soruyorum.

Sırıttırıyor ve sağ tarafımdaki bir yeri işaret ediyor. "Şuradaki. Yeni bir şeye ihtiyacım vardı."

"Seks dükkânı mı?" Delaney gülmeden önce havlıyor.

Daisy beni de yanına çekerek biraz daha hızlı yürüyor. "Oh, eğlenceli! Daha önce hiç seks dükkânına gitmemiştim."

"Ne?" Şaşırarak sordum.

Omuz silkti. "Oyuncakları internetten sipariş ediyorum." "Böylesi daha kolay," diye katılıyor Delaney.

Dükkânın dışı karanlık ve kapıdan içeri adım attığımızda içerisi de bir o kadar karanlık. Işığın büyük kısmı oyuncak vitrinlerinden geliyor ve bu da onları mağazanın odak noktası haline getiriyor. Akıllıca.

Ufak tefek siyahi bir kadın yanımıza yaklaşıp bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını soruyor ama Poppy Daisy'ye etrafı göstereceği için çok heyecanlı, yardım kabul etmiyor. Satış görevlisi sırtarak ve bir şeye ihtiyacımız olursa orada olduğunu hatırlatarak bizi kendi başımıza dolaşmamız için bırakıyor.

Mağazaya birkaç kişi daha giriyor ve satış görevlisinin yardım teklifini kabul ediyorlar.

"Kimin bu kadar büyük bir dildoya ihtiyacı var ki?"

Delaney rafta duran sıcak pembe emişli dildonun şaftını dürtüyor ve etrafta zıpladığında gözleri fal taşı gibi açılıyor. Tabanındaki toplar devasa ve Poppy, şaftla birlikte sallandıklarında bir sırtlan gibi gülüyor.

"Garrison daha büyük."

Daisy boğuluyor. "Zavallı vajinan."

"Sadece benim değil-"

Sözünü kesiyorum ve onu oyuncakların sırasına itiyorum. "Çok yakınız ama Garrison'ın sikini koyduğu her yeri bilmeme gerek yok."

Poppy bana göz kırpmıyor ve sonra Delaney'ye odaklanıyor. "Çok fazla dildosunuz yok o zaman?"

"Bunun gibi değil."

"Bir taneye ihtiyacın var mı, yoksa hayatında gerçek bir penis var mı?"

Poppy açık açık soruyor.

"Bekâr mısın, Della? Sanırım Poppy de bunu sormaya çalışıyordu," diyor Daisy.

Poppy gözlerini devirirken ben bir kahkaha atıyorum.

Delaney dildo ekranının kenarına dokunuyor. "Ben bekârim."

Poppy mırıldanıyor, ağzının kenarları potansiyel bir işgüzarlık kokan bir şekilde seğiriyor. Bu Delaney için iyiye işaret değil.

İfadesini soğukkanlı tutmaya çalışıyor ama b a ş a r a m ı y o r . "Anna'nın düğününe davet edildin mi?"

"Hayır. Onu gerçekten hiç tanımıyorum." Poppy'nin cevabı sinsi bir mırıltı oldu.

"Ne?" Delaney ona şüpheyle soruyor.

"Onu görmezden gel." diye mırıldanıyorum.

Delaney başını sallıyor. "Hepiniz gelin partisinde misiniz?"

"Ben baş nedimeyim, Bryce da nedime. Daisy Bryce'ın muhteşem eşi olacak, değil mi? Ve artık sahte değil."

"Sahte" kelimesini kullanınca gerildim. Daisy popo tıkacı vitrininin önünde dondu kaldı.

Delaney hepimize bakıyor, gözlerinde şaşkınlık parlıyor. "Sahte olan mı?"

"Bryce ve Daisy başlangıçta sadece Bryce'ın annesinin ona randevu ayarlamaktan vazgeçmesi için sahte bir ilişki yaşıyorlardı. Ama artık o iş bitti. Onlar gerçek ve ben onlar adına çok mutluyum," diye açıklıyor Poppy, sesi yüksek değil ama yine de dükkânın her yerine ulaşıyor.

Buranın ne kadar sessiz olduğunu şimdiye kadar nasıl fark etmedim?

"Bunu herkesin içinde konuşmasak nasıl olur Poppy?" Kalp atışlarım biraz hızlı atarken soruyorum.

Yüzü kızardı. "Kahretsin. Özür dilerim."

Hepimizi yanlarından uzaklaştırırken gruptaki insanlar bize bakmıyormuş gibi yapıyor ama Poppy'nin söylediği her kelimeyi duyduklarına hiç şüphem yok. Delaney'nin gerçeği bilmesi umurumda bile değil. Bu konuda gergin değilim ya da birine söyleyecek d i y e endişelenmiyorum. Benim için önemli olan

beni endişelendirdiğini bilmiyorum. Poppy bu kadar yakın durduklarını fark etseydi, hiçbir şey söylemezdi.

Kendime Cherry Peak'te olmadığımızı hatırlatıyorum ve sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

Daisy birilerinin kulak misafiri olmasından benim kadar endişeli görünmüyor. Sadece Delaney'ye bakıp gülümsüyor.

"Sana söylemediğim için özür dilerim. Sadece birkaç kişiye söylemiştik."

"Birbirimizi tanı mıyorduk. Bana böyle bir şey söyleme ihtiyacı hissetmemeliydin," diye cevap veriyor Delaney, benimle kızımın arasına bakarak. "Bunun gerçek olmadığını asla söyleyemezdin."

Poppy'nin dikkati üzerimdeydi ve ne düşündüğünü biliyordum. *İkiniz için de sahte değildi.*

Daisy, "Çok uzun süre bu şekilde kalmadı," diye düşünüyor.

Yanıma doğru ilerliyor ve ben de bir kolumu kalçasına dolayarak onu kendime çekiyorum. Parlak mavi gözleri yüzümü okşarken, onu öpme ihtiyacımı inkar edemeyecek kadar güçsüzüm ve tam olarak bunu yapıyorum.

İstediğimden daha hızlı ama hiç yoktan iyidir.

Ona olan arzum, üzerinde kontrolüm olmayan tek şey. Her zaman yanımda olmasını istiyorum ve yanımdayken bile dudakları dudaklarıma değmedikçe ve tenini parmaklarımdan altında hissetmedikçe tatmin olmuyorum.

Düşüncelerimin onun direk stüdyosundaki anısına sapmasını engellemek işkence gibi ama alışveriş merkezinin ortasında aklımı kaybetme riskini göze alamam.

Ona bağımlıyım ve bundan gurur duyuyorum.

Bir burun çekme sesi dikkatimi çekiyor. Yüzünü gömleğinin kolunun arkasına saklamaya çalışırken ağlayan Poppy'ydı. Hıçkırık sesini duyunca kaşlarımı çatıyorum ve Delaney telaşla bana dönüyor.

Daisy beni Poppy'ye doğru hafifçe itiyor. Yutkunuyorum ve en iyi arkadaşımı bugün ikinci kez kollarıma sarıyorum.

"Daha önce ağlamak yok demiştik," diye mırıldanıyorum.

Yüzünü saklamak için kullandığı kolu acı verici bir şekilde göğsüme bastırıyor ama ona çekmesini söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum.

"Yaptık. Ama bu, ikinizi böyle birlikte izlemeden önceydi. Uzakta olduğum için çok şey kaçırdım! Siz hayatımda gördüğüm en tatlı çiftsiniz ve ben aşık olduğunuzu görmek için orada değilim. Çok mutlusunuz," diye hüngür hüngür ağlıyor.

Bir el omurgamda geziniyor ve Daisy'nin eli olduğunu dokunuşuyla vücudumun erimesinden anlıyorum. Poppy kollarımda titriyor ve ben de onunla birlikte ağlamamak için yanağımı kanatacak kadar sert ısıyorum.

"Hiçbir şey kaçırmıyorsun. Gelecek hafta sonu eve döndüğünde biz yine orada olacağız. Tıpkı böyle."

"Söz mü?"

Daisy arkamdan sarılıyor, dudakları kulağımın arkasını buluyor. Bu yeterli bir onaylama.

"Söz veriyorum baba," diyorum.

38

DAISY

Direk dersinin başladığı andan itibaren, Delaney'nin ön kapısından seks dükkânı çantasını sallayışını izlediğimiz şu ana kadar göğsümde şeytani, manyakça bir kahkaha hapsoldü. Dışarısı karanlık, Bryce'ın göstergesindeki saat akşam 9'u birkaç dakika geçtiğini gösteriyor.

Delaney içeri giriyor ve ardından Bryce garaj yolundan çıkıp sokağa doğru ilerliyor. Bizi hız sınırının ötesine iterken motor devirleniyor.

"Bu gece ayağın biraz ağır mı hissediyorsun?" Masumca soruyorum.

"Mmhmm."

"Otoyolda da oldukça hızlı gidiyordun." "Öyleydim."

"Bunun özel bir nedeni var mı?"

Bela arıyorum. Ne zaman ağzımı açsam, içinden sinsice bir şeyler dökölüyor. Sanırım beynimi kemiren azgınlık, beni sonunda patlayıp beni mahvedene kadar zorlamaya itiyor.

Stüdyodaki pek de ince olmayan hareketlerim onu o kadar açık bir şekilde etkiliyordu ki, neredeyse ona acıyacaktım ve daha sonra onu benimle duşa davet ettim. Hayatı buna bağlı olsa bile benim soğukluğum ne o zaman ne de şimdi soğuk olamazdı. Ona dokunduğum anda beni yakardı.

Daha önce hiç kimse tarafından bu kadar arzulandığımı hissetmemiştim. "Sadece evde olmaya hazırım," diyor sıkıca.

Sırıtiyorum, dizimi yumrukluyorum. "Özel bir nedeni var mı?"

Beni gözlerinin altına kıstırdığında gözleri mavi bir ateşle parlıyor. "Eve vardığımızda doğruca odama git."

"Görgü kuralları, Bryce," diye mırıldanıyorum.

"Hiç şansın yok. Görgü kurallarım şu anda hiç yok ve bu senin hatan."

"Benim hatam mı?" Alaycı bir solukla soruyorum.

"Çukuru kazmaya devam et, bebeğim. İçinde yattığından emin olmak için hayatımın en güzel zamanını geçireceğim."

Parlak bir kahkaha atıyorum, vücudumun her santiminde mutluluğun parıltısını hissediyorum. "En azından bana katılacak mısın?"

Avucunu kalçama bastırıyor ve güven verici bir şekilde sıkıca kavlıyor. "Sana her yerde katılırım."

"Bu kendinden emin bir ifade."

"Ben kendinden emin bir insanım."

"Senin benim sahte kız arkadaşım olman gerekiyordu."

Tırnakları kotumun kumaşına batıyor ve çenesi gevşemeden önce geriliyor. "Ben senin sahte hiçbir şeyin değilim. Bu terimi bir daha kullanırsan, sen unutana kadar seni yatağında tutmaktan mutluluk duyarım."

Araba sarsılarak durdu ve bir süre sonra eve vardığımızı fark ettim. Bryce anında hareket ediyor ve ben onun vaatlerini hafife almış olabileceğim hissine kapılıyorum. Heyecanım daha da artıyor, omurgamda boncuk boncuk terler oluşmasına neden olacak kadar yükseliyor.

Tek kelime etmeden arabayı durduruyor ve çoktan kapısını çarparak kapatıyor. Karanlıkta, kaputun etrafında dönüp bana doğru ilerlerken bir gölge gibi görünüyor. Kapı açılmadan önce emniyet kemerimi el yordamıyla bulup vücuduma geçiriyorum ve o *tam* karşımda.

"Seni burada, sokakta yakalayacağım Daisy. Arabada saklanmak seni kurtarmaz," diye uyarıyor, sesi arzu dolu.

"Saklanmıyorum."

Kabaran bakışlarını üzerimde tutuyorum ve çenemin yukarıda olduğundan emin olarak arabadan dışarı kayıyorum. O bir avcı olabilir ama ben kolay bir av değilim.

Akşam soğuşuna kıyasla onun sıcaklığı neredeyse sarsıcı ama içgüdüsel olarak ona yaslanıyorum.

"Benim odam," diye hatırlatıyor bana.

İçimde bir uyarılma dalgası dalgalanırken tenim kemiklerime kadar eriyormuş gibi hissediyorum. Yavaşça göz kırpmıyorum ve ona dokunmak için uzanıyorum, ancak başını sallayıp arkasına yaslanıyor.

"Sana kazdığın çukurdan bahsetmiştim, Günışığı. Eğer bana dokunmak istiyorsan, bunu hak etmelisin. İçeriye, yatak odama girerek başlayabilirsin," diyor ben daha alınmaya fırsat bulamadan.

"Ciddi olamazsın."

Ama şaka yapıyor gibi görünmüyor.

"İçeri Daisy."

Bu konuda daha fazla tartışmaya devam etmeyeceğim. Stüdyoda bana olan tepkisini gizleyememiş olabilir, ama bu benim de aynı tepkiyi vermediğim anlamına gelmez.

ondan etkilendim. Bütün gün kirli külotla dolaştım ve hatta kot pantolonumu giymeden önce stüdyonun banyosunda pembe şortumdaki kayganlığı suyla temizlemek zorunda kaldım.

Kaldırımda ilerlerken hızımı kontrol altında tutuyorum, topuklarıma basıp basmadığımı görmek için arkama bakmayı reddediyorum. Varlığı sırtıma vurmuyor ama bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum.

Bana ne söylerse yapacağım çünkü planladığı her şeyi istiyorum. Onun yanında güvendeyim, güvenim kaya gibi sağlam ve görünürde bir çatlak yok. Bu gecenin mükemmel olacağını biliyorum. Son bir haftadır her gece yaptığımız gibi yatağımıza kıvrılıp hayalet avı belgeseli izlese bile öyle olacak. Bryce için, sırf onun filmlerini korkmadan izleyebilmek için hayalet korkumu aşmaya çalıştım.

Kapı kodunu girip içeri süzülüyorum. Bryce arkamda değil, bu yüzden onu aramak yerine kapıyı kapatıyorum ve spor ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Ev karanlıktı, ben de koridorun ışığını yaktım. Oturma odasını ve kanepenin arkasına atılmış sarı battaniyeyi aydınlatacak kadar parlak. Cam sehpanın üzerine birkaç okul kitabı ve parıltılı kalemler serpiştirilmiş, ancak bunun dışında alan temiz ve düzenli.

Nabzım hızla atarken, gömleğimin eteğine uzanıyorum ve onu başımın üzerinden yukarı doğru çekiyorum. Ben içeriye doğru ilerlerken sessizce yere düşüyor.

Mutfağı görmezden gelerek koridora dönüyorum ve kot pantolonumun düğmelerini açıyorum. Gömleğim arkamdayken, kot pantolonum da ayaklarımın dibine yığılıp iz bırakıyor. İçinden çıkıyorum ve sutyenimi banyonun önüne bırakıyorum.

Başparmaklarımı külotumun içine soktuğum sırada Bryce'ın yatak odasına bakıyorum. Kolayca aşağı iniyorlar ve onları kapı koluna asarken ıslak kumaşı umursamayacak kadar arzudan yanıyorum.

Son birkaç haftadır Bryce'ın odasına birkaç kez girmiştım ama duvarları arasında çok uysal davranmıştık. Bu değişmek üzere. Umarım iyi yönde.

Yatağına doğru ilerleyip elimi kadife battaniyenin üzerinde gezdirirken tamamen çıplaktım. Her zaman yatağın sol tarafında yatar ve şimdi o dışarıda bir yerde, bana katılmadan önce ne yapmam gerekiyorsa yapmam için bana zaman veriyor, komodininin önüne yerleşiyorum.

Onu mastürbasyon yaparken yakaladığımı henüz ona söylemedim ama o zamandan beri bunun anısı aklımdan çıkmıyor. Geceleri, birbirimize sarıldığımız bir akşamın ardından kendi yatağında yalnızken ve bacaklarımın arasında bir ağrı büyürken orada. Parmaklarımı soktuğumda düşündüğüm kişi o.

İçime girip klitorisimi çimdikliyor. Onun dilinin beni yaladığını hayal ediyorum. İnemeleri kulaklarımda.

Gümüş komodinin kulpunu parmaklarımla arasına alıp çekiyorum. Çekmece santim santim açılıyor ve gözlerim gittikçe büyüyor.

Bir seks shop dışında hiç bu kadar çok oynadığı bir arada görmemiştim. Koleksiyon oldukça geniş. Minik vibratörler, bir çubuk vibratör, öğütücü ped, cam ve silikon dildolar ve bir avuç dolusu farklı boyutlarda popo tıkacı var. Çekmeceye uzanıp bir şeyleri karıştırırsam, eminim diğerlerinin altına gizlenmiş daha fazlasını bulabilirim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Birini seç."

Sesini duyunca sıçradım. Kapıya doğru döndüğümde kalçam çekmecenin köşesine saplanıyor, kaslarımda acı patlıyor.

Parmağından sarkan pembe külot yanaklarımla kızarmasına neden oluyor. Başparmağıyla kasıklarını ovuyor, tam da onları ıslattığımı bildiğim yeri.

"Birini seç," diye tekrarlıyor.

"Herhangi bir şey?"

"Hangisini tercih edersin?"

Bunu bana bıraktığını fark ediyorum. Kendi arzuları ne olursa olsun, en azından gecenin bu kısmı söz konusu olduğunda kontrolü bana bırakıyor.

Elimi çekmeceye daldırıyorum ve neyi sevip sevmediğimi bildiğim için içgüdülerimi takip ediyorum.

"Titreşimli herhangi bir şey. Boşalmak için klitoris uyarımına ihtiyacım var," diye başlıyorum, yuvarlak başlı vibratörü kaparak. "Ve kıcımla oynamaktan çekinmem."

Kapı aralığından sert bir nefes sesi geliyor, ama ben oyuncak çekmecesine odaklanmaya devam ediyorum, gül şeklinde tabanı olan cam popo tıkacına dokunuyorum.

"Hepsi temiz. Ama istersen önce onları tekrar yıkayabilirim. Üç yılı aşkın süredir seks yapmadım ve en son doktora gittiğimde testlerim temiz çıktı," diye açıklıyor.

"Sana güveniyorum. Benimkiler de temiz çıktı." Yutkunarak, "En çok hangi oyuncakları seviyorsun?" diye soruyorum.

"O çekmecedeki her şeyi. Vajinal ve anal penetrasyon ve klitoris oyunu."

Beklenti içinde titriyorum, basit vibratördeki tutuşumu sıkılaştırıyorum. Ona bakmadan, bana yaklaştığını biliyorum. Hava değişiyor ve sanki bizi bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi geriliyor.

Göğüsleri koluma değiyor ve sonra vibratöre uzanıp onu benden alıyor.

"Yatağa uzan. Bacaklarını iyice aç," diye mırıldanıyor.

Ona bakıyorum ve inliyorum, sesi alçak ve muhtaç. Bana dokunmadan, bacaklarımın arasında nabzımın atmasına neden oluyor, uyarılma uyluklarımın içini kayganlaştırıyor.

Gözlerindeki saplantı ve sessiz bir iddia içinde yüzümü santim santim dolaşmaları. Birinin hayatta kalmak için zihninizden, bedeninizden ve ruhunuzdan başka hiçbir şeye ihtiyacı yokmuş gibi size bakmasında güçlü bir şey var. Kendimi yenilmez, bir tanrıça gibi hissettiriyor.

Nefes nefese yatağa tırmanıyorum ve sırt üstü uzanıyorum. Karanlık, sahiplenici bakışlarıyla vücudumun her hareketini takip ediyor ve bunun ağırlığını çıplak tenimin üzerinde kayan tırnaklar gibi hissediyorum.

Avuçlarımı kadife battaniyeye bastırarak yavaşça bacaklarımı ayırıyorum. Hava kollarımda sıcak ama kollarımın arasında soğuk. Eğer aşağıya bakarsam, kendimi battaniyenin üzerine damlarken bulacağımı biliyorum.

"Tanrım, fişkırıyorsun."

Sarsıntılı bir şekilde başımı sallıyorum ve yatağın ucuna, doğrudan çıplak amımın önüne doğru ilerlerken onu takip ediyorum. O beni incelerken kalçalarım tamamen açılıyor.

Elindeki vibratör sessiz, ama yan tarafındaki düğmeleri takip ederek benimle oynuyor.

"Bunu üzerimde mi kullanacaksın?"

"Kullanacağım."

"Önce kıyafetlerini çıkar."

Kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Seni tamamen çıplak gördüğüm tek zaman hasta olduğun zamandı.

Seni tekrar görmek istiyorum, bu sefer gerçekten."

"Bunu stüdyoda ve eve dönüş yolunda benimle dalga geçmeden önce düşünecektin."

Vibratör gümbür gümbür ses çıkarıyor ve içgüdüsel olarak kendimi yatağa bastırıp havanın etrafında kenetleniyorum. Bryce kot pantolonu ve kırılmış gömleğiyle yatakta bana katılıyor, ama daha önce çıplak olmamasına kızma şansım yok-

"Oh! Bryce!"

Vibratörün kalın, yuvarlak başlığı göbeğime temas ediyor ve Bryce ilk birkaç yoğunluk seviyesini atlamış olmalı. Titreşimler

şiddetli ve keskin, ciğerlerimdeki havayı çekip alıyor.

Asa klitorisimin üzerinde yavaş ve kontrollü daireler çizerken bacaklarımın arasına girip gözlerimin içine bakıyor. Acımasız temasta sızlanıyorum ve bir dakika sonra kalçalarımı içine doğru çekiyorum, kafaya karşı öğütüyorum.

Yoğunluk bir kademe daha artıyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum, vızıltıyı bastırmaya başlayana kadar inliyor, inliyor ve inliyorum.

Bryce vücudumun üzerine eğiliyor, parmakları karnımda ve belimde şekiller çiziyor. "Boşalmadan önce söyle bana bebeğim."

Cevap olarak sadece başımı sallayabiliyorum. Vücudumda daha yukarılara doğru ilerleyip sert dokunuşlarla keşfederken yatak daha da derinleşiyor. Meme ucum ağzının içine çekilmeden önce ısınıyor, yumuşak, düz bir dil onu yalıyor.

Göğüsleri değiştiriyor ve etrafındaki deriyi öpüp ısırmadan önce diğer meme ucunu emiyor. Sanki aklımı başımdan almaktan zevk alıyor. Hayır, eminim öyledir.

Bileğinin bir hareketiyle vibratörü ayarlıyor, amımın spazm geçirmesine yetecek kadar kaldırıyor, zevk artıyor ve artıyor-

"Boşalacağım," diye inliyorum.

Aynen böyle, vibratör kayboluyor ve orgazmımı da beraberinde götürüyor. Hırıltıya benzer bir ses çıkarıyorum ve gözlerimi ona dik dik bakmak için açıyorum.

Yolun geri kalanında vücuduma tırmanıyor ve beni öpüyor, söylemek istediğim tüm öfkeli kelimeleri yutuyor. Gözlerim tekrar kapanıyor ve o beni tekrar itmeden önce parmaklarımı başının arkasındaki saçlara geçiriyorum. Orgazm olmamı engelleyebilir ama ona dokunmamı engellemesine izin vermeyeceğim.

Dudaklarının kenarını yalıyorum ve o da sanki daha fazlası için benim kadar çaresizmiş gibi dudaklarını benim için ayırıyor. Dilini dilime değdiriyor ve ben de onu kendime çekmek için belini kavriyorum, bunun gerçekten olduğuna dair bir güvenceye ihtiyacım var. Bryce'ın yatağında, onun vücudunun altında ve dudakları benimkilerin üzerinde.

"Seni görmeme izin ver, Bryce. Her şeyini," diye yalvarıyorum.

Ağzını yanağımda gezdiriyor ve çenemin altından aşağıya inerek derimi emiyor. Zevkle iç çekiyorum ve boynumu açıyorum. Parmakları bedenlerimizin arasından kayıyor ve meme uçlarımı buluyor, onları okşuyor ve çekiştiriyor.

"Eğer kıyafetlerimi çıkarırsam, bu gece bu odadan çıkmama izin vermem. Çarşafplarımın üzerine boşalacaksın ve onların üzerinde yanımda uyuyacaksın."

"Evet. Öyle yap."

Kıkırdaması saf günah. "Tamam, bebeğim."

Neredeyse onu kendime çekmek için uzanacaktım ki geri çekilip yataktan kalktı. Kendimi yatağa sabitleyebilmem ve kıyafetlerini çıkaran kişi olmak için yatağı yırtmamam bile bir mucize.

Önce kot pantolonunu çıkarıyor, pantolon kalçalarını o kadar sıkıyor ki ayak bileklerine kadar indirmesi gerekiyor. Sırada amını saran siyah tanga var. Kotunun içinde kayboluyor.

Üzerinde sadece Nirvana yazan siyah bir tişört olan Bryce önümde kendinden o kadar emin bir şekilde duruyor ki, yüzümde bir patlama etkisi yaratıyor. Bryce hayatımda gördüğüm en muhteşem kadın ve şu anda, bu şekilde, onun yatağında olduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Beni yatağında istediği için.

Bacaklarına, kasıklarına ve göbeğine sayısız renk ve desen serpiştirilmiş. Bazılarını keşfettim, dokundum ve öptüm. Ama keşfedilecek çok ama çok daha fazlası var.

"Henüz ilk dövmeni görmedim," diye fısıldıyorum.

Kelimelerle cevap vermiyor. Göz açıp kapayınca kadar tişörtünü vücudundan yukarı ve göğsüne doğru kaydırmaya başladı. Atılan tişört, yerdeki diğer kıyafetlerine katılıyor.

Sıcak bir nefes çekiyorum içime. Onu ilk kez gömleksiz görmüyordum belki ama öyle hissediyordum. İlk gün ona gereken ilgiyi göstermemiştim ve önümüzdeki birkaç günü hatam için af dileyerek geçirmeye hazırım.

"Harikasın," diyorum usulca.

Yüksek, yuvarlak göğüslerine koyu pembe bir renk yayılıyor. Siyah mücevherlerle vurgulanan sert tepelere dönüşerek sıkılaştıran meme uçlarının pembe tonuna çok benziyor.

Eski banyosunda ya da yatak odasındaki fotoğrafta görmediğim küçük dövmeyle fark ettiğimde bir sonraki nefesimi kesiyorum. Sol meme ucunun altındaki yumuşak deriye mor, pembe ve maviyle gölgelendirilmiş orta parmak dövmesi.

"Teşekkür ederim, Güneşli," diye mırıldanıyor ve yatağa geri tırmanıp kalçamın üzerine oturuyor.

Vücut ağırlığı geri döndüğünde dudaklarım mutlu, tembel bir gülümsemeyle aralanıyor. Ellerimi önce yanlarında, sonra da sırtında gezdiriyorum. O kadar pürüzsüz, sıcak ve her yeri kıvrımlı ki. Ellerimin altında ne kadar doğru hissettirdiğini ve ona bu şekilde dokunmanın ne kadar bağımlılık yaptığını unutuyorum.

"Seni memnun etmeme izin ver," diye fısıldıyorum boğazının kenarındaki bir şeridi yalamadan önce. "Affedilmeyi hak etmeme izin ver."

İnliyor, göğüslerini benimkilere doğru sürüklüyor ve sonra serin, pembe uçlu bir meme ucu dudaklarımı fırçalayana kadar yukarı doğru.

"Aç," diye emrediyor.

Dudaklarımı ayırıyorum ve meme ucunu ağzıma alıyorum. Dilimle etrafında dönerek, ondan kaçan her hafif sesi dinliyorum ve bana rehberlik etmelerine izin veriyorum. Hassas tepe noktasını dişlerimle sıyrıp piercingi çekiştirdiğimde öne doğru sallanıyor ve ıslak, sıcak teni kalçam boyunca kayıyor.

"Isır onu. Yavaşça," diye nefes alıyor.

Talimatlarını yerine getiriyorum ve bacağıma bastırmadan önce başımın yanındaki battaniyeyi kavırıyor. Boşalan ağızdan soluk soluğa bir inilti kaçıyor ve beni sürmeye devam ederek uyarılmışlığıyla kalçamı sıvazlıyor.

Dürtüyle hareket ederek göğüslerini ellerime alıyorum ve nazikçe sıkıyorum. İkinci meme ucunu parmak uçları arasında yuvarlamadan önce metal çembere dikkat ederek çimdikliyorum.

Klitoris piercinginin ortasındaki top kalçalarının her yuvarlanışında belirginleşiyor ve en hassas noktasına doğru baskı yaptığını hayal ediyorum.

Dudaklarımı meme ucundan çekip diğerini yalamak için kaydırduğimde dudaklarım karıncalanıyor. "Piercing takılıyken amını bana sürtmek nasıl bir his?"

Gözleri parlıyor ama kelimeleri zayıf ve nefes nefese. "Ekstra uyarım."

"Onu dilime karşı tekrar hissetmek istiyorum."

"Henüz değil."

Yer değiştiriyor, dikkatimi dağıtmak için meme ucunu ağzıma sokuyor. Parmaklarının yarığımdan ilk geçişi göğsünü ağızımdan uzaklaştırıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum kırık bir sesle.

Çalınan orgazmımdan sonra hassaslaştım ve derinden ağrıyorum. Rahatlamaya o kadar ihtiyacım var ki, bunun için her şeyi yapmaya hazırım.

İki parmağını açıklığıma sokan Bryce, parmaklarının derinlere kayışını izleyene kadar kalçamdaki pozisyonunu değiştiriyor. Bizi birbirimize bastırmaya devam ederken bir uyarılma birikintisi onun altındaki uyluğumu kaplıyor ama tekrar ileri doğru kaymıyor. Onun yerine dikkati benim üzerimde.

Onun geniş bakışları altında süzülüyorum. Alay edildikten sonra içimde çiçek açan zevk anlık ve yoğun. Gelmek için sadece birkaç vuruşa daha ihtiyacım var. Serbest kalmak çok ama çok yakın-

"Bryce! Oh . . . Oh, geleceğim. Geleceğim. Lütfen gelmeme izin ver" diye yalvarıyorum.

Parmaklarını duvarlarımın içine sokuyor ve klitorisimle oynamak için ikinci bir elini getiriyor. Daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir orgazm rüzgârı içimden söküp atıyor. Başparmağını klitorisime sürttükçe orgazmın şiddeti artıyor ve nefes almayı unutuyorum.

"Gözlerini aç Daisy. Seni boşaltırken beni izle."

Boynumu büküyorum ve gözlerimi açmaya zorlayarak boğuk bir nefes çekiyorum. Vücudum titremeye başladığında boğazıma takılıyor, zevk saatlerce sürüyor, sanki hiç bitmeyecekmiş gibi.

"Sakin üzerimde bayılma. Daha işin bitmedi."

Parmaklarını kaybedince amım ağlıyor. Kafam boş hissediyor, içimde daha fazlasını arzulamaktan başka bir şey yok. İkimiz için de.

Bryce da benimle aynı şeyi düşünüyor olmalı. O dönüp kalçalarını başımın iki yanına getirirken, kaslarım hâlâ jöle gibi, onun altında yatmaktan başka bir şey yapmıyorum. Kabarık pembe dudaklarının arası parlıyor ve o yerine yerleşmeden önce tadına bakmak için dilimi dışarı çıkarıyorum.

İçimden hayvani bir ses çıkıyor. Ellerim kıcını buluyor ve iki sıkı yumruk halinde sıkıyorum. Kalçalarını indiriyor ve yatağın kenarına doğru eğiliyor. Amı ağzıma sürtünüyor ve hiç vakit kaybetmeden dilimi tekrar uzunluğunun üzerinde gezdiriyorum.

İnliyor, kalçaları yanaklarıma doğru geriliyor. "Henüz değil."

"O zaman ne zaman?"

Alçak, neredeyse algılanamayan bir vızıltı duyuluyor ama o üstümdeyken nereden geldiğini göremiyorum. Uyarılmışlığı dudaklarımı kaplıyor ve ne olduğunu ya da onunla ne yapmayı planladığını umursamadığıma karar veriyorum.

"Şimdi, Günişığı," diyor yuvarlak ve kaygan bir şeyle beni yarmadan önce.

Titreşimler öncekine kıyasla zayıf, ancak yapay penisin kalın genişliğiyle birleştiğinde, zevk daha keskin, daha yoğun.

"Şu haline bak, oyuncaklarım için ne kadar da genişsin. Daha derin istiyor musun?" diye soruyor, övgüsü beni ateşliyor.

Başımı sallıyorum ve dilimi onun açıklığına daldırıp sonra delinmiş kaputuna doğru fiske atarken kelimelerim uçup gidiyor. Dildo dibe vuruyor, beni neredeyse rahatsız edecek kadar dolu bırakıyor, sonra onu serbest bırakıyor ve başparmağının klitorisime yaptığı baskıyla ağrıyı yatıştırıyor.

"Daha yüksek sesle Daisy. Bütün gün ağzın çok doluydu ama şimdi söyleyecek sözün yok mu?"

Çember piercingi dişlerimin arasına aldım ve hissetmesine yetecek kadar çektim.

"Ah, *lanet olsun*," diye küfrediyor ve kalçalarını dengesiz hareketlerle sarsmaya başlıyor. "Sana da bu muhteşem amcığa da doyamıyorum. Hayatımın geri kalanını burada geçirebilirim."

İlkinden sadece birkaç dakika sonra ikinci kez boşalmaya nasıl bu kadar yakın olabildiğimi anlamıyorum, ama orada. Gittikçe artıyor ve eğer çifte uyarıma devam ederse patlayacağım.

Onu ağzımdan kaldırıp, "Haftalar önce yatağında bir oyuncağa binerken boşalmanı izledim. O zamandan beri aklımdaydı ve seni dükkânda ilk kez tattıktan sonra, bacaklarının arasında geçirecek koca bir ömrüm olsa bile bu güzel amcığa doyamayacağımı biliyordum."

Bryce, içinde parmaklarımdan biri bile yokken komşularının duyabileceğine bahse girebileceğim bir çığlıkla boşalıyor. Dilime karşı nabızı atıyor ve ben de dilimi onun açıklığından geçirerek dölünün tadına bakmak için can atıyorum.

Dildo içime girmeye devam ediyor, ama Bryce öne doğru çöküp yüzünü kalçalarımın arasına bıraktığında, bunun önemli olmayacağını biliyorum. Dilinin ucu hassas klitorisimi çevrelediği anda tekrar boşalıyorum.

İkinci orgazm ilki kadar uzun sürmüyor ama daha yoğun. Ateşim yükseliyor, sonra düşüyor ve kendimi bedenime geri getirmeye çalışmak için hızlı nefesler alırken nabzım kulaklarımda atıyor.

Bryce dildoyu çekip çıkarıyor ve ağzını yarığımın üzerine kapatıp beni yalayarak temizlemeden önce yatağın üzerinde bir yere atıyor. Hem ne kadar hassas olduğumu hem de bu hareketin ne kadar rahatlatıcı olduğunu düşünerek inliyorum ve sonra kıcındaki cezalandırıcı tutuşumu gevşetiyorum. Teninde bıraktığım yarım aylar kaşlarımı çatmama neden oluyor.

Bir an sonra benden kurtulup yatağa sırt üstü uzanıyor. Ayak parmakları siyaha yakın koyu bir maviye boyanmış ve iç çekerken kıpırdıyorlar.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

"Bacaklarımı hissedemiyorum ama evet. İyiden de iyiyim. Olacağını düşündüğüm her şey buydu."

Mırıldanıyor, yan tarafına dönüyor. "Bunu hayal etmiş miydin?" "Tabii ki hayal ettim."

"Bu beni gözetlemenden önce miydi sonra mı?"

Duygularını saklamakta çok iyi ve genellikle hangi rolü oynamaya karar verdiğini hemen anlayabilsem de bu sefer tökezliyorum.

"Casusluk yapmak istememiştim. Gerçekten. Geç olmuştu ve uyanık olduğunu bile bilmiyordum. Sonra seni yatakta gördüm ve öylece kaldım. Özür dilerim."

Başını benimkinin yanında yatana kadar itip kakarken yatak kayıyor ve gıcırıyor. Ben yan dönüyorum, o da beni takip ediyor.

Eli aramıza giriyor ve yanağını okşuyor. Dokunuşuna doğru eğiliyor, gözlerim kapanırken bedenine doğru yuvarlanıyorum.

"Seninle alay ediyorum. Kazara ya da başka bir şekilde beni izlemiş olman umurumda değil."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi açık tutamayacak kadar yorgun bir halde soruyorum.

Çenem boyunca bir parmak eklemine okşuyor ve bir kolunu belime doluyor. "Gerçekten. Şimdi dinlen."

"Sen de mi
dinleneceksin?"

"Ben de
dinleneceğim,
bebeğim."

Birkaç dakikalık uykumu çalmadan önce duymam gereken tek şey bu.

39

BRYCE

Pastırma ^{kokusu} beni alarmımdan önce uyandırıyor. Kolumu yanıma uzatıyorum ve yanında uykuya daldığımı hatırladığım sıcak beden yerine soğuk çarşafı hissediyorum.

Daisy dilimle göğsünün şeklini çizerek uykusundan uyandıktan sonra, kendimizi tekrar yormayı başardığımızda saat geç olmuştu. Ama Daisy'nin göğsüne yayılıp uykuya dalmayı hayal edecek kadar da bitkin değildim.

O buradaydı ve şimdi gitti. Sadece mutfakta olsa bile, gözlerimi açtığımda onun burada olmasını istedim. Belki dün gece yaptıklarımızdan ve attığımız adımlardan sonra bana bir tür onay vermek için, ya da kim bilir. Sadece gördüğüm ilk şeyin o olmasını istedim.

"Seks rahatlamak için iyi bir yoldur" lafı saçmalık. Daisy ile seks beni yapışkan ve çaresiz yapıyor, rahatlatmıyor.

İnliyorum ve kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. Belki uykuya geri dönersem yeniden yapabilirim.

"İnlediğini duydum, yani sırf bu sabah işe gitmek zorunda kalmamak için uyuyormuş gibi yapamazsın."

Gözlerimi dikip dirseğimin üzerinde doğruluyorum ve ona ters ters bakıyorum. Elindeki yemek tabağını ve uykulu yüzündeki parlak sırtışı fark ettiğimde bunu sürdürmek zor oluyor.

"Bana ters ters bakmayı kes, Frosty. Kahvaltı yapmak için çıktım." "Uyandığımda seni yatakta istiyordum," diye homurdanıyorum.

Suratını asarak benimle dalga geçiyor ve elindeki yemek tabağını kucağıma bırakıyor. "Bunu bana dün gece de söyleyebilirdin."

"O zaman ikimiz de pek konuşmuyorduk."

Bir parça gevrek domuz pastırması kapıp bir parça koparıyorum ve çiğnemeye başlıyorum. Bu tabakta bırakın ikimizi, üç kişiyi doyurmaya yetecek kadar yemek var.

"Bu adil. Sabaha muhtaç olduğumu aklımda tutacağım."

Pastırmayı yutuyorum ve onu öpmek için yanıma almadan önce elimi ensesinde gezdiriyorum. O da beni öperken kirpikleri titreyerek kapanıyor ve dağınık saçlarımı omzumun üzerinden iterek parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

Beni birkaç dakika eğlendirdikten sonra burunlarımızı çarparak geri çekiliyor.

"Yemeğini ye, Bryce. Bugün ikimizin de işi var." "Burada kalmayı tercih ederim."

"Ben de. Ama bir yedek bulmak için çok kısa bir süre var ve bir dahaki sefere kendini bir tuvaletin üzerinde diz çökmüş bulduğunda hastalık izinlerimi saklamak istiyorum."

Kıkırdıyorum, kendimi yatak başlığına yaslıyorum ve onun yatağa oturması için yer açmak üzere bacağımı katlıyorum. "Bir dahaki sefere kusanın sen olmayacağını nereden biliyorsun?"

Oturduğunda çenesi tavana doğru eğiliyor ve yiyecekleri gergin bacağımın yanındaki yatağa yerleştiriyor. Dizimi tutuyor ve parmaklarının arasına fıstık ezmesi bulaşmış bir krep alıyor.

"Ben hiç hastalanmam. Bu Mitchell ailesinin bir lütfü."

"Sahte olmalı çünkü Johnny pek çok kez hastalandı."

"Birçok kez hasta numarası yaptı demek istiyorsun," diye düzeltiyor beni.

Öne doğru eğilip dudaklarına götürdüğü krepten bir ısırık alıyorum.

"Krepte fıstık ezmesi sever misin?" diye soruyor, ben çiğnerken yüzümdeki ifadeye bakarak.

Yutkunarak yığından bir krep daha alıyorum. "Şimdiye kadar hiç yemedim. Fıstık ezmesini kim sevmez ki?"

"Şaşırırsın. Ama ben bayılırım. Gerçi kreplerin üzerine sürmeyeli uzun zaman oldu. Johnny fıstık ezmesinden nefret eder ve annelerimizin benim için aldığı kavanozları saklardı."

"Johnny bir bok bozucu."

Kıkırdıyor ve ben de tam burada, şu anda, bir daha asla bu sesi duymadan güne başlamak istemediğime karar veriyorum.

"Dün iyi vakit geçirdim," diye mırıldanıyor.

"Poppy Delaney'nin hayatına karışacak, biliyorsun değil mi?"

"Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Eğer düşündüğüm şeyi yapıyor ve Delaney'nin Darren'la olan ilişkisine dahil oluyorsa kötü olur."

"Bu konuda Della'dan daha mutlu olmayacağını varsayıyorum?"

"Dün ona bizimle geleceğini söyledim ve biz yokken beni altı kez aradı. Henüz cevap vermedim ama cevap vermem gerekecek."

yakında."

Bırakmadan önce dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor. "Gelmesine izin verdiğin için sana kızgın mı? Ona bunun benim fikrim olduğunu söylemelisin."

"Bunu yapmayacağım, o yüzden bunu aşması gerek. Gelmesine sevindim. Çok güzeldi."

Ben de ciddiylim. Delaney iyi bir arkadaş. Darren da yetişkin bir adam ve verdiği örneklerden ders çıkaracak yaşta bir çocuğu var. Kendini yok etmeden önce kendine çeki düzen verebilir. Neredeyse on yıldır ayrıydılar.

Daisy başını sallıyor, açıklamamı tereddütsüz kabul ederek bana olan güvenini gösteriyor. Elini tutuyorum ve onu kucağıma alıyorum. Kalçalarımın üzerinde geziniyor ve başparmağındaki fıstık ezmesini emiyor.

Hareketin içine giriyorum, arzu karnımda aşağı doğru kıvrılıyor. Saatin kaç olduğuna bağlı olarak, onu birkaç dakikalığına yatağa dönmeye ikna edebilirim.

...

Başparmağını büyük bir gürültüyle bırakıyor ve bakışlarımı fark edince dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. "Bunu aklınızdan bile geçirmeyin Bayan Dakik. Yemeğini ye ve sonra giyin."

"Hiçbir şey düşünmüyorum."

"Yalancı," diye fısıldıyor, burnumun ucunu öpmek için öne doğru eğiliyor.

"Her sabahın böyle olmasını istiyorum," diye itiraf ediyorum, kafamın içinde aşkımı bu kadar belli etmememi söyleyen sesi bastırarak.

"Kahvaltı servisi kısmını mı yoksa benimle birlikte olma kısmını mı?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsunuz. Kahvaltı güzel olsa da

"

Parmak uçlarını alnımı gıcıklayan saçlarımın üzerinde gezdiriyor, dingin bir Gözlerini aydınlatan sıcaklık.

Sabahın erken saatlerinde sevdiğiniz biriyle yatakta kahvaltı etmek çok sıradan bir şey, ama benim için diğerlerinden daha anlamlı. Bu doğru yönde atılmış bir adım. Daisy ile sahip olmayı umduğum geleceğe bir bakış.

Seni seviyorum kelimeleri boğazımda düğümleniyor ve ona ne hissettiğimi söylememe bir kalp atışı kaldı. Bu bir risk, ama daha fazla içimde tutarsam patlayacağım ve göğsümden kalp büyüklüğünde bir delikle kaldıktan sonra doktordan duygularımı öğrenecek.

Omurgamı çelikleştirdim ve ağzımı açtım-

Birisi ön kapıma vurmaya başladı, menteşeleri yatak odama kadar duyabileceğim kadar yüksek sesle takırdıyordu.

"Kim o?" Daisy soluk soluğa üzerimden atladı.

Koşarak şifonyerime gidiyor ve önce birinci, sonra ikinci çekmeceleri karıştırmaya başlıyor. Külotuma baktığı için onu kızdırmaya fırsat bulamadan bana bir gömlek ve şort fırlatıyor. Poppy'nin bir yıl önce zorla aldırıldığı minicik şeyler bunlar ama hiç şikâyet etmeden giyiyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum sıkıca. "Ama ben bakarken sen burada kal."

"Sanki. Kimsin sen, Kaptan Amerika mı? Eğer sana beyzbol sopasıyla vurulacaksa, ben de vurulmak istiyorum," diyor ve birden, keşke bu sabah giyinmemiş olsaydı diyorum.

Gözlerimi vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum ve eğer kapımdan içeri dalmakla tehdit eden her kimse ona bu kadar sinirlenmemiş olsaydım, üzerindeki siyah kıyafetlerle ne kadar tuhaf görüldüğüne gülümseyebilirdim.

"Peki, Daisy."

Odadan çıkmadan önce beni beklemedi, ben de yataktan fırladım ve koşarak onu koridorda yakaladım.

Dün gece onu tokatlamam gerektiğini biliyordum.

Kapı bir anlığına çalındı ama sessizlik uzun sürmedi. Johnny'nin sesi kapıdan içeri giriyor ve Daisy'nin dikkatinin bana kaydığını hissederek donup kalıyorum.

"Kapıyı aç, Bryce!"

"Bu sabah onu bekliyor muydun?" Kardeşinin duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde soruyorum.

Başını iki yana sallıyor.

"Hayır." "Harika," diye mırıldanıyorum.

Yanımdan geçip sürgüyü açıyorum ve kapıyı açıyorum. Johnny Mitchell içeri davet edilmeyi beklemiyor. Bir hışımla yanımdan geçip gitti.

"Elbette, içeri gel," diyorum ona, sesimde şakadan eser yok.

Belli ki bir şeye sinirlenmiş, ama her zaman yaptığı gibi oturma odasında kaybolmadan önce botlarını çıkarmayınca içimde bir şeyler ekşiyor.

"Sorun ne, J?" Daisy hemen peşinden koşarak soruyor.

Ben de arkasından gidip kemerin altında oyalanıyorum. Johnny kız kardeşine onunkiyile aynı tonda öfkeli gözlerle bakıyor. "Bu sabah neden telefonunu kontrol etmedin?"

"Meşguldüm."

Bana doğru dönüyor ve öfkesi kabarıyor. "Peki ya sen?"

"Bu seni ilgilendirmez Jonathan ama Daisy ile birlikteydim. Onunla konuşurken biraz daha sakın ol."

"Oh, bu işi gerçekten çok ileri götürüyorsun. Gerçeği bildiğime göre artık kesebilirsin," diye tersliyor.

Bu ekşi duygu şiddetini artırarak mide bulantısına dönüşür. Daisy duygularını benden saklayamıyor ve adamın söylediklerini bir araya getirmeye başladığında, yüzü alev alev yanan kırmızı yanaklarının altında soluyor.

"Dikkat et," diye tekrar uyarıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ellerini kot pantolonunun kalçalarına koyuyor ve bana bakıyor. "Bütün bu sahtekârlık! Bize yalan söylüyordun. *Hepimize*."

"Bu bir yalan değil-" diye başlıyor Daisy.

Johnny ihanetle titreyen bakışlarının altında beni hapsediyor. "Kız kardeşimi kendi çıkarların için kullandın. Onu sana emanet ettim ama sen beni sırtımdan bıçakladın. Hepimiz senin için çok mutluyduk ama bu sabah ilk iş Eliza Steele beni bir kenara çekip senin ve lanet ikiz kardeşim hakkında şehirde dolaşan dedikoduları açıkladı."

"Ne dedikodusu?" Diğer sözlerinin şimdilik aklımdan uçup gitmesine izin vererek, onlara zihnimde yer vermeyerek kestirip atıyorum. Birkaç dakika içinde gerçekten çok sert vuracaklar.

"Sen ve Daisy! Sadece aileni kandırıp seni yalnız bırakmalarını sağlamak ve böylece kendi ayaklarının üzerinde durmak zorunda kalmamak için kurduğun sahte ilişki."

"Johnny," diyor Daisy, sesinde daha önce duymadığım tehditkâr bir ton var. "Hikâyenin tamamını bilmiyorsun."

Başını ona doğru çeviriyor ve kaşlarını çatıyor. "Şu anda seninle konuşmak istemiyorum Daisy. Bryce'la halletmemiz gereken bazı sorunlar var."

"Tamam, maço adam. Bu işe yaramayacak. Bir nefes al ve züccaciye dükkanındaki bir boğa gibi davranmaya devam etmek isteyip istemediğini gerçekten düşün."

"Senden hoşlanıyorum Johnny, ama burada durup kendi evimde bana saldırmana izin vermeyeceğim," diyorum soğukkanlılıkla.

Esprili bir şekilde gülüyor. "Aileme ve arkadaşlarıma yalan söyledin. Soğukkanlı olamadığım için özür dilerim."

"Onlar benim de arkadaşlarım," diye karşılık veriyorum.

"O zaman neden bize gerçeği söylemedin? Aslında bunun bir önemi yok. Artık sana burada durup savunman için söyleyeceğin her şeyi dinleyecek kadar bile güvenmiyorum."

"Dramatik davranıyorsun, Johnny. Sakin ol ve söyleyeceklerimizi dinle," diyor Daisy.

Başını sertçe sallar. "Ne söylemeniz gerekiyor ki? Doğrudan yardım istemenin doğru olduğunu bilmesi gereken birine yardım etmek için tanıdığın ve değer verdiğin herkese yalan söylemenin doğru olduğunu düşündüğünü mü? Gerçeği öğrendiklerinde bunun anneleri ne kadar inciteceği hakkında bir fikriniz var mı? Tabii henüz öğrenmedilerse."

Daisy irkildi, yüzü buruştu. "Sahte kısmını öğrenmemeleri gerekiyordu. Artık öyle olmadığını düşünürsek, şimdi olmaz."

"Buna karar vermek sana düşmez. Dün gece Peakside'da çiftlik çalışanlarından biri sarhoş kışını dinleyen herkese anlatmaya başlayınca dedikodu yayıldı. Diğerleri bu sabah Eliza'ya bahsetmişler ama şimdiye kadar tüm kasabada duyulmuş olduğuna bahse girerim."

Paniklemeye başladığımda içime bir korku yayıldı. *Annem*.

Cherry Peak'teki her sosyal çevrede parmağı var. Bunu öğrenen ilk birkaç kişiden biri olduğundan hiç şüphem yok.

"O adam bunu nasıl öğrendi ki?" Daisy soruyor.

İkizi sert bir nefes üflüyor. "Kız kardeşi dün Calgary'deydi. Görünüşe göre lanet olası bir seks dükkanındaymış ve her şeye kulak misafiri olunca Poppy'yi tanımış."

Titreyen parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum ve düzenli nefes almaya devam ediyorum.

Bunun olma ihtimali milyonda bir.

Bu kasabadaki insanların benim hakkımda ne düşündüğü ya da ne söylediği hiçbir zaman umurumda olmadı ama Daisy hakkında ne söyledikleri umurumda. Benim için yaptığı bir şey yüzünden onun hakkında hiçbir şey bilmeyen insanlar tarafından konuşulmayı ve yargılanmayı hak etmiyor.

Ve Poppy . . . Masum sözlerinin birileri tarafından çalındığını ve zararlı bir dedikodu patlaması yaratmak için kullanıldığını bilmenin üstesinden asla gelemeyecek.

Kendimi konuşmaya zorladım. "Hangi çiftlik sahibiydi?"

"Fark etmez. Önüne geçmek için çok geç. Gerçek artık ortaya çıktı ve başka bir şey ortaya çıkana kadar da geçmeyecek. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun," diye kabaca cevap veriyor Johnny.

Duymak istediğim şey bu değildi ama bunun olacağını biliyordum. "Gitmem gerek," diye mırıldanıyorum.

Johnny alay ediyor. "Ne? Bu konuyu konuşmaktan çok uzağız."

Daisy onu görmezden geliyor ve gelip önümde duruyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Ciğerlerim sanki küçülmüş gibi hissediyorum, çünkü sistemime yeterince hava alamıyorum.

"Git anneni gör. Ben Johnny ile konuşacağım," diye fısıldıyor.

Dokunuşu beni her zaman olduğu gibi rahatlatmıyor. Aksine, kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor. Sanki bunu hak etmiyormuşum gibi.

Onu geçici olarak yatıştırmak için bile olsa gülümseyecek gücüm yok. Bunun yerine, kelimelerimi kullanıyorum. "Seni küçük hissettirmesine izin verme. Sen bundan çok uzaktasın."

Johnny dünyadaki en nazik insanlardan biri, ama herkes sevdiği birini koruduğunu sandığında kötü bir an yaşayabilir.

Ben de tam olarak bunu yaşamaktan bir sürüş uzaktayım.

Daisy beni rahatlatmak için dudaklarını benimkilere bastırıyor ama ilk kez kısa tutuyorum. Geri çekilmek yanlış geliyor ama diğer seçenek onu yatak odama götürmek ve tüm bunlar sona erene kadar önümüzdeki birkaç ay boyunca onu içeriye kilitlemek.

Sahte randevu için karşılıklı anlaşmamıza rağmen, bundan yararlanan bendim. Onları tamamen kaybetmemek için işimden uzaklaştırmak için yardıma ihtiyacım olan ailem ve bilmeden sırrımızı ifşa eden en iyi arkadaşımdı. Sadece en iyi arkadaşlarıma değil, onun ailesine de yalan söyledik.

Bunun geri tepmesi, ona dokunmayı düşünmeden önce beni yakalamalı. Ve bunu denemek ve gerçekleştirmek için gidebileceğim tek bir yer var.

Ailemin evi.

40

DAISY

BRYCE KISA ÖPÜCÜKLERDEN NEFRET EDER.

Bu konuda kaç kez surat astığının sayısını unuttum, bu yüzden çabucak uzaklaşan tarafın o olması beni herkesin sırrımızı bilmesinden daha fazla tedirgin ediyor.

"Neyin var Johnny?" İçimde fokurdayan bir öfke çukuru büyüyerek soruyorum.

Ofluyor. "Benim neyim mi var? Neler oluyor, D? Bu sen değilsin. Sen yalancı değilsin."

"Ben yalancı değilim. Ve üzgün olduğun için beni yalancıymışım gibi göstermen hoşuma gitmiyor."

"Hepimize yalan söyledin. Seni başka neye benzetmemi istiyorsun? ne olacak?"

"Kimseye yalan söylemedim çünkü eğlenceli olacağını düşündüm Johnny. Sen

Bunu biliyorsunuz çünkü *beni* ve nasıl bir insan olduğumu biliyorsunuz. Asla kimseyi incitmek için yola çıkmadık, özellikle de seni ve anneleri."

"Ne yapmak için yola çıktığının artık bir önemi yok."

Kanepeye çöküyorum ve sarı battaniyeye uzanıp onu kucağıma alıyorum. Köşesini kıvrarak kardeşime, kendimin diğer yarısına bakıyorum ve onun bana bakışından nefret ediyorum. Sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi.

"Bryce'a bu fikri öneren bendim. Annesiyle sorunlar yaşıyordu ve o kesinlikle bir oda arkadaşı istemezken ben burada kaldığım için, ona borcumu ödemenin bir yolu olarak sahte kız arkadaşı rolünü oynamayı teklif ettim. Peakside'a ilk kez birlikte gittiğimizde birbirimizi çok az tanıyorduk. Birbirimize nasıl dokunacağımızı ya da bırakın en yakınlarımızı, bir yabancıyı bile kendimize nasıl inandıracağımızı bilmiyorduk."

Johnny kaskatı kesilmiş kol ve bacaklarıyla yanıma oturdu. Konuşmaya devam ediyorum.

"Bryce aylar önce düşündüğüm kişi değilmiş. Birçoğunuzun onu ne kadar çok sevdiğini düşünürsek, onda daha önce gördüğümde daha fazlası olduğunu bilmeliydim, ama buna ilk elden tanık olunca ve bana kalbini gösterince, ona aşık olmamak zordu.

"Birbirimizi tanıdıkça, taktığı maskelerin ardında ne kadar harika biri olduğunu görmek daha kolay oldu. Her şey çok hızlı gelişti ve ben farkına bile varmadan dokunuşlarımız sahte değildi, ona karşı hissettiğim özlem de öyle. Barbeküde, onun benim olmasını istediğimi fark ettim. Sadece toplum içinde ya da rol yapma ihtiyacı hissettiğimizde öpüşmek istemiyordum. O günden sonra her şey sahte olmaktan çıktı ve sanırım ikimiz de her şeyin böyle başladığını unutabilmeyi umuyorduk. Önceden sadece rol yapıyor olmamızın bir önemi yok çünkü artık bu ciddi bir şey. İlişkimizin başında yapmayı seçtiğimiz şey yüzünden cezalandırılacak tek kişi Bryce. Bize verdiği itici güç için minnettarım çünkü başka türlü burada olacağımızı sanmıyorum ama annesi bunun peşini asla bırakmayacak. Ona sadece birkaç hafta yalan söylemiş olsak bile."

"Daisy," diyor kardeşim iç çekerek. Yer değiştiriyor, duruşunu açıyor ve bir kolunu arkamdaki kanepenin arkasına uzatıyor. "Belki de oynadığın rolde kafan karışmıştır."

Battaniyeyi yumrukluyorum, ona ve aptal, acınası kaşlarına bakıyorum. "Aurora'yı ilk gördüğünde o kadar güzel olduğunu düşünmediğinden emin misin ki bir sonraki görüşünde duyguların kafanı karıştırdı ve aslında sadece fiziksel olarak ondan etkilendin?"

Geri çekiliyor, çenesi titriyor. "Touché."

"Aşkın nasıl bir his olduğunu karıştırmayacak kadar kendimi iyi tanıyorum. Etrafımızda sadece birkaç kez bulunmuşken aksini ima etmen beni incitiyor."

Elini yüzüne sürerek mırıldandı: "Özür dilerim. Sadece gafil avlanmış gibi hissediyorum. Sen sadece kız kardeşim değilsin Daisy, sen benim ikizimsin. Bunu anlatmak için güvenmen gereken biri varsa o da benim."

"Kaba olmak için söylemiyorum ama bunu birilerine söylemeyeceğinden hiç şüphem yoktu. Bunu Rory'den saklamak zorunda kalacaktın ve ben de seni bu duruma sokmak istemedim."

"Ben kasabanın dedikoducusu değilim Daisy."

"Söylediğim tek kişi Kiki'ydi. O kadar." "Peki ya Bryce? O kime söyledi?"

Battaniyeyi kalçalarımın üzerine örtüyorum. "Poppy'ye."

"Garrison'a söyledi mi?" diye soruyor, sesinde acı var.

Huysuz milyarlar ne kadar yakın olduğunu düşünürsek, bu acının nereden kaynaklandığını anlayabiliyorum.

"Bildığım kadarıyla hayır. Kimseye söylemedi. Ona bile."

Rahatlamış görünmüyor. "Yani Poppy'ye erkek arkadaşına söylememesi için güvenilebilir ama bana kız arkadaşına söylememem için güvenilemez öyle mi?"

"Lütfen dur artık. Üzülmeye hakkın var ama ben seni bilerek incitecek bir şey yapmadım. Ve dürüst olmak gerekirse, bu seninle ilgili bile değil. Ben ve Bryce'la ilgili. Ve o dışarıda her şeyi kendi başına hallediyor çünkü seninle olan ilişkiyi düzeltmemi istedi. O tanıdığım en inanılmaz insan ve bu da nedeninin bir başka örneği."

Johnny benden uzaklaşıp kitaplarım, kalemlerim ve sehpanın üzerinde atmayı unuttuğum boş buzlu çay kutusundan oluşan dağınıklığa bakıyor. Sonra battaniye sepetini ve kanepede aramızda duran yastıkları buluyor. Kendisine en yakın olanın saçaklı kenarına nasırlı parmağıyla dokunuyor ve sert bir nefes veriyor.

"Artık gerçekten onunla mısın? Artık rol yapmak yok mu?" diye soruyor. "Evet. Bryce benim kız arkadaşım."

"O zaman annelerine söylemelisin."

Göğsümdeki ağırlık daha da artıyor. "Bu sabah işim var ama sonra giderim. Sence çoktan duymuşlar mıdır?"

Bacaklarını daha da açıyor ve üzerlerine eğiliyor, dirsekleri uyluklarına batıyor. Erkeğin yayılması normalde beni rahatsız ederdi ama şimdi zamanı değil.

Yanağını eliyle destekleyerek bana bakıyor. "Evet. Her zaman her şeyi herkesten saatler önce öğrenmişlerdir."

"Bunu yayan adamla konuşacak mısın?"

Hınzırca sırtıyor. "Evet, Daisy. Onunla konuşacağım. Bunun için programımda koca bir zaman dilimi ayırdım." "Onur duyduğum. Ne kadar meşgul olduğumu biliyorum."

Bu sadece kısmen bir şaka. Kardeşim Wade Steele'in en güvendiği çiftlik çalışanlarından biridir. Yıllar boyunca Johnny'ye sürekli daha fazla sorumluluk verdiğini duydum, sanki onu sınıyormuş ya da çiftlikte daha büyük bir rol için hazırlıyormuş gibi.

Bunu hak eden biri varsa o da kardeşimdir. On altı yaşından beri Steele Çiftliği'nde çalışıyor ve hiçbir yeri ya da işi bu kadar sevmemişti.

"Sen benim kız kardeşimsin ve seni çok seviyorum," dedikten sonra kolunu omuzlarıma atıyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor.

"Ben de seni seviyorum, J," diye fısıldıyorum.

On beş dakika içinde işe gitmem gerektiğini haber veren alarmım çalana kadar beni göğsüne bastırıyor.

Arkasına yaslanıp kaşlarını kaldırdığında ona "İş," diyorum.

"Anladım. Gideceğim ama bu işi halletmek için yapabileceğim bir şey olursa bana haber ver, tamam mı? Ve lütfen, Tanrı aşkına, benimle daha fazla konuş."

"İletişim iki yönlüdür," diye ısrar ediyorum ama sonunda başımı sallıyorum. "Seni sonra ararım."

Ayağa kalkıyoruz ve onu kapıya kadar geçiriyorum. Oyalanıyor ve söylemek istediği başka bir şey olduğunu biliyorum.

"Çıkar ağzındaki baklayı, J."

Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bryce'la konuşacağım. Onu yüzüstü bıraktığım için özür dilerim."

"Buna minnettar olurum. Karşılığında ben de annelere evimizin içinde iş çizmelerinle deli gibi dolaştığını söylemem."

Gözlerini kurumuş çamurla kaplanmış koyu kahverengi kovboy çizmelerine dikerek bembeyaz kesildi. "Kahretsın."

Gülüyorum ve ona kapıyı açıyorum, üzerimdeki ağırlığın bir kısmının kalktığını hissediyorum.

"Sonra konuşuruz."

Başımın üstünü öpüyor ve yanımdan geçip verandaya çıkıyor. "İyi günler dilerim."

"Görüşürüz."

Kardeşim kamyonetine atlayıp gidene kadar buraya bizim evimiz dediğimi fark etmem zaman alıyor. Bryce'ın ve benim.

Kendi kendime gülümsüyorum. Evet, sanırım bu kulağa doğru geliyor.

BRYCE

Dün gecedен beri telefonumu dolduran mesajlar arasında geziniyorum ve cevap vermeden onları siliyorum.

Anna: İyi miyiz? Bugün konuşabilir miyiz?

Darren: Beni ara ki iyi olduğunu bileyim.

Babalık: Çok üzgünüm Ice. Hepsi benim hatam. Ara beni lütfen.

Johnny: Kız kardeşimle ne halt ediyorsun?

Johnny: Onunla sana güvendim.

Daha bir sürü var, özellikle Johnny'den gelenler, ama hepsini gözümün önünden kaldırmadan önce okumuyorum.

Sesli mesaj koleksiyonu sadece bir dizi numaradan geldi. Önce annemin, sonra da çağrılarına cevap vermediğimi fark edince babamınki.

Evlerinin önündeki yuvarlatılmış araba yoluna park edip ilk sesli mesajı dinliyorum ve kendimi saldırıya hazırlıyorum.

"Merhaba Bryce. Çok endişe verici bir şey dikkatimi çekti. Bana hemen açıklaman gereken bir şey."

Bip.

İkincisi de birinciyle aynı çizgide. Üçüncüyü çalıyorum. "Bu kadar yeter.

Telefonuna cevap ver. Baban ve ben utandım. *T'as poussé trop loin!*"

Sesli mesajların geri kalanıyla uğraşmıyorum. Elde edeceğim tek şey kendi duygularımı incitmek olacak. Daha eve girmeden ne kadar kötü bir kız olduğumu duymanın bir anlamı yok. Sadece yüzüme karşı tekrarlayacak.

Olabildiğince hazırlıklı bir şekilde içeri giriyorum. Beni karşılayacak kimse yoktu. Annem burada olduğumu biliyor olmalı, ama bunu benim için olabildiğince zorlaştıracak, beni onu aramaya zorlamakla başlayacak.

"Anne?" Merdivenin önünden sesleniyorum. "Üst katta," diye sesleniyor ikinci kattan.

Adımlarımı her zamankinden daha yavaş atıyorum, bu buluşmayı düpedüz gitmeden erteliyorum. Her ne kadar ön kapıdan çıkıp bir daha geri dönmek istesem de, artık büyümenin ve bu işi halletmenin zamanı geldi. Daisy ile birlikte olmanın bana öğrettiği bir şey varsa, o da annemin bana sunduğundan daha fazlasını hak ettiğimdir. Ve eğer dilimi tutup insanları

Sırf ilişkimizden geriye kalanları mahvetmekten kaçınmak için yaptığım pislikler, onunla dört gözle beklemem gereken şeyse, buna değmez.

Keşke bu kararı vermem bu kadar uzun sürmeseydi, ama Johnny'nin haberine verdiğim ilk tepki annemin sadece bana değil Daisy'ye de ne yapacağından korkmak olunca... bu her şey kadar açık bir işaret.

Annemle babamın yatak odasının kapısı aralıktı, ben de kapıyı çalmadan içeri girdim. Annem makyaj masasında oturmuş, elmacık kemiklerine pudra sürüyor. Beni fark ettiğinde aynada gözlerimi yakalıyor ve pudrasını yere bırakıyor.

"Telefonlarıma cevap vermedin," diye tersliyor, aksanı sesli mesajlarında olduğu kadar kalın.

"Seninle burada konuşmanın daha kolay olacağını düşündüm."

Bana şöyle bir bakıp yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturuyor. "Ne giyiyorsun?"

"Pijama. Ve buraya kıyafet seçimimi tartışmaya gelmedim." "Bunları evin dışında giymemelisin."

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Babam evde

mi?" "Hayır. O işte. Senin olman gereken

yerde." "O lanet işten nefret ediyorum anne."

Nefes nefese kaldı, mavi gözleri telaşla irileşti. "Bu kadar kaba olma." "Ben yirmi sekiz y a ş ı n d a y ı m . Kullandığım dil bu."

tartışmak.

"Bu evde olmaz."

"Şu anda gerçekten benim dilimle ilgili tartışmak mı istiyorsun? Sana beni zorla kabul ettirdiğin bu işten nefret ettiğimi söylüyorum."

Elini havada gezdiriyor. "Bazen hoşlanmadığımız işlerde çalışmak zorunda kalırız. Evlenene kadar bu senin işin olacak."

Kahkahamın aramıza düşmesine engel olamıyorum. "Sonra ne olacak? Hamile kalıp zengin bir adamın bebeklerini mi büyüteceğim? Böyle bir şey olmayacak. Ne bu hayatta ne de başka bir hayatta."

"Aman *Tanrım*. Bugün kimsin sen?"

"Ben benim, anne. Bu hapishanenin dışında böyle biriyim. Kaba, açık sözlü ve soğuk biriyim. Bana nasıl olacağımı öğrettiğin her şeyim."

Bir elini boğazına bastırıp başını sallıyor ve bana küçümseyerek bakıyor. Sanki huzurunda konuşma cüretini gösterdiğine inanmadığı bir yabancıya bakıyormuş gibi.

"Bu Daisy Mitchell'ın etkisi," diye ilan ediyor.

Dudaklarımı ıslatıp kara bir kahkaha atıyorum. "Daisy'nin yaptığı tek şey bana hayatım boyunca kimseden görmediğim kadar çok sevgi sunmak oldu. Yani, evet, sanırım bu onun etkisi. Onun sayesinde daha iyisini hak ettiğimi biliyorum ve hayatımda beni aşağı çekmekten başka bir işe yaramayan tüm ilişkilerimi bir kenara bırakmaktan korkmuyorum."

"Ben senin annenim, Bryce. Aldığın kararları desteklemiyorum diye ilişkimizi bir kenara bırakamazsın."

"Evet, yapabilirim. Ve sonunda bunu yapmaya hazırım. Yıllardır yanımda değildin."

"Burada olma sebebin geçmiş değil. Bir ilişkin olduğu konusunda bana yalan söylemen hakkında konuşmamız gerekiyor. Senin adına randevuları iptal ettim ve seninle buluşmak için heyecanlanan birkaç erkeği üzdüm çünkü sen rol yapmak istedin. Ama artık bitti ve şimdi daha önce ne yapıyorsak ona geri dönebiliriz," diyor ve gülümseyerek omurgasını düzeltiyor.

"Hayır. O lanet randevularla işim bitti. Onlara katlanmamın tek nedeni tam da bu konuşmadan kaçınabilmektir. İstemiyorum. İstemiyorum. İstemiyorum. İstemiyorum."

A. Erkek. Asla. Ne şimdi, ne de bundan beş yıl sonra. Daisy Mitchell benim kız arkadaşım."

Gülüyor, ama bu zayıf, inanmayan bir ses. "Bunu şimdi söylüyorsun ama her zaman fikrini değiştirebilirsin. Yalan söylemeyi de bırak. Ben gerçeği biliyorum."

"Gerçek şu ki, senden çok korktuğum için hislerimi sana söyleyemedim ve Daisy'yi kendi karmaşamın içine çektim. Ama artık bitti. Daisy Mitchell'ı seviyorum ve o benim kız arkadaşım," diyorum, çenem dik ve omuzlarım dik.

Annem irkildi ve sandalyesinden kalkıp bana doğru yürümeye başladı. Kapı çerçevesini tutuyorum.

"Babanın, kızının bir kadınla çıktığı konusunda yalan söyleyip sonra da yakalanmasının dedikodusunu yapmasının onu nasıl gösterdiğinin farkında mısın? Bu seni çaresiz, bizi de sana inandığımız için gülünç gösteriyor."

"Buradaki sorun bir kadınla çıktığım konusunda yalan söylemem mi yoksa bir erkekle rol yapmayı seçmem mi?"

Sorum ikimizi de şoke etti. Annemin cinselliğim hakkındaki görüşlerini hiç araştırmadım, ancak bu durumdan hiçbir zaman açıkça rahatsız olmadı. Daha çok bir tercihi vardı ve bunun için onu suçlayamazdım, en başta bir tercihi olmadığı için beni suçlayabileceğinden daha fazla. Ama şimdi, her şey

Bu drama, yalanlar ve incinmişlikten sonra ne düşüneceğimi bilmiyorum. Belki de mutlu olduğum sürece kimi sevdiğimin umurunda olmadığını söylemesine ihtiyacım var.

Yüz ifadesi düşüyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. Gerçek olduklarına mı inanmalıyım yoksa ondan daha kötüsünü mü beklemeliyim bilemiyorum.

"Cinselliğin seni tanımlamaz, Bryce. Hiçbir zaman farklı düşünmedim."

"Asla farklı düşünmemiş olabilirsin ama davranışların başka bir hikâye anlatıyor."

"Ben sadece senin için en iyisini istiyorum."

"Sana inanmıyorum!" Bağırıyorum, sesim duvarlarda yankılanıyor.

Sanki onu itmişim gibi sandalyesine geri düşüyor. "Eski kafalı olduğumu inkâr etmeyeceğim. Sen daha küçük bir kızken senin için hayal ettiğim bir hayat vardı ve sanırım Sanırım yıllar içinde bunun zihnimi zehirlemesine izin verdim. Kimi seversen sev, sen benim Bryce'imsin, *ma fille*."

Boğazım o kadar sıkılıyor ki sanki pipetle nefes alıyormuşum gibi hissediyorum. Bir duygu kabarması, boğuştüğüm öfkenin içine giriyor ve onu süpürmekle tehdit ediyor.

"Yıllardır ne istediğimi göz ardı ediyorsun. Benim için ayarlamaya devam ettiğin randevulara gitmek istemediğim bir sır değildi," diyorum geri adım atmayı reddederek.

"Beni durdurmak için çok ayrıntılı bir plan yarattın. Gerçek bu mu? Aramızdaki güveni bu kadar mı yıktım?"

Yutkunuyorum. "Evet."

"Bunun sebebi benim," diye mırıldanıyor kendi kendine, gerçeğin sert tokadı çarpıyor yüzüne.

Hiçkırıkları beni ürkütüyor. Kapı aralığındaki yerimden kıpırdayamıyorum ve onun da bunu beklediğini sanmıyorum. Omuzları bükülüp ağlarken ben de kendi gözyaşlarımı kırıpıştırıyor, düşmelerine izin vermiyorum.

"Belediye ofisine geri dönmeyeceğim. Bu benim resmi istifam," diye başlıyorum. Belki kötü bir evlat olabilirim ama birkaç damla gözyaşı bunu düzeltmeyecek. Düzeltmeler bile affetmeye ve unutmaya hazır değilim. "Bir yılı aşkın süredir kasabadaki insanlara dövme yapıyorum ve hayatımda yapmak istediğim şey bu. Bir gün kendi dükkanımı açacağım ve bunu yaptığımda kız arkadaşım da yanımda olacak."

Belki de.

Daisy şu anda en büyük endişem ve bu kasabada onun hakkında konuşan insanlar olduğunu bilmek beni fkelendiriyor. Onu tüm bunlardan korumak istiyorum ama aynı zamanda ya korunması gereken kişi bensem?

Bunların hepsi benim hatam. İleride ne yapacağımız konusunda söz sahibi olmalı. Eğer gelecekte bir ilişkimiz olacaksa. Artık benimle birlikte olmamak için mesafe koymak istediği için onu nasıl suçlayabilirim?

şimdi bize kim inanacak? Dışarıda birlikte grldğmzde ve haftalardır olduğu gibi davrandığımızda yargılama devam edecek mi? Daisy'nin kötü bir şakaya konu olması isteyeceğim son şey.

şu andan itibaren herkesin gözünde şüphe olacak. Ailesi de dahil.

"Bryce . . ."

"Babama onunla konuşmak istediğimi söyler misin?"

Sözünü kestim. "Evet, söyleyebilirim."

"Teşekkür ederim."

Gitmek için dönüyorum, aptalca bir şey söylemeden önce buradan siktir olup gitmem gerekiyor. On yıldan uzun bir süredir ilk kez ona ulaşmış olabilirdim. Ona bu soruları daha önce sormadığım ve korkakça davranmaya devam ederek bunca yılı mutsuz bir şekilde boşa harcadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ama artık yapabileceğim bir şey yok. Geri dnemem.

Annem boğazını temizliyor ve ben duraklıyorum. "İşlerin nasıl bu kadar kontrolden çıktığını bilmiyorum."

Ben de.

Söyleyecek başka bir şey bulamayınca, uzun zamandır korktuğum odadan ve evden ıkıyorum. Ve bu sefer, ne zaman dneceğime dair hiçbir fikrim yok.

41

DAISY

Günü tek parça halinde atlatmayı başarmam bir mucize.

Bir insan için normal olduğunu düşündüğümünden daha fazla kez saate baktım ve çocuklara normal bir günde izin vereceğimden daha fazla serbest okuma ve sohbet yaptırdım. Son zil çaldığında ben de en az onlar kadar çabuk toparlanmışım.

Haftalardır Bryce'ın öğle yemeği ziyareti ya da beslenme çantama koyduğu küçük yemeklerden biri olmadan geçirdiğim ilk gündü. Onu şimdiden çok özledim.

Okulun dışında arabamda otururken ona bir mesaj daha gönderdim.

Ben: İşten çıkmak üzereyim. Evde misin?

Cevapsız kalan diğer mesajların arasına katılıyor ve endişeyle cevap bekliyorum. Derimin altında rahatsız edici, huzursuz bir his dolaşıyor ve oturup ekrana baktığım her dakika daha da güçleniyor.

Kişi adına tıkladığımda karşıma çıkan fotoğrafa gülümsüyorum. Dağ yürüyüşümüzden, başımızın arkasındaki akıntı parıldıyor. Bryce gözlerini deviriyor ama ben o kadar geniş sıırıyorum ki sonrasında yanaklarımın nasıl ağrıdığını hatırlıyorum. Şimdiye kadar ağzının hafifçe kıvrıldığını hiç fark etmemiştim, sanki elinde olmadan biraz gülümsüyordu ama fotoğrafının çekilmesinden gerçekten hoşlandığını bilmemi istemiyordu.

Ona seslendim ama cevap vermedi. İçimi kemiren endişeyle bir mesaj daha gönderiyorum.

Ben: Bana mesaj atmadığın için endişelenmeli miyim? Sen iyi misin?

Telefonun kucağıma düşmesine izin verdim ve alnımı d i r e k s i y o n a yasladım. Bütün gün içimde bir his vardı.

Bir sorun vardı ama onu tekrar göreceğim için çok heyecanlıydım. Buna daha fazla dikkat etmeliydim.

Bryce'ın annesi onun için yumuşak bir nokta ve yemin ederim, eğer işleri daha da kötüleştirdiyse, ben-

Telefonum titremeye başlıyor ve ben aramayı cevaplamadan önce Bryce'ın adı, fotoğrafımızla birlikte beliriyor.

"Alo?"

"Selam." Sesini duymak bile beni gülümsetiyor.

"Mesajlarıma cevap vermedin. Endişelendim."

"Ne diyeceğimi bilemedim. Bugün çok düşündüm."

Gülümsemem azalıyor. "Ne hakkında düşünüyordun? Annenle nasıl gitti?"

"Cinselliğimi desteklememesinden bahsettiğimde ağlamaya başladı. Ama dürüst olmak gerekirse, bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Ağlayabilir ve bana duymak istediğimi düşündüğü her şeyi söyleyebilir ve aslında şu anda pek bir fark yaratacağını sanmıyorum."

"Özür dilerim, Frosty."

"Ofis işinden ayrıldım ve ona randevularla işimin bittiğini söyledim." "Seninle gurur duyuyorum."

Dövme tabancasının vızıltısı yüzünden hatta bir duraklama oldu. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum Daisy."

Güneş ışığı yok. Nedense bu beni biraz daha dik oturttu. "Neymiş o?"

"Bu gece başka bir yerde kalacağım ve senin de ilerlememiz konusunda emin olup olmadığını düşünmek için biraz zaman ayırmanı istiyorum."

"Buna karar vermek için yalnız bir geceye ihtiyacım yok. Cevabı zaten biliyorum ve bu evet," diye acele ediyorum, korku son birkaç kelimeyi yutuyor.

"Lütfen. Sadece, lütfen bunu düşün. Yarın evde olacağım ve oturup konuşabiliriz. Ama bu gece, fikrini değiştirip değiştirmediğine bir bak. Artık her şey bizim için farklı olacak ve bunun senin için sorun olmadığından emin olmanı istiyorum."

Bu, Bryce'ın kat kat buzların altında saklı kalmış bir parçası. Birine böylesine inanılmaz bir şiddetle değer veren her insan gibi, hâlâ güvenceye ihtiyaç duyan ama bunu istemekten her zaman rahatsızlık duyan kadın. Sanki bunun onu muhtaç ya da güvensiz göstereceğini düşünüyor.

Oysa tam tersi. Bu onu, değer verdiği birinden ne istediğini bilecek kadar cesur ve kendine güvenen biri yapar.

"Tamam, bu geceyi kabul ediyorum. Ama yarın sabah işe gitmeden önce seni görmek istiyorum."

"Eğer eminsen."

"Eminim. Ya Bryce?"

"Evet?"

"Bileğindeki papatyanın yanına bir papatya daha ekle. Ya da daha iyisi, bütün bir buket yap."

O cevap vermeden telefonu kapatıyorum, yüzümde gülünç bir sırıtma. O küçük sarı dövmeyle gördüğümü unutmanın imkanı yoktu. Yine de, küvete girmesine yardım ettiğim gün yaptırıp yaptırmadığını merak etmişim. Eğer varsa, ayak bileklerinde gizli dövmeler aramak için onun geri kalanına bakmakla çok meşguldüm.

O zamana kadar yaptırmışsa, ailemin barbekü partisinden haftalar önce benimle ilgilendiği anlamına geleceğinden bahsetmiyorum bile.

Dudaklarımı birbirine doladım ve sonunda otoparktan çıktım. Ama eve gitmedim. Bunun yerine, Bryce'ı burada kalacağıma ikna etmek için ne yapmam gerektiğini çok iyi bildiğimden, kasabanın dışındaki ana caddeye sapıyorum.

INTO THE SHADE bir pazartesi gecesi için yavaş. Ya da ben öyle sanıyorum.

İçeri girdiğimde binada Shade dışında sadece bir kişi var, kapı başımın üzerinde şingirdiyor. Benim yaşlarımda bir kadın, birkaç gün önce benim oturduğum deri masaya uzanmış.

Shade kadının yanına eğilmiş, elinde açık bir kavanoz iyileştirici losyonla kadının kalçasına sürüyor. Sargıyı da sürdükten sonra eldivenlerini çıkarıp bana doğru bakıyor.

"Küçük şeytan," diyor selamlarken, beni içine çekerken koyu renk gözleri hafifçe ısınıyor.

"Hey, Shade."

"Bana bir saniye ver, tamam mı?"

Yumuşak bir gülümseme takınıyorum ve resepsiyon masasının arkasındaki fotoğraf duvarına dönüyorum. Buraya ilk geldiğimde benim için pek de odak noktası olmamışlardı.

Bu yüzden Shade'in müşterisiyle geçirdiği zamanı fotoğraf karelerinde tanıdık dövmelemler aramak için kullanıyorum.

Bir tanesini fark etmem çok uzun sürmedi. Sol ön kolundaki yerleşimi göz önünde bulundurursak, bunu sık sık görmüştüm.

Gri yapraklarla siyah gölgelendirilmiş bir kiraz ağacının arkasına yerleştirilmiş bir orman arka planı var. Yakası genişlemiş bir kobra tek başına bir dalın etrafında dönüp duruyor ve bir leopar bir pençesini uzatarak kalın gövdeden başını uzatıyor. Canavarın çenesi geniş, neredeyse kaşlarını çatmış gibi. Fırtına bulutları tasarımı kolunun geri kalanıyla birleştiriyor.

Yerde gıcırdayan spor ayakkabılar göz kırpmamı ve yanımdaki masaya yerleşen kadına bakmamı sağlıyor. Mavimsi yeşilin eşsiz bir tonu olan gözleri gülümserken benimkilerle buluşuyor.

"Bu Bryce, değil mi?" diye soruyor.

Bunu nasıl bildiğini merak ederek tekrar resme bakıyorum. "Öyle." "Ona söyleme ama bence bu şimdiye kadar yaptığım en iyi işlerden biri." Shade bize katılarak övünüyor.

Masanın arkasına geçiyor ve portatif bir bankamatik makinesi alıp altındaki tuşa dokunuyor. Bir süre sonra parayı kadına uzatıyor.

"Bu inanılmaz, Shade," diye katılıyorum. "Bunların hepsini sen mi yaptın?"

"Ben yaptım." Gözleri masanın kenarına düşüyor. "Seninki nasıl iyileşiyor? yukarı?"

"Açıkçası pek fark etmedim. Bryce iyi iyileştiğini söyledi, Yine de."

Kadın dövmesinin parasını çabucak ödüyor ve makineyi adama geri veriyor. İlk dövmemin elbisemin eteğinin altında saklandığı kalçama dokunuyorum.

"Bahse girerim pantolonunu çıkarmak için bir bahanesi olsun diye her gün kontrol ediyordur," diye dalga geçiyor Shade.

Kıkırdıyorum ve hâlâ orada duran kadın iki kaşını birden kaldırıp bana bakıyor.

"Bekle, Bryce'la birlikte misin?" diye soruyor. Kıkırdamam yavaşça kayboluyor.

"Birlikteyim."

"Lütfen, lütfen, *lütfen* ona isteğime evet demesini söyler misin? Haftalardır hayalini kurduğum bu dövmeyi bana yapması için uğraşıyorum ama beni geri çevirdi. Onun yerine beni buraya, Shade'e gönderdi," diye saçmalıyor ve ellerini dua eder gibi birleştiriyor.

Shade ona bön bön bakıyor. "İkinci tercihinin ben olduğumu mu söylüyorsun? Seni sıranın önüne aldım çünkü Bryce istedi."

"Şimdilik kadın müşteri kabul etmediğini söyledi," diye açıklıyor suratını asarak.

Midemde kelebekler uçuşurken yanaklarım yanıyor. Ondan hiçbir zaman kadın müşteri almamasını istemedim ve istemem de. Bana göre kime dövme yaptığı önemli değil ama bu jest o kadar düşünceli ki buraya gelme kararımın doğru olduğunu biliyorum.

Bryce doğru karar. Her zaman.

"Onunla konuşabilirim ama hiçbir şey için söz veremem," diye teklif ediyorum.

Işıldıyor. "Teşekkür ederim! Bu hafta içinde ona mesaj atacağım. Bu yazı için teşekkür ederim, Shade."

"Sorun değil," diye mırıldanıyor.

Buna verdiği tepki karşısında kahkahalarımı yutuyorum. Ne kadar da övgüye muhtaç bir köpek yavrusu.

"Sonra görüşürüz o zaman," diye ekliyor ve kapıya doğru ilerliyor.

Adımı söylemeden el sallıyorum ve gidişini izliyorum. Shade hemen kapıyı arkasından kilitliyor ve stüdyoya doğru ilerlememi işaret ediyor.

"Bryce hiç kadın müşteri kabul etmiyor mu?" diye soruyor sırtarak.

Onunla ilk tanıştığıma benzer şekilde giyinmişti ama siyah kapüşonlu bir tişört yerine sade siyah uzun kollu bir tişört giymişti. Sweatshirt'ün ekstra cüssesi olmadan ne kadar kaslı olduğunu söylemek daha kolay, ama cüssesine rağmen, yalnız olduğumda bile beni hiç korkutmuyor.

"Bunu yaptığını bilmiyordum," diye cevap veriyorum. Kanepeye oturuyoruz ve ben bacaklarımı yukarı ve altına çekiyorum. "Sormadan geldiğim için özür dilerim. Bir müşterin olduğunu tahmin etmeliydim."

"Sen Bryce'ın kızıydın, küçük şeytan. Bu seni aileden biri yapar. Buraya istediğin zaman gelebilirsin."

Bu duyguya karşılık olarak bir elimi kalbimin üzerine bastırıyorum ve yanağımı kanepeye yaslıyorum. "Aslında seninle bir şey konuşmak istiyordum."

"Buraya sadece ziyaret etmek için yalnız gelmediğini tahmin etmiştim," diye takılıyor. "Ha-ha. Biraz ciddi bir konu."

Ayıldı ve devam etmem için başını salladı.

Bryce'la ilişkimin nasıl başladığından utanmıyorum ve Shade de bunu ona açıklarken en ufak bir yargılama belirtisi göstermiyor. Bitirdiğimde, Bryce'ın ona beklediğimden çok daha fazlasını anlattığından neredeyse eminim.

"Annesiyle arasının kötü olduğunu biliyordum ama bu kadar kötü değildi," diye homurdandı. "Sanırım çoğunu herkesten sakladı."

"Kulağa onun gibi geliyor."

"Küçük bir kasabada yaşıyorsun, bu yüzden dedikodu değirmeni çalışmaya başladığında bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsin. Sanırım herkesin söylediklerinden ya da düşündüklerinden ürkeceğimi ve ona saldıracağımı aklından geçiriyor."

Bunu yüksek sesle söylemek bile yanlış geliyor. Zihnimde tekrarlamaktan daha kötü.

"Yine Bryce gibi konuştun." Shade iç çekerek saçlarını geriye itiyor. "Dinle, bana ikinizden bahsettiğinde bir saniye bile sorgulamadım. İkinizi stüdyonun dışında öpüşürken yakalamasaydım ya da birbirinizi nasıl izlediğinizi ve bir dakika bile dokunmadan duramadığınızı görmeseydim bile, bundan şüphe etmezdim."

"Neden olmasın? Beni tanı mıyordun."

"Tanı mıyor muydum? Son üç yıldır senin hakkında her şeyi duymuştum."

"Ne demek istiyorsun?" Sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi ona bakarak kekelıyorum.

Dişlerini birbirine değdiriyor ve dudaklarını bir tüh ifadesiyle geri çekiyor. "Bil miyor muydun?"

"Hayır, bil miyordum. Şimdi açıkla. Lütfen."

"Bryce . . . Bir süredir senden hoşlanıyor, küçük şeytan. Eve yürürken seni takip etmek gibi bir şey değil ama üç yıldır sana ilgi duyuyor. Bu yüzden birlikte olduğunuzu tahmin edemedim. Daisy Mitchell'in yaptığı tüm sevimli şeyleri ya da ailenizin düzenlediği küçük barbekülerde gülümsemeni kime hediye ettiğini duymaya alışmıştım. Bryce sana aşık olmuştu."

Parmaklarımı boğazıma götürüp, şu anda düzgün yutkunma yeteneğimi kısıtlayan duygu şişkinliğini hissedip hissedemeyeceğimi görmek için boğazımı yokluyorum.

"Bunu hiç anlamadım. Bryce hiçbir zaman benimle ilgileniyormuş gibi davranmadı. Her zaman çok kabaydı. Johnny bir süreliğine yanına taşınmama izin verip vermeyeceğini sorduğunda bile bana defolup gitmemi söyleyecekmiş gibi baktı."

"Herhalde öpüşenleri ezmek isterken senin sürekli yanında olduğunu hayal etmek onun için zordu. Onunla kalmana izin vermesi sence de garip değil miydi? Demek istediğim, Bryce yabancılarla aynı mekânı paylaşacak bir tip değil."

"Bunun kardeşim için bir iyilik olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldandım. "Bryce iyilikleri pek umursamaz."

Bunu çok iyi saklamıştı. Üç yıl boyunca o kadar çekici olduğumu mu düşünmüştü?

Aşık olmuş, dedi Shade. Bana aşık olmuştu.

Elbette, onu sadece ara sıra görüyordum, çoğunlukla da yaz barbekülerinde ve doğum günü partilerinde. Ama yine de bunu beklemiyordum.

Onunla ilgili son birkaç ay öncesine ait en net anım, Johnny'nin arkadaşlarının geçen Cadılar Bayramı'nda Steele Çiftliği'nde verdiği doğum günü partisiydi.

Kiki kostümümü bir hafta öncesinden seçmişti ve tamamen klişe olmasına rağmen melek olayı çok hoştu ve beyaz tüyler bana çok yakışmıştı. Partiye kardeşim ve Rory'den kısa bir süre önce vardık ve yan odada Bryce'ı gördüğümde henüz bir içki kapmışım.

Onu dar kırmızı şeytan kostümü içinde görünce şaşırdığımı hatırlıyorum. Ağabeyim birkaç gün önce onun her zamanki gibi Hayalet Avcısı kostümüyle gelmesini beklediğini söylemişti. O gece Bryce ilk kez benimle bu kadar yoğun bir göz teması kurmuştu. Bir an için yanıma gelip benimle konuşacağını bile düşündüm -belki de kostümlerimizin ne kadar tesadüf olduğu hakkında- ama Kiki hızla yanıma geldiğinde Bryce dönüp gitti.

Onu aylarca bir daha görmedim.

"Geçen yılki Cadılar Bayramı," diye geveledim, Shade'in yüzünde herhangi bir tanıma belirtisi arıyordum.

Bir saniye sonra oradaydı. "Kardeşin senin kostümünden bahsetmişti. Sanırım o gece bir hamle yapmayı planlıyordu ama nasıl gittiğini hiç duymadım, o yüzden sormadım."

Kalbim kaburgalarımın çarpmadan önce sancılanıyor. "Hiçbir fikrim yoktu." "Nasıl bilebilirsin ki? Avazı çıktığı kadar bağırmadı."

"Daha önce fark etmiş olsaydım, biz-"

"Hayır. Olurdu, olabilirdi oyunu oynama. Biraz geç de olsa sonunda her şey yoluna girdi."

"Neden birlikte olduğumuzda bunu bana söylemedi?" "Bu ona sorulacak bir soru."

Yeterince makul. Saçlarımı kulaklarımın arkasına topladım ve öne doğru eğildim. "Bu gece başka müşterin var mı?"

"Bana teklif mi ediyorsun, küçük şeytan? Çünkü eğer öyleyse, korkarım seni geri çevirmek zorunda kalacağım."

Nazikçe gülüyorum. "O anlamda değil."

Entrika kahverengi gözlerini aydınlatıyor. "Dinliyorum."

"Buraya bir daha geldiğimde Bryce'a dövme yapacağımı söylediğini biliyorum ama onun yerine bana dövme yapsan nasıl olur?"

Kendimi boş odadan dışarı attığımda ABBIE mutfak masasında oturmuş bir kâse Lucky Charms yiyordu. Şekerli mısır gevreğini görünce midem gurulduyor, ben de onun yanına oturuyorum ve kutuyu alıp elime biraz döküyorum.

Başımı arkaya eğip hepsini ağızıma atıyorum, sonra Abbie'nin kaşığını sütle ıslanmış mısır gevreğine daldırdığını ve az önce bir suç işlemişim gibi bana baktığını fark ediyorum.

"Ne?" diye sordum. Ağzımdan mısır gevreği tozları dökülürken soruyorum. "Neden buradasın Bryce Teyze?"

"Yatıya kaldım. Bu yetişkinlerin yaptığı bir şey."

Başını eğiyor ve saç örgülerinden biri yüzüne düşüyor. "Babamla mı yatıya kaldın?"

Yanlışlıkla çiğnenmemiş mısır gevreği parçalarından bazılarını yutuyorum ve öksürüyorum, gözlerim şişiyor. Başımı sallayarak bir elimi göğüs kafesime bastırıyorum.

"Bryce teyzenin söylemek istediği, Abbie, hayır, benimle yatıya kalmadı.

Sadece dün gece kalacak bir yere ihtiyacı vardı ve eve gidemedi," diyor Darren, az önce bize katıldığı yerden araya girerek.

Elinde çalmayı düşündüğüm bir fincan kahve ve üzerinde CPFD tişörtüyle uyumlu siyah eşofmanlarıyla buzdolabının kenarına yaslanıyor. Saçları çok uzamış ama kesmesini söylersem sırf bana inat daha da uzatır. Bir ara Abbie'ye konuyu açtırmam gerekecek.

Yanımdaki küçük kız ona büyük bir hayranlıkla bakıyor. Onun her zaman bir süper kahraman olduğunu düşünmüştür ve ona karşı da öyle davranıyor. Abbie onun tüm hayatı. Çoğu zaman, başka birine nasıl yer kaldığını merak ediyorum.

Artık kazınmış olan boğazımdaki kırık mısır gevreği parçalarını yutarak Abbie'ye başımı sallıyorum.

"Boş odada uyudum." "Oh.

Neden?"

"Ev anahtarımı unutmuşum," diye yalan söylüyorum.

Darren kahkahasını bastırmak için öksürüyor. "Sen mısır gevreğini bitir, böcek. Ben oturma odasında Bryce Teyze'yle birkaç dakika konuşacağım."

"Ben de oturma odasına gelebilir miyim?" diye soruyor, kasesini masadan kaldırmaya başlamış bile.

Darren yerinden ayrılır ve onun yanına gider. Geyik gözlerini ona odaklıyor ama Darren sadece kıvrıkcık saç örgüsünü sıkmakla yetiniyor, pes etmiyor. "Bu sefer olmaz. Ona Noel listene yeni eklenenleri anlatacağım ve senin duymanı riske atamayız, yoksa istediğin şeyleri alamayız."

Şaşkın şaşkın bakıyor, hevesle başını sallıyor. "Tamam, baba."

Kanepeye gidip kalın minderlere uzanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Pahalı bir kanepe ama babamın şık zevkleri düşünüldüğünde mekâna uyuyor. Tüm ev onun tarafından tasarlanmış ve daha sonra eyaletteki en iyi şirketlerden biri tarafından inşa edilmiş.

Orijinal evin bulunduğu arsayı beş yıl önce birkaç kuruşa satın almış ve daha sonra evi yıkıp burayı sıfırdan inşa etmişti. Eski karısı Sasha, yeni evle ilgili kararından nefret ediyordu ama yine de Darren'ın onu mutlu etmek için yaptığı şeyler dışında hiçbir şeyini sevdiğini hatırlamıyorum.

"İhtiyacın olduğunda buraya gelmenle ilgili bir sorunum olmadığını biliyorsun, Rye. Ama evimi saklanma yeri olarak kullanacaksan, en azından bana neler olduğunu anlatabilirsin," diyor.

Ayaklarımı son minderden kaldırıp yerine oturduğunda gözlerimi açıyorum. Ayaklarımı kalçalarının üzerinden geçiriyor ve bileğimi okşuyor.

"Neden burada olduğumu bilmiyormuş gibi davranma. Dün milyonlarca kez aradın ve mesaj attın."

"Ve seni verandamda saklanırken bulmadan önce bir kez bile cevap vermedin."

"Ben rakun değilim."

Derin kahkahası odayı dolduruyor. "Değilsin. Ama üzgünsün, o yüzden Ben."

Şakaklarımı ovuşturuyorum, dün geceki boktan uykum beni yakalıyor. "Ben Daisy hakkında yalan söylediğim için özür dilerim. Bu şekilde ortaya çıkmaması gerekiyordu. Fu-Frick, hiç çıkmaması gerekiyordu."

Masada mırıldanan küçük kıza bir bakış atarak, onun benim hatamı duyma ihtimalini ortadan kaldırdım.

"Benden özür dilemene gerek yok. Ben daha çok senin için endişelendim," diyor Darren.

"Ben iyiyim, D. Benim hakkımda söylenenlerin umurumda olmadığını biliyorsun.

Benim endişem Daisy."

Başını sallıyor. "İşte bu yüzden buradasın. Dur tahmin edeyim, ona dün gece eve gidemeyecek kadar suçlu hissettiğini söyledin, her ne kadar bu senin hatan olmasa da."

"Benim hatam. Sorun da bu."

"Pekala, diyelim ki bu senin hatan. Bu konuda ne yapacaksın?

ne

old "Ona çekip gitmesi için bir şans verdim."

u?" Darren uzun bir nefes verir ve koltuğa daha da gömülür. "Of Elbette yaptın."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bunu ona söylediğinde o ne dedi?" diye soruyor, sorumu duymazdan gelerek.

"İstemediğini söyledi. Ama bu kadar önemli bir kararı nasıl bu kadar çabuk verebilir? Mesele sadece insanların konuşması değil, bundan sonra hep ikinci plana atılacağız. *Onlar gerçekten birlikte mi? Bu da başka bir şaka mı?*"

"Ne olmuş yani? Gerçeği biliyorsun ve sana en yakın olanlar da bilecek. Bryce, sana bunu söylerken elini tutacağım." Tam olarak bunu yapıyor, gözlerinde mizah parlıyor. "Daisy söz konusu olduğunda düşündüğünden çok daha açık sözlüsün. Orada sana karşı bir şeyler olduğunu uzun zamandır biliyordum. Sadece uzaktan bile olsa ilgileniyordun. Bunu kendime saklamamın tek nedeni bu konuda konuşmaya hazır olmadığını bilmemdi. Ne zaman denesem, hemen susuyordun.

"Bu ilişkinin annen için bir gösteri olduğunu en başından söyleseydin bile sana inanmayacağımızı söylerken eminim hepimiz adına konuşabilirim. Johnny bunu görmeyen tek kişi, ama Daisy onun ikizi. Olayları her zaman farklı görecektir."

Gülsem mi, ağlasam mı, yoksa ikisi birden mi bilemiyorum. Bu noktada her şey olabilirdi.

"Canın cehenneme Darren," diye mırıldanıyorum.

Elimi sıkıyor ve kıkırdıyor. "Canım cehenneme mi? Canın cehenneme Bryce." "Haklı olsanız bile kararı yine de ona bıraktım. Kendimi

Kasıtlı olmasa da onu bu karmaşaya benim soktuğumu düşünürsek, kontrolü ona vermek doğru olur."

"Kızına daha fazla kredi vermelisin."

"Biliyorum."

"Bunu biliyor mu?" diye soruyor.

Bakışlarını ön koluma yapıştırılmış olan yere doğru takip ediyorum. En özenli parçamın üzerindeki şeffaf sargı boğucu hissettiriyor, ama bu iyileşme sürecini mahvetme riskini almayacağım tek sefer.

"Sadece dün gece yaptım" diye cevap veriyorum.

"Sevgilinize dövme yaptırmanızı belirten bir sevgi dili var mı? Eğer yoksa, olmalı."

"Bu sadece bir hizmet değil mi?"

Başını iki yana sallıyor ve çenesini kaşımak için elimi bırakıyor. "Hayır. Çok geniş. Dışarı çıkıp ona bir köpek yavrusu almıyorsun. Vücudunu değiştiriyorsun."

"Tamam o zaman. Bir fikir duyalım." "Aşk kodlarına ne dersin?"

Çenem gevşedi. "Bunu gerçekten bir anda mı buldun?"

"Ben buldum," diyor kendini beğenmiş bir sırıtışla.

"Aşk şifreleri," diye tekrarlıyorum, dilimin üzerindeki hissini test ederek.

"Sanırım Daisy buna bayılırdı."

"Peki ya sen?"

"Evet derdim ama sen zaten benden ekstra övgü almadan da kendini beğenmişin tekisin."

Ona sanatsal bir deha olduğunu da söyleyebilirdim. Yine de yüzündeki gururlu ifadeyi görmek güzel. Gözlerindeki ışık geri geldi. Ben de benimkilere geri döndüğünü düşünmeye başlıyorum. Her ne kadar kendi eylemlerimle onu karartmış olsam da, Daisy hakkında konuşmak bile içimi sıcaklıkla doldurmaya yetiyor. Onu düşünmek için zaman ayırmaya zorladığım için pişman değilim. bazı şeyler.

Onunla sadece birkaç hafta ya da ay için ilgilenmiyorum. Onu geri kalanı için istiyorum. Ve onun da benimle bu adımı atma konusunda emin olduğunu bilmem gerekiyor.

"Çok güzel şeyler söylüyorsun ..." Sözünü kesip kanepeden kalkıyor ve gözlerini önündeki pencereye diyor. İnanılmaz bir sırıtış tüm yüz ifadesini değiştiriyor ve beni hemen alarma geçiriyor. "İmkânı yok."

"Neyin imkânı yok?" Ayağa fırlayarak soruyorum.

Darren ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni oturma odasının ortasına, pencerenin tam önüne getiriyor.

İçimden gelen kahkaha o kadar nadir ki Darren'ın ellerinin omuzlarımda gerilmesine neden oluyor. Kahkahanın titreşimlerini ayak parmaklarıma kadar hissediyorum ve iliklerime kadar işliyor.

Devam ettikçe mideme kramplar giriyor ama bitmesini istemiyorum. Ne Darren'ın elinden kurtulup ön kapıyı kırbaçla açtığımda, ne de verandada durup Daisy'nin kaldırımında durduğu yere baktığımda.

Üzerimde buruşuk, ödünç alınmış pijamalarım ve saçlarım yağlı bir karmaşa var ama Daisy bana her zaman baktığı gibi bakıyor. Sanki burada, ona yakın olduğum sürece ne giydiğim ya da ne kadar makyaj yaptığım umurunda değilmiş gibi.

"Ne yapıyorsun?" Verandanın korkuluklarına tutunarak soruyorum.

Sırtındaki ince kostüm mağazası melek kanatları rüzgârda dalgalanıyor ve kısa beyaz eteğinin etek ucundaki ve ona uyan uzun kollu elbisesinin kollarındaki tüyler, geçen yıl doğum gününde ilk kez gördüğümde olduğu gibi kabarık görünüyor.

"Henüz gerçekten başlamadım. Beni duyana kadar görmemen gerekiyordu," diye yanıtlıyor dalgalı saçlarının uçlarını çekiştirerek.

Dudaklarımı sevimsiz bir sırtışla kıvırıyorum. "O zaman içeri dönmemi ister misin?"

"Hayır, ama belki kulaklarını kapatırsın?" "Ne?"

Bana cevap vermiyor. Onun yerine, ayaklarının dibinde duran ve fark etmediğim megafonu alıp ağzına götürüyor.

"Günaydın, Cherry Peak! Ben Daisy Mitchell ve özel bir duyuru yapmak istiyorum."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, parmaklarım metal korkulukları kavramakta güçsüzleşiyor. Bir saniye sonra parmaklarım parmaklıktan tamamen kayıyor.

Darren'ın komşularından biri sokağın karşısındaki verandadan elinde bir gazeteyle bizi izliyor, sallanan sandalyesi hiç kıpırdamadan duruyor. İki kapı ötedeki evin ön perdeleri aralanıyor, bir kadın aval aval bize bakıyor ve arkasındaki birine el sallıyor. İkinci bir kişi daha ona katılıyor ve ben Daisy'den başka kimseyle ilgilenmeden başka tarafa bakıyorum.

"Bryce Lemieux'yu seviyorum! Onu çok seviyorum ve bu konuda kimin ne düşündüğü umurumda değil çünkü onu sonsuza kadar seveceğim!"

Gözleri benimkilere sabitlenmiş, hiç görmediğim kadar şefkatle parlıyor. Onunla buluşmak için merdivenlerden inmeyi ve çimlerin arasından geçmeyi nasıl başardığımı bilmiyorum ama bir şekilde megafonu kendim için alacak kadar yaklaştım.

Ağzıma götürüp çıplak belini avuçluyorum ve "Daisy Mitchell'ı seviyorum ve uzun, çok uzun bir süre de seveceğim" diyorum.

Gülümsemesi beni yıkıp yeniden inşa ediyor, bu kez tüm çarpık, uyumsuz parçalarım yerli yerine oturuyor.

"Bunu mu demek istiyorsun?" diye soruyor usulca.

Megafonu bıraktım ve onun yerine yüzüne uzandım. Yanaklarının avuçlarımdaki ağırlığı tam kıvamında. Mükemmel. Bileklerimi tutuyor, yerlerine kilitliyor.

Burunlarımızı birbirine vuruyorum. "Aşk kodları, Daisy." "Aşk kodları mı?"

Elimi geri çekmeye çalıştığımda sol bileğimdeki tutuşu sıkılaşıyor, ama biraz daha yukarı baktığında nefesi kesiliyor ve beni serbest bırakıyor.

"Ne-ne zaman? Oh, Bryce," diye saçmalıyor, eğilip bakarken kolumu daha da yaklaştırıyor. "Bu benim için mi?"

"Aşk kodları Darren'ın fikriydi ama bu biziz. Kendimi sanatla her zaman kelimelerle ifade edebildiğimden daha iyi ifade edebildim. Ve bu dövmeler, Sunshine, senin kalçandaki, benim bileğimdeki ve şimdi de kolumdaki, onlar benim sevgi dilim. Adını tenimin her santimine kazıyabilirim ve yine de devam etmek için yer açmaya çalışırım," diye itiraf ediyorum koluma yeni eklenen dövmeyle bakarak.

Kiraz ağacı artık odak noktası değil. Hem yılan hem de panter onu değil, gövdesini çevreleyen papatya tarlasını izliyor. Gri ve siyahın arasındaki tek renk sarı.

"Dün gece kendimi elimde dövme tabancamla bodrumda buldum. Sana karşı olan hislerimin beni kontrol etmesine ilk kez izin vermiyorum. Ama bu sefer farklıydı. Değiştirdiğim parça artık tamamlandı. Bir bütün."

Kolumu ağzına götürüp kabarık derimi öperken gözleri yaşlarla parlıyor. Dudaklarının altında sinirlerim cızırdıyor.

"Gözlerini kapat," diye fısıldıyor, sıcak nefesi papatya tarlasında geziniyor.

Gözlerimi hemen kapatıyorum ve o önümde kayarken öyle kalmalarını sağlıyorum.

"Tamam, aç onları."

Açtığım anda kalbim bağlarından kurtuluyor ve göğsümden fırlamaya çalışıyor.

Daha önce hiç kimseye benim için dövme yaptırmamıştım. Daisy ona bir tane yaptırmama izin vermişti ama bu tamamen farklı bir şey.

"Shade bana geçen yılki partiden bahsetti. Bu kostümü birkaç gün sonra bir bağış kutusuna atacaktım ama nedense atamadım. Tekrar giymeye karar veririm diye dolabımın arkasında sakladım. Yani, dar kırmızı deri giymediğini biliyorum ama sanırım bu bir yeniden sayılır," diyor.

Tırnağı bileğinin iç tarafındaki dövmenin dış hatlarını çiziyor, gözümü ayıramıyorum.

"O geceyi anmak istedim çünkü kostümlerimiz uyuşmasa bile gözlerimiz buluştuğunda bir şeyler hissettiğimi düşünüyorum. Bir kıvılcım, orada ve sonra gitti. Keşke geri dönüp o anı yaşayabilseydik ama bence onun yerine yaşadığımız şey beklediğimize fazlasıyla değdi."

"Bebeğim," diye mırıldanıyorum.

Buz küpü küçük ama Shade'in tüm tasarımlarında olduğu gibi detaylı. Her çatlak ve donmuş detay iyi yerleştirilmiş, ama umurumda olsa boş bir kare de olabilirdi. Kenarlarından damlayan su ve hecelemek için tasarlandıkları harfler yüzünden ne diyeceğimi şaşıyorum.

Bryce.

E harfinin ucu bir şeytan kuyruğu şeklinde kıvrılmış ve *B* harfinin sol köşesinin üzerinde iki melek kanadı genişçe açılmış.

"Küçük ama-"

Ağzım sert ve aceleci bir öpücükle onunkine çarpıyor ama daha sonra yavaş ve nazıkçe öpüşmek için bolca zamanımız var. Şu anda kız arkadaşımı gerçekten çok özledim ve onu tadamadan ölebilirim.

Daisy çaresizliğime aynı güçte bir karşılık veriyor. Dilini dudaklarımın arasından geçiriyor ve ardından gelen ezici hisler karşısında alçak sesle ve uzun uzun inliyor. Bu seslerin her birini yutuyorum.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum sıcak dudaklarına karşı. Gülümsüyor ve çenemi okşuyor. "Seni seviyorum, Frosty." "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum."

Daisy Mitchell beni seviyor ve sanırım bu benim bugüne kadarki en büyük başarım olabilir.

43

DAISY

BRYCE BİZİ EVE GÖTÜRÜYOR.

Eve.

Bizim

evimiz

e.

Darren'ın evine arabayla gitmek yerine yürüyerek gittiğim için minnettarım, onu içeri kadar takip ediyorum ve ön kapının hemen ötesinde duruyorum. Arabada çıkarmayı reddettiğim kanatlar omuzlarımdan sarktığı için kaşınıyor. Yine de takmaya devam ediyorum.

Arkasında olmadığımı fark edince Bryce dönüp bana iki kaşını kaldırıyor. "Sorun ne?"

"Bir şey yok."

Mavi gözleri şüpheyle doluyor. "O zaman neden kapının önünde duruyorsun?"

"Aslında beni henüz resmi olarak eve kız arkadaşın olarak kabul etmedin."

Şüphe yerini parlak bir mizaha bırakıyor. "Oh, benim hatam. Bu büyük hatayı nasıl düzeltebilirim?"

Dudağımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum ve saçlarımı omuzlarımdan üzerinden itiyorum, göğsüm biraz daha hızlı yükselmeye başlıyor.

"Beni buradan öpmek başlamak için iyi bir yer olabilir."

Tek bir kalp atışında üzerimdeydi. Dudaklarının yumuşak ama kontrollü baskısı kafamda onun adından başka bir şey kalmamasına neden oluyor.

"Yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye mırıldanıyor yavaş öpücükler arasında.

"Beni kapıdan geçirme şansını kaçırdın ama-Bryce!"

Işıl ışıl bir sırıtışla beni kollarına alıyor ve oturma odasının kemerine doğru taşıyor. Ona yapışıyorum, sahte kanatlarım ona çarpıyor ve kahkahalarımızın iç içe geçmesine izin veriyorum. Çok güzel bir ses çıkarıyorlar, milyonlarca kez daha duymak istediğim bir ses.

"Lütfen beni affedin majesteleri. Hatamı düzeltmeme izin verin," diye alçak sesle dalga geçiyor ve burnumun ucunu ısırtıyor.

Elimin tersini alnıma bastırarak dramatik bir şekilde iç çekiyorum. "Madem ısrar ediyorsun."

Bryce beni yavaşça kanepeye yatırıyor ve ben de onun kucağıma tırmanıp beni ağırlığının altına almasını şaşkın bir gülümsemeye izliyorum. Elleri kanepeye yerleşiyor ve başımı kavrayarak eğiliyor, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta.

"Seni seviyorum Günışığı," diyor gözleri benimkiler arasında gidip gelirken.

Gözlerindeki mavi o kadar parlak, o kadar canlı ki, onları çevreleyen siyahın her küçük çıkıntısını seçebildiğime yemin edebilirim.

Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdiğinde göz kapaklarım düşüyor. "Seni seviyorum, Frosty."

"Şimdi seninle sevişeceğim, umarım önceden düşünüp bir yedek çağırmışsındır."

Midem kıpır kıpır, heyecandan tüylerim diken diken oluyor. "Aramış olabilirim."

"Olabilir mi? Bu yeterince iyi değil." "Bana

şarkı listemi çal, Bryce," diye fısıldıyorum.

Yüz hatlarında bir tanıma titreşimi. "Şu anda mı?" "Hemen şimdi."

Yavaşça kucağımdan iniyor ve telefonunu cebinden çıkarıyor. Ekranı birkaç kez kaydırınca hoparlörden müzik çalmaya başlıyor.

"Senin için her şarkıyı bir kâğıda yazdım," diyor. "Biliyorum."

"Hiçbir şey söylemedin."

Ona bakıyorum ve ellerimi kalçalarımın altına gezdiriyorum. "Seni görmek ve şarkıları duymak istedim. Kirli bir sır gibi kapının altından sızmalarını değil."

Hareketlerimi davet olarak algılayıp bana geri dönüyor ve kucağımdaki yerini geri alıyor. Telefonu yanımızdaki mindere düştü.

"Onları dinle ve beni gör o zaman bebeğim."

Parmağıyla çenemin alt tarafına dokunarak boynumu ortaya çıkaracak şekilde yana yatırıyor. Sırf ukalalık olsun diye biraz daha geriyorum, onu etkileme yeteneğimi seviyorum. Boğazıma ağzı açık bir öpücük konduruyor ve kıkırdıyor.

"Kadın müşterileri geri çevirdiğin doğru mu?" diye sorduğumda sesim nefes nefese çıkıyor.

Dişlerini nabzıma geçiriyor. "Evet."

"Bunu benim için yapmak zorunda değilsin. Sen yaptığın sürece kime dövme yaptığın umurumda değil."

"Başka bir kadına dokunmak istemiyorum Daisy. Nokta. Sadece *benim* kadınıma. Ve sen sormadan söyleyeyim, üç yıldır bir erkek istemedim. Hiç var olmasalar da olur."

"Seni sevdiğimi tekrar söylersem rahatsız edici olmaya başlar mı?" Bryce boğazımı emerken arzuyla titreyerek soruyorum.

Eteğim yüksek ve dar ve tüyler beni gıdıklamaya devam ediyor, sadece dokunmaya karşı hassasiyetimi daha da yoğunlaştırıyor. İkimiz de çıplak olsaydık mutlu olurduk ama bu Bryce'ın üzerimden inmesi anlamına gelirdi ve bu şu anda kabul edilebilir bir şey değil.

Onun oyuncağı olmaktan hoşlanıyorum ve şu anda benimle oynayabileceği her şekilde oynamaktan zevk alıyor.

"Bu imkânsız," diyor.

Başımı ters yöne çevirerek boynumun diğer tarafına da aynı sevgiyi göstermeye başlıyor. Dilini zaten acısını hissettiğim aşk ısırığının etrafında döndürdüğünde ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Onun dikkati dağılmışken, bir elimi dikkatlice aramıza sokuyorum ve eteğimi kalçalarımaya doğru çekmeye başlıyorum. Aralarında nabzım atıyor ve bu eteği ve kostümü önce kuru temizleme yaptırmadan tekrar giymeyi tercih ederim.

Bryce hareketlerime çok fazla odaklanmış durumda. Elimi uzaklaştırıyor ve ceza olarak çenemin altını ısıtıyor.

"Eteğin seni rahatsız mı ediyor bebeğim?"

"Mahvetmek istemiyorum."

Gülümsemesini tenimde hissedebiliyorum. "Bunu nasıl yapacaksın?"

"Neden altına uzanıp öğrenmiyorsun?" Alay ediyorum.

Mırıldanıyor, titreşimler vücudumda hızla yayılıyor. Çok yavaşça dizimi avuçluyor ve sonra elini bacağımdan yukarı kaydırıyor. Parmakları içeri doğru dönmeden önce kalçamdaki papatya dövmesini okşuyor.

"Islak mısın Daisy?"

"Evet," diye cevap veriyorum gecikmeden.

Ağzını kulağıma götürüyor ve "Ben de" diye fısıldıyor.

Parmaklarının altında titriyorum. "Oh, Tanrım."

"Tanrı da bir kadın sonuçta."

O bu sözleri söylerken beynim kısa devre yapıyor ve başparmağını şişmiş klitorisimin üzerine bastırıyor. Kanepeden doğruluyorum, ama o ıslak külotumun üzerinde yavaşça bir daire çizerek beni tekrar sakinleştirmek için orada.

Boğuk bir sesle elimi uzatıp göğsünü avuçluyorum, tutunacak bir şeye ihtiyacım var. Meme ucu avucumun içinde sertleşiyor. Her nefes alışında göğsüme sürtünüyor ve kirpikleri yanağıma çarpıyor.

"Aramızda çok fazla katman var," diye mırıldanıyorum, telefonundan gelen şarkılar dakikalar geçtikçe daha derin ve gırtlaktan gelmeye başlıyor.

"Kostümün üzerinde kalacak."

Kalçalarımı oynatıyorum. "En azından eteği çıkar da bacaklarımı açabileyim." "Bu halinle mükemmelsin. Tıpkı seni ilk gördüğümde olduğun gibi.

Bu saçma beyaz tüyler ve sahte kanatlar. Bu kadar klişe bir şeyi bir podyum gösterisinden alınmış gibi gösterebilmen beni şaşırtmamalıydı. Hiçbir şey yapmana bile gerek yoktu ve ben seni yalnız kalabileceğimiz bir yere götürmeye hazırdım."

"Neden yapmadın?" Titreyerek nefes verirken sordum.

"Seni götürecek kişi ben değildim Daisy. Bunu daha kostümümü değiştirmeyi düşünmeden önce biliyordum."

"Ama yine de yaptın. Hepimiz başka bir şey bekliyorduk ve sen bana uyacağını bildiğin şeyi giydin."

"Beni fark etmeni istedim," diye açıklıyor yüzü boynumda saklı kalarak.

"Fark etmediğim bir zaman hiç olmadı."

Ondan çıkan yumuşak ses içimde bir şeyleri okşuyor.

Ham ve hassas bir şey.

"Belki senin beni fark ettiğin gibi değildi ama sen asla görünmez olmadın. Ben her zaman siyah saçlı, şaşırtıcı mavilikte, beni kızdırmayan gözleri olan ve hiçbir şeye aldırmayan tavrı olan kadını gördüm. İstesen de kalabalığa karışamazdın."

"Keşke daha önce bir şey söyleseydim," diye fısıldıyor.

Altı kelime ve ben onun kalan duvarlarının tamamen yıkıldığını biliyorum. Ses tonunda o çığ, hassas noktayı yeniden vuran bir dürüstlük var.

"Seni seviyorum Bryce. Bu bizim için mükemmel bir zamandı. Bunu *hissediyorum*."

Geri çekiliyor, ağlamaklı bakışları benimkilerle buluşmak için kalkıyor. İlk düşen iki tanesini öpüyorum ve sonraki birkaç tanesini siliyorum. Gözlerini benden kaçırmıyor.

Başparmağı yırtmacımın üzerinden tek bir geçiş yapıyor ve sonra külotumu çıkarmadan önce eteğimi belime kadar itiyor. Çıplak kaldığım anda parmakları geri dönüyor, bu kez kaygan dudaklarımda aşağı yukarı geziniyor.

Onları ayırıyor ve yanağımı şakağına dayayarak nefes alıyorum. "Sen mükemmelsin."

"Sana ihtiyacım var, Bryce."

"Benden ne istiyorsun?" "Her şeye. Her şeye."

Tek bir parmağını açıklığımın içine sokarken, cesur bir arzuyla kaplı gözleriyle beni izliyor. Keskin bir nefes alıyorum ve dişlerimi dudağıma gömüyorum.

Bir parmağının ucunu aynı dudağıma bastırıyor ve onu hapsedtiğim yerden çıkarıyor. "Benim için gürültülü ol. Duvarları iniltiyle boya ve bu evi resmen senin evin yap."

Gözlerimin geriye kaymasına izin veriyorum ve parmağının her pompalayışında kalçalarımı sallıyorum. "Burası zaten benim evim."

"O zaman bunu benim için yap. Adımı haykırdığını duymak istiyorum."

Başım ile onayladıktan sonra olabildiğince eğilip onu öpüyorum, o da klitorisimle oynamak için ikinci bir parmak seti getiriyor. İkili his sarhoş edici, ama beni uçurumun kenarına gönderecek olan onun varlığı.

Onu her yerde hissediyorum. Bacaklarımda, kanımda ve kalbimin duvarlarında kendini sıkıştırıyor.

Zonklayan klitorisimin etrafında ustaca bir dokunuşla dönüyor ve ikinci bir parmak içime kayıyor. Başım geriye doğru düşerken dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum ve bir inilti kaçıyor.

"Daha yüksek sesle," diye ikna ediyor, parmaklarını kıvrıyor ve amımın derinliklerinde okşuyor.

Ona uzanarak bileğini kavriyorum ve tutuşumu bir çapa olarak kullanıyorum. Saniyeler geçtikçe daha da hızlanan hızlı bir tempoyla klitorisimi okşuyor. Nefes almayı unutuyorum ve sonra havayı yutuyorum, başım çok hafif hissedene kadar aynı hareketleri tekrarlıyorum.

"Bryce! Bryce, Bryce, Bryce." Adını bir ilahi, bir yakarış gibi tekrarlıyorum.

Aniden vurdu beni. Bir saniye önce, daha fazlasını aramak için kalçalarımı sallıyorum ve bir saniye sonra, serbest bırakılma içime girerken kemiksiz kalıyorum. Sanırım Bryce benim zevkimi görünce inliyor çünkü bu sadece ben olamam.

"Çok güzelsin. Bırak gitsin, bebeğim. Seni çok seviyorum," diye mırıldanıyor, parmaklarını çalıştırmaya devam ediyor.

"Yapamam... Daha fazla dayanamıyorum," diye fısıldıyorum bir süre sonra, bileğini çekiştirerek.

Parmaklarını hemen çekip ağzına götürüyor ve yalayarak temizliyor. O kadar bitkinim ki göğsünü tekrar avuçlamak ve sert meme ucunu parmaklarımın arasına sıkıştırmak için olması gerekenden daha fazla güç harcıyorum. Ama onun bana verdiği zevki ben de ona vermek istiyorum.

"Benimle yatağa gel, Günişığı," diyor, elimi nazikçe kaldırıyor ve kucağımdan inerken onu sabitlemek için kullanıyor.

"Gelen sen olmalısın."

Gülümsemesi yumuşak. "Şu anda olmaz. Dün gece iyi uyuyamadım ve sadece seninle yatmak istiyorum."

"Tamam," diyorum, sesim zar zor duyuluyor. "Kulağa harika geliyor." Kalkmama yardım ediyor ve onun yatağına gidiyoruz. Artık bizim yatağıımız.

Kanepeden sadece birkaç adım ötede duruyorum. "Sarı battaniyeyi yanımızda getirebilir miyim?"

"Şimdiden yeniden dekore etmeye mi çalışıyorsun?" diye alay ediyor.

"Son birkaç haftadır ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Hayatıma güneş ışığı getiriyor. Sanırım yol boyunca birazını çaldım."

Elini olabildiğince sıkıyorum ve battaniyeyi kapıp göğsüme bastırıyorum.

"Sende kalsın. Zaten her zaman sana ait olduğunu düşünüyorum."

EPILOG

BRYCE

ÜÇ AY SONRA

"GERGİN MİSİN?" Daisy kollarımda kıvrılarak soruyor, güzel mavi gözleri benimkilere kilitleniyor.

Saç çizgisine biberli öpücükler konduruyorum.

"Hayır." "Güzel. Herkes seninle gurur duyuyor." "Sen de mi?" Onun onayını almaya çalışıyorum.

İçimi okuyor. "Tatlım, en çok ben gurur duyuyorum. Beni diğerlerinin yanına koyma."

"Bugün çok küstahsın," di y e mırıldanıyorum, çenesinin alt tarafına dokunup geri çekiyorum ve bir öpücük konduruyorum.

Uzaklaştığında gözleri parılıyor. "Bana sürtünüyorsun." "Herkesten çok bana bulaşıyor."

"Bugün çok sahiplenicisin," diye dürtüyor, ses tonumu yankılayarak. "Aynen öyle."

Stüdyonun etrafına bakıp içeriği dolduran tanıdık yüzleri incelerken kıkırdaması kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Into The Shade benim için her zaman güvenli bir alan oldu. Ama şimdi, bundan daha fazlası. Bugünden itibaren, evimden uzaktaki yeni evim. Cherry Peak'te kendime ait bir dükkan açmak için yeterince para biriktirene kadar burada çalışacağım. Shade's'in yanındaki istasyon benim ve üzerindeki sarı renkte parlayan küçük tabela bir gün on kat daha büyük olacak ve dövme dükkanımın dışına asılacak.

Aşk Kodları.

Artık hayallerimin peşinden gitmekten korkmadığımı hatırlatan bir işaret.

Arkadaşlarımızın her biri bugün kutlama için burada. Brody ve Anna, Johnny ve Rory, Poppy ve Garrison. Darren ve Delaney de burada.

-Tabii ki birlikte değil, Poppy'nin bir saatini harcadığı bir şey bu.

bu sabah şikayet ediyordu. Çöpçatanlık yapmayı kendine görev edindi ve ben de ona bunun boş bir çaba olduğunu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Aslında bu günü fazla büyütmek istemiyordum ama Daisy daha ben gerek olmadığını söylemeye fırsat bulamadan herkesi heyecanlandırdı. Hatta Poppy tüm hafta boyunca Garrison'la birlikte Steele Çiftliği'ndeki konuk evinde kaldı ve hazırlıkların tamamlanmasına yardım etme bahanesiyle.

Son üç ayda bu tür anlardan çok oldu. Poppy son birkaç aydır önceki yıldan daha fazla burada ve Calgary'de artık onun evine ve Beautifully Bold'a gitmek için harita uygulamama ihtiyaç duymayacak kadar çok zaman geçirdim.

"Bu gece eve gittiğimizde elin ağrıyor olacak," diye mırıldanıyor Daisy, arkadaşlarımızın yanından geçip Shade'in düzenlememizi önerdiği flaş dövme satışı için gelenlere bakarken.

Flaş dövmeler benim favorim değil, Shade'in de değil ama adam bu yeni işimde bana o kadar çok yardımcı oldu ki dükkâna daha fazla trafik getirme girişimlerinden birini daha geri çeviremezdim.

Ağzımı Daisy'nin yanağına götürüyorum ve orada oyalanıyorum. "Elim işe yaramıyorsa, sanırım yüzüme binmek zorunda kalacaksın."

Yanakları kızarıırken ağzıma bir sıcaklık yayılıyor. Gözlerini deviriyor Ben

"Saçmalıyorsun."

"Hayır, Güneşli. Ben mutluyum."

Yüz hatları hemen yumuşar. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, küçük şeytan," diye mırıldandı Shade. alnına ıslak bir öpücük kondurmak için hiçbir yere gitmiyor.

Onu itip kız arkadaşımından uzaklaştırdım. "Git başkasını öp, pislik."

Sırtışı birini kör edebilirdi. "Sen kime göt herif diyorsun, göt herif?"

"Ooh, bu oyunu seviyorum. Ben de bir pislik olabilir miyim?" Poppy başımın arkasını öperek soruyor.

Garrison onun yanına doğru kayıyor ve onu kendine doğru çekiyor. "Bu lanet öpüşmeler de neyin nesi?"

"Shade başlattı," diyor Daisy.

Adam sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. "Beni otobüsün altına ne kadar çabuk atıyorsun, küçük şeytan."

"Ona neden öyle dediğini hâlâ anlamıyorum. Daisy bir melek," diye şarkı söylüyor Poppy, Daisy'ye göz kırparak.

Garrison her zaman Poppy'ye karşı aşırı korumacı olmuştur, bu yüzden Shade'e öyle sert bakıyor ki sanki onu bir toz bulutu haline getirmeye çalışıyor.

Arkadaşlarım Shade'le ilk kez tanışmıyor. Daisy'nin teşvikiyle onları birkaç ay önce tanıştırmıştım. Onu benden çalmayacaklarını kalın kafama soktuktan sonra, bunun olmasına izin vermek daha kolay oldu.

Poppy ilk başta onu sır olarak sakladığım için üzüldü ama bunu çabuk atlattı. Diğer herkes gruba bir kişi daha katıldığı için heyecanlıydı.

"Gördün mü Shade? Ben bir meleğim," diye alay ediyordu Daisy kirpiklerini kırıştırarak.

Bundan daha iyisini biliyorum. Bir melek gibi görünebilir, ama herkesi şok edecek şeytani bir çizgisi var. Onun bu yönünü bu kadar sık görebildiğim için çok şanslıyım.

Kapının üstündeki zil çalıyor ve alışkanlıkla ona doğru bakıyorum. Annem içeri girip ağır paltosundaki kırıntı silkelediğinde, sanki Ocak ayının soğuk havasında dışarıdaymışım gibi tenim buz kesiyor. Etrafı incelerken gözleri temkinli, ama ben onları yargının doldurmasını beklerken bile temkinli kalıyorlar.

Daisy güven veren eliyle kolumu okşayarak, "Ne bakıyorsun öyle?" diye mırıldanıyor. "Onu sen mi davet ettin?"

"Hayır."

"Onunla konuşmak ister misin?" Poppy dikkatimin dağıldığını fark ederek soruyor.

"Konuşmalıyım."

İşi bıraktığım ve ona dövmeciliğe devam edeceğimi söylediğim günden beri konuşmadık. Son birkaç aydır birkaç kez aradı ama onun yerine babamla konuştum. Onunla konuşmak her zaman daha kolay olmuştur ve annemle olan felaket ilişkimden sonra elimde kalan tek kişi o oldu. Sanırım ona ve onun her zaman benimsediği ebeveynlik yaklaşımının tam tersine bağlandım.

Mükemmel değil ama onun yanında kendimi hiç yargılanmış ya da baskı altında hissetmedim. Sessiz anlayışı uzun zamandır ihtiyacım olan şeydi, her ne kadar anneme karşı çıktığından ya da çıkacağından şüphe etsem de.

"Ben de seninle geleceğim," diye teklif ediyor Daisy, parmaklarımız birbirine kenetlenmiş bile.

"Geri döneceğiz o zaman," diyorum özellikle kimseye.

Poppy sözlerimi yakalıyor ve Daisy beni gruptan uzaklaştırıp annemin resepsiyon masasının yanında garip bir şekilde durduğu yere doğru yönlendirmeden önce omzuma dokunuyor.

Shade'in en sevdiği parçalardan oluşan duvar onun bakışlarının kurbanı oluyor ve hangilerinin vücudumda olduğunu anlayıp anlamayacağından emin olamadığım için birden geriliyorum.

"Bayan Lemieux," diyor Daisy, tereddüt etmeden önden giderek. "Nasılsınız?"

Kalbim ona olan sevgimin gücüyle kabarıyor, günler geçtikçe bir şekilde daha da büyüyor.

Annem yüzünü bize dönüyor. Yüzünde dalgalanan duygu beni ürkütüyor.

"Ben iyiyim Daisy."

Yutkunuyorum ve sert bir gülümseme sunuyorum. "Seni burada beklemiyordum anne." "Oh . . . Evet, biliyorum." Parmaklarındaki yüzüklerle oynuyordu ve ben

Floresan ışıkları gözlerinin altındaki torbaları ortaya çıkardığında kendini suçlu hissediyor. "Sadece gelip burayı görmek istedim. Görüşürüz."

Ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemiyorum.

Daisy başparmağıyla elimin arkasını okşuyor. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Çok kalabalık. Ve duvarlardaki sanat eserleri çok özel."

"Parçalardan herhangi birini tanıdınız mı? Hepsini Gölgeye Doğru'nun sahibi Shade yaptı. Ama yakında Bryce'in eserleri de orada olacak. En azından benim yapabileceğim bir şey varsa."

Annem tekrar duvara ve çerçevelere dönüyor, her birine dikkatle bakıyor. Mükemmel manikürlü tırnaklarıyla bir tanesini işaret ediyor.

"Bu benim Bryce'ım."

Şaşırarak işaret ettiği parçaya odaklanıyorum. Genellikle sahip olduğumu unuttuğum bir parça. Bir ucu kırılmış bir gitarın sapı. Küçük, neredeyse üç inç uzunluğunda ve sağ pazumdaki rastgele sanat koleksiyonuna uyuyor.

"Ve şu," diye ekliyor, gururla omurgasını dikleştirerek.

Shade'in dört yıl önce kulağımın arkasına koyduğu kar tanesi.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

Hüzünle gülümsüyor. "O senin kulağın."

Göğsüm çok daralıyor. Daisy'nin elini tutup anneme bakıyorum, yıllar sonra ilk kez kalbinin çok büyük bir kısmının açıkta olduğunu görüyorum.

Daisy ilerliyor ve vücudumun yer aldığı diğer çerçeveleri işaret etmeye başlıyor, tasarımların ne olduğunu ve anlaşılması zor olanların anlamlarını açıklıyor. Beni yetiştiren kadın, sanata olan tutkumla zerre kadar ilgilenmeyen kadın, sanki her şeyi gerçekten öğrenmek istiyormuş gibi kız arkadaşımı dikkatle dinliyor.

Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Ani oldu gibi geliyor ama gerçekte üç ay oldu. Bu süreyi gerçekten kendini geliştirmeye çalışarak geçirmiş olabilir mi?

"Bu benim favorim," diye ilan ediyor.

İşaret parmağının ucuna bakıyorum ve dudaklarımda hafif bir gülümseme beliriyor. "Bu da benim," diyorum ona.

Ön kolumu ona uzattığımda zaten açıkta duruyor ve gözlerinin dövmeye takılmasını bekliyorum. Mükemmel bir şekilde iyileşti ve şüphesiz en popüler parçam. Sayamayacağım kadar çok kez kendimi ona bakarken yakaladım.

"*Un champ de marguerites*," diye fısıldıyor kız arkadaşıma bakmadan önce. "Bir papatya tarlası."

Yaptığı çeviri beni ses tonundaki sıcaklıktan daha çok şaşırtıyor.

Daisy'den ayırmadığı gözlerinde bir parıltı beliriyor. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

Annem soruya cevap vermek yerine bana odaklanıyor. "Gelecek hafta akşam yemeğine gelir misin? İkiniz de."

"Babam da orada olacak mı?" Avucumu göğüs kafesime sürterek soruyorum. Konuştuk ama ilişkimizin hiçbir zaman özel bir şey olacağını sanmıyorum, bunu kendime itiraf etmek ne kadar üzücü olsa da.

"Evet, evet, olabilir. *Olacak*. Ve balık olmayacak."

Daisy yanımda sessizce kıkırdıyor ve ben de göğsümü ovmak için kullandığım elimi yerine koymak için ellerimizi yukarı çekiyorum.

"Tamam. Gelebiliriz," diyorum.

Annem rahatlamış bir nefes alıyor ve ellerini kavuşturuyor. "Ayrıntılar için seni ararım?"

"Elbette."

"Şimdilik bana burayı biraz daha gezdirebilir misin? Şu Shade'le tanışmak istiyorum."

Daha fazla sürprize dayanabilir miyim bilmiyorum. Başım onun samimi çabalarının etkisiyle dönüyor. Yine de kalbim her zamankinden daha dolu.

Daisy yanıma yaslanıp beni ve annemi gurur ve rahatlamayla izliyor. Sanki o da en az benim kadar böyle bir şeyin olmasını bekliyormuş gibi.

Geçmişî geçmişte bırakmak için henüz çok erken, ama en azından bugün için çabamız var. Şu anda bu benim için yeterince iyi görünüyor.

Kız arkadaşım yanımdayken stüdyonun etrafına bir kez daha bakıyorum ve gözlerimin arkasındaki yanmayı görmezden geliyorum. Hayatımda çok fazla ışık var ve bir şekilde her geçen gün daha da parlıyor.

Bunu görmeme yardım ettiği için Daisy'ye teşekkür etmeliyim.

"Evet, anne. Sanırım ailemle doğru düzgün tanışma zamanı geldi."

Stealing Sunshine'ı okuduğunuz için teşekkürler! Eğer beğendiyseniz, lütfen Amazon ve Goodreads'e yorum bırakın.

Cherry Peak serisinin beşinci ve son kitabı Darren ve Delaney ve onların ikinci şans, endişeli romantizmi ile 3 Temmuz'da geliyor.

Bu karakterlerden daha fazlasını beklerken, arka listemi okumaya başlayın! Poppy ile tanışmadan önce Garrison hakkında biraz daha bilgi edinmek ister misiniz? Ya da tanışmak

Anna Cherry Peak'e gelmeden önce mi? En Büyük Aşk serime atlayın.

Tüm kitaplarımdan haberdar olmak için web siteme göz atın!

www.hannahcowanauthor.com

Facebook grubuma katılın ve hiçbir duyuruyu kaçırmayın!

[Hannah'nın Fıstıkları](#)

TEŞEKKÜRLER

Bu hikâye benim için her zaman en önemlilerinden biri oldu ve olmaya da devam edecek. Bryce ve Daisy'nin aşk hikayesi ruhumdan çekilip alındı ve bu sayfaların her yerine bulaştı. Onları yazmak için harcadığım 8 hafta boyunca bu ikilinin beni ne kadar tamamen ele geçirdiğini kelimelerle ifade edemem. Onları ve bana hissettirdikleri duyguları asla unutmayacağım.

Bryce Daisy'yi ve Daisy'nin ona sunduğu aileyi hak ediyordu. Biseksüel bir kadın olarak Bryce'ın mücadelesinin her zerresini hissettim ve onun hakkını verebildiğimi umuyorum.

İşte teşekkürlerle başlıyoruz. Her zaman olduğu gibi, en büyük teşekkürüm bu serideki kadınlara ilham veren hayatımdaki kadınlara gidiyor. Hayley, Nicole ve Becci, siz benim kız ekibimsiniz. Hem öfkeli bir sürtük hem de kabuğuna saklanmış aşırı duygusal bir kaplumbağa olduğumda beni sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Sierra'ya, seni sonsuz seviyorum. Kelimelerimi kağıda dökerken okuduğum ve onları ve beni sevdiğin için teşekkür ederim. Hayatımda olduğun için çok minnettarım.

Lauren-Brooke'a, çarkların dönmesini sağladığın için teşekkür ederim. İyi günümde berbat olduğumu zaten biliyoruz. Seni seviyorum.

Yaratıcı beyin takımım Sandra, Julie, Mary, Andra, Silver, Jordan ve Cassie'ye. Bu kitabı içi ve dışıyla bir başyapıta dönüştürdüğünüz için teşekkür ederim.

Kitaplarımı dünyayla paylaşmama yardımcı olan ve pek çok yeni okuyucuyu ben ve hikayelerimle buluşturan herkese teşekkür ederim. Yaptığınız her şey için sizi ne kadar sevdiğimi ve takdir ettiğimi gerçekten bilemezsiniz.

Chante, Chelsey, Bree, LB ve Shelby, bu hikayeyi okuma duyarlılığınız için teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum.

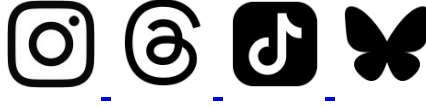
Sierra, Glav, Courtney, Christina, Jenine, her zaman yukarıda ve öteye gittiğiniz için diğerlerinin üzerinde bir haykırışı hak ediyorsunuz. Keşke her birinizi tek tek sıkıştırabilseydim.

YAZAR HAKKINDA

Hannah, Kanada'da yaşıyan yirmi küsur yaşında bir bağımsız yazar. Bayılıcı romantizme takıntılı olduğundan, bir adım atmaya ve yüzünüzü yelpazelemenize ve mümkün olan en utanç verici şekilde kıkırdamanıza neden olacak hikayeler yaratmaya karar verdi. Umarım, hikâyeleri tam olarak bunu yapmıştır!

Hannah okuyucularından haber almayı seviyor ve kendisine sosyal medya hesaplarından ulaşılabilir.

Facebook Grubu : [Hannah's Hotties](#) Web Sitesi
: www.hannahcowanauthor.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

